

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΟΙ «ΠΡΩΤΕΣ ΑΓΑΠΕΣ»

Η Άντζελ μπήκε δραμητικά στο σπίτι της, παράτησε τα πακέτα που κρατούσε στο ντινέ και πήρε το τηλέφωνο, ενώ τα μάτια της λάμπανε.

— Έμπρός, έσύ σαι, Λάουρα; Ναι, έγω είμαι η Άντζελ. Ξέρεις πως η Ζαννέτ κι' ο Τζάκ παντρεύονται;

— Αλήθεια; Σοδάρ; Έκανε η Λάουρα.

— Κεραινός για τις άλλες θαυμάστρες του Τζάκ, που θα μείνουν στα κρύα του λουτρού. Γεια σου, Λάουρα, θα το τηλεφωνήσω σ' όλη την παρέα!...

Πήρε άλλον αριθμό.

— Έσύ σαι, Μίνα; Έδδ' Άντζελ!

— Όχι, δεν είμαι η Μίνα, είμαι η Ζωζέτα. Η Μίνα είναι στο κρεβάτι με πυρετό και την περιποιούνται!...

— Θέλεις να πής στη Μίνα πως ο Τζάκ παντρεύεται με τη Ζαννέτ;

— Πώς; Ο Τζάκ;...

— Ναι, ο Τζάκ Μίλτον, ο Άμερικανός. Δεν είναι καταπληκτικός; Γεια σου, Ζωζέτα...

Η Άντζελ έκλεισε το τηλέφωνο. Η Ζωζέτα απόμεινε κρατώντας το ακουστικό.

«Ο Τζάκ παντρεύεται την Ζαννέτ, ξαναείπε μόνη της. Άντιο, Τζάκ, άσπλη μου»...

★

«Αγαπημένη μου, μικρή μου Ζωζέτα...» Είναι η φωνή του Τζάκ που ακούγεται ξανά στη θυμιά της. Ο Τζάκ της είχε πει, όταν δριγκώσαν πως την αγαπούσε. Αλήθεια, της είχε πει ψέμματα ή αυτή ζούσε μ' αυταπάτες; Ο Τζάκ είν' άντρας κι' αυτή του έμπιστευθήκε τον έαυτό της, μ' όλη την ανόητη των δεκάδη της χρόνιας. Ο κόσμος είναι τώρα άδειος. Ο Τζάκ θα φύγει με την Ζαννέτ και θάβαν και οι δύο τους εύτυχισμένοι. Μιά εύτυχία που εκείνη ίσως δεν θα τη γνώριζε! Εκείνη ζή μέσα σ' έναν κόσμο φανταστικό. Φτωχή, η Ζωζέτα είναι φίλη μιας εκατομμυριούχου, της Μίνας. Ασήμαντη, όπως είναι, έρω-

τεύθηκε έναν άντρα άπιστευτα ώραιο! Κι' άρχισε να ζή μόνο όταν συνάντησε τον Τζάκ.

Θυμάται τώρα την πρώτη της συνάντησι μαζί του. Ήταν Σάββατο, ένα ηλιόλουστο χειμωνιάτικο απόγευμα. Είχε πάει στο σπίτι της Μίνας για ν' άκουση δίσκους και να φιληρήσει μαζί της, και με τις φιλικές της. Όταν μπήκε στο σαλόνι, είδε τις φίλες της να τριγυρίζουν ένα νέο ψηλό, ξανθό, ώραιο. Η Ζωζέτα απόμεινε μ' άνοιχτο στόμα. Ποτέ της δεν είχε δει ένα τόσο γοητευτικό άντρα.

Ο ξένος έριξε το βλέμμα του στη Ζωζέτα κι' εκείνη ένοιωσε τον έαυτό της πως ήσαν σκιάδα του!

— Επειτα της τόν σύστησαν. Ήταν Άμερικανός, που είχε έρθει στη Γαλλία για να σπουδάσει ζωγραφική.

— Θα μου κάνετε το πορτραίτο μου; τον παρακάλεσε η Ζωζέτα.

Ο Τζάκ πήρε ένα κομμάτι χαρτί, την κύταξε προσεχτικά λίγα λεπτά κι' άρχισε έπειτα να σχεδιάζει. Της είχε κλέψει την ψυχή. Το σχέδιο της έμοιαζε καταπληκτικό, λες και της είχε πάρει την ψυχή.

— Είστε ένας μεγάλος ζωγράφος! του είπε συγκινημένη.

— Μικρούλα μου, είσαι πολύ καλή. Είναι ένα ασήμαντο σχέδιο. Η τέχνη, ή μεγάλη τέχνη είναι δύσκολη!...

— Πόσο θάθελα να δώ τα έργα σας!...

— Έλα, στο άτελιέ μου... Μέρες και νύχτες, βασανίζόταν η Ζωζέτα, πριν πάη να τον συναντήσει. Της φαινόταν πολύ τολμηρό να βρεθί στο σπίτι ενός ξένου. Κι' όμως τον είχε έρωταυθή τρελλά και έτσι, μία μέρα, πήρε την απόφασι.

— Έρχε, μα στην καρδιά της Ζωζέτας έλαμπε ο ήλιος. Ο Τζάκ έμενε στο τελευταίο πάταμα ενός μεγάρου: σωστό καταφύγιο καλλιτέχνη! Ο Τζάκ τη δέχτηκε εγκάρδια και της έδειξε όλα τα ταμιά του. Η Ζωζέτα τα θαύμαζε. «Επειτα

έκλεισε, χαϊδεύοντας τα μολλικά της, της είπε αγανά:

— Τώρα είν' ώρα να γυρίσης σπίτι σου, μικρή μου Ζωζέτα.

«Κράτισέ με κοντά σου» ήταν έτοιμη να του πη, μα κείνη τη στιγμή άκούστηκε το τηλέφωνο. Μία γυναίκα... Άπ' τη στιγμή κείνη, κατάλαβε τί σήμαινε η λέξη ζήλεια. Πόσες γυναίκες τριγυρίζαν τον Τζάκ; Η πιο επικίνδυνη ήταν η Ζαννέτ, η ξανθή, η προκλητική, που έλαμπε όλη από νεάτα κι' όμορφιά. Η Ζωζέτα τη μισούσε, γιατί ο Τζάκ την κύταζε πάντα γοητευμένος... Τ' όνειρό της είχε διαλυθί και τώρα πιά μπορούσε και να πεθάνει!...

★

Η Ζωζέτα σηκώθηκε. «Ο-λες αυτές οι αναμνήσεις, που είχαν ξανάρθει έτσι, απρόσκλητες, στο μυαλό της, την είχαν κουράσει. Το δειλινό έριχνε τις αχτίδες του στην κάμαρα της Μίνας, που κοιμόταν. Το πρόσωπό της ήσαν κόκκινο από τον πυρετό. Η Ζωζέτα κύταζε το ρολόι: έδτά. «Έπρεπε να φύγω, να γυρίση σπίτι της. Είχε ξεχάσει και τον Μπόμπ, το σκυλάκι της, που το λάτρευε και που την περίμενε στις έξη για να το βγάλει περπάτο.

«Έφυγε, λοιπόν, απ' το σπίτι της Μίνας σαν να την κυνηγούσαν. Ένοιωσε τον έαυτό της τρομερά λυπημένο, ταπεινωμένο.

Ανέθηκε συλλογισμένη τη σκάλα του σπιτιού της. Έσπρωξε την πόρτα. Άνοιξε άμέσως. Πολύ παράξενο, η μητέρα της την κλείδωνε πάντα. Στάθηκε στο γώλ. Κάποιος στην κουζίνα έκκλαιε. Η καρδιά της Ζωζέτας χτύπησε δυνατά, γιατί ποιος ξέρει ποιά δυστυχία την περίμενε πάλι. Μπήκε στην κουζίνα, υιοθέτησε τα πόδια της βαρειά σαν μολύβι.

Ο μπαμπάς, ή μαμά, ή μικρή της αδελφή, ή Ίρην και μία γερόντισσα ήταν εκεί μαζεμένοι γύρω στο τραπέζι.

Η Ζωζέτα δεν είδε άμέσως τί συνέβαινε. Η μαμά της της είπε:

— Τι ήρθες, επί τέλους! Τι συνέβη; ρώτησε μ' άγωνία.

Ο Μπόμπ τσάκωσε απ' το σπύ, στις έξη, αφού σέ περίμενε ώρες ολόκληρες πίσω απ' την πόρτα, όπως κάθε μέρα. Τρέχαρε σαν άστραπη τις σκάλες, διέσχισε το δρόμο και... βρέθηκε, κάτω άπ'όνα άυτόκινητο, μπροστά στα μάτια της Ί-ρην, που δεν μπόρεσε γά κάνει τίποτα για να τον σώσει.

— Όχι! όχι! ξεφώνισε η Ζωζέτα, δεν είν' αλήθεια!...

Πλησίασε και είδε τότε άκίνητο τον Μπόμπ πάνω στο τραπέζι. Ξέσπασε σέ γοερά αναφύλαξη κι' άρχισε να φωνάζει σαν τρελή!

— Γιατί; Γιατί, Θεέ μου;... Έπειτα, έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας της, ενώ την έπνιγαν οι λυγμοί. Πόση λύπη, πόση θλίψη μέσα σ' ένα μόνο βράδι!

— Πού ήσουν ως αυτή την ώρα; τη ρώτησε σιγά η μητέρα της.

Δεν άπάντησε, μόνο κύταζε το σκυλί της, άκίνητο, που κοιμόταν για πάντα. Ήσαν τα παιδικά της χρόνια, που είχαν πεθάνει μαζί του, τα παιχνίδια της, οι έκδρομες της, τα γέλια της, ή χαρά της.

— Μην απελπίζεσαι, παιδί μου, της είπε η μητέρα της, θα πάρουμε άλλο σκυλάκι. Ο Μπόμπ ήταν πιά άγώλ χρόνων κι' άρχισε να γερνάει λιγάκι. Πέρασε μία κόλη ζωή μαζί μας, όλοι τόν άπολούσαμε...

— Ένας άλλος Μπόμπ, ένας άλλος Τζάκ. Σίγουρα, με το πέρασμα του χρόνου, θαρχόταν στη ζωή της Ζωζέτας ένας άλλος Μπόμπ, ένας άλλος Τζάκ. Μα κανένας δεν θα έμοιαζε με το Μπόμπ και με τον Τζάκ, που ήσαν οι πρώτες μεγάλες άγάπες της ζωής της...

ΜΟΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Ο Τά μουσικά θέατρα «Παπαϊωάννου» και «Κυδελής» έτοιμάζουν για την έρχόμενη έβδομάδα καινούργιες έπιθεωρήσεις.

— Στην άτιποφόρητη άκόμη έπιθεωρήσι του «Παπαϊωάννου» οι συγγραφείς κ. κ. Σακελλάριος και Γιαννακόπουλος έπιφυλάσσουν μία μεγάλη καινοτομία.

— Για πρώτη φορά τ'ο φινάλε της πρώτης πράξης θα ξεφυγί από τ'α συνηθισμένα μοτίβα και θα είνε ένα μεγάλο σκέτος με θέα ένα λαϊκό γάμο.

— Στο σατιρικό αυτό σκέτος, θα παραλαύνουν όλα τα βασικά στελέχη του θεάσου, που δημιουργούν πολύ ενδιαφέροντας τύπους.

— Η καινούργια έπιθεωρήσι θα περιλαμβάνη άκόμη θεαματικά χορευτικά σύνολα τ'ον Μανώλη Καστρινού και όρατα τραγουδία του συνθέτου κ. Γ. Μουζάκη που γράφει την μουσική του έργου, όπως τ'α «Μάξιπε τ'α σεά σου» «Λευκό περιστέρι» και «Όλα τα χρόνια, όλες οι μέρες, όλες οι ώρες» που θα λανσάρουν, η Έλσα Λάμπο, η Παμέλλα, η Λάουρα και ο Πατέσιος.

Ο Στην δεύτερη έπιθεωρήσι του θεάτρου «Κυδελής» που τιτλοφορήθηκε «Ομόνοια πλάς» ιδιαίτερο ενδιαφέρον θα παρουσιάση το φινάλε της πρώτης πράξης, που θα είνε έαυρητικά θεαματικό και θα δίνη μία πλήρη εικόνα της κινήσεως της «Ομόνοιας».

— Θεαματικός επίσης θα είνε ο «Χορός της φωτιάς» του ντε Φάλλι, που θα παρουσιάσουν ο Φερύ και η Λίνα «Άλμα πλαισιωμένη από το μπαλέτο.

Ο Θίσιος Αμπιέτ — Πατά — Χόρν, μετά τη Κύπρο και Αίγυπτο, όπου γνώρισε θριαμβευτική έπιτυχία, δίνει τώρα παραστάσεις στην Κωνσταντινούπολη.

Ο Τό άποχαιρετιστήριο γεύμα, που δόθηκε στού Άδερωφ προς τιμήν του Άμερικανικού θεάσου, έγινε άφορη από μία συμπωματική λεπτομέρεια, να γνωσθή ότι ο πρωταγωνιστής του θεάσου Λέσλι Σκώτ, που δεν ήθελε με κανένα τρόπο να φάη χοιρινό κρέας, είνε... Μουσουλμάνος!

— Το πραγματικό του όνομα, πριν άκόμη έδηλωθή το τόσο ώραιο φωνή του, ήταν Άμπντουλάχ, το δε Λέσλι Σκώτ, το δόθηκε άργότερα, ως καλλιτεχνικό ψευδώνυμο!

Ο Γ γνωστός ήθοποιος του Χόλλυγουντ Χοζέ Μορένο βρίσκεται τώρα στην Άδυστηνία, όπου γυρίζει μία περιπετειώδη ταινία με τον τίτλο «Ενας Έλληνας στα βάθη της ζούγκλας». Μαζί του πρωταγωνιστεί η Άργεντινή στάρ Άλμα Λέβαντ.

Ο Γ γνωστό χορευτικό ντουέττο «Γκρέκο Σίτερς» πριν φύγη για τ'εξωτερικό, θα παρουσιάση τη νέα του δημιουργία, μία κωμική πόλκα με κοστουμια έποχής.

Η μεγάλη καλλιτέχνης του μελοδράματος Μαρία Καλογεροπούλου, που άνήκει τώρα στο έπιτελείο της Σκάλας του Μιλάνου, με τ'ο καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Κάλλας και που έχει σημειώσει πάμπολλες έπιτυχίες, κατάρθωσε μέσα σέ δύο χρόνια να άδωνάση κατά 45 κιλά! Το μυστικό του έκπληκτικού αυτού άποτελέσματος, παρά την έπιμονή των δημοσιογράφων, δεν τ'ο άπεκάλυψε σέ κανένα, περιορίζεται δε στο να λήη με χιούμορ!

— Άν έκανα τόν γιατρό, υποδεικνύοντας κούρα άδυνατίσματος, θα είχα ήθασαίσει κυριολεκτικά, όποτε ότως καταλαβαίνετε δεν θα είχα πιά άνάγκη να... τραγουδά!

Ο Γ μαέστρος Γ. Μυρογιάννης, που βρίσκεται από καιρό στη Βαγδάτη, έπαιξε τις τελευταίες μέρες με ολόκληρη την όρχήστρα κατόπιν προσκλησεως του βασιλέως του Ίράκ σέ μία μεγάλη έπίσημη δεξίωσι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Δ ΕΝ της άρεσε ο κινηματογράφος της κ. Ξανθίππης. Κι' άδες φορές καιμια φίλη της της πρότεινε να πάνε να δουν κανένα φιλμ ή άπάντοι της ήταν στερητόνη:

— Όχι! Πάνεται ή ψυχή μου μέσα στο σκοτάδι!...

Τό ήμυως — όπως έλεγε — την έξευέριζε. Άλλά ή άλήθεια ήταν άλλη. Να καθίση δύο ώρες χωρίς ν' άνοιξη το στόμα της ή κ. Ξανθίππη, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να τ'ο υποφέρει. Έυφραδέστατη, ζωηρή, όμιλητική γυναίκα καθώς ήταν, έπρεπε να δίνη κάποιον διέξοδο... στην γλώσσα της, κι' αυτό μέσα στον κινηματογράφο ήταν άδύνατο. Άλλά υπήρχε κι' άλλος λόγος άκόμα, που ή κ. Ξανθίππη δεν έκώλυε τόν κινηματογράφο κι' άδες φορές συνέβη να πάν, έφυγε με τις χειρότερες έντυπώσεις:

— Μά τι πράμα είναι αυτό! Κάθεσαι εκεί πέρα καρφωμένη δύο ώρες στο καθίσμα σου για να δής, τι παρακαλώ! Δύο άνθρωπος να φιλιούνται! Όλες οι ταινίες τ'ο ίδιο είναι! Άρχίζει το έργο μ' έναν σοροπασιμένο, που γυρνάει μία σοροπασιμένη, που σου τρώνε δύο ολόκληρες ώρες μέχρις ότου άγκαλιαστούν και φιληθούν! Και δεν φιλιούνται απ' την αρχή να μ'ας τρώνε και π'ν ώρα!

— Άν κανένας της παρατηρούσε ότι δεν είχε δικιο κι' ότι κάθε έργο έχει μία ενδιαφέρουσα υπόθεσι και πλοκή, ή Ξανθίππη θυμωνε:

— Καλέ τι μάς λέε! Περνάς έξω απ' τόν κινηματογράφο, βλέπεις δύο πελωρις ζωγραφιστους σοροπασιμένους που φιλιούνται. Άνοιγεις τις έφημερίδες, τα ίδια και χειρότερα. Σκοτιάθηκα ένώ για τ'α σοροπία του ενός και του άλλου τ'α σοροπάκια, έξερεις. Άλλα δουλειά δεν έχω παρά να πάω να κάτω και να τούς καζεύω.

— Και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

Στόν κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

Αυτές ήταν άνεκαθεν και αυτές εξακολουθούν να είναι οι άπόψεις της κ. Ξανθίππης για τόν κινηματογράφο. Παρ' ό-λα αυτά, όμως, προχτές ή φίλη της κ. Ίφιγένεια κατάφερε να την πείση να πάνε να σκοτωθούν δύο ώρες στο σινεμά κι' αυτή τη φορά ή φανταχτή έκθρα της όθόνης δεν έφερε μεγάλες αντίρροσεις. Νάτη, λοιπόν, ή κ. Ξανθίππη, που ντύθηκε, αγιουρίστηκε κι' έφτασε μαζί με την φίλη της

στον κινηματογράφο

τά ζευγαράκια, αγοράζουν και από μία σακκουλίτσα και μασουλούσαν, ή κ. Ξανθίππη κύτταζε και ζύγωσε.

— Σας άρεσει; Σας άρεσει παιδιά μου; ρώτησε.

— Τι κυρία μου; — Τό καλαμπόκι.

— Μά δεν είναι καλαμπόκι, κυρία μου, της είπε ένας νεαρός. Είναι πόπ κόρν, άμερικάνικο.

— Τα μυαλά σου και μία λίρα!... Τέλος μπήκε με τη φίλη της, προχώρησε, και ή ταξιδέτρια τις ώδηγησε σέ δύο θέσεις σ'α άριστερά της πλατείας. Σε λίγο χαμплώσανε τ'α φώτα, σβύσανε

και τ'όσος κόσμος πώς πάει; — Ο κόσμος, κρυόφ, δεν είναι με τ'α καλά του!...

πουλάκια μου!... Και σέ λίγο: — Άυτό! θα παντρευτούνε...»

Κι' ύστερα: — Θα μ'ας πρήζουμε, όμως, ως που να παντρευτούνε.

Κι' ύστερα: — Δεν παντρεύεσθε, πουλάκια μου απ' την αρχή, και μη μ'ας βασανίζετε κι' έ-μάς!

Η μουρούρα της Ξανθίππης, μονότονη και άσταμάτητη συνεχίζονταν έως μ'α ώρα, σχεδόν όταν άρχισαν οι γύρω να δυσφορούν. Κάθε τόσο ένας απ' τούς γειτονικούς θεατές — άντρας ή γυναίκα — γύριζε έντολμημένα, κύτταζε την φλόρη γυναίκα, μουρούριζε κάτι κι' ύστερα ξαναγύριζε προς τήν όθον για να παρακολουθήσουν τήν ταινία. Η Ξανθίππη, όμως, όχι μοναχή δεν έδινε σημασία στην αγανάκτησι που άρχισε να βράζει γύρω της, άλλα ούτε και υποπευόταν καν τήν δυσφορία του κόσμου. Κι' εξακολουθούσε τ'ο βιολί της. Όπου σέ μία στιγμή ένας κύριος χάνοντας τήν ύπομονή του γύρισε και της μίλησε με ασυτηρότητα:

— Μά θα πάψετε επί τέλους, κυρία μου; Μ'ας πρήζετε. Έσας θ' άκούμε τώρα!

— Άπάντασι: — Και ποιος σου μίλησε έσένα; — Δε μου μίλησате, άλλα δε μ' άφίνετε ν' άκούσω.

— Μωρε χαρά στο πρᾶμα, που θες ν' άκούσης!

— Άλλά δεύτερος θεατής, απ' τ'α άριστερά επενέβη: — Σουού! Πάψτε, επί τέλους, κυρία μου!

— Έγώ να πάψω; Αυτός μου μιλάει! Δεν τ'ο βλέπετε;

— Έγώ, σας μιλάω; διαμαρτυρήθηκε ο άλλος. Έσείς μουρμουράτε απ' τήν ώρα που καθίσате.

Πετάχτηκε άμέσως άλλη κυρία απ' τ'α δεξιά:

ΤΟ ΧΡΥΣΙΔΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Χριστίνα Πετράκη, πού ζή με τῇ μητέρας τῆς φτωχικά καὶ με στερόχοις ὁ ἕνα ὑπόγειο, καὶ πού ἀνευρεῖται νὰ πᾶρ ἕνα πλοῦσιο ἀντρα, προσκαλεῖται ἀπὸ τὴ Τζούλια Φωτίου, μὴ πλοῦσια συμπατριώτριά της ὁ ἕνα ἀριστοκρατικὸ πᾶρ- τὸν σπὴν Κηφισιά, ὅπου γυναικίζεται με τὸν θεμό Κανλῆ, ἕνα ἀριστοκρατικὸ τραπεζι- κικὸ ὑπᾶλληλο. Οἱ δύο νέοι ἐρωτεύονται καὶ σὲ μὴ ἐκδρομὴ τοὺς σπὴν Πάρνηθα ὁ θεμός ἐξομολογεῖται σπὴν Χριστίνα ὅ- τι εἶναι φτωχός. Μὰ καὶ ἐκείνη τοῦ μι- λᾷ γιὰ τὴ φτώχεια τῆς καὶ ἀποφασι- ζοῦν νὰ πᾶν στοὺς δικούς τοὺς ὅτι θὰ παντρευτοῦν. Ἡ μητέρα τῆς Χριστίνας ὁμως πείθει τὴν κόρη τῆς ν' ἀρνήσῃ αὐ- τὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυστυχίσῃ ὁπως ἐκείνη. Ἐπὶ τὴν Χριστίνα ἐξυγεί σπὴν θῆ- μὴ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παντρευτῇ, ἀ- μὲν μὲν μὲν μὲν νὰ τὸν παντρευτῇ, ἀν- μένως, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ βλέπωνται, σάν φίλοι. Ἐκεῖνος ὁμως ἀρνέεται καὶ φεύγει. Ἡ Χριστίνα ἀποφασίζει νὰ ἐργασθῇ ὡς δακτυλογράφος καὶ προσλαμβάνεται σπὴς «Γενικῆς Ἐπιχειρήσεως» τοῦ Πάνου Χου- αῖδη, πού ἀρξίζει νὰ τὴν πολιορκῇ. Γιὰ τὸν κᾶν νὰ τὴν ἐρωτεύσῃ, δέχεται νὰ πᾶν μαζί του σπὸ Λουτράκι. Ὁ Χρυ- σιδὸς τῆς προσφέρει ἕνα μεγάλο ποσό γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀγάπην τῆς, μὰ ἡ Χριστίνα ξεσπᾷ ξαφνικά ὁ ἕνα τρελλὸ γέλιο...

7ον Τὴν κύτταξε σαστισμένος. Αὐτὴ ἄρχισε με κινήσεις τρελλῆς νὰ σχί- ζῃ κομματάκια-κομματάκια τὸ τσᾶκ. Ἐπειτα, ἀκόρπιζε τὰ μικρὰ χαρτάκια, σάν χαρτοπόλεμο σπὸν ἀέρα.

— Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διευθυντά, γιὰ τὸ δῶρο σας καὶ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μέρα πού πέρασα μαζί σας. Ἰσως νὰ σὰς χρω- στῶ κάτι, φυσικά. Ἐνα θαυμάσιο γεῦμα καὶ τὴς μαριδιτσῆς ἐδῶ. Μπορεῖτε νὰ τὰ κρατήσετε ἀπὸ τὸ μισθὸ μου. Αὐριο θὰ στείλω τὴν μητέρα μου νὰ πάρῃ τὸ ὑπό- λοιπο...

— Εἶσαι τρελλή! τῆς εἶπε θυμωμένος. Νομίζεις πὼς θὰ σὲ κρατήσω μετὰ ἀπ' αὐ- τὴ τὴ διαγωγή;

— Δὲν με καταλάβετε καλά, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Αὐριο θὰ με πληρώσετε ὅσες ἡ- μέρες ἐργαστήκα. Ὅσες ἡμέρες ἐργάστη- κα τίμια. Καὶ θὰ φροντίσετε νὰ βρῆτε κά- ποια ἀντικαταστάτρια μου, πὸ κατὰλληλη...

— Ἐδιδαντροπὸ θηλικό! ψιθύρισε αὐτὸς ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Εἶσαι ἡ πὸ ἐξ- διαντροπή, λοιπόν, ἀπ' ὅλες! Στὸ λέω, κι- ᾶς φαντάζεσαι πὼς εἶσαι μὴ ἐνάρετη κο- πέλλα, ἐπειδὴ φεύγεις τώρα. Εἶσαι ἡ πὸ ἐξιδαντροπή ἀπ' ὅλες!...

Πῆγε ἡ Χριστίνα σπὴν πόρτα, ἀνοιξε καὶ τὸν κύτταξε με ψυχρὴ εἰρωνεία.

— Καληνύχτα σας, κύριε Χρυσιδῆ! Ἡ βραδυὰ εἶναι τόσο εὐχάριστη. Ἰσως ν' ἀ- ποφασίσω νὰ γυρίσω μετὰ τὰ πόδια σπὴν Ἀθήνα!

Ταύκλεισε βροντερὰ τὴν πόρτα κι' ἄρ- χισε νὰ προχωρῇ γρήγορα, με κάποιον ἀό- ριστο φόβο. Μόνον σταν ἔφτασε σπὴ θά- λασσα, βράδυνε τὸ βῆμα τῆς κι' ἀνάσαιε βαθεῖα τὸν ἀλμυρὸ δροσερὸ ἀέρα.

Λουτρὸ καθαρευ

Τῆς ἔκανε καλὸ νὰ νοιώθῃ τὸ δροσερὸ ἀέρα σπὸ πρὸσωπὸ τῆς, ποῦκαίγε. Τῆς ἔ- κανε καλὸ νὰ γεμίξῃ τὸ στήθος τῆς με τὴν ἀλμύρα τῆς θάλασσας. ἔχει τὴν ἐντύπωσιν πὼς τὸ λουτρὸ αὐτὸ τοῦ ἀέρα τὴν ἐξέπλενε ἀπὸ ὅλη τὴ ντροπὴ, ἀπ' ὅλη τὴν ἀηδία. Στάθηκε ἔτσι, ἀντικρύζοντας τὴ θάλασ- σα, πολλὴ ὥρα.

Τὸ κύμα ἐπάγε στὰ πόδια τῆς με κά- ποια ὑπόκαψη φοδὲρα. Ἐνῶ δὲν ἦταν θα- λασσοταραχὴ, κάποια ἀνησυχία ἐκρυβε στὰ πόδια τοῦ τὸ νερό. Γι' αὐτὸ βογγοῦσε καὶ

φοβέριζε, ἡ παρακαλοῦσε. Τὰ πόδια καθρε- φτίζονταν σπὴ σκοτεινὴ ἐπιφάνεια, σπαῦ- σαν σὲ χίλια μικρὰ φωτάκια, λικνίζονταν, χόρζαν, ζοῦσαν σ' ἕνα δικὸ τους κόσμο, γεμάτο μυστήριον.

Τ' ἄστρα κεντοῦσαν σπὸ σκοτεινὸ βόλο- παραξένα σχέδια, γεμάτα μυστήριον κι' αὐ- τὰ, κι' ἐκλείναν τὰ ματάκια τοὺς, καθὼς ψιθύριζαν, θαρρεῖς, λόγια πού τ' αἰσθάν- ται δὲν τὰ νοιώθουν. Ἡ λογικὴ δὲν τὰ νοιώθε, ἡ καρδιά ὁμως τὰ καταλαβαίνει ὅλα.

Κάθισε ἡ κοπέλλα σ' ἕνα βραχάκι, ἀ- γναντεύοντας τὴν ἀπεραντωμένη μπροστὰ τῆς. Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς. Δὲν θάξενε νὰ πῇ γιὰτὶ ἀκρίδῶ- ἐκλαίγει. Ἀπὸ λύπη ἡ ἀπὸ χαρὰ, πού εἶχε ξεφύγει τὸν κίν- δυνο, τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο, αὐτὸν ἴδιο τῆς τὸν αὐτὸ.

Καίρὸ εἶχε νὰ αἰσθανθῇ τόσο καβάρ- ια τὴν ψυχὴ τῆς. Ποτὲ τῆς δὲν εἶχε κα- θήσει ἔτσι σπὴν ἀκρογιαλιά. Στὸ Φάληρο δὲν τῆς ἦταν εὐκόλο νὰ πᾶν. Κάθε μετα- κίνησι χρειάζονταν χρήματα. Κι' ἔπειτα, ὅ- ταν πῆγαινε κανεὶς Κυριακὴ σπὸ Φάληρο, ἔπρεπε νὰ συλλογίζετο τὴν ἐπιστροφή. Τὸ συναστισμό, τὴς οὐρές, Τώρα δὲν συλλογι- ζόταν τὴν ἐπιστροφή. Ἦξερε πὼς τὰ χρή- ματα πού εἶχε σπὸ πορτοφόλι τῆς, μόλις θάβαναν ἴσα-ἴσα γιὰ τὸ εἰσιτήριο τῆς σπὸ αὐτοκίνητο. Ἐπρεπε νὰ βιαστῇ νὰ γυρίσῃ. Ἡ μητέρα τῆς ἴσως ν' ἀνησυχούσε.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ γρή- γορα πρὸς τὸ κέντρο. Φοβόταν μὴ συναν- τήσῃ τὸ Χρυσιδῆ. Εἶχε δὴ τὴν κόουσα του νὰ περνᾷ με φρενισμένη ταχύτητα σπὸ δρόμο. Δὲν μπορούσε νὰ ματέψῃ ὁμως... Εἶχε γυρίσει κίολας σπὴν Ἀθήνα αὐτὸς, ἡ προτίμησε νὰ μείνῃ νὰ περάσῃ τὴν βραδυὰ του σὲ κανεὶς πολυτελὲς ξενοδοχεῖο; Ἰ- σως κίολας με εὐχάριστη συντροφιά. Μὲ ἄλλη εὐχάριστη συντροφιά.

Ἐφτασε σπὴν πλατεία, χωρὶς νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἐκεῖ ρώτησε πού εἶναι τὸ πρα- κτορεῖο τὸν λεωφορεῖον. Τῆς τὸδεῖξαν, καὶ

Εὐστακία

Τὸ ἐμπόδιο

Τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνον ξεσπᾷ σπὸν πρῶτο ζωηρὸ συγκινητικὸ καυῶ. Πρῶτὴ ἄρχισε ἡ σύζυγος... Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς φοδὲρες τῆς, ὁ ἀντρας τῆς τινάχτηκε ὁρθός, ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ ἕνα τέλος.

— Τὸ παρατράβηξες τὸ οὐκὸνι, Μα- ρία! τῆς φώναξε θυμωμένος. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος μας καυῶς! Τώρα ἀμέσως παίρνω τὸ κα- πελλο μου καὶ φεύγω!

Ἡ νεαρὴ οὐζυγὸς συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἠρωικὴ τοῦ ἀπόφασι. Ἐπεστρά- τυνε λοιπόν τὸ δάκρυά τῆς με τὴν τεῦσε ἀπὸ τὸν κᾶν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

— ὦ! ἀντρούλη μου! Μὴν τὸ κά- νης αὐτό! Πού θὰ πᾶς;...

— Κάπου, ὥστε νὰ μὴν ὁ' ἐνοχλῶ πιά! τῆς ἀπάντησε, φωνάζοντας τὸ παλ- τὸ καὶ τὸ καπέλλο του. Θὰ βρῶ κά- ποιο καταφύγιο γιὰ νὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο! Ἰσως σπὴ ζούγκλα ἡ σπὴ τρικυμιώμενες θάλασσες!

Ὅπως μίλουσε ἀνοῖξε τὴν ἐξώπορ- τα νὰ φύγῃ μὰ εὐθὺς ἀμέσως ἐνα- μῆκε μέσα. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του καὶ εἶπε:

— Εἶσαι τυχερὴ, Μαρία! Ἐξω βρέ- χει μετὰ τὸ τουλούμι!

Κι' ἐβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλ- τὸ του.

πῆγε τρεχάτῃ νὰ πάρῃ ἕνα εἰσιτήριο, ἐπει- δὴ κάποιο αὐτοκίνητο ἔφευγε ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Δὲν ὑπάρχει θέσι, δεσποινίς, τῆς εἶ- πε ὁ ὑπάλληλος.

Τὸν κύτταξε σαστισμένη.

— Τότε νὰ μοῦ δώσετε εἰσιτήριο γι' ἄλ- λο λεωφορεῖο.

— Φεύγει ἄλλο ἕνα σπὴς δέκα τὸ βρά- δυ, ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶναι ὑπερπλήρες. Αὐριο τὸ πρῶτὸ μόνο, θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε.

Ἡ Χριστίνα τάχασε.

— Δὲν γίνεται! Εἶναι ἀδύνατον. Δὲν γίνεται!

Ἡ στενωχώρα τῆς ἦταν τόση, πού τὰ μάτια τῆς βόρζκωναν.

Δυὸ-τρεῖς ἀντρες ἐκεῖ μέσα, τὴν κύττα- ζαν με συμπόνια.

— Πέραστε σπὴς δέκα πάλι, τῆς εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Ὑπάρχουν καὶ τὰ τυχερά. Ἰ- σως νὰ μᾶς ἐπιτραφῇ κανεὶς εἰσιτήριο. Ἐξ ἄλλου, γιὰτὶ στενωχώραστε τόσο; Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἀπόψε σ' ἕνα καλὸ ξε- νοδοχεῖο.

Πάγωσε ὁλόκληρη. Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ. Πού θάμενε τὴ νύχτα; Δὲν εἶχε χρήματα οὔτε γιὰ τὸ πὸ πτηνὸ ξενοδοχεῖο.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀπόψε! εἶπε με ἀ- πελπισία.

Δὲν τῆς ἔδωσαν πιά σημασία. Ἀσχολή- θηκαν με ἄλλους ἐπιβάτες κι' αὐτὴ ἔμεινε σὲ μὴ γωνία μόνη, δυστυχισμένη, νὰ περι- μένῃ κάποια βοήθεια.

Ἐνα εὐτυχισμένο ζευγάρι

Μετὰ κόμποστο ὥρα, πῆρε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά ἡ Χριστίνα. Ἀρχίζε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ κατὰ πόσον θὰ τῆς ἦταν δυνατόν νὰ περάσῃ τὴ νύχτα τῆς ἐξῶ, σπὸ ὑπαίθριο. Μία πού ἦταν ἀδύνατον νὰ φύγῃ, δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι. Ἀν πλῆρυνε ξενοδοχεῖο, δὲν θὰ εἶχε χρήματα γιὰ τὸ εἰ- σιτήριο.

Κάθισε πάλι σπὸ ἐρημικὸ βραχάκι κι' ἡ καρδιά τῆς πλημμύρισε τώρα ἀπὸ πίκρα. — Ἦταν τρελλὰ μου νάρθῶ. Τώρα, θὰ ξεδῶσῃ χρήματα πού θὰ μᾶς λείψουν. Καὶ θὰ βασανιστῶ. Ἀφῖνω, ὅτι ὅποιος τὸ μᾶθη πὼς ἦρθε μετὰ τὸ Χρυσιδῆ σπὸ Λουτράκι, θὰ βάλῃ, καὶ σωστά, τὰ χειρότερα σπὸ μυαλό του.

Ἀρχισε νὰ κλαῖ σιγανά. Ἦταν πολὺ δυστυχισμένη.

Κάποια στιγμή, ἄκουσε βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς. Εἶδε ἀπὸ μακριὰ δυὸ σκιᾶς νὰ προχωροῦν ἀγκαλιασμένες σπὸ μισοσκό- ταδο.

Ἐνα ζευγάρι! Ἐνα εὐτυχισμένο ζευ- γάρι!

Ἡ κοπέλλα, ἔγερνε σπὸν ὦμο τοῦ ἀγα- πημένου τῆς κι' αὐτὸς τῆς μίλουσε σιγανά, με φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἦ- ταν τόσο ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοὺς, πού οὔτε κᾶν ἀντιλήφθηκαν τὴ μι- κρὴ, μαύρη, δυστυχισμένη σκιά πού καθόταν κουβαριασμένη σπὸ βράχο.

Ζύγωσαν κι' ἄκουσε τὰ λόγια τοὺς.

Μίλουσε ὁ ἀντρας:

— Κύττα τὴν ὁμορφὴ νύχτα! Σιγαλιὰ καὶ γαλήνη. Εἶναι ἡ τελευταία νύχτα, πού περνᾷμε ἐδῶ. Πρέπει νὰ τὴν κλείσῃς μέσα σπὴν ψυχὴ σου, ἀγαπημένη μου.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, εὐτυχισμένη, γλυ- κειά:

— Μὴ μοῦ θυμίζῃς πὼς εἶναι ἡ τελευ- ταία νύχτα...

— Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι. Ἡ ζωὴ πού μᾶς περιμένει, εἶναι τόσο ὁμορφὴ τώρα!

— Ναι, μὰ δὲν εἶναι πιά τ' ἀνέιο. Εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ζωὴ.

— Καὶ δὲν χαίρεσαι γι' αὐτό; Τὸ λές με πόνο;

— Φοδᾷμι νὰ βγῶ ἀπὸ τ' ἀνέιο... Τὴν ἔσφιξε σπὴν ἀγκαλιά του, κι' ἡ φω- νὴ του ἀκούστηκε δυνατὴ, ζωηρή.

— Γλυκεῖά μου γυναῖκα! Πὼς τόπα- ρες ἐσύ; Σὲ γνώρισα πάντα γενοαία καὶ ἀ- ποφασιστικὴ. Πρέπει νὰ χαίρεσαι πὼς ἀπὸ αὐριο τὸ πρῶτὸ, θὰ μῆς πιά ὁριστικὰ σπὴ ζωὴ τῆς παντρεμένης γυναίκας. Μοῦλεγε πάντα πὼς σ' ἀρέσει ὁ ἀγῶνας τῆς ζωῆς...

Ἐγείρε τὸ κεφάλι τῆς σπὸν ὦμο του.

— Μ' ἀρέσει. Καὶ κοντὰ σου θὰ μ' ἀ- ρέσει πὸ πολύ. Ἀλλὰ, ἔζησα τρεῖς ἡμέρες τόσο εὐτυχισμένης ἐδῶ... Κρίμα πού ἦταν μοιᾶνα τρεῖς μέρες...

— Γι' αὐτὸ λυπᾷμι κι' ἐγώ. Τί νὰ γί- νῃ; Ἀν ἤμαστε πλούσιοι, θὰ περνούσαμε ἕνα σωστὸ μῆνα τὸν μέλιτος. Ἀλλὰ κι' οἱ τρεῖς ἡμέρες πού περάσαμε, ἦταν γλυκὲς κι' ὁμορφες. Θὰ τὶς θυμόμαστε κι' αὐτές. Φιλήθηκαν τρυφερά, ἐρωτικά, καὶ προχώ- ρησαν ἀγκαλιασμένοι.

Ἡ Χριστίνα ἔμεινε κουβαριασμένη σπὴ θέσι τῆς. Τώρα πιά δὲν ἄκουε τὰ κύμα- τα. Τώρα ἄκουε σπ' αὐτὰ τῆς δυὸ θερμὲς ἀνθρώπινες φωνές. Δυὸ ἐρωτευμένοι! Κι' οἱ ἐρωτευμένοι αὐτοί, ἦταν σύζυγοι. Φτωχοὶ σύζυγοι. Τὰ λόγια τοὺς δὲν τῆς ἀφῆσαν ἀνι- φιλόλοια.

Γρήγορα, με τὴν εὐκολία τῆς φαντασίας, εἶδε τὸν αὐτὸ τῆς σπὴ θέσι αὐτῇ. Ὅχι μόνον, ὅπως τώρα, δυστυχισμένη, ντροπισ- σμένη, ἀλλὰ μετὰ τὸ κεφάλι γεμμένο σπὸν ὦμο ἑνὸς νέου γεροῦ ἀντρα. Λίγο-λίγο, εἶ- δε καὶ τὸ πρῶτο πού ἀντρα. Δὲν μπο- ροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Θέμη.

Ἡ καρδιά τῆς ἄρχισε νὰ χτυπᾷ με τρελ- λὸ πόθο. Τὰ χεῖλη τῆς ἀβρόωσαν τ' ὄνομά του.

— Θέμη, ἀγαπημένε μου!... Τὸ κυματάκι ἦρθε στὰ πόδια τῆς κι' ἐ- πανέλαβε, με μύριες φωνές, ψιθυριστές, τ' ἀγαπημένο ὄνομα.

Τ' ἄστρα σιγῶκλεισαν τὰ μάτια τοὺς εὐχарιστημένα, καὶ μέσα σπὸν κερὸ τὰ φω- τάκια πούρχονταν ποῖος ἔξερε ἀπὸ πού, ἴ- σως ἀπὸ τὰ πόδια τῆς πολιτείας, ἴσως ἀπὸ ἄστρα, πού ἀπείχαν ἑκατομμύρια χρόνια ἀπὸ τὴ γῆ, τὰ φωτάκια χοροπήδησαν χα- ροῦμνα.

Σηκώθηκε με τὴν καρδιά ἀνάλαφρη. Πῆ- ρε γρήγορα τὸ δρόμο πρὸς τὴν πλατεία.

Ἡ ὥρα κοντοζύγωνε. Τώρα θὰ κρινόταν ἡ τύχη τῆς, ἀν θὰ διενυκτέρεψε σπὸ ὑπαι- θρο ἡ δει.

Τ' αὐτοκίνητο ἐτοιμαζόταν. Πρῶτο-πρῶ- τοὶ πῆγαν καὶ κάθισαν οἱ δυὸ νεόνυμφοι. Τότε εἶδε τὰ πρόσωπα τοὺς.

Ἡ κοπέλλα ἦταν ἀρκετὰ ὠραία, ὅχι καλ- λωνή, ἀλλὰ τύπος σοβαρῆς γυναίκας. Τὸ πρῶτο πού τῆς ἦταν σταράτο, τὰ μάτια τῆς μαύρα, καθὼς καὶ τὰ μαλλιά τῆς.

Ὁ ἀντρας ἦταν μάλλον ἀσχημος. Μέ- τριος σπὸ ἀνάστημα, με χαρακτηριστικὰ ἀ- κανόνιστα. Τὸ χαμόγελό του ὁμως ἦταν πλατὺ, ἀγαθὸ, καὶ τὰ μάτια του ἐξυπνα.

Τοὺς κύτταξε ἡ Χριστίνα μ' ἐνδιαφέρον, καὶ τώρα πού ἤξερε τὸ μυστικὸ τοὺς, ἀ- πολάμβανε νὰ παρατηρῇ τὴς ἐλάχιστες κι- νήσεις τοὺς, ποῦδειχναν ὅλες εὐτυχία καὶ ἀγάπην. Πὼς ἐκείνος ἔριχνε τρυφερά τὴ ζα- κέττα σπὸς ὦμοις τῆς γυναίκας του, πὼς ἐκείνη τραδιόταν μέσα γιὰ νὰ τοῦ ἀφίσῃ πὸ ἀνετὴ θέσι, καὶ πὼς σὲ κάθε τοὺς κι- νῆσι, οἱ ματιές τοὺς, συναντιόνταν γελα- στές, γεμάτες συνεινότησι!...

Εἶχε λησμονήσει τὸ δικὸ τῆς τὸν καμὸ κυττάζοντας τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἰσπράκτορα τῆς ζήτησε:

— Δεσποινίς! Εἰσάστε τυχερὰ. Μὰ βε- σι κενή. Βγάλτε γρήγορα τὸ εἰσιτήριό σας, καὶ φεύγετε.

Ἐτρεξε, πληρώσε τὸ εἰσιτήριό τῆς, κι' ἀνέβηκε σπὸ αὐτοκίνητο. Ἡ ἀδελφὴν θέσι βρισκόταν σπὸ παράθυρο, ἀκρίδῶς μπροστὰ ἀπὸ τὴ νεόνυμφη. Σὲ λίγο τὸ λεωφορεῖο ξε- κίνησε.

Ἡ Θεωνὴ Κανλῆ

Ἀν καὶ τὸ κρύο ἦταν ἀρκετὰ τσουχτερό, τὸ παράθυρο δίπλα τῆς ἦταν ἀνοιχτὸ, καὶ κανεὶνας δὲν ζήτησε νὰ τὸ κλείσῃ. Ἀφῆσε με ἀπόλαυσι ἡ Χριστίνα τὸν ἀέρα νὰ παι- ξῇ μετὰ τὰ μαλλιά τῆς, νὰ τῆς μαστιγώσῃ τὸ πρῶτο. Τῆς ἔκανε καλὸ αὐτὸ τὸ κά-

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἐβδομάδας (σελ. 51) τὸ νέο ἀριστοτεχνικὸ κοινωνι- κὸ καὶ δραματικὸ μυθιστορημα τοῦ δημοφίλου. Γάλλου συγγραφέως

ΖΥΓ ΜΑΡΥ

Ἡ ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΕΝΗ

Ὁ ἴσκιος τοῦ θανάτου πέφτει βα- ρύς ὁ ἕνα ὁπίτι, πού θάπρεπε νὰ στεγάσῃ μονάχα τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Κι' ἡ κακία, ὁ φθόνος τοῦ κόσμου ρίχνει ὅλες τὴς εὐθύνες σὲ μὴ ἀδῶα γυναῖκα, ὁ ἕνα δυστυ- χισμένο θῦμα, πού συντρίβεται κά- τ' ἂν τὸ βάρος τῆς μοκθρηῆς συ- κοφαντίας καὶ χάνει ὅτι πὸ ἀγα- πητὸ ἔχει: τὸν ἀντρα τῆς καὶ τὰ παῖδιά τῆς. Μὰ δὲν φάνει αὐτὸ μόνο! Ὁ ἀδικος κατατρεγμός τῆς στέλνει σπὴ φυλακὴ, σπὸ ἰκρίμνα.

Πρόκειται γιὰ ἕνα συννοσηρικὸ κυριαρχικὸ μυθιστορημα με φλο- γερὺς ἐρωτες, ὑπέροχες αὐτοθυ- οῖες καὶ στυνερὰ ἐγκλήματα, πού κρατᾷ σὲ διαρκὴ ἀγωνία τὸν ἀ- ναγνώστη μετὰ τὸ ἀδιάπτωτο ἐνδια- φέρον του.

πὼς ἄγριο μεταχείρισμα, τῆς ἔσδυνε τὴς θλιδερὲς σκέψεις.

Ἐξῶ ὅλα ἦταν σκοτεινά. Μάντευσε τὴ θάλασσα κάτω, σπὸ μαῦρο κενό. Μάντευσε τὰ δέντρα, πού περνοῦσαν ὁλόμαυρες σκιές. Καὶ φῶτα διάχυτα ἐπαίξαν με τὴς σκιές ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σάν τελώνια.

Ὅτὰ τὸ ἀπολάμβανε αὐτὸ τὸ ταξίδι ἔτσι μόνη, ἀν δὲν ἦταν τόσο πικραμένη. Δὲν μπορούσε νὰ σταματήσῃ τὸ μυαλό τῆς σὲ κατὶ εὐχάριστο. Κάποια στιγμή, νό- μισε πὼς εἶχε βρῇ μὴ παρηγοριά. Κάποια στιγμή γαντζώθηκε σπὴ σκέψι:

«Κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι εὐ- νυχι- σμένη σάν αὐτοὺς τοὺς νεόνυμφοις. Κι' ἀ- κόμα τώρα, θὰ ἦταν σπὸν χέρι μου...»

Τὴν ἴδια στιγμή, ἐδίωξε αὐτὴ τὴ σκέψι με πίκρα.

«Τώρα, καὶ νὰ τὸθελα, θὰ ἦταν ἀογά. Ὁ Θεμός δὲν θὰ θέλῃ πιά οὔτε ν' ἀκούσῃ γιὰ μένα...»

Ἐνας κόμπος ἀνέβηκε σπὸν λαιμὸ τῆς. Ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιο χέρι τὴ σκούν- τησε ἀπαλά, ἀπὸ πίσω, σπὸν ὦμο.

Γύρισε. Ἡ νεόνυμφη τὴν κύτταξε γελα- στή, μ' ἕνα εὐγενικό, ἀγαθὸ χαμόγελο.

— "Αν τὸ θέλατε σεῖς θ' αἰσθάνοσθε τὴν ἴδια θέσι με μᾶς. Θέλω νὰ πῶ θὰ μπορούσατε νὰ σῶτε καὶ σεῖς εὐτυχισμένη, ὅπως εἶμαι ἐγώ...

Δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν κατ' εὐθεῖαν ἐπιθεσί τὴν κοπέλλα. Σάστισε τόσο, πού ἡ Θεὼν ἡ γέλασε.

— Μὲ συγχωρῆς πού σοὺ μιλοῦ ἔτσι ξάστερα, εἶπε με ξαφνικὴ οἰκειότητα. Ἀλλά, Χριστίνε, τοῦκας μεγάλο κακὸ τοῦ Θέμῃ με τὴν ἀρνήσι σου. Κι' ὅλους μᾶς πίκρανες πολὺ. Κρίμα! Γιατὶ φοβάσαι τόσο τὴ ζωὴ;...

— Δὲν φοβάμαι τὴ ζωὴ. Φοβάμαι τὴ δυστυχία...

— Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, δὲν χωρεῖ ἡ δυστυχία...

Ἡ Χριστίνε ἀναστήναζε.

— Ἦταν τυχερὸ ἴσως νὰ συναντηθοῦμε ἔτσι ἀπὸψε ἐδῶ, εἶπε ἡ Θεὼν θερμὰ. Ἰσως νὰ μὴν τὸν πιστεύης, ὅταν σοὺ λέῃ ὁ ἴδιος πόσο σ' ἀγαπάει, πόσο ἀπαραίτητη τοῦ εἶσαι στὴ ζωὴ του. Ἐγὼ ὅμως, σὰν ἀδελφὴ του, μπορῶ νὰ σοὺ ὀρκισθῶ ὅτι, ἂν δὲν γίνῃς γυναίκα του, θὰ τὸν κάνῃς πολὺ δυστυχισμένο. Κι' ἐσύ ἡ ἴδια, θ' ἀδικήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ συναντήσῃς στὴ ζωὴ σου ἄλλον ἄντρα νὰ σ' ἀγαπήσῃ τόσο!...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔμπαναν σὰν δίκτο ποταμὸν χαίρι στὴν καρδίαν τῆς Χριστίνης. Ἦταν τὰ ἴδια λόγια, πού τὰ ἔλεγε ἀπείρες φορὲς στὸν ἑαυτὸ της. Ἦταν τὰ ἴδια λόγια, πού τ' ἀκούγε στὰ ξύπνια της καὶ στὸν ὕπνο της, σὰν νὰ τῆς τὰ ψιθύριζε κάποιος ἄλλος. Τώρα, ὅμως, στὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἀγαπημένου της, ἔπαιρναν ἄλλη βαρύτερη σημασία.

— Λοιπόν, τῆς εἶπε ἡ Θεὼν με τὸ γλυκὸ, ἔξυπνο χαμόγελό της, τί νὰ τοῦ πῶ τοῦ Θέμῃ; Θέλεις ν' ἀρχίσετε ξανά τὴ ζωὴ μαζί;

— Δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Μέσα της, ὅμως, παρακαλοῦσε νὰ ἐπιμεινῇ ἡ Θεὼν.

Κι' ἡ Θεὼν ἐπέμεινε.

— Τί θὰ πῇ δὲν ξέρεις; Ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ, ὅτι τὸν περιμένεις αὐριο κίολας. Πές μου, πού θέλεις νὰ συναντηθῇς; Στὸ σπῆτι σου; Νὰ τοῦ πῶ νάρθη στὸ σπῆτι σου; Τί λές;...

— Νὰ τοῦ πῆς, ὅτι τὸν περιμένω, ἀποκρίθηκε, μετὰ μίας στιγμῆς δισταγμοῦ, ἡ κοπέλλα.

Καινούργια ἄνθρα

Ὅταν γύρισε σπῆτι τῆς ἐκείνη τῇ νύχτῃ ἡ Χριστίνε, τὰ διηγήθηκε ὅλα τῆς μη-

τέρας της. Αὐτὴ κούνησε ἀποδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι.

— Δὲν τὰ κατάφερες καλά...

— Ἐπρεπε νὰ ὑποχωρήσω; ρώτησε ἡ κοπέλλα, με γοργλωμένα μάτια.

— Φυσικά, ὄχι. Ἀλλά ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃς με τέχνη αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν τὰ εἶπαμε; Ἀφοῦ δέχτηκες νὰ πᾶς μαζί του στὸ ἐξοχικὸ κέντρο, φυσικὴ συνέπεια ἦταν ὅλα τ' ἄλλα...

Ἡ Χριστίνε δὲν μίλησε. Ἐκεῖνο πού δὲν ὁμολόγησε στὴ μητέρα της, ἦταν πὼς εἶχε πᾶει ἀποφασισμένη νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα, ἂν τοῦ ἀποσπούσε μίαν σοβαρὴ ὑπόσχεσι γιὰ γάμο.

Δὲν ἔμεινε ὅμως πολὺ σ' αὐτὴ τὴ συζήτηση. Φλεγόνταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Θέμῃ.

Μόλις ἀκούσε τ' ὄνομά του, ἡ Ἄννα δαγκώθηκε. Τὸ πρόσωπό της σκουρύνθηκε.

— Νὰ μᾶς ἀφίην ἡσυχους ὁ Θέμῃς, εἶπε κοφτά. Ὅσο τὸν ἔχεις αὐτὸν στὸ μυαλό σου, δὲν θὰ πᾶς μπροστὰ!

— Τί σχέσι ἔχει;

— Ἀκού πού στὸ λέω. Καὶ πού φέρθηκες ἔτσι κουτὰ με τὸ Χρυσίδη, εἶναι ἐπειδὴ ὁ νοῦς σου τρέχει πάντα στὸ Θέμῃ. Νὰ μᾶς ἀφίην ἡσυχους!...

— Θάρρῃ αὐριο ἐδῶ, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Νὰ μὴ τὸν δεχθῶμε!...

Ἡ Χριστίνε δὲν μίλησε. Ὅλο τὸ βράδυ τὰ στριφογύρισε αὐτὰ στὸ μυαλό της. Καὶ τὸ πρῶτ' ἔγρησε με τὴν ἀπόφασιν νὰ ξαναδῇ τὸν ἀγαπημένο της.

Πῆγε μόνῃ της νωρίς καὶ τὸν βρῆκε στὴν Τράπεζα. Ὁ Θέμῃς τὴν κύτταξε με κάποια πικρία, μέσα ἀπὸ τὴν τρελλὴ χαρὰ του. Ἦταν δύσκολο νὰ μιλήσουν. Πρῶτῃ ἡ Χριστίνε τοῦ εἶπε, προσπαθώντας νὰ στερεώσῃ τὴ φωνή της:

— Θέμῃ... καλύτερα νὰ μὴν πούμε πολλά λόγια. Ἄν δὲν σ' ἀγαποῦσα πάντοτε, δὲν θάρχομαι. Τὸ καταλαβαίνεις;

— Πού θέλεις νὰ σὲ δῶ; τῆς ρώτησε σοβαρά. Θέλεις νάρθω στὸ σπῆτι σου, τὸ ἀπόγεμα;

— Ἡ μαμά δὲν θέλει, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα.

Κι' ἦταν εὐχарιστημένη πού ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ πού δὲν ἦταν μόνον μίαν δικαιολογία.

Ἦρσαν νὰ συναντηθῶντο στὸ Σύνταγμα. Ἐκεῖ κάρησαν σ' ἓνα παράμερο τραπέζακι ζαχαροπλαστείου κι' ὁ Θέμῃς τῆς μίλησε σοβαρά:

— Χριστίνε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάνουμε σὰν παιδιὰ. Πρέπει νὰ πάρῃς ἀπόφασιν.

Τὸν κύτταξε ἱκετευτικά.

— Ὅταν μοῦ μιλάς ἔτσι, μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά. Ἀφῆσε, τὴν ἀγάπῃ μας νὰ ἐξελιχθῇ φυσιολογικά. Ἀφῆσε τὰ πράματα νάρθουν μόνον τους. Μποροῦμε νὰ μᾶς εὐτυχισμένοι κάμψουν καιρὸ κι' ἔτσι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως κιόλας.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του, δυσανεστήμενος.

— Εἶσαι πάντα παράξενη. Συνήθως, οἱ γυναῖκες βιάζονται νὰ παντρευτοῦν. Δὲν εἶναι εὐχάριστο γιὰ μίαν κοπέλλα νὰ ἀκούγεται τ' ὄνομά της με κάποιο νεαρό, πολὺ καιρὸ.

— Δὲν με νοιάζει, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ...

— Ὅπως θέλεις! εἶπε αὐτὸς διστακτικά. Πάντως, δὲν πρέπει νὰ βαστάξῃς πολὺ, στὸ λέω.

Τὸν κύτταξε γελαστή, σαχπίνε.

— Καλὰ! Δὲν θέλω ὅμως κάθε φορὰ νὰ μοῦ τὸ λές, καὶ νὰ μοῦ χαλάς τὴν εὐτυχία μου. Θέλω νὰ μ' ἀφίης καὶ λίγον καιρὸ νὰ χαρῶ ἔτσι, χωρὶς ἄλλη σκέψιν, τὴν ἀγάπῃ μας.

— Σύμφωνα! Εἶπε κι' αὐτὸς, γελώντας.

Κι' ἔτσι ἀρχισε μίαν καινούργια ἀνθρα τῆς ἀγάπης τους. Συναντήσεις πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, γλυκὰ λογάκια, διακριτικά χάδια, ματιές γεμάτες ὑποσχέσεις.

Ἡ Χριστίνε ἔδλεπε τὴν ἐρώτησι πούκαίγε στὰ χεῖλη του κάθε φορὰ πού συναντιόνταν.

Ἦταν εὐχарιστημένη ὅμως πού δὲν τὴ ρωτοῦσε. Κι' ἡ ἴδια δὲν πίεζε τὸν ἑαυτὸ της. Προτιμοῦσε αὐτὴ τὴν κατάστασι. Νὰ τὸν βλέπῃ, νὰ τὸν νοιώθῃ δίκὸ της. Κι' αὐτὴ δὲν ἔφερε ἀκρίδως τί περίμενε...

Ἰσως τὸ θαύμα πού θὰ τὸν ἔκανε πλούσιο, ἴσως τὸ θάυμα πού θὰ τὴν διευκόλυνε νὰ τὸν παντρευθῇ, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὸ χρυσὸ της δειρο.

Ἡ Νινέττα Πρωτεύα

Λίγες ἡμέρες κατόπιν, συνάντησε ἡ Χριστίνε τὴν Θάλεια Παπαδάκη στὸ δρόμο.

— Ταμάδες;... τῆς εἶπε ἀπὸ μακριά.

— Τί πράγμα;

— Γιά τὴ Νινέττα.

— Τί ἔπαθε;

— Ἀπαγωγή. Κλέφτηκε με τὸ Νίκο Καζαντζή. Βούξε ἡ Ἀθήνα!

— Κλέφτηκε;

— Ναί. Ὁ πατέρας της δὲν ἔδινε με κανένα τρόπο τὴν συγκατάθεσί του γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Κι' ἔτσι ἡ Νινέττα, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

— Πού πήγαν;

— Κανείς δὲν ξέρει. Ἐστειλε ἓνα γράμμα στοὺς δικούς της καὶ τοὺς λέει, ὅτι, ἂν δὲ τὴ συγχωρήσουν, θὰ αὐτοκτονήσῃ...

— Κι' ὁ πατέρας της;

— Ὡς ἐκεῖ ξέρω. Φαντάζομαι πὼς δὲν θ' ἀφίσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ ἡ μοναχοκόρη του.

— Ἐσὺ πὼς τὸ βλέπεις αὐτό; ρώτησε ἡ Χριστίνε.

— Ἐγὼ λέω μπράβο της! φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ἡ Θάλεια. Ὁ Νίκος Καζαντζῆς εἶναι καλὸς, ὁμορφος, ἔξυπνος. Τὸ μόνο του μειονέκτημα εἶναι ἡ φτώχεια του. Μὲ ποῖο δικαίωμα τῆς καταστρέφουν τὴ ζωὴ της, ἐπειδὴ ἔτυχε ν' ἀγαπήσῃ ἓνα φτωχό;

— Αφοῦ εἶναι τόσο πλούσιος αὐτὴ, δὲν εἶχαν δικὸ οἱ γονεῖς της, εἶπε ἡ Χριστίνε συλλογισμένη. Γιατὶ θὰ θέλουν πλούσιο γαμπρό; Δὲν ξέρει τί ἔχει αὐτὴ. Δὲν ἔχουν νὰ συλλογιστοῦνε πὼς θὰ ζήσουν...

— Μὰ αὐτοὶ σκέπτονται ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Αφοῦ εἶναι τόσο πλούσιος ἡ κόρη τους, γιατί νὰ πάρῃ ἓνα φτωχό; Μπορεῖ νὰ διαλέξῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς πλοῦσιους γαμπροὺς τῆς Ἀθήνας.

— Καὶ ποῖος δὲν θὰ τὴν ἤθελε; ἀλλ' ἔθελαι! Τόσο νόστιμη, τόσο ἔξυπνη, τόσο χαριτωμένη. Ὁ Χρόνης, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρη Μεραίου, ἦταν ξετρελλαμένος μαζί της τὴν τελευταία, τὸ ξέρεις;

— Ὁ Χρόνης Μεραῖος;

— Ναί. Βίδα, ὅπως εἶναι πάντα, τοῦ εἶχε στρίψει γιὰ τὴ Νινέττα. Κι' ὅσο καταλάβαινε πὼς ἡ Νινέττα εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἓνα φτωχό, τόσο περσιόταν. Κι' ἔτσι ἡ Νινέττα, με τὴ λύσι τοῦ γάμου, τοῦκοψε κι' αὐτοῦ τὴν πόρτα.

— Τί γίνονται ἡ Τζούλια με τὸν ἄντρα της;...

— Δὲν γύρισαν ἀκόμα. Περιμένει φαίμε-

ται περιόφημα στὸ ταξίδι τους. Στέλνουν γράμματα γεμάτα ἐνθουσιασμό...

Ἡ Χριστίνε ἀναστήναζε καὶ δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο.

Ὅταν χωρίστηκαν, προχώρησε ἀφηρημένη. Τὰ λόγια τῆς Θάλειας, εἶχαν σαλέψῃ κατὰ μέτρα της. Στὴν ἀρχή, δὲν κατάλαβε τί ἀκριβῶς ἦταν πού τὴν ἔκανε νὰ πονῇ. Λίγο-λίγο, τὸ κατάλαβε: Ζήλευε τὴ Νινέττα. Ναί, ζήλευε τὴν πλούσια κοπέλλα, πού τὴν ἀπῆγαγε ὁ ἄντρας πού ἀγαποῦσε. Θάθελε νὰ εἶναι στὴ θέσι της. Πλούσια, ζηλευμένη, ποθητὴ ἀπὸ ὅλους. Καὶ ἓνας νέος φτωχὸς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

— Κι' ἂν ἀφίσω τὸ Θέμῃ νὰ μὲ ἀπαγάγῃ, παρὰ τὴ θέλησί της μητέρα μου; σκέφθηκε με πικρὴ εἰρωνεία, ὅλοι θὰ κοροϊδίσουν. Ἀκούω κίολας τὰ σχόλια:

— Καὶ γιατί ἐναντιωνόταν ἡ κυρία Πετραῖνη; Τί ἤθελε γιὰ τὴν κόρη της; Κανένα ἐφοσιότη;...

Δὲν εἶχε ἀξία ἡ θυσιά της, ἐπειδὴ ἦταν φτωχεῖα. Ἐνῶ τῆς Νινέττας ἡ ὑπάρξι ζυγίζονταν με χρυσάφι, κι' αὐτὸ τῆς ἔδινε ἄλλ' ἀξία.

Σκέφθηκε τὸ Χρόνη Μεραῖο.

— Βίδα!... εἶπαν ὅλοι γι' αὐτόν.

Ἡ λέξι αὐτὴ στριφογύριζε βασιανιστικά στὸ μυαλό της.

— Βίδα!... Τώρα ἦταν ἡ σειρά τῆς Νινέττα. Ἐστειλε περνούσε αὐτὸς τὴ ζωὴ του.

— Ὅλο καὶ κάποια ἐρωτεύονται. Ποῖος ξέρει; Ἄν ἔμπαινε αὐτὴ στὸ δρόμο του, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἔλθῃ κι' ἡ δική της ἡ σειρά.

Ἡ καρδιά της σταμάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψιν.

Ὁ Χρόνης Μεραῖος! Ὁμορφος, ἀριστοκρατικός, ἐκκεντρικός, καλλιτέχνης. Γιατὶ ὄχι;

— Ἀλλὰ πὼς; Αὐτὰ δὲν γίνονται με τὸ στανιό. Ἐπρεπε νάρθῃ ἡ στιγμή. Ἀλλά, κι' ἂν ἔρχονταν ἡ στιγμή, ἔπρεπε νὰ πατήσῃ ἀπὸ πάνω στὴν ἴδια της τὴν καρδιά γιὰ νὰ φτάσῃ.

Τίνας τις κασιτανές της μποῦκλες καὶ προσπαθῆσε νὰ στερεώσῃ τὴν καρδιά της, πούτρεμε.

«Ὁχι!... Δὲν ζηλεύω τίποτε... συλλογίστηκε. Ἀς τραβήξῃ ἔτσι ἡ ζωὴ μου. Εἶμαι εὐτυχισμένη τώρα. Ἀς μὴ συλλογίζωμαι τίποτ' ἄλλο.

Τὸ ἀπόγευμα πῆγε χαρούμενη νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐμπαινε τώρα ὁ χειμῶνας κι' ἡ ζωὴ της καλοῦσε ἡρεμῇ, μονότονῃ καὶ γεμάτῃ στερεότητας, ὅπως πάντα. Ὁ Θέμῃς τῆς ἔλεγε, ὅτι ἔκανε ἐνέργειες γιὰ νὰ τὴν διορίσουν στὴν Τράπεζα. Ἦταν ὅμως φοβερά δύσκολο.

Ἰσως νὰ περνοῦσαν μῆνες ἀκόμα.

Στὸ μεταξύ, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ κάποια ἄλλη δουλειά. Παράξενος ὅμως. Ἐνῶ τὴν πρῶτῃ φορὰ, με τὴν ἀγγελία της, εἶχε βρῇ ἀμέσως τρεῖς θέσεις κενές, τώρα, ἂν καὶ διάβαζε ὅλα τὰ «Ζητεῖται» στὶς ἐφημερίδες, ὅπου πῆγαινε, τῆς ἔλεγον, ὅτι εἶχε κίολας δοθῇ ἡ θέσι. Κάποια ἀτυχία τὴν κυνηγοῦσε.

— Δὲν εἶναι τυχερὸ νὰ βρῇ ἄλλη θέσι, θὰ πρέπει φαίνεται νὰ ἐργαστῇ μίαν καὶ καλὴ κοντά μου.

Δὲν τοῦ εἶχε μαρτυρήσει τίποτα γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ Χρυσίδη. Ἦταν ἓνα σκοτεινὸ κεφάλαιο τῆς ζωῆς της, πού προτιμοῦσε κι' ἡ ἴδια νὰ τὸ ξεχάσῃ.

Ἐστειλε ἔφτασαν τὰ Χριστούγεννα. Δὲν εἶχε προχωρήσει ἀκόμα ἡ κατάστασι. Τότε — ἴσως γιὰ νὰ ἐξωθήσουν κάπως τὰ πράγματα — τῆς εἶπε ὁ Θέμῃς, ὅτι ἡ Θεὼν με τὸν ἄντρα της διοργάνωσαν μίαν ἐκδρομὴν στὸ Καβούρι, ἂν τὸ ἐπέτρεπε φυσικὰ ὁ καιρὸς. Μίαν Κυριακάτικη ἐκδρομὴ...

Χαρούμενη φτώχεια

Ἦταν μὴν ἡλιοθευμένη χειμωνιάτικη μέρα κι' ὁ ἥλιος ἀστράφτε πρὸ λαμπερὸς καὶ πρὸ γλυκὸς παρὰ τὴν ἀνοιξί. Σπῆτιζε ἡ θάλασσα βαθυγάλαξη. Βαρκοῦλες με ὀλόλευκα πανιά ἐσχίζον τὴν ἡρεμὴ ἔκτασί της, θνεῖρα λευκὰ στὴν ἀπεραντωμένη.

Ἡ συντροφικὴ ἦταν χαρούμενη, κι' ἡ Χριστίνε ἐνοιοῦσε κι' αὐτὴ τὴν καρδιά της ἀνάλαφρῃ κι' εὐτυχισμένη. Μόνο πούδλεπε τὴ Θεὼν με τὸν ἄντρα της, γινόνταν εὐτυχισμένη κι' αὐτὴ. Ἀπλὰ ντυμένη ἡ Θεὼν, δὲν εἶχε ἀλλάξῃ διόλου, καθὼς φαίνονταν,

με τὸ γάμο της. Κανένα λούσο, καμμιά ἐκζητησι. Συζητοῦσαν νοικοκυρεμένα καὶ γιὰ τὸ παραμικρὸ ἐξόδο. Μιλοῦσαν γιὰ τίς μικρές τους χαρές, μ' ἐνθουσιασμό. Εἶχαν πᾶει σὲ κάποια παράστασι, με θυσιά, σὲ κάποιον ξένο θῖασο, καὶ ἀπολαμβάνον αὐτὸ τὸ γεγονός καὶ τὸ διηγόνταν. Εἶχαν ἀγοράσει καὶ μίαν σιφονιέρα, κι' ἡ Θεὼν τὸλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε, εὐτυχισμένη.

Ὁ Τῶνης τὴν κύτταξε μ' ἓνα συγκινημένο καὶ εἰρωνικό μαζί χαμόγελο, καθὼς τὴν ἀκούγε νὰ λέῃ τῆς Χριστίνης, σοβαρά:

— Ἐξέρεις ἡ ντουλάπα μας εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ πῆς, δὲν χωροῦσε καὶ τὰ δικά μου ρούχα καὶ τὰ ρούχα τοῦ Τῶνη καλὰ. Στραπατσάρωνταν. Τὸ εἶχαμε καυμὸ νὰ πάρουμε μίαν σιφονιέρα. Αὐτὸ εἶναι τὸ χριστουγεννιάτικο δῶρο μας.

— Δικό σου δῶρο ἢ τοῦ Τῶνη; ρώτησε ἡ Χριστίνε.

— Ὅπως τὸ πάρῃς. Δικό μου πρὸς τὸν Τῶνη καὶ τοῦ Τῶνη πρὸς ἐμένα...

Ἦταν κι' ἡ Λίλα Κολῆ στὴ συντροφικὰ. Πρῶτῃ φορὰ τὴ γινώριζε ἡ Χριστίνε, τὴ μικρότερη ἀδελφὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Εἰκοσι χρόνων, μελιὰ καὶ γαλανή, ἐμοιαζε τοῦ Θέμῃ. Τὰ μάτια της ἦσαν μπριμπίλωτα, γελαστά, χαρούμενα. Ἐπαίρνε ἀψήφιστα τὴ ζωὴ, κι' οὔτε τῆς καίγονταν καρφάκι γιὰ τὸ μέλλον.

Κάποια στιγμή, ἡ Χριστίνε, πού ὅλο αὐτὸ συλλογιζόταν, τῇ ρώτησε σοβαρά:

— Πὼς ἀντιμετωπίζεις τὸ μέλλον ἐσύ;

— Τὸ μέλλον;... γέλασε αὐτὴ. Περιφροῦμαι. Εἶμαι τόσο εὐχарιστημένη στὴ δουλειά μου στὴν Τράπεζα, πού δὲν με νοιάζει γιὰ τίποτε ἄλλο!...

— Κι' ἂν μείνῃς ἀκόμα γεροντοκόρη; Ἐξακριβίστηκε στὰ γέλια ἡ κοπέλλα.

— Γεροντοκόρη; Δὲν τὸ σκέφθηκε οὔτε αὐτό. Κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ μὲ πάρῃ κι' ἐμένα. Ἀλλά ἔχω τόσο καιρὸ ἀκόμα μπροστὰ μου. Γιατὶ νὰ βιάζωμαι!...

Τὴν ἴδια φιλοσοφικὴ διάθεσι γιὰ τὸ ζήτημα τῆς παντρειᾶς εἶχε καὶ ἡ Θάλεια Παπαδάκη, πού τὴν εἶχε καλέσει κι' αὐτὴν στὴν παρέα ἡ Χριστίνε.

Μ' ἄλλο ὕφος αὐτὴ, σοβαρὴ καὶ ἡρεμῇ, κατὰ βάθος, εἶχε τὴν ἴδια νοσηρότητα με τὴν εὐθυμὴ Λίλα.

— Κάποιος θὰ βρεθῇ γιὰ μένα! ἔλεγε παιδιάτικα ἡ Λέλα.

— Ἡ ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας εἶναι κι' αὐτὴ μίαν εὐτυχία, ἔλεγε σοβαρά ἡ Θάλεια. Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιὰ ν' ἀγωνιῶ. Κι' ἂν ἀκόμα ὅμως δὲν παντρευθῶ, θὰ ζήσω καλὰ, με τὴν ἐργασίαν μου. Μίαν μέρα, θὰ πάρω

τὸ δίπλωμά μου καὶ θὰ διορισθῶ.

— Σὲ κανένα χωριό! τῆς πέταξε ἡ Χριστίνε, στρίβοντας τὰ χεῖλη της.

— Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ἡρεμὰ ἡ Θάλεια. Καὶ στὸ χωριὸ πρέπει νὰ μάθουν γράμματα. Θὰ εἶμαι φιλόλογος. Ἡ ζωὴ τοῦ χωριοῦ θὰ μ' ἐνδιαφέρῃ, γιὰ λίγο καιρὸ. Ἐπειτα θὰ μὲ διορίσουν σὲ κάποια πόλι.

Ἐπαρχιακή...

— Μὰ γιατί ὄχι; Κάποιος πρέπει νὰ πᾶ καὶ στὶς ἐπαρχίες. Ἐπειτα στὴν ἐπαρχία, θὰ ἔχω μεγαλύτερο πεδὶον δράσεως.

Ἡ Θάλεια, ἀπὸ μικρὴ, κατάρθωνε νὰ βρῇ σκὴ τὴν καλὴ ὄψιν κάθε πράγματος. Καὶ στὴ μεγαλύτερη ἀναποδιά, κατὰ εὐχάριστο ἦταν ἱκανὴ πάντα ν' ἀνακαλύψῃ.

Ἡ Χριστίνε ἀφῆκε τὴν καρδιά της ἐλεύθερη, νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς αἰσιοδοξίας. Καὶ κάποια στιγμή, πού βρέθηκαν μόνοι κι' ὁ Θέμῃς τῇ ρώτησε σιγανά:

— Ἐ, ἐμεῖς τί γινόμεσθε;

Τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα χαρούμενο χαμόγελο:

Η αμερικανική ζωή ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Το «Στατιστικό πανόραμα» των
Ηνωμένων Πολιτειών

Μέσα σ' ένα χρόνο, κάθε Αμερικανός παίρνει κατά μέσον όρο 305 επιστολές και δέχεται 438 τηλεγραφήματα, τρώει 397 αυγά και 75 περίπου κιλά κρέας, πίνει τέσσερα κιλά οίνου, ματσών ποτών (λιγότερο από το μισό σχετικά με ό,τι έπινε πριν 100 χρόνια) και 62 κιλά μπύρας (δέκα φορές παραπάνω από ό,τι έπινε πριν 100 χρόνια).

Αυτοί είναι μερικοί από τους αριθμούς που περιλαμβάνονται στις 1056 σελίδες του «Στατιστικού πανόραματος» των Ηνωμένων Πολιτειών, που διανύει έφετος το 75ο έτος της έκδοσής του.

Το ίδιο «Πανόραμα» μας πληροφορεί ότι οι 3.909.000 περίπου Αμερικανοί που γεννιούνται κάθε χρόνο έχουν πιθανότητα να ζήσουν 68,4 χρόνια (17 παραπάνω από ό,τι πριν 40 χρόνια). Αυτό το όριο μεγαλώνει ολοένα χωρίς στις πρόσθους της επιστήμης και τη βελτίωση των βιοτικών συνθηκών.

Κάθε χρόνο, εξ άλλου, γίνονται στις Ηνωμένες Πολιτείες 1.566.739 γάμοι. Από αυτούς οι 388.000, δηλαδή το ¼ περίπου, καταλήγουν σε διαζύγιο. Μπορούμε να συμπεράνουμε, λοιπόν, ότι ένας στους τέσσερες Αμερικανούς (άνδρες ή γυναίκες) έχει χωρίσει μία τουλάχιστον φορά στη ζωή του.

Οι περισσότεροι άνδρες νυμφεύονται γύρω στα 23-25 χρόνια, ενώ οι περισσότερες γυναίκες γύρω στα 20-22. Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν 46.828.000 οικογένειες, που κάθε μία αποτελείται από 3-4 άτομα. Οι γυναίκες ξεπερνούν τους άνδρες κατά 1.776.681. Ο αριθμός αυτός ξεχειλίζει γιατί στην Αμερική υπάρχει πάντοτε ένα «πρόσθετο γάμο». Για τις γυναίκες, φυσικά, που ύστερον αρίθμηση από τους άνδρες. (Σε μερικές εύρωπαικές χώρες η αριθμητική υπεροχή των γυναικών είναι αναλογικά μεγαλύτερη).

Κάθε χρόνο 545.675 Αμερικανοί πεθαίνουν από νοσήματα της καρδιάς και 215.525 από καρκίνο. Η παιδική θνησιμότητα από 99,9 οσο που ήταν το 1915 κατέβηκε στα 28,4 οσο.

Αλλά να και μερικοί άλλοι ενδιαφέροντες αριθμοί:

Σ' ένα χρόνο γίνονται 7.495 ανθρωποκτονίες, 15.909 Αμερικανοί αυτοκτονούν και 1.309.377 τραυματίζονται σε ατυχήματα.

Ο μέσος Αμερικανός, μας πληροφορεί το «Πανόραμα» κερδίζει το χρόνο κατά μέσον όρο 1.639 δολάρια. Υπάρχουν άνθρωποι, όμως, που κερδίζουν πολύ περισσότερα. Οι φόροι και οι διάφορες αναγκαστικές εισφορές, εξ άλλου, απορροφούν έτησιως 229,9 δισεκατομμύρια δολάρια.

Σύμφωνα με τις ίδιες στατιστικές, 9.160.000 Αμερικανικά σπίτια έχουν ηλεκτρική σκόνη, 11.420.000 εγκαταστάσεις τηλεόρασης, 1.381.000 εγκαταστάσεις θέρμανσης και ψυχρού αέρα, 5.955.000 ηλεκτρικά ψυγεία και 34.194.000 ηλεκτρικά πλυντήρια. Υπάρχουν, όμως, 4.183.000 σπίτια που δεν έχουν καθόλου ψυγεία και 4.296.000 που δεν έχουν ηλεκτρικό σίδερο.

Στους Αμερικανικούς δρόμους κυκλοφορούν 46.289.000 αυτοκίνητα, που υπολογίζεται ότι διασχίζουν το χρόνο 521.741.000.000 μίλια. Οι άνθρωποι, εξ άλλου, που πεθαίνουν από αυτοκινητιστικά δυστυχήματα ανερχονται ετησίως σε 36.000. Συγκριτικά με τον πληθυσμό, ο αριθμός αυτός είναι ανώτερος από οποιοδήποτε άλλο κράτος.

Περισσότερο από το μισό (για την ακρίβεια το 59%) του Αμερικανικού πληθυσμού έχει συγκεντρωθεί στα αστικά κέντρα. Ο αριθμός των αγροτών ελαττώνεται ολοένα. Πριν από 75 χρόνια, οι ασχολούμενοι με τη γη (γεωργοί, κτηνοτρόφοι κλπ.) αποτελούσαν τα 78% περίπου του πληθυσμού.

Μείωση, εξ άλλου, παρουσιάζει και ο αριθμός των υπαλλήλων γραφείων. Αυτό οφείλεται στο ότι οι περισσότερες επιχειρήσεις έχουν αντικαταστήσει το έμμεσο προσωπικό τους με αριθμηματικές και ρομπότ.

Ένας άλλος κλάδος που φθίνει ολοένα είναι των υπηρεσιών και υπηρεσιών. Κατά τα πέντε τελευταία χρόνια ο αριθμός τους μειώθηκε κατά 321.000 και πάει να εξαφανιστεί.

— Δεσποινίς, εμείς δεν μ'α πολυενδιαφέρει...
Δεν ανεβαίνετε εσείς να δητε το μάτι;
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΙ ΤΗΣ...

Η ΜΟΙΡΑΙΑ

Κάθε γυναίκα με τη χάρι της
κι' ως λείπει κάθε γνώμη άλλη.
'Η μὲν σὰν τὸ ζυμάρι πλάθεται,
ἢ δὲ σκληρὴ σὰν τὸ ἀτσάλι.

Καὶ μὲ χαρὰ διαπιστώνουμε
κι' ἄλλοτε βλέπουμε μὲ λύπη
πὼς κάποια χάρι ὁπωσδήποτε
καμμιάς γυναίκας δὲν τῆς λείπει.

«Ὅλες οἱ χάρες εἶνε, βλέπετε,
σοφὰ στὸν κόσμῳ μοιρασμένες,
γι' αὐτὸ τὸ λόγῳ δὲν ὑπάρχουνε
γυναῖκες μὴ χαριτωμένες».

Κι' ἔτσι λοιπὸν ἔχουν τὴ χάρι τους
κι' ἡ νέα, κι' ἡ... Καπνικαρέα,
κι' ἡ παντρεμένη, κι' ἡ ἀνύπαντρη,
πρὸ πάντων, ὅμως, ἡ μοιραία.

«Ὡ! ἡ μοιραία!... Τύπος ἔξοχος!
'Εμστατικὸς μπροστὰ τῆς μείνει!
'Αν καὶ μοιραία ἡ ταλαιπωρη
ἀπλῶς φαντάζεται πὼς εἶνε».

Περνιέται γιὰ προκλητικώτερη
κι' ἀπὸ τὴ Μαίριλιν Μονρόε
καὶ λείε στὸν «ὄχλο» μὲ τὸ ὕφος τῆς;
— «Κοσμάκη, μὲ τὰ μάτια τρῶε!»

Στὸ «φλογόδοιο» τῆς τὸ πέρασμα
«καυνοῦς θνητοῦ» δὲν διακρίνει
κι' ἐκρηκτικὴ 'νε κι' ἐπικινδυνὴ
ὅσο κι' ἡ... νιτρογλυκερίνη!

Κι' ἐνὼ πολλοὶ τὴν ἐρωτεύονται,
αὐτὴ ποτὲ δὲν ἀγαπάει,
πιστεύοντας ὅτι ἐπλάστηκε
ὁὗς καί... πένθος νὰ σκορπῇ.

Εἶνε... ὑψίστης «μοιραιότητος»
μοντέλο ἄριστο κι' αἰώνιο
Κι' ὅμως, τὴ συμπαιθεῖ — τρομάρα τῆς —
παρὰ τὸ φοβερὸ τῆς «ῥωνίου»!

ΜΙΑ ΒΕΡΛΑ μέσα στις σαρδέλλες

Κι' ἡ ὥραία χήρα ξαναπαν-
τρεύεται

Μία λεπτή, ὁμορφὴ καὶ γαλανομάτα Νορβηγίδα, ἡ Νόρμα Κέρστεν, εἶχε παντρευτὴ πριν ἀπὸ πέντε βδομάδες μονάχα, ὅταν ὁ ἀντὴρ τῆς πέθανε ξαφνικά. Τὸ ατύχημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὴ Νόρμα. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ ὁ πόνος τῆς, βρισκόταν τώρα στὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ζήσει, γιὰτὶ τὸ ἀντρώπιο εἶχε δεσμεύσει σχεδὸν ὅλες τὶς οἰκονομίες του γιὰ νὰ στήσει τὸ καινούργιο νοικοκυριό του.

Εὐτυχῶς, ὁ καλὸκαρδὸς διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου ὅπου εἶχε ἐργασθῇ ἐπὶ χρόνια ὁ Κέρστεν, προσφέρθηκε νὰ προσλάβῃ τὴ νεαρὴ χήρα, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἐκείνη δὲχόμκε μ' ἐνθουσιασμό, κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ δουλεύῃ στὸ ἐργοστάσιο, πού κοινοθεοῖζε σαρδέλλες.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες. Ὑστερὰ, ἕνα βράδυ, ὅταν γύρισε σπίτι τῆς ἡ Νόρμα, ἀντελήφθη πὼς δὲν ὑπῆρχε πιά στὸ δάκτυλό τῆς ἡ βέρα τῆς — πού εἶχε χαράμωμεν ἀπὸ μέσα τὰ ἀρχικά του μακαρίτη καὶ τὰ δικά τῆς.

Θυμῶτα ὡστόσο καλὰ πὼς τὴ φοροῦσε, ὅταν εἶχε φύγει τὸ πρωτὶ ἔκρινε γιὰ τὴ δουλειά τῆς. Μία συστηματικὴ ἔρευνα, τόσο σπῆτι τῆς ὅσο καὶ στὸ ἐργοστάσιο, εἰμεινε ἀκαρππ. Ἡ χήρα ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ, μ' ἀπερίγραπτη θλίψη, πὼς εἶχε χαθῇ ἡ βέρα τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες ὅμως, ἔνα πρωτὶ, τὴν κάλεσε ὁ διευθυντῆς καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα ἐκρηκτικὸ γράμμα πού εἶχε στείλει κάποιος ἀπ' τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Τοῦ ἔγραψε πὼς εἶχε ἀγοράσει ἕνα κουτὶ σαρδέλλες τοῦ ἐργοστασίου του καὶ πὼς μέσα εἶχε βρῇ μία βέρα, μὲ τὰ ἀρχικά Α. Κ. καὶ Ν. Κ.

«Υποθέτω πὼς θὰ ἀνῆκε σὲ κάποιον ἀπ' τὸ προσωπικό σας, πρόσθετε ὁ Αὐστράλος. Κάτι μοῦ λέει μάλιστα πὼς αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι μιά νέα χήρα. Ἄν μαντέψω σωστὰ, σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς πῆτε πὼς θὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὴ βέρα τῆς. Ἄρκει μόνο νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα γράμμα, μαζί μὲ τὴ φωτογραφία τῆς. Δὲν θεωρῶ ἄσκοπο νὰ προσθεῶ πὼς εἶμαι νέος καὶ ἀνύπαντρός».

Ἡ Νόρμα, καταχαρούμενη γιὰτὶ θὰ ξανάβρισκε τὴ βέρα τῆς, συμφορήθηκε μὲ τὴ μικρὴ ἀπαιτήσι τοῦ ἀγνωστοῦ ἐπιστολογράφου. Ὑστερὰ ἀπὸ κάμπορες μέρες λοιπὸν, τὴν κάλεσε καὶ πάλι στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆς καὶ τῆς παρουσίασε ἕνα συμπαιθικό καὶ ἡλιόκαμνο νεό: αὐτὸν πού εἶχε βρῇ τὴ βέρα.

Ἐκείνος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς χαμογέλασε νοσταλγικῶς. Ἦταν φανερό πὼς τὴν εἶχε ἀγαπήσει, μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Τὸ ἴδιό τους κι' ἔφαγαν μαζί. Ὁ νέος εἶπε στὴ Νόρμα πὼς εἶχε κάμει τόσο μακρινὸ ταξίδι, ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ ὡς τὴ Νορβηγία, γιὰ νὰ τὴ δῇ μονάχα.

— Ἡμερὰ ἀπὸ τὴ φωτογραφία σας πὼς θὰ σὰς ἀγαποῦσα! πρόσθεσε. Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, οἱ δύο τους εἶναι τώρα ἀρραβωνιασμένοι καὶ πρόκειται νὰ παντρευτοῦνε τὴν ἀνοιξί.

Δὲν ἔχει ὅμως πάντα τέτοιες εἰδυλλιακές συνθέσεις τὸ χάσιμο καὶ ἡ ἀνεύρεσι μίας βέρας. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, σ' ἕνα πρόσαιο τοῦ Λονδίνου, καθὼς ἔοικε κάποιος στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του, βρήκε τὴ βέρα πού εἶχε χάσει ἡ γυναίκα του πριν ἀπὸ 32 χρόνια καὶ πού τὴν εἶχαν ἀναζητήσει μάταια κι' οἱ δύο τους!

Ἐξ ἄλλου, ἕνας Γερμανὸς ἀνδρὴς τῆς Πομερανίας ἔκαμε μιά μέρα φθερὴ σκηνὴ χήλεως στὴ γυναικά του, γιὰτὶ πρόσθεσε πὼς δὲν φορούσε πιά τὴ βέρα τῆς. Τοῦ κάφορὸς τὸν βεβαίωσε ἐκείνη πὼς δὲν ἔφερε πού τὴν εἶχε χάσει. Τέλος, ὁ σύζυγος κάθισε νὰ φάει... καὶ βρήκε τὴ βέρα ἡμέ! στὰ λουκάνικα μὲ πούρε πού του εἶχε μαγειρέψει ἡ γυναίκα του!

Εἶμαι ἄνθρωπος πού ἔχω τὴν ἀρμόζουσα ἐκτίμησι στὸν ἑαυτό μου, τὴν ἀρμόζουσα καὶ στοὺς ἄλλους, ξέρω τοὺς τρόπους καὶ τὴ συμπεριφορὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δειχθῇ ὁ καθένας τὸ σεβασμὸ πού δειχνῶ σ' αὐτόν. Ἐνας τρόπος, λοιπόν, νὰ δειχθῇ τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησὶ σου στὸν ἄλλον, εἶναι τὸ καπέλλο. Σοῦ βγάζω τὸ καπέλλο, ἀρα σ' ἐκτιμῶ. Μοῦ βγάζεις τὸ δικό σου, ἀρα μ' ἐκτιμᾷς καὶ μ' ἀναγνωρίζεις σὰν ὁμοίό σου, ἂν ὄχι καλύτερό σου. Μάλιστα, ἂν θές νὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ τ' ἄλλο, ὅσο πὼς κατὰ τὸ κατεβάξεις, τόσο πὼς ἀνεβασμένη εἶναι ἡ ἐκτίμησι σου πρὸς ἐμένα ἢ πρὸς ὅποιον ποτε πρόσωπο χαίρεταις.

Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς καπελλαδούρας, δι- νὰ μεγάλη σημασία καὶ προσοχή. Δὲν παραμεινῶ ποτὲ τὸ καθήκον μου, ἔχω ὅμως τὴν ἀπαίτησι νὰ μὴν τὸ παραμελῇ καὶ ὁ ἄλλος. Ἀλλοῶς γίνονται σκῆλι. Οἱ μόνοι πού δὲν τοὺς βγάζω τὸ καπέλλο, εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν φο- ρᾶνε, πού τὸχουν καταργηθῇ ὡς ἀνθυγιεινὸ τάχα καὶ γυρίζουν ἀκαπέλλοι, σὰν νὰ βυλ- καν ἀπὸ τὸ σπῆτι τους καὶ πετάχτηκαν νὰ πα- ροῦν ταχυάρα. Ἄ! ὄχι. Σ' αὐτοὺς δὲν βγάζω ποτὲ τὸ καπέλλο, μακάρι νὰναι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί. Γιατὶ, κύριε ἀκαπέλλω, ἐγὼ σοῦ βγάζω τὸ καπέλλο. Ἐσὺ τί θὰ μοῦ βγάλῃς; Καμμιὰ τριχὰ ἀπὸ τὴν κεφαλὰ σου; Ὁχι, ἀ- πλῶς θὰ κουνήσῃς τὸ κεφάλι. Λοιπὸν, κουνῶς κι' ἐγὼ τὸ δικό μου καὶ εἵμαστε ἐν ἡμέει.

Καὶ γιὰτὶ τώρα κάθομαι καὶ τὰ λέω ὅτι αὐ- τὰ; Ποιὸς ὁ λόγος; Ὁ λόγος εἶναι ὅτι, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἦταν πρωτὶ. Κι' ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, βάζεις ἀντρώπους στὴν ὁδὸν τάδε, κοντὰ στὸ σπίτι μου, ἔχοντας πάντα τὸ νοῦ μου μὴ δῶ κανένα γνωστὸ πρόσωπο καὶ παραμελῇ τὴν ὑποχρέωσί μου. Καὶ νὰ ἔνα τέτοιο πρόσωπο. Εἶναι ὁ κ. Μπριμπιλόπουλος ὁ Φιρμπιλόπουλος, κάπως ἔτσι, δὲν θυμόμουν καλῶς τὸ ἀκριβές του ἐπίθετο, θυμόμουν, ὅμως, ὅτι κάποιον στὴν περιφέρειά μου κατοικοῦσε κι' αὐτὸς, ὅτι κάποι- μὲς εἶχαν συστήσει προσφάτως καὶ χορηγῆμα πολύ καὶ τώρα βλέπω τὸν κύριο Μπριμπιλόπου-

λο ὁ Φιρμπιλόπουλο νᾶρχεται βιζαβί μου. Ἐχω τὸ χέρι μου ἑτοιμὸ γιὰ τὴν καπελλαδούρα καὶ, μόλις βέλομαι ἕνα βῆμα γιὰ νὰ διασταυρωθῶ, τραβᾶω τὸ καπέλλο μου σὲ ἀπόστασι μιά πῆχυ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Κι' ἐκεῖνος τὴ κάνει; Ἐκείνος κουνάει μιά στάλα τὸ δικό του κεφάλι, χαμογελᾷ καὶ προσπαεῖ. Οὐτὲ ἀπλὴ ὑποψία νὰ κάνῃ τάχα πὼς κού- νησε καὶ τὸ χέρι του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο καὶ νὰ μοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ σεβας.

Αἱ, τί μὲ θέλετε ἐμένα, πού ἔγινα ἀμέσως ὁ σκυλὶ πού εἶπαμε. Στὰ- θηκα καὶ κούπαξα τὸν κύριο Μπριμπιλόπουλο ὁ Φιρμπιλόπουλο, πού μοῦ δειχνε τὰ νᾶτα του, καθὼς βάζει ἀδιόφορος πρὸς τὰ πάνω. Γιατὶ, κύριε τέτοιο ἡ τέτοιο; Μήπως ἔ- χεις τίποτα ἀσχημὲς πληροφορίες γιὰ μένα, ὅτι εἶ- μαι δηλαδὴ κανένας χαμηλὸ ὑποκείμενο, κανένας τύπος ἀνάξιος λόγου, κανένας τζουτζέκι, καὶ μὲ πε- ριφρονεῖς, ἡ μήπως δὲν μὲ πιάει τὸ μάτι σου, ἐπειδὴ ἐλόγου σου τυγχάνεις λίγο πὼς ψηλὸς καὶ πὼς καρδαμωμένος ἀπὸ μένα καὶ φορεῖς καὶ χον- τρῆτερο πανόφει; Κι' ἐλόγου του τραβᾶει τὸ δρόμο του κι' ἐλόγου μου γάινω τὸ κέφι μου γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐχω προσβλῆτῃ βαρύτητα, αισθά- νομαι πολὺ μειωμένος, πολὺ ταπεινωμένος, πολὺ ἐξευτελισμένος, ὅπως κάθε φορὰ πού ἀποκαλύπτο- μαι, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ἀνταποδώσουν. Καὶ ὀφείλω νὰ ἐκδικηθῶ. Ὁφείλω νὰ τὸν ἐκτασανωτήσω, νὰ περάσω δίπλα του καὶ νὰ μὴν τοῦ βγάλω τὸ κα- πέλλο μου. Νὰ τὸν χαίρετσω κατὰ τὸ δικό του σύστημα, μὲ μιά ἀνεπαίσθητη παρέκκλισι τῆς κε- φαλῆς κι' ἕνα γλυκόξινο μειδισματάκι — δηλαδὴ, μόλις πού καταδέχονται, κύριε τέτοιο δὲν ξέρω πὼς σὲ λένε, νὰ σοῦ ἀπευθύνω κι' αὐτὸ τὸ φτηνὸ χαίρε- τισμό, πού σημαίνει πὼς, ἂν ἐλόγου σου μὲ λο- γαριάζῃς γιὰ ἕνα παρακατιανό σου, ἐλόγου μου σὲ λογαριάζω γιὰ ἕνα σκύδαλο. Ἀμ' θὰ τοῦ τὸ πληρώσω, πού δὲ μοῦ πᾶν!

Στὴν καρτέρι στὸ πέρασμά του, εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, καὶ νᾶτος. Μὰ τὸ χον- τρὸ του παλτό, ἔρχεται ὁ ἀσίκης. Τώρα θὰ σοῦ δειξῶ ἐγὼ τὴν ἀξία σου. Παίρνω ἕνα ὕψος ἀνώ- τερο, ὕψωνο τὸ κεφάλι — μάλιστα ἔχω κι' ἕνα τοι- γάρο στὴν ἀκρὴ τῶν χειλιδῶν, πρᾶμα πού δειχνεῖ περιφρόνησι πρὸς τὸ σῆμα. Ἐνα βῆμα καὶ δια-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

σταυρώνομαστε. Ἐγὼ, κατὰ πὼς τὸ εἶχα σκεφτῇ καὶ ἀποφασίζω, κουνῶ τὸ κεφάλι μου, σουρώνω τὰ χεῖλιά μου σ' ἕνα ψευδοχαμόγελο ἐνσταντῆ κι' ἐκείνος... Ἐκείνος βγάζει τὸ καπέλλο του μὲ μιά πλατεῖα χειρονομία, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ λίγο πλατὴ μαζὶ — μοῦ ἀπονέμει, δηλαδὴ, ἕνα χαίρε- τισμό γεμάτο εὐγένεια κι' ἐκτίμησι.

Ἐγὼ τάχα χαίμενα. Δὲν τὴν περίμενα τέτοια χειρονομία ἀπὸ τὸν κ. Μπριμπιλόπουλο ὁ Φιρμπι- λόπουλο, ἔπειτα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ του διαγωγή. Φα- νερὸ πὼς ὁ ἄνθρωπος συναισθάνθηκε τὸ σφάλμα του καὶ τώρα τὸ ἐπανορθώνει. Τώρα θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τοῦ βγάλω τὸ καπέλλο, μὰ ἔχει προσ- περάσει κιόλας.

Λοιπὸν, μ' ἐκτιμᾷ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἦ- σως χτές νὰ ἦταν ἀφρημένος ὁ ἄνθρωπος, ποιὸς ξέρει. Κι' ἐγὼ τὸν παρεξήγησα. Εἵμαι ἱκανοποιη- μένος. Τώρα εἵμαστε πᾶσι, οὐτε τοῦ χρωστώ, οὐτε μὲ χρωστᾶ. Ὅμως, ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρος, ὅταν τὸν βλέπω, γνωρίζω τὸ καθήκον μου κι' ἐκείνος τὸ δικό του. Θὰ χαίρετσω μὲ ἀποδοχὰς κι' ἡ ἀλληλοεκτίμησι θὰ δῖνη καὶ θὰ πᾶει.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, εἶναι ἀπόγεμα κι' ἐγὼ εἶ- μαι μὲ τὴν ἑλσα, καὶ βαδίζουμε. Ἡ ἑλσα εἶναι τὸ κορίτσι μου κι' ἐγὼ εἵμαι τὸ ἀγόρι τῆς κι' ἔχουμε αἰσθήμα μετὰξὺ μας. Καὶ τώρα περ- πατᾶμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον κι' ἀπεναντί μας ἔρχεται ὁ καλὸς μου κ. Μπριμπιλόπουλος ὁ Φιρμπιλόπουλος. Εὐκαρία ν' ἀλληλοχαίρετῶμε, νὰ ἴδῃ κι' ἡ ἑλσα τί καθὼς πρέπει κύριε μοῦ βγάζουν τὸ καπέλλο καὶ ν' ἀνέβω στὴ συνεῖσθί τῆς. Καὶ νὰ πού περνᾶμε δίπλα, κάνω τότε μιά στιγμιαία στάσι καὶ κατεβάζω τὸ καπέλλο μου μέχρι κάτω. Κι' ἐκείνος; Ἐκείνος ἀπλῶς κουνάει τὸ κεφάλι του, περιορίζεται σ' ἕνα ἐλαχίστο χα- μόγελο καὶ προσπερνᾷ. Κι' ἐγὼ μένω μὲ τὸ κα- πέλλο στὸ χέρι, σὰν ἀποσβολωμένος. Ἐχω τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ μοῦδωσαν χαστοῦκι. Συνεχίζω τὸ δρόμο μου καὶ μιά σφοδρὴ ἱσχυρὴ μὲ πνίγει.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; μὲ ρωτᾷ ἡ ἑλσα. Ὁ προεστειμένος σου; — Ὁχι. — Κανένας ὑπουργός, κανένας ἐπίσημος, κανένας ἐκατομμυριόχος; — Ὁχι, τίποτα τέτοιο. Εἶναι ἀπλῶς ἕνας γεῖτονας. — Πάντως, εἶναι ἀνώτερός σου. — Καθόλου. — Τότε γιὰτὶ ἐσὺ τοῦδωλας τὸ καπέλλο μέχρι τὸ χᾶμα κι' ἐκείνος μόλις καταδέχτηκε νὰ κἀν ἔτσι τὸ κεφάλι του; Τί εἶναι; Κα- λυτέρός σου; — Ὁχι, κάθε ἄλλο. — Τά:ε πὼς ἀνέχεσαι νὰ σοῦ συμπεριφέ- ρονται ἔτσι; Πὼς ἐσὺ, ἐνῶ δὲν σοῦ βγάζουν τὸ καπέλλο, τοὺς τὸ βγάζεις μὲ τὴν δου- λοφροσύνη; — Ἰσως νὰ εἶναι ἀφρημένος. — Εἶναι γαῖδαρος. — Μπορεῖ κι' αὐτό. Πάντως ἐγὼ εἵμαι εὐ- γενής.

— Νὰ εἶσαι στοὺς εὐγενεῖς. Τὸ γαῖδαρο θέλει ἐνῆμα γαῖδαρο. Ἄλλα αὐτοῦνο καὶ ἑλσα καὶ ἐγὼ. Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τίς καπελλαδούρες τόσο εὐκόλες, σὲ παρακαλῶ. Γιατὶ ἡ προσβολὴ παίρνει κι' ἐμένα. Ὅλη ἡ εὐθυμὴ διάθεσι πού εἶχα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, χάθηκε μονομιάς. Αὐτὸς ὁ κύριος — ξεχνᾶω τ' ὄνομά του — πρόσθεσε δυὸ πρόσαια μαζί, μὲ τὴν ἀγενέστατη στάσι του. Τὸν ἔχω χαίρετσω μὲ δυὸ καπελλαδούρα- σιμῖα, μοῦχεῖ ἐξοφλήσει τὸ ἕνα. Κι' ἀπάνω πού ἔλεγα πὼς εἵμαστε πᾶσι καὶ θὰ εἴχαμε πάντα τοὺς λογαριασμούς μας ἱσοσκελισμένους, τώρα μοῦ μένει χρεωστικό ὕπόλοιπο μιά καπελλαδούρα, πού ἔχω νὰ λαβαίνω.

— Ἰσως νὰ εἶναι ἀφρημένος. — Εἶναι γαῖδαρος. — Μπορεῖ κι' αὐτό. Πάντως ἐγὼ εἵμαι εὐ- γενής.

— Νὰ εἶσαι στοὺς εὐγενεῖς. Τὸ γαῖδαρο θέλει ἐνῆμα γαῖδαρο. Ἄλλα αὐτοῦνο καὶ ἑλσα καὶ ἐγὼ. Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τίς καπελλαδούρες τόσο εὐκόλες, σὲ παρακαλῶ. Γιατὶ ἡ προσβολὴ παίρνει κι' ἐμένα. Ὅλη ἡ εὐθυμὴ διάθεσι πού εἶχα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, χάθηκε μονομιάς. Αὐτὸς ὁ κύριος — ξεχνᾶω τ' ὄνομά του — πρόσθεσε δυὸ πρόσαια μαζί, μὲ τὴν ἀγενέστατη στάσι του. Τὸν ἔχω χαίρετσω μὲ δυὸ καπελλαδούρα- σιμῖα, μοῦχεῖ ἐξοφλήσει τὸ ἕνα. Κι' ἀπάνω πού ἔλεγα πὼς εἵμαστε πᾶσι καὶ θὰ εἴχαμε πάντα τοὺς λογαριασμούς μας ἱσοσκελισμένους, τώρα μοῦ μένει χρεωστικό ὕπόλοιπο μιά καπελλαδούρα, πού ἔχω νὰ λαβαίνω.

Θὰ τὸν πληρώσω μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα, τὸ γαῖδα- ρο. Ἀπὸ θὰ ἴδῃ ποιὸς εἵμαι. Παραπλάω στὸ πέρασμά του, ἔχω ἕνα ὀδυνημὸν ταχυάρο, στὸ στόμα καὶ μάλιστα στυμμένο. Ὅτε χαμόγελο, κύ- ριε δὲν ξέρω πὼς σὲ λένε. Μιά γκριμάτσα, μὲ μι- σοεισιμμένα μᾶτια κι' αὐτὸ εἶναι ὄλο. Αὐτὸ σοῦ πρέπει.

Ἐρχεται μὲ βῆμα μωλὸν ἀργό. Καθὼς μὰς χωρίζει ἕνα βῆμα ἀπὸ τὴ διασταύρωσι μας, γί- νονται καὶ τὰ δυὸ τὴν ἴδια στιγμὴν. Ἐγὼ τὴ γκρι- μάτσα κι' αὐτὸς μὸν βγάζει τὸ καπέλλο, μὲ μιά χειρονομία γεμάτη ἐκτίμησι. Δὲν βρίσκω τὸν καιρὸ νὰ τὸν μνησθῶ, μὰς χωρίζει ἡ ἀπόστασι πού με- σολάζει.

Αὐτονόητο πὼς ὁ κ. Μπριμπιλόπουλος ὁ Φιρμπι- λόπουλος ἀναγνώρισε τὴ χθεσινὴ του — παραλείψῃ καὶ ἡ προθυμία του νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐλλείμμα- τος φανερώνῃ τὴν πλήρη του ματαιότητα καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ συμπεριφωθῇ πρὸς τὴ καθιερωμέ- νη κοινωνικὴ ἀγωγή. Δὲν περίμενε νὰ προσῶ πρόλαβῃ ν' ἀνταποδώσω. Ὅπως θὰ νᾶναι, τώρα ἔχουμε ἱσογυισθῇ πάλι, ἔχω δώσει δυὸ καπελλα- δούρες κι' ἐγὼ λάβει δυὸ. Κανένας δὲν εἶναι ἀ- νοικτός, οὐτε μειωμένος κι' ἐγὼ εἵμαι σίγουρος ὅτι στὸ ἔξης, δὲν δάχουμε καμμιὰ παράλειψι σὲς ὑποχρεώσεσι μας. Θὰ φερνῶμαστε σὰν δυὸ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι.

Ἡ ἑλσα δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ τὴν ταλαιπωροῦσα ἐπὶ τέσσερις μέρες συνέχεια κι' ἐπὶ μιάμιση ὥρα κάθε ἀπόγεμα, στὸ πᾶ κι' ἑλσα.

περσοβρομίου, όπου είχαμε συναντή-
σει μαζί τον κ. Μπιρμιλόπουλο.

— Έχω το σκοπό μου, της εί-
πα. Θα ιδής κάτι που θα σε ικα-
νοποιήσει.

Και όταν, το τέταρτο απόγεμα,
έκανε την εμφάνισή του ο περί ου
ό λόγος, τότε της είπα:

— Λοιπόν, θα ιδής τώρα πώς
θα μου βγάλω το καπέλλο ο κύ-
ριος Μπιρμιλόπουλος. Προχώρα
να διασταυρωθούμε.

Προχώρησα. Όταν φτάσαμε
σε απόσταση βήματος, έγω τράθη-
ξα τη μεγαλοπρεπή καπελλαδούρα
μου, σιγουρος πως θα έβρισκα την
ανάλογη ανταπόκριση. Ματαία έλ-
πίς. Αυτός ο παληάνθρωπος — δεν
θυμάμαι πώς τον λένε — μόλις και
καταδέχτηκε να κουνήσει το κεφά-
λι του και να ψευτομειδιάσει κι
επί πλέον μάζεψε κι ένα πούρο.
Έγινε ψυχικό συν ρίμμι. Στάθη-
κα. 'Η Έλσα με κίτταξε ελφωνι-
κά και θυμωμένα και είπτε:

— Είδα.

— Πώς τόκανε αυτό; ψιθύρισα.

— Τι θα πη πως τόκανε; 'Α-
πλουστάτα, δεν σε καταδέχεται
και σε γελοιοποιεί. Σου δείχνει ο
άνθρωπος πως δεν σε λογαριάζει
περισσότερο από ένα κουνούπι.

Έτρεμα από ταραχή. Και το
κορίτσι μου αγανάκτησε κι αυτό,
μά για λόγο άλλο:

— Και τώρα για πές μου, ποιός
είναι ο σκοπός που έρχόμασθε εδώ
τέσσερις μέρες συνέχεια;

— Αυτός ήταν, Έλσα. Νά ιδής
αυτόν τον τύπο που πέρασε, να
μου βγάλει το καπέλλο. Γιατί σή-
μερα έπρεπε να μου το βγάλει 'Ελ-
σα, φώ.α.α. έντονα.

— Άστε με τραβολογας εδώ
τέσσερις μέρες και με τρώει το
ξεροβόρι, μόνο και μόνο για να
ιδω να σου βγάλει το καπέλλο αυ-
τός ο τύπος;

— Μάλιστα. Γιατί αυτό το ζή-
τημα είναι κεφαλαίως για μένα.
— Λοιπόν, καλά κάνει και δεν
σου το βάζει.

— Γιατί;

— Γιατί είσαι γελοίος. Γειά
σου.

Κι' έκανε να φύγει.

— Στάσου. Πού πάς;

— Όπου θέλω.

— Πότε θα σε ξαναϊδω;

— Ποτέ! Κόβουμε. 'Ως εδώ ή-
τανε.

Δοκίμασα να πη μεταπείσω, έ-
χασα τα λόγια μου.

Πέρ και μαγιά, καρτέρησα την
άλλη μέρα τον άνθρωπο που με
πρόσβαλε κι' ήμου αποφασισμέ-
νος να εξηγηθω μαζί του. Τούτη
τη φορά, δεν θα του βγαίνα το κα-
πέλλο, αυτός ήτανε χρεωμένος α-
πέναντί μου και όφειλε να ξεφλη-
ση το χρέος του. Νάτος που αρί-
θει τη γωνία, αλλά τι έκπληξη
είναι αυτή! Δεν φοράει καπέλλο,
βαδίζει άσκεπής. Δεν έχει σημα-
σία. Πηγαίνω κατ' ευθείαν απάνω
του:

— Άγαπητέ κύριε, με συχω-
ρήτε, αλλά πρέπει να δώσουμε
κάτι εξηγήσεις μεταξύ μας. Μ' έ-
χετε προσβάλει κατά τρόπο θανά-
σιμο.

— Εγώ; κάνει με άπορία.

Πώς;

— Σας βγάω το καπέλλο και
δεν μου το βγάχετε. Τι θέλετε να
πτε μ' αυτό; Ότι δεν αξίζω στα
όμοιά σας;

— Όχι, αδερφέ.

— Τότε γιατί δεν μου το βγά-
λατε χτες;

— Ήταν η σειρά μου;

— Μάλιστα. Και είσαστε άνοι-
χτός απέναντί μου. Και σημειώ-
στε, ότι τις δυο φορές που δεν
μου το βγάλατε, συνέπεσε να εί-
ναι μαζί μου και το κορίτσι μου,
το οποίο και μ' έκανε πέρα, για-
τί έξευτελλοθην εις τα όμματα
της. Σου λέει, πως είν' αυτός
που δεν σου δίνει σημασία κι' έρ-
δουν αυτός δεν σου δίνει, γιατί
να σου δώσω εγώ; Γιατί χτες δεν
μου βγάλατε το καπέλλο;

— Από άφρημάδα, είπτε ο κ.
Μπιρμιλόπουλος ή Φιρμιλόπου-
λος και χαμογελάει και διακρίνω
στα μέτια του μια διάθεση εύθυ-
μίας, σαν να διασκεδάζω με το
κρίσιμο αυτό ζήτημα.

— 'Η άφρημάδα σας είναι ά-
συγχώρητη, κύριε Φιρμιλόπουλε.
Γιατί έμένα μου στοίχισε την ευ-

τυχία μου. Και δεν με νοιάζει τό-
σο για το κορίτσι που έχασα, όσο
για τη μείωσι που υπέστην στα
όμματα της. Έμένα, κύριε Μπιρ-
μιλόπουλε, δεν μ' ενδιαφέρει το
χρήμα, ειμή μόνον η αξιοπρέπεια.

Λοιπόν, έχετε υποχρέωσι να έπα-
νορθώσετε την ήθικη βλάβη που
μου έπροξένησατε.

— Δηλαδή, τι θέλετε να κάνω;

— Είναι απλούστατο. Θα πάμε
να σταθούμε απέναντι από το σπι-
τι της και θα περιμένουμε να βγεί
στο παράθυρο. Τότε έσεις, μόλις
φανή εκείνη, θα βγάλετε το κα-
πέλλο σας δυο φορές και θα με
χαϊρεθήσατε με ισάριθμες καπελ-
λαδούρες, ενώ εγώ δεν θα βγάλω
το δικό μου. Μεθ' ο δα έλθετε έ-
λευθερος και τακτοποιημένος.

— Μια στιγμή, όχι κι' αίσχρο-
κέρδεια. Γιατί νομίζω, ότι μόνο
μια καπελλαδούρα σας όφειλω.

— Στα όμματα της μου όφειλε-
τε δύο. 'Η άλλη είναι ιδιαίτερα.
Θα σας την επιστρέψω. Έπειτα
από τη διπλή. Θα με περιμένετε
λίγο πιο πάνω κι' εγώ θα σας
βγάλω το δικό μου καπέλλο, χω-
ρίς να μου βγάλετε το δικό σας.

— Έτσι θα έχουμε ίσοζύγιο, κι' από
κει και ύστερα, ρυθμίζουμε τις
μελλοντικές μας υποχρεώσεις ό-
πως θέλετε. 'Η να βγάζουμε κι'
οι δυο το καπέλλο μας, ή μια σου
και μία μου ή και καθόλου. Συμ-
φωνοί;

— Σύμφωνοι, αλλά δεν γίνεται.

— Γιατί;

— Για τεχνικούς λόγους. Κα-
θώς βλέπετε, εγώ, από σήμερα,
κατάρησα το καπέλλο.

— Με ποιά δικαίωμα;

— Με το δικαίωμα του έλευθε-
ρου πολίτου. Και κατά σύστασι
του γιατρού μου.

— Θα το φορέσετε μια μέρα
για χάσι μου.

— Ούτε αυτό γίνεται. Όλα
μου τα καπέλλα τα χάρισα.

— Θα σας δώσω ένα δικό μου.

— Καπέλλα από ξένο κεφάλι δεν
φορώ.

— Θα σας αγοράσω ένα και-
νούργιο.

— Δεν το δέχομαι. Προτιμώ να
κανονίσουμε αλλοίως την έκκρεμώ-
τητά μας. 'Νά σας δώσω μια μι-
κρή αποζημίωσι...

— Κύριε Φιρμιλόπουλε. Είναι
η τρίτη προσβολή που μου κάνετε.

— Σας είπα, ότι δεν μ' ενδιαφέρει
το χρήμα, ειμή μόνον η αξιοπρέ-
πεια. Και δυο χιλιάδες λίρες να
μου προτείνετε, προτιμώ την κα-
πελλαδούρα.

— Τότε, αγαπητέ μου, ως το έ-
τσι το ζήτημα.

— Πώς έτσι, δηλαδή; Νά μεί-
νω μειωμένος;

— Μείνε. Μά είσαι καλά, παι-
δί μου, που θα πάω τώρα εγώ να
στεκώμαι απέναντι από το σπίτι
της λεγάμενης, για να σου τρα-
βήξω δυο καπελλαδούρες; 'Αε στο
καλό, χριστιανέ μου.

Κι' έκανε να προχωρήσει. Τόν
έπιασα από το μανίκι.

— Κύριε Μπιρμιλόπουλε! 'Α-
πατώ να με τακτοποιήσετε!

— Επιδέμενεις σάνει και καλά να
σε τακτοποιήσω;

— Άνεγδώς.

— Τότε θα σε τακτοποιήσω
τώρα.

Και, πριν προφτάσω να κατα-
λάβω, σηκώνει τις χερσούκλες του,
μου πάνει το καπέλλο από τα
μπαρ και μου το κατεβάζει μέχρι
τα ότα. Αφού σκεπάζει και τα
ότα μου, άκούω κάτι ελφωνικά
μάτια μου, άκούω κάτι πολύν κό-
χάχανα γύρω μου. Με πολύν κό-
πο, κατορθώνω να το βγάλω, βλέ-
πω κάτι ήλθιους να χακκογελάνε
και κείνον τον παληάνθρωπο — δεν
θυμάμαι πώς τον λένε — νάχη
φτάσει στη γωνία και να στρίβει.

Και τώρα τι θα γίνει; Αισθάνο-
μαι χαμένος άνθρωπος, αισθάνο-
μαι σαν σκουπίδι της κοινωνίας
και δεν μου μένει παρά να πα-
ραφωλάω και να τον σκοτώσω.

«Τόν έφόνευσε, διότι δεν του έ-
γαλε το καπέλλο», θα γράφουν
οι έφημερίδες και θα έχουν και τη
φωτογραφία μου κι' εγώ θα κόψω
την είδησι και θα τη στείλω στην
Έλσα, για να ξαναείδω στην έκ-
τιμησή της. Ναι, κάτι τέτοιες προ-
βολές, μόνο με αίμα επλύνονται.
Θα τον σκοτώσω. Έκτος αν τον
πασαλείψω με γασοόρι.

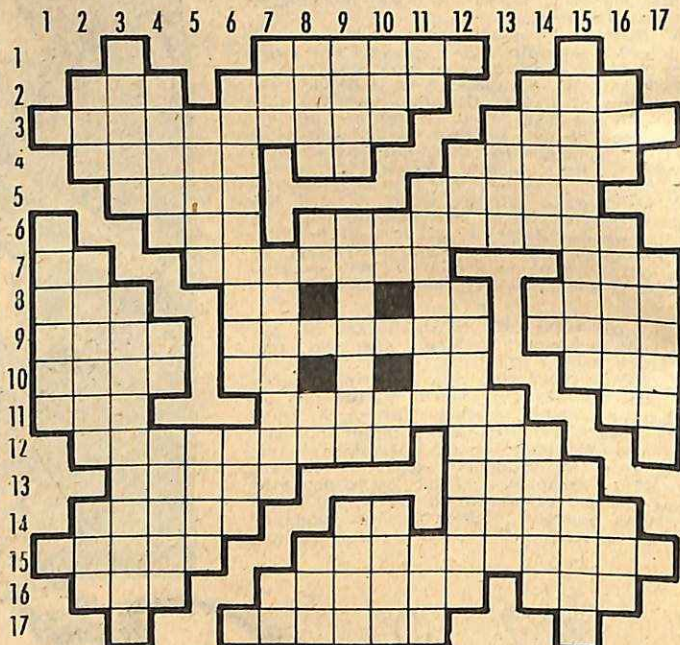
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 522

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Σπανίως μένει άτιμώρητο.
- 2 Τίτλος ευγενείας. — Κάτι απαραίτητο στον κ. Τωρ-
τοιλ. — Θεά των αρχαίων.
- 3 Κάτοικος περιοχής της άρ.
Παλαιστίνης. — Δεν συμβα-
δίζει με την έξυπνάδα.
- 4 Ποταμός της 'Αφρικής.—Δη-
λώνει συγκατάβασι. — Νησι
του Β. Αιγαίου.
- 5 Κτηνοτροφή (πληθ.). — Εί-

- 5 Ποταμός της Εύρώπης. —
Κτητική άντωννυμία.
- 6 Εύχη που εύχόμεθα να σάς
είναι άχρειασσι. — Γαλλι-
κή ποδοσφαιρική όμάς που
έπαιξε στην 'Αθήνα.
- 7 Ράτσα.—Προκαλούν κρυσο-
γήματα.—Σύνδεσμος μπρο-
στά σε φωνήεν.
- 8 Δεν είναι όλα φαγώσιμα.—
Βυζαντινή νότα. — Σύμφω-

ναι κάθε ναός.

6 Διεθνές όημα. — 'Ελληνικό
βουνό.

7 Αιγυπτιακή θεότης. — Κάθε
κράτος έχει ένα, εδώ όμως
υπάρχουν πολλοί. — Ζεστός
άέρας.

8 'Αρχικά του στρατού μας.—
Κεφάλαιον βιβλίου. — Πρό-
θεσις (μπροστά σε φωνή-
εν).—Τό λέμε.—δεικνόντας.

9 'Επαινώ. — Είναι όλοστρόγ-
γυλα. — 'Ομηρική ήμερα.

10 Διεθνής οργανισμός.—Προσ-
κολλώνται μόνο σε βασι-
λεις. — Αναφορική άντωννυ-
μία. — Άνεπιθύμητη εύχη.

11 'Υπερήφανο ζω. — Πραόν
βλακειας.—Συνεχόμενα στο
άλφάβητο.

12 Χώρα της 'Αμερικής.—Φώτι-
ζε τους αρχαίους.

13 Γεννήθηκε στην 'Ελλάδα
(θηλ.). — Προκαλεί τον γε-
νικό θαυμασμό.

14 Νησι των Κυκλάδων. — 'Ο-
μόπλα φωνήεντα που σχη-
ματίζουν αριθμό. — Έχει
μεγάλο μήκος και μικρό
πλάτος.

15 Μία από τις πολλές που έ-
χει ή οεληνη. — Επιστήμη
που... κυττάζει ψηλά.

16 Θα τα βρπτε σε πολλές έ-
πιγραφές. — Συνοδεύει ά-
παραίτητος τον πασχαλινό
έορτασμό. — Νευρικός κλο-
νισμός.

17 Λατινική όνομασία της 'Αρ-
τέμιδος (γεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 'Αστυνομική ενέργεια.
- 2 Χρονικός σύνδεσμος.— Δια-
σκεδάζουν την άκοή. — Με-
ταδίδει είδησεις.
- 3 Θεά των αρχαίων. — 'Αντι-
λογία.
- 4 Σκιαμή. — 'Ομόπλα φωνή-
εντα. — Μία από τις πολλές
που υπάρχουν σε κάθε δι-
αμέτριο, έστω και χωρίς κα-
νένα έπιπλο.

νον. — 'Αρχή συμπεράσμα-
τος.

9 Θεός της μυθολογίας μας.
—Δειλό (καθ.). — Σημείον
της αριθμητικής.

10 'Ανεστραμμένη νότα.—170.
— Όμοια φωνήεντα. — Γρά-
μα που δεν θέλουν ν' α-
κούσουν οι πολεμιστάι.

11 Δυο συνεχόμενα σύμφωνα
του αλφάβητου. — 'Αναφέ-
ρεται σε όσους του κρα-
νίου.—Όργανον αισθήσεως.

12 Εύχαριστεί την όρασι. — 'Ο-
λοφάνερος (καθ.).

13 Γυμναστικό παράγγελμα. —
'Αδελφός του Μωύσεως.

14 Κάτοικος ευρωπαϊκής χώ-
ρας. — Άγιος (θνη. αϊτ.). —
Προδίδει άκαταστασία.

15 'Ιερή πόλις. — 'Αρχηγός
που έμεινε χωρίς όπαδούς.

16 Αναφορική άντωννυμία (θη-
λυκ.). — Διημητριακόν.—Κομ-
φότης.

17 Ζη μέσα στο νερό.

ΒΑΣ. ΚΩΣΤΗΡΗΣ

'Η λύσις του 521

στή σελ. 82

ΘΘ

Τό έλκος του δωδεκαδακτύ-
λου και ό καρκίνος

Πολλοί από τους άσθενείς που
πάσχουν από έλκος του δωδεκαδα-
κτύλου, φοβούνται μήπως η πάθη-
σις τους έξελεχθη σε καρκίνο.
'Αλλ' ο φόβος αυτός, κατά τον
δόκτορα Πιέρ Γκρομπόν, είναι ά-
δικαιολόγητος. 'Ο Γάλλος έπιστή-
μων υποστηρίζει, ότι οι άδένες
που βρίσκονται στο πρώτο τμήμα
του δωδεκαδακτύλου και που είναι
γνωστοί ως άδένες του Μπρέννερ,
εγκρίνουν μία ειδική όρμόνη που
επομένως το επιθνήλιον και δεν έ-
πιτρέπει το σχηματισμό καρκινώ-
ματος. 'Η άπομωνωσις αυτής της
όρμόνης, δεν κατέστη ακόμη δυ-
νατή.

Τρας κοιμάται...

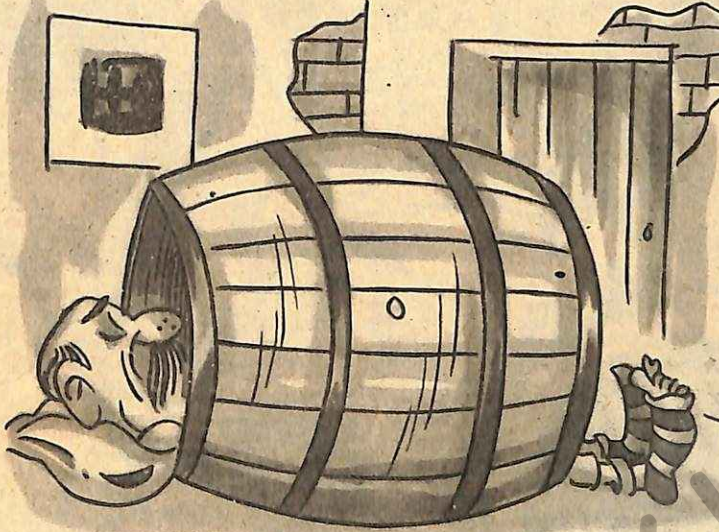
του ΑΡΧΕΛΛΟΥ

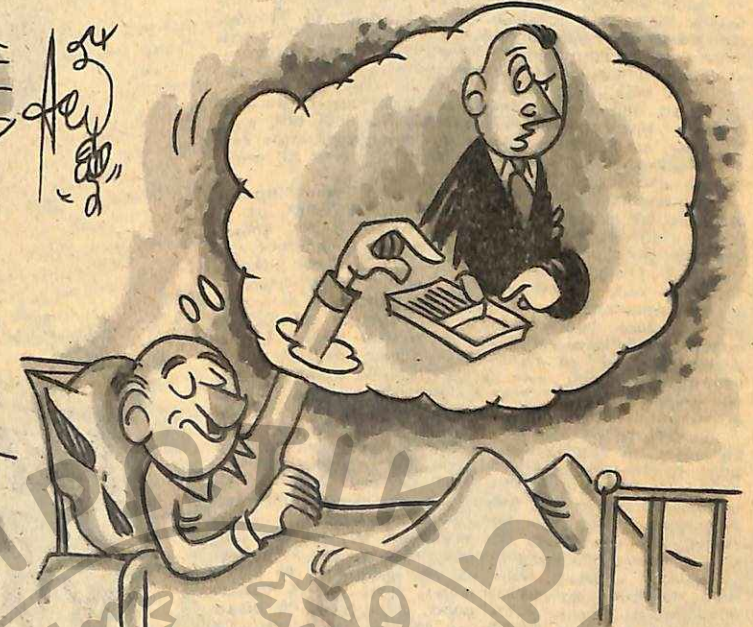
Ο ύποψήφιος γαμπρός.

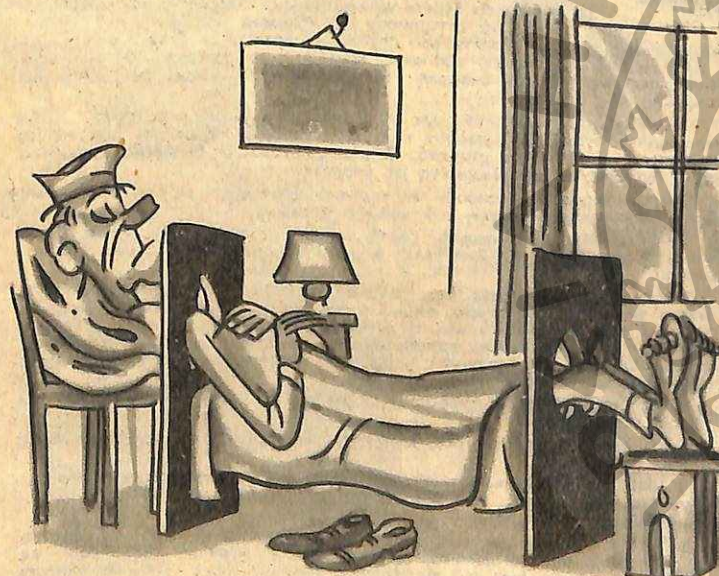
Ο σωφέρ.

Ο μπεκρης.

Ο τράκας.

Ο 'Αμερικάνος.

Ο κουμπάρος.

Παντρεύεσαι

1) Μόνον οι αδέλφισσες κάθονται μ' αυτό τον άχαρο και αντίαισθητικό τρόπο. 2) Να πιάς πρέπει κανονικά να κάθεται, ώστε οι κινήσεις σας να είναι γεμάτες χάρι. 3) Αφού καθήσετε, μην παίρνετε ποτέ αυτή την καμπουριά στη στάση. 4) Ακουμπώντας ολόκληρη τη ραχοκοκκαλιά σας στην ράχη του καθίσματος, εξασφαλίζετε χάρι και τελεία ξεκούρασι μαζί.

Οι κινήσεις, το περπάτημα, το άρωμα, ή όμιλία σας

Αφιρώστε τις διαθέσιμες ώρες σας της τετάρτης ημέρας της τελευταίας εβδομάδας, στο να μάθετε να στέκεσθε, να κάθεσθε, να περπατάτε με χάρι. Κάνετε αυτή την εξάσκηση μπροστά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη, φορώντας μόνο το μαντίλι σας.

Διαλέξετε μία καρέκλα με ίσια ράχη. Καθήστε σ' αυτήν, έτσι πού ν' ακουμπάει πάνω της ολόκληρη ή ραχοκοκκαλιά σας, από το ύψος των ωμοπλάτων ως το ιερόν οστέον. Κρατάτε το κεφάλι ψηλά και τους ώμους ρυγμένους χαλαρά προς τα κάτω. Το στομάχι σας θάβει τραβηγμένο προς τα μέσα. Ίσως σας φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, κουραστική αυτή η στάση, κι όμως, είναι, στην πραγματικότητα, η πιο αναπαιτική πού μπορεί να γίνει.

Για να καθήσετε, στέκεσθε σ' απόσταση 20-30 πόντων απ' την καρέκλα, φέρνετε το ένα πόδι σας προς τα πίσω, λυγίζετε τα γόνατά σας και χαμηλώνετε έτσι το σώμα σας, με ίσια κι' αλύγιστη πάντα τη σπονδυλική στήλη.

Εξασκηθείτε στη χαριτωμένη στάση, πού παίρνουν συνήθως τα μανεκέν: Στέκεσθε δηλαδή όρθια, με το βάρος σας μοιρασμένο κανονικά στα δύο σας πόδια. Φέρνετε την αριστερή φτέρνα σας πέντε πόντους πύ πίσω, σε ελαφριά γωνία. Ύστερα λυγίζετε χαλαρά το δεξιό σας γόνατο και το φέρνετε λίγο μπροστά απ' το αριστερό, χωρίς όμως να ξεφύγουν οι γοφοί απ' την ίσια γραμμή τους. Τα δάχτυλα του δεξιού ποδιού θα εξακολουθήσουν να πατάνε χάρμα, ξεκούραστα. Φυσικά, το περισσότερο βάρος σας θα πέφτει στο αριστερό πόδι, ενώ με το δεξιό θα κρατάτε μόνο την ισορροπία σας. Όταν κουρασθήτε σ' αυτή τη στάση, αλλάζετε πόδι.

Συνήθιστε να περπατάτε σαν βασιλίσσα, με ίσια τη ράχη, το κεφάλι και το στήθος ψηλά και το στομάχι τραβηγμένο προς τα μέσα. Τα δάχτυλα των ποδιών σας θα διευθύνονται κατ' ευθείαν μπροστά. Θα πατάτε δε πρώτα στη φτέρνα, κι' αμέσως κατόπιν στο εξωτερικό μέρος του ποδιού και ύστερα στο κάτω μέρος των δακτύλων. Η μεταφορά του βάρους σας από το πίσω στο εμπρός πόδι, σε κάθε βήμα, πρέπει να γίνεται μαλακά, ώστε να μην αναπηδήσει το σώμα, αλλά κι' αρκετά γρήγορα, ώστε να μη ταλανταχίζονται οι γοφοί. Κάθε φορά, σπρώχνετε το σώμα ταυτόχρονα και εμπρός με το πίσω πόδι σας. Τα σας λίγο προς τα εμπρός με το πίσω πόδι υπερβολικά, χάνετε τις ταλαντεύσεις κανονικά, όχι όμως υπερβολικά.

Αν φοράτε ψηλά τακούνια, κάνετε κάπως μικρότερα βήματα.

Πέμπτη ημέρα.— Υποθέστε πως βρίσκεσθε σ' ένα πάρτυ, σε μία συγκέντρωση. Εξασκηθείτε, λοιπόν, στο να κυκλοφορείτε με άνεση μέσα σ' ένα δωμάτιο στο να κυκλοφορείτε με άνεση μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο τραπέζια και καρέκλες, μ' ελαφρό και καλά κοσμημένο περπάτημα, χωρίς βεβαίως να σκοντάψετε πουθενά. Μάθετε επίσης να πιάνετε με χαριτωμένες κινήσεις φλυτζάνι, ένα πιατάκι, ένα ποτήρι. Είναι κάτι, πού απαιτεί εξάσκηση, αυτοκυριαρχία και συντονισμό κινήσεων, όπως και κάθε άλλη γυναικεία ουσία.

Να τι δεν πρέπει, εξ' άλλου, να κάνετε ποτέ, σε μία συγκέντρωση: Να στριφογυρίζετε πάνω στο καθίσματά σας. Να φέρνετε τα χέρια σας στο πρόσωπό σας, να στρώνετε τα μαλλιά σας, να παίζετε με τα σκουλαρίκια σας. Να χειρονομείτε υπερβολικά. Να κοιτάζετε συνεχώς και νευρικά, σκορπίζοντας ολόγυρα τις στάχτες και ζητώντας διαρκώς απ' τους άλλους τα σπρίτ, τα τασάκι, κλπ.

Εκτη ημέρα.— Διαλέξετε μ' επιμέλεια το άρωμα πού ταιριάζει στην προσωπικότητά σας, για να το μεταχειρίζεσθε πιά συνεχώς, καθησθέν, σαν ένα απαραίτητο συμπλήρωμα της τουαλέτας σας. Το ίδιο άρωμα— αλλά πιο ελαφρό— θαχτεί και η κολώνια σας, με την οποία αρρωματίζετε ολόκληρο το σώμα σας μετά το μπάνιο κι' ενώ το δέρμα σας είναι ακόμα λίγο υγρό. Με την ίδια κολώνια ραντίζετε την τσάντα σας, ειδικά ακούα λίγο υγρό. Με την ίδια κολώνια ραντίζετε την τσάντα σας, ειδικά ακούα λίγο υγρό. Με την ίδια κολώνια ραντίζετε την τσάντα σας, ειδικά ακούα λίγο υγρό.

Οι Γαλλίδες χρησιμοποιούν συχνά κολώνια για τα μαλλιά τους, ιδίως αν έχουν λιπαρό τρίχωμα ή δερμα της κεφαλής.

Αφού φορέσετε τα εσώρουχά σας, τριτίετε παντού μ' ένα μεγάλο βαμβακι βρεγμένο με κολώνια. Ύστερα το βάζετε μέσ' στο σουτάρι σας, ανάμεσα στα ρούχα σας.

Συνήθως, οι γυναίκες σταθούν στο μαντηλάκι τους λίγο απ' το άρωμα τους. Εκτός όμως απ' αυτό, βάλτε ένα βαμβακάκι με άρωμα μέσ' από το πουτίεν σας, ώστε να εξαπλωθεί με τη θερμότητα του σώματός σας. Απομακρύνετε επίσης τα μαντηλάκια του λαιμού, τις σάρπες, τις γούνες σας.

Πάντα με χαίρι!

Εβδομή ημέρα.— Και τώρα πού περιποιηθήκατε τον εαυτό σας, σ' όλα τα σημεία του, αναρωτηθήτε αν έχετε να κάμετε τους άντρες να σας προσέξουν και να εκτιμήσουν την ομορφιά σας.

Εκείνο πού ζητάνε προπάντων οι άντρες σ' ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι η έκφραση της θανάσιμης πλήξεως, δεν είναι πιά φυσιογνωμίες, με την έκφραση της θανάσιμης πλήξεως, δεν είναι πιά καθόλου της μόδας...

Συνήθως, οι άντρες λένε πως τους άρεσε ένα ελαφρό μακιγιάζ. Στην πραγματικότητα όμως, θέλουν πολύ μακιγιάζ, αλλά με τον όρο να μη φαίνεται, να μην είναι χτυπητό. Θέλουν τη γυναίκα με ωραία χρώματα, αλλ' όχι άτεχνα πασαλειμμένη με μπογιές.

Θέλουν ακόμα να μπορούν να περηφανευτούν γι' αυτήν, συγχρόνως όμως να μην μετριοφροσύνη και καλούς τρόπους.

Τους τραβάει μία χαμηλή, ζεστή κι' έκφραστική φωνή, χωρίς μονοτονία ή επιτηδεύσι, κι' ένα γέλιο φυσικό, κρυφάλλινο, όχι ένα... κακάρισμα!

Όταν πρωτογνωρίζετε έναν άντρα, φροντίστε να ικανοποιήσετε τα μάτια του (με το πρόσωπο, τη σιλουέτα και το ντύσιμό σας), τη μύτη του (με το άρωμά σας) και τ' αυτιά του (με τη φωνή σας). Ύστερα ρίχτε του μία βαθιά και παρατεταμένη ματιά, μία ματιά κατανοήσεως, κακεταρίας και ενδιαφέροντος μαζί. Κι' αμέσως κατόπιν, χαμηλώστε σεμνά τα μάτια σας.

Είναι ένα «κόλπο» αλάθηστο, για να τον κάνετε να σας προσέξει και να σας κυνηγήσει.

Γιατί αυτός πρέπει να σας κυνηγήσει, κι' όχι να του «ρίχτε» έσεις πρώτη.

Το δεύτερο δεν θάταν μονάχα άπρεπο, αλλά κι' αντίθετο προς την ψυχολογία του άνδρος, πού βρίσκει τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση στο κυνήγι και την κατάκτηση.

Δείχτε του μόνο πως σας ενδιαφέρει, πως σας τραβάει, κι' αφήστε τον να βάλει όλα τα δυνατά του για να σας κερδίσει. Μόνον έτσι θα νιώσει την ικανοποίησή του νικητή στην έρωτική μάχη— κι' ως είσαοτε σεις ο νικητής στην πραγματικότητα!

ΤΕΛΟΣ

ΑΔΑΟΤΕ...

Ε τον παλιόν καλόν καιρό — καθώς και σήμερα θαρρώ — τ' όνειρο κάθε νέας ήταν να βρή καλό γαμπρό, να βάλει στο κεφάλι της τ' άνθη της λεμονιάς. Μά ο κατάλληλος γαμπρός, πού θα γινόταν τάρι της, δεν ήταν στο χέρι της. Σ' αυτό το φλέγον ζήτημα, καθώς και ο' άλλα άκόμη, οι νέες δεν τολμούσαν μονάχα ο πατήρ. Αδτό το αποφάσιζε μονάχα ο πατήρ. Και στα καλά καθούμενα, έπροβάλλε ο «μνηστήρ», πού έπρεπε άπωσθήποτε ή κόρη να τον πάρη, άλλώς μαύρο έπεφτε στην πλάτη της...στυλιάρι!

Οι κόρες αιδωνδιαστικώς το έπληροφορούντο. Και άλλες συμφωνούσανε προς την «απακατάστασι» μ' ήτανε και μερικες πού δεν συνεμορφούντο και με πολλή αναίδεια σηκώναν επανάστασι. «Δεν μου άρεσει ο γαμπρός!», και ο πατήρ άγορεύει: «Αφού μ' άρεσει έμένανε, έσένα περισσεύει!». Και ή θυγάτηρ, κλαίονσα, πήγαινε στη μαμά της, για να της πη τον πόνο της και τα παράπονά της. «Πώς θα τον παντρευτώ, μαμά;» «Αι, σφίξε την καρδιά σου. Έτσι κι' εγώ παντρεύτηκα κάποτε το μπαμπά σου!», «Μα δίχως να τον αγαπάς;», ή κόρη έρωτά. «Αι, τον αγαπάσα... μετά!», ή μήπως σκέπτεσαι άλλους;»

«Κάποιος μ' έχει κυττάξει!», «Να μην το μάθω ο μπαμπάς και πάει και τον σφάζει!», Κι' ή κόρη τότε έπνιγε το άδωο αίσθημά της, κι' έπειτα παντρευότανε το γούστο του...μπαμπά της!

Και τρόπος γάμου έτερος, για κάθε νηό και νηά, ήταν τα «προξενιά». Σ' αυτά, πρωταγωνίστρια ήταν ή προξενήτρα, πού από την προίκα έπαιρνε τα σχετικά τα...λύτρα! Έκείνη είχε ύπ' όψη της γαμπρούς καλούς κι' έρίφες, για να τους φέρη σ' επαφή με τις...κρυμμένες νύφες! Κι' αν έβνίξε τα μούτρα του όλίγον το κορίτσι, ή νέα την έφλόμωνε να πη το «γαι» εν τέλει και το γαμπρό πως θέλει. Κι' έτσι με τρόπον αίσιον και άλλοτε...απαίσιον, καλά το έτελείωνε πάντα το συνοικέσιον.

Κάποιο άμυδρο δικαίωμα είχε και τότε ο έρωας. Μά έπρεπε άπωσθήποτε να το έγκρινη ο «γέρος». Κι' έτσι το πράγμα βαδίζε σε όροιο αοδαρό. ... Και έτσι παντρευόντουσαν εκείνον τον καιρό.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Ώρα ή νέα το γαμπρό μονάχη της τον βρίσκει. Στο όροιο, στο γραφείο της, στην κοσμική ταβέρνα, ανάμεσα σε δυό σουζίν και σ' ένα δυό ουίσκι, οι νέοι με συστήματα γνωρίζονται μοντέρνα. Καθένας τους τη θέσι του άνάλογο ευθυμίζει. και την ήμερα όρίζουνε πού θα τους είδουν...ρύζι! Μετά, στο σπίτι ή σύστασι: «Ο άντρας πού θα πάρω!», «Δεν μου άρεσει!», λέει ο μπαμπάς. «Εγώ τότε γονατάρα!», «Ποῦθε κρατάει ή σκούφια του; Έχει δουλειά σπουδαία;» «Δουλειά ακόμα τίποτα, αλλά... χορεύει ωραία!», Κι' αν πέφτουν έξω κάποτε και άπογοητεύονται, παίρνουνε διαζύγιο και... δευτεροπαντρεύονται!

Αλήθεια, πως άλλαζαν τα έθιμα, τα ήθη! Άκόμα και ή προξενιά έμνηστευομένη. Νύφη αν δεν βοηθε μόνοι σας, άγαθητοί μου φίλοι, υπάρχει κι' ή σωτήρια «Συννοικέσιον Στήλη», όπου τις απαιτήσεις των ενδέοντων όι μνηστήρες: Κοντή, ψηλή, μελαχροινή και νάχη τούσες λρες! Και στα «Πωλείται» άναμεσα και τα «Ενοικιαστήρια», συνάπτονται και άκομτα γαμήλια μνηστήρια. Έτσι τώρα παντρεύονται οι νέοι, δίχως έζορι. Κι' αν δεν τα πάνε και καλά... έδω είναι οι δικηγόροι.

Εισαγωγή του Σ. Ταδία. Εισαγωγή του Σ. Ταδία.

Πάνω από ένα τέταρτο της ώρας οι Γερμανοί σφυροκοπούσαν
αμείλικτα το αντιτορπιλικό μας...

Ο Τάυ με τη γυναίκα του Λίντα Κρίστιαν την εποχή της ευτυχίας τους!

της, ώστε χωρίς να το θέλη βοηθούσε άσυνείδητα τη γυναίκα του! Φαντασθήτε πως σ' όλες τις συναντήσεις μας, εγώ με τον άνδρα μου κι' αυτή με τον δικό της, ο Τάυρον διέθετε ποτέ την πολυτελή κουζίνα του και ποτέ το ιδιόκτητο τετραθέσιο αεροπλάνο του για τις εκδρομές μας. Μόνο που, χωρίς να δίνουμε σημασία στην αρχή, η Λίντα προτιμούσε τη συντροφιά του Έντμοντ ενώ εγώ, αναγκαστικά, καθόμουν δίπλα στον Τάυ. Όταν τέλους πάντων πονηρεύθηκε κάποτε και πρόσεξε καλύτερα, συντομα ανέκαυσε πως η Λίντα έκανε και πλούσια δώρα στον άνδρα μου!

Μουσικά, ύστερα από ολίγων ημερών διακριτική παρακολούθηση, ανέκαυσε και όλα τα άλλα που αγνοούσαμε τόσο εγώ όσο και ο Τάυ: Ότι δηλαδή η γυναίκα του και ο άνδρας μου είχαν συναντηθεί κρυφά πολλές φορές, ότι είχαν αλλάξει πολλά δώρα, ότι είχαν κάνει πολλές εκδρομές μαζί και πολλά άλλα. Ουσικά, τις μεγαλύτερες ευθύνες τις απέδωσα στον άνδρα μου, που είχε δείξει τρομερή αβουλία. Αν ήθελα θα μπορούσα να τους εκδικηθώ. Επειδή, όμως, εξακολουθώ να αγαπώ τον Έντμοντ, έκρινα ότι δεν είχε ανάγκη τόσο από τι μέτρα μου και από την άλλη είδοποισα τον άνδρα της Λίντα για τα συμβαίνοντα. Λυπομυαί κατάκαρδα, βέβαια, για τη λύπη που προέβλεπα σ' ένα θαμνίσιο και ελκρινή φίλο όπως ο Τάυ, αλλά δεν μπορούσα ν' αφήσω τον άνδρα μου να τον ξεμαλίσω για πάντα μία άναξια γυναίκα. Από τότε που άρχισε η θλίψη αυτή ιστορία δεν ξανασυναντηθήκαμε με τους Πάουερ. Έμαθα, όμως, ότι άμεσως μόλις ο Τάυ εξακριβώσε τα καταγγελλόμενα, έσπευσε να χωρίσει απ' τη γυναίκα του και να ζητήσει διαζύγιο...

Και τώρα από λίγα λόγια για τους τέσσερες πρωταγωνιστές του καλλιτεχνικού αυτού δράματος. Και πρώτα το «μυλόν της έριδος», η γόποσα Λίντα:

Γεννημένη στο Μεξικό και προικισμένη με ωραιότατο σώμα και θερμή όμορφη και ιδιόσυγκραση, είναι σήμερα 29 ετών. Προέρχεται από το έλαφρο μουσικό θέατρο και διέτελεσε μέλος της ορχήστρας του διάσημου Σαθίε Κούγκατ.

Στον κινηματογράφο παίζει από το 1946 χωρίς να διακριθεί ποτέ ιδιαίτερα. Με τον Τάυρον γνωρίστηκαν το 1948 στην 'Ιταλία και παντρεύτηκαν στη Ρώμη στις 27 Ιανουαρίου του 1949. Από τον γάμο τους έχουν τώρα δυο παιδιά, τη Ρομπίνα-Φραντζέσκα, 4 ετών και κάτι, και την Κάριν-Στεφανία 15 μηνών.

Ο Έντμοντ Πέρντομ, 43 ετών, είναι ένας καινούργιος Άγγλος ηθοποιός που έδωσε ήδη καλλιτεχνικές εξετάσεις στο Χόλλυγουντ και πέτυχε πανηγυρικά. Είναι 31 ετών και παν-

Η Γκλόρια Γκράχαμ

Τα νεώτερα τών αστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ Η στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου Βίρτζιλια Γκρέυ, βρίσκεται στο νοσοκομείο. Σε μία σκηνή γυναικοκαυγάς του φιλμ «Στιγματισμένο ρόδο», η πρωταγωνίστρια Άννα Μανιάνι την... έδειρε με πολλή φυσικότητα.

★ Η Έντιθ Πιάφ στέλνει κάθε μήνα 20 περίπου επιταγές σε συνάδελφους της που τώρα δυστοχούν.

★ Τρία μεγάλα φιλμ πρόκειται να γυριστούν στην Εύρωπη με το σύστημα «Σινεμασκόπ». Οι τίτλοι τους και μόνο λένε άρκετα: «Γκόγια», «Σόδομο και Γόμορρα» και «Φερδινάνδος, βασιλεύς της Νεαπόλεως». Και τα τρία θα είναι έγχρωμα.

★ Στην 'Ιταλία ετοιμάζεται μία συνέχεια της περυσινής μεγάλης επιτυχίας «Τα παιδιά της αμαρτίας». Ο τίτλος του έργου θα είναι «Υπερήφανα παιδιά» και θα έχει πάλι για πρωταγωνιστές την Έντιθ Πιάφ και τον Άμνι-τέο Νάτσοναρι.

★ Ο ρωσικός κινηματογράφος αποφάσισε κι' αυτός να υιοθετήσει το σύστημα «Σινεμασκόπ». Έκτος του ότι θα προβληθούν μερικά φιλμ γυρισμένα στην 'Αμερική και στην Εύρωπη με το σύστημα αυτό, αγοράστηκαν από την Γαλλία τα απαραίτητα όπλα και δικαιώματα για να μπορέσουν και οι Ρώσοι παραγωγοί να γυρίσουν ταινίες με το σύστημα του καθηγητού Κρετιέν.

★ Ο γερμανικός κινηματογράφος έκανε κατά το 1954 ένα άλμα: δώδεκα βήμα προόδου. 49 νέα γερμανικά φιλμ έζησαν στην Γαλλία, 44 στις 'Ην. Πολιτείες, 18 στην 'Ιταλία και 17 στην 'Αγγλία. Χίλιες άλλες εξαγωγές γερμανικών φιλμ έγιναν σε διάφορες άλλες χώρες.

★ Κατά το 1954, στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής, την μεγαλύτερη επιτυχία σημείωσε το γαλλικό φιλμ «Αξιολάτρευτες γυναίκες», που πραγματοποιήθηκε στην πρώτη του προβολή εισπράξεις 1.198.340 πέζος.

★ Επειδή προέβαλλαν χωρίς άδεια το γαλλικό φιλμ «Το κορίτσι του δρόμου» με την Σιμόν Σινιόρε, οι δυο διευθυντές ενός κινηματογράφου του Όχας συνέληψαν.

★ Το γαλλικό φιλμ «Το μεροκάματο τού τρόμου», σημειώνει τώρα στο Τόκιο την μεγαλύτερη επιτυχία που γνώρισε ποτέ κινηματογραφική ταινία στην πρωτεύουσα της Ιαπωνίας.

★ Οι κριτικοί της Νέας Υόρκης ανέκριναν την Γκρέη Κέλλυ καλύτερη ηθοποιό του 1954, για τον ρόλο της στο φιλμ «Η χαρισματούχος» στο οποίο έχει για παρτενέρ τον Μπίγκ Κρόσ-

μπε και τον Ούτλιαν Χόλντεν.

★ Η Τζέαν Κώφιλιαντ έδωσε σε μία πρόσφατη συνέντευξη της σ' ένα δημοσιογράφο πως έχει μία αδελφή που είναι πιο όμορφη απ' αυτήν και με πολύ μεγαλύτερο ταλέντο.

★ Ο Μάριο Λάντσο έπαψε να γυρίζει και δίσκου. Όπως είπε ο ίδιος, προτίμη να μην εργάζεται παρά να τα δίνει όλα στις εφορίες.

★ Ένας φίλος του Μάρλον Μπράντο, έδηλωσε ότι ο καλλιτέχνης, δεν πρόκειται να παντρευτεί την Ζοζάν Μπερανζέ. Ο Μάρλον, κατ' αυτόν τα κάνει όλα αυτά για να της ανοίξει τις πόρτες των κινηματογραφικών σπουδών. Μόλις επιτύχει το σκοπό του, θα αποσυρθεί.

★ Το είδυλλιο της Ντιάνας Λουν με τον Άντι Μάκ Λάγκλεν είναι από τα πιο φλογερά που γνώρισε η κινηματογραφική ιστορία. Ο Άντι είναι γιος του γνωστού ηθοποιού Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν.

★ Κυκλοφόρησαν φήμες πως η Γκλόρια Γκράχαμ και ο Σου Χούαρντ, πρόκειται να χωρίσουν. Οι ίδιοι όμως διαψεύδουν τις φήμες αυτές με την τρυφερότητα και την αγάπη που δείχνουν ο ένας για τον άλλο.

★ Η πρώτη συμπλοκή του 1955, ήταν η της Άντας Λουπίνο και του Χούαρντ Ντάφ. Ο Χούαρντ ξαναγύρισε μετανοημένος στη συζυγική στέγη. «Να δούμε για πόσον καιρό» είπαν άμεσως οι κακές γλώσσες.

★ Σε μία σκηνή του φιλμ «Αγάπη με ήσυχον με», ο Κέμερον Μίτσελ, φίλος με τόση παραφορά την πορτογαλίη του Ντόρις Νταϊν, έσπασε ένα δόντι του. Στα σπυρτίνια του Χόλλυγουντ άρχισαν να γυρίζονται πολύ ρεαλιστικές σκηνές.

★ Η Μαρίζα Παβάν, διδυμή αδελφή της Άννα-Μαρία Περάντζελι, που παίζει μαζί με την Άννα Μανιάνι και τον Μάρτ Λάναστερ στο φιλμ «Στιγματισμένο ρόδο», έγινε το αγαπημένο «Πιν-άπ γκέρλ» του αμερικανικού ναυτικού. Κανείς δεν το περίμενε πριν από λίγους μήνες πως η ντροπαλή Μαρίζα θα καθάρθαινε να εκβροχήσει την Μαίριλιν Μονρό, από την καρδιά του ναυτικού.

★ Κατά την υπογραφή του συμβολαίου με τον Μάριο Λάντσο, ο παραγωγός Τζακ Γουάρνερ, για λογαριασμό του οποίου πρόκειται να γυρισθεί το «Φάουστ» του είπε:

— Δεν είναι ανάγκη να κάνετε καμιά διατα. Έκείνο που μας ενδιαφέρει δεν είναι η σιλουέτα σας αλλά η φωνή σας.

★ Ο Άλφ Χαν άγαπά τόσο πολύ την κόρη του Γιασμίν που απέκτησε με την Ρίτα Χαϊνχόφ, ώστε της χίτζει έναν ωραίο πυργό στη Γαλλία. Της έστειλε ήδη το κλειδί ως πρωτοχρονιάτικο δώρο. Στην ίδια τη Ρίτα έστειλε μόνο μία κάρτα με ευχές. Παρόμοια κάρτα έλαβε η Ρίτα και από τον Όρσον Ουέλλες.

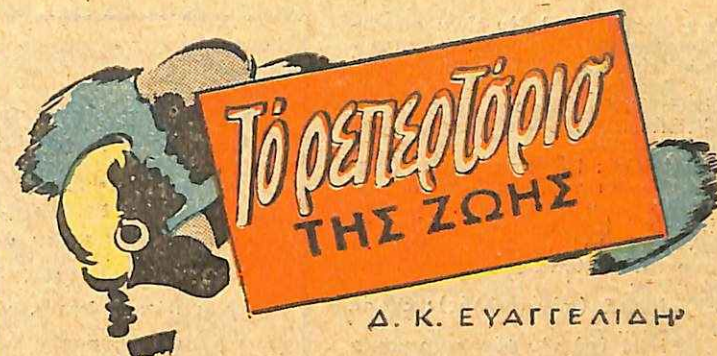
★ Πέντε εκατομμύρια δολάρια θα στοιχίσουν στον παραγωγό Σάμουελ Γκόλντγουιν το νέο του φιλμ «Αγόρια και κοίτσες». Ακριβόπληρωσε τόσο τα δικαιώματα όσο και τους πρωταγωνιστές Τζην Σίμmons, Μάρλον Μπράντο, Φράνκ Σινάτρα και Βίβιαν Μπλάιην.

★ Η 'Ινγκριντ Μπέρκμαν και ο Ρομπέρτο Ροσσέλινι έφτασαν την περασμένη εβδομάδα στη Στοκχόλμη, προκειμένου να παρουσιάσουν κι' εκεί το έργο «Η 'Ιωάννα στη φωτιά».

★ Η Ιαπωνική κυβέρνηση θα δι-οργανώσει στο Παρίσι, τον Μάιο ή τον 'Ιούνιο, ένα φεστιβάλ του λαϊκού φιλμ.

★ Ο Γκαλιέρο Τζακοπέντι, διευθυντής του Ιταλικού περιοδικού «Χρονικά» πρόκειται να δικαστεί επειδή δημοσίευσε μία δλοσελήνη φωτογραφία της Σοφίας Λάβρεν, που έκριλε υπερβολικά τολμηρή και... αποκρυπτική. Η Σοφία θα κληθεί ως μάρτυς υπερασπίσεως. Δεν αποκλείεται να παίζει εκ του φυσικού τον ρόλο της Φρόνης.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φινάλε τραγωδίας

(Η σκηνή σ' ένα χωριό. Άγροκτημα. Σπίτι νοικοκυρεμένο. Επίπλωσι άρχοντική, παλιά, «πλούσια», για τον καιρό που αγοράστηκε σαν προίκα κάποιας μάννας ή κάποιας γιαγιάς. Φως λιγοστό. «Αέρας» που ό θεατής νομίζει πως του σφίγγει την καρδιά. Οι κριτικοί θάλεσαν «ατμόσφαιρα καταθλιπτική»...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γερός, γεμάτος ρώμη και δύναμη, αθλητικός, με περφόανο ύψος και «λίγα λόγια». 45 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΗ: Χλωμή, αδύνατη, πρόορα γερασμένη. Νομίζει πως στο πρόσωπό της καθρεφτίζονται οι ουτίδες της ψυχής. 37 χρόνων.

Η ΤΡΙΤΗ: Χαριτωμένη, προκλητική και πικάντικη χωριστοπούλα, που θυμίζει το Μάρω, Μάρω, μία φορά είν' τα νεύα-τα». 26 χρόνων.

Όταν ανοίγει η αλυσία. «Εκείνη σερβίρει καφέ».

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Είσαι ή καλύτερη αδερφή του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μην το πολυτι-στέυς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να το λέω, θά-χω το λόγο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (άφινει το φυλ-τζόνι). Δεν σε καταλαβαίνω ά-ποψε...

ΕΚΕΙΝΗ: Πότε με κατάλα-βες; (Πικρά) Είπες πριν, πως εί-το λες όλη την ώρα, πως εί-

μαι ή καλύτερη αδερφή του κό-σμου... Αλλά δεν είμαι! Και μ' αρέσει που δεν είμαι! Γιατί να είμαι; Ήσουν έσύ καλός α-δερφός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θές να πής, Ματίνα; Θυμάσαι ακόμα εκείνη την παλιά ιστορία;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πού ήτανε «όλη μου η ζωή!»; Και θέλεις και να μην τη θυμάμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζεις ότι... έφταιγα εγώ σε τίποτα; Εγώ...

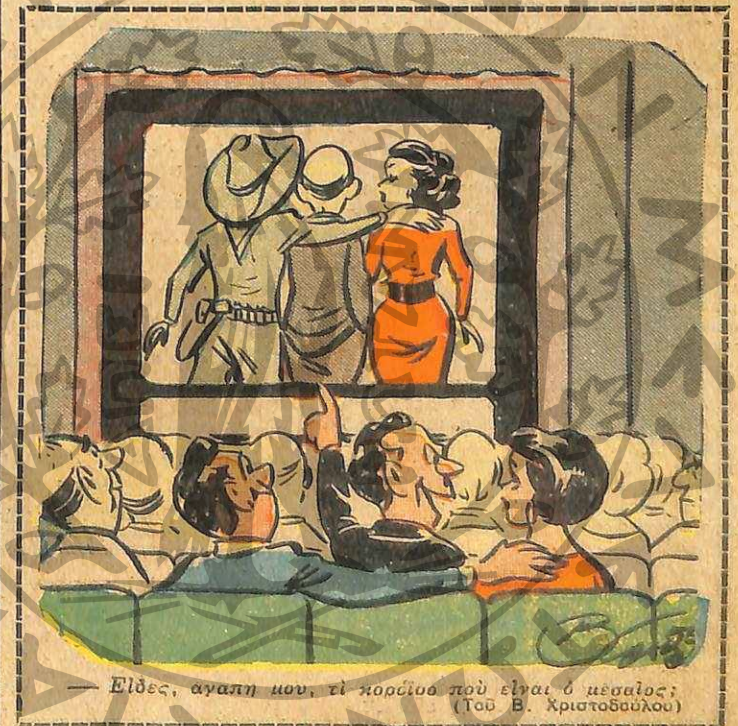
ΕΚΕΙΝΗ (τον κόδεϊ): Έσύ; (Είρωνικά και με κακία). Σε τί να στείς; Έσύ έκανες το καθή-κον σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως δειλά): 'Ακριβώς. Δεν μπορούσα ν' άφινω την αδερφή μου να παν-τρευτεί ένα σκαφτιά. Τώρα... αν αυτός ήτανε τρελλός κι' αυτο-κτόνησε, τί να κάνω; Ν' αυτο-κτονήσω κι' εγώ; (Πίνει καφέ). Πού την θυμήθηκες τώρα; μία τόσο παλιά ιστορία;

ΕΚΕΙΝΗ (τον «καρφώνει» με τα μάτια της). Τη θυμάμαι μέ-ρα-νύχτα, δεκαεφτά δολόκληρα χρόνια!... Εγώ αγάπησα ένα σκαφτιά. Δεν μου τον έδωσες και σκοτώθηκε. Έσύ αγάπησες μία δούλα. Και την παντρεύ-τηκες και την έκανες κυρά στο σπίτικό μας. Καλά έκανες. Μα ό Θεός είναι μεγάλος και τα πληρώνει όλα... Πληρώθηκες κι' έσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνησυχος): Δεν σε καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΗ (χαϊρέκακα): 'Υ-πάρχουν κι' άλλοι σκαφτιάδες

Ο «γόνος» Έντμοντ Πέρντομ ήρωας έρωτικού σκανδάλου

ΟΤΑΝ θελήσει η μοίρα, παίζει καμιά φορά πολύ σκληρά παιχνίδια στους ανθρώπους. Φαντασθήκατε ποτέ ένα γονιτευτικό άνδρα-στάρ της θόνης, λατρεμένο από εκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τον κόσμο, να κάνει ξαφνικά τη γυναίκα, που έχει παντρευτεί από σφοδρό έρωτα εξ αιτίας ενός άλλου; Κι' όμως, αυτό το αναπάντεχο συμβαίνει σήμερα στον διάσημο «καρδιοκαταχτητή» Τάυρον Πάουερ εξ αιτίας της γυναίκας του Λίντα Κρίστιαν και του καινούργιου «γόνου» Έντμοντ Πέρντομ. Ένα άκομψ, δηλαδή, οικογενειακό δράμα με ήρωες αστέρες του Χόλλυγουντ, που είναι τώρα το γενικό θέμα μια συζήτησης ανάμεσα στις κακές γλώσσες της πόλεως του κινηματογράφου. Αλλά δς πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους:

Τις πρώτες αποκαλυπτικές πληροφορίες που προκάλεσαν την έκρηξη του σκανδάλου τις έδωσε η ίδια η συζύγος του... τρίτου, η κυρία Νίτα Πέρντομ, δηλαδή, μητέρα δυο παιδιών, η οποία σε μία συνέντευξη της προς Άγγλο δημοσιογράφο δήλωσε έντελώς απροκάλυπτα και γεμάτη αγανάκτηση τα έξης καταληκτικά:

—Κατηγόρω δημοσία τη Λίντα Κρίστιαν, σύζυγο του ηθοποιού Τάυρον Πάουερ, είπε, ότι με την όμορφη και την προκλητικό-τητα της «Ξεμυάλισες» τον άνδρα μου Έντμοντ και παρ' ολίγο να με άφησε μόνη με τα δυο παιδιά μου. Η Λίντα δεν είναι μόνο όμορφη αλλά και βαθύπλουτη. Επειδή, λοιπόν, διαθέτει αυτά τα δυο όπλα νόμιζε ότι θα μπορούσε να φέρει κοντά της κάθε άνδρα, άδιαφορώντας τελείως πρώτα για τον πόνο που θα προκαλούσε στον δικό της άνδρα και δεύτερον για τη συμφορά που θα σκορπούσε γύρω της. Είναι μία ξεμυαλιστέρα γόποσα ντυμένη πάντα με εξεζητημένη πολυτέλεια που έχει τάξει ως σκοπό της ζωής της να κλέβει τους άνδρες των ανύποπτων γυναικών...

Και η κυρία Πέρντομ, νεώτερη στην ηλικία από τη Λίντα, συνεχί-ζει το κατηγορητήριο της:

—Όταν η Λίντα εισέχωρησε στο σπίτι μας, λέει, ήμουν μητέρα ενός κοριτσάκι ενός έτους, ενώ σε λίγους μήνες περίμενα ένα δεύτερο παιδί. Έτσι δεν κατάλαβα απ' την αρχή τους σκοπούς της. Από την άλλη πλευρά ο άνδρας μου, παρ' όλο που ήταν καινούργιος ηθοποιός, με δυο-τρεις ταινίες που είχε γυρίσει, είχε γίνει άρκετα γνωστός. Απ' τη στιγμή, λοιπόν,

τρεμένος από το 1951 με την Άγγλιδα πρώην χορεύτρια του έλαφρου θεάτρου Άννιτα Φίλιπς.

Έχουν δυο παιδιά σήμερα, την Λίλιαν-Έλεν, δυο ετών, κι' ένα αγοράκι μερικώς μινών. Μέχρι σήμερα έχει πάρει μέ-ρος σε 3 φιλμ άγγλικά και σε 4 άμερικανικά, μεταξύ των οποίων και τα σινεμασκοπικά «Πρίγκιψ φοιτητής», με την Άνν Μπλάιθ, και «Ο Αιγύπτιος», με την Τζίν Τίρνου. Κατά τη γνώ-μη των ειδικών του Χόλλυγουντ, το μέλλον του είναι λαμπρό στον κινηματογράφο, αφού έχει ήδη μεγάλη δημοτικότητα με τις ελαχίστες ταινίες που έχει γυρίσει.

Όσο για τον Τάυρον Πάουερ, αυτός είναι τόσο γνωστός και αγαπητός, ώστε περιττεύει κάθε πληροφορία. Θα αναφέρουμε, ωστόσο, ότι είναι τώρα 41 ετών και πάντοτε «γόνος» καθώς και ότι από το 1936 που παίζει επαγγελματικά στον κινηματογρά-φο, έχει πρωταγωνιστήσει σε περισσότερες από 50 ταινίες που τον κατέκτησαν διάσημο, πλούσιο και «αγαπημένο» των γυναικών όλου του κό-σμου. Παντρεύθηκε για πρώτη φορά το 1939 με τη Γαλλίδα στάρ Άνναμπέλλα και χώρισε το 1948. Μεσολάβησε το άτυ-χο ρομάντο του με τη Λάνα Τάρνερ και ένα έτος αργότερα παντρεύτηκε τη Λίν-τα Κρίστιαν. Βέβαια, το άστρο του σήμερα δεν έχει τη πρώτη του λάμψη, αλλά εξακολουθεί να είναι από τα πιο «εμπορικά» του Χόλ-λυγουντ, γιατί συνεχίζει να συγκί-νι τον γυναικόκοσμο και μόνο το όνομά του φθάνει για να πετύχει ένα φιλμ.

Η Νίτα Φίλιπς, τέλος, σύζυγος ού Πέρντομ, δεν έχει να παρου-σιάσει τίποτα το καλλιτεχνικό από τότε που παντρεύτηκε. Ός καλλι-τέχνισσα έγινε άγνωστη, αλλά ως σύ-ζυγος και μητέρα είναι ιδεώδης. Ί-σως είναι το μοναδικό θέμα όλης αυτής της ιστορίας. Με τον Έν-τμοντ, πάντως, χειρισμό του ζητημα-τος του άνδρα της κατάρωσες να διατηρήσει τον γάμο και την οικο-γένειά της. Επί πόσο διάστημα δ-ιμωσ ακόμη; Αυτό ακριβώς θέλουν να μάθουν και οι κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ!

Π. ΓΟΥΓ'ΙΛΙΑΣ

Ο καινούργιος «γόνος» Έντμοντ Πέρντομ

στά χτήματα! Και δεν είναι σαράντα πενήντα σαν εμένα. Είναι είκοσι κι' είκοσιπέντε. Είκοσιπέντε είν' αυτός θαρρώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άγρια): Ποιός; ΕΚΕΙΝΗ: Ο φίλος της γυναίκας σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάνε παλνο... (Σηκώνει το χέρι του, μα 'Εκείνη φεύγει και πέει στην πόσα).

ΕΚΕΙΝΗ (σάρκαστικά): Όλο το χωριό το ξέρει!... Κάθε μεσημέρι βρίσκονται άγκαλιά στο σπιτάκι της κυρά-Λένης.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν τρελλός): Θα σε σκοτώσω!...

ΕΚΕΙΝΗ (με την ψυχραιμία κακιά που βγαίνει απ' την απάνθρωπη δικαισύνη, που τη λένε έκδικησι): Αυτήν να σκοτώσεις! Που σ' άτιμασε και σε ρεζίλεψε!...

Η ΚΡΙΤΗ (μπαίνει βιαστικά, προσποιημένα χαρούμενη, λίγο σαν αλαφιασμένη): Γεια σας!... Βρήκα στο δρόμο τον κύρ-Γιώργη και μούλεγε για το παιδί του. Έχει, λέει, τριανταεπτά πυρετό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τονισμένα): Στο σπίτι κύρ-Γιούργη... Έχει, λέει, τριανταεπτά πυρετό...

ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): Τού τάπα! Μην προσπαθήσεις να κρυφτείς! Έχω το γράμμα!... Έδω τώχω! Στο ντουλάπι!... Άνοιξε το συρτάκι!... Μετά θ' ορνοκαλίσματα σου!... (Διαβάζει):... «Αγαπημένο μου, σε λατρεύω. Χτές δεν μπόρεσα νάρθω, γιατί με παραφύλαγε το γουρουνί...» (Σ' 'Εκείνον). Έσ' είσαι το γουρουνί!... Κατάλαβες; Ο Θεός πληρώνει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αρπάζει το τσεκούρι του): Δεν ξέρω ποιά πρέπει να σκοτώσω από τις δυό... Ποιά πρέπει να σκοτώσω πρώτη... (Το χέρι του, σαν παραλύτο, κρεμιέται κι' αβίνει το τσεκούρι να πέσει στο πάτωμα). Φύγετε να μη σας βλέπω!... Φύγετε! (Εξάλλα). Φύγετε!... Πηγαίνετε στο διάβολο, παλινουγκιά!...

(Εκείνη φεύγει σαρκάζοντας, ή Τρίτη τρομαγμένη, κι' αυτός αρπάζει ξανά το τσεκούρι και σπάει καθρέφτες, έπιπλα, τζάκια, δ' τι βρή μπροστά του. Και δεν άργει, βέβαια, να κλείση με γρήγορο «τράβηγμα» ή: Αύλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΧΕΙ

την ιδιαίτερη όση του

Πώς ξεχωρίζουν οι κακοποιοί και οι δόν Ζουάν

Οι όσμες του ανθρώπινου σώματος, αλλά και γενικότερα του ζωικού και του φυτικού βασιλείου, αποτελούν πάντοτε ένα από τα μυστήρια της φύσεως.

Σύμφωνα με μία τελευταία θεωρία, που οφείλεται στον Γερμανό φυσικό δόκτωρ Χόχερς, οι όσμες οφείλονται σε κύματα που εκπέμπονται από ένα σώμα ή ένα αντικείμενο και προσβάλλουν τα αισθητήρια όργανα της όσφρησης.

Τα έντομα έχουν εξαιρετικά ευαίσθητα όργανα όσφρησης, που τους επιτρέπουν να ανιχνεύουν τα μικρά όσμη από πολύ μεγάλη απόσταση. Μερικοί κάβουροι π. χ. ανιχνεύουν τα όσμες όσμιων οσίων ακόμη και σε διάλυση 1:100.000. Πιο εκπληκτική είναι η όσφρησης του άρρενος σκώρου προκειμένου για τη θηλυκή. Σ' ένα πείραμα που έκανε ο δόκτωρ Χόχερς, μία θηλυκή συγκέντρωσε μέσα σ' ένα χιλιόγραμμο 125 άρρενικούς που διέτρεξαν πολλά χιλιόμετρα για να φθάσουν κοντά της.

Οι ενοχλητικές δόν γνωρίζουν ακριβώς από τι προέρχονται οι όσμες που έχουν τα διάφορα σώματα. Είναι άναμφισβήτητο, όμως, ότι κάθε σώμα έχει τη δική του όση. Και στον άνθρωπο επίσης, η όση του ανθρώπινου σώματος είναι τελείως διαφορετική από εκείνη του γυναικείου. Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει ότι με λίγη εξάσκηση μπορούμε να ξεχωρίσουμε με κλειστά μάτια έναν άνθρωπο από μία γυναίκα, χωρίς στην ιδιαίτερη όση τους.

Ο Γερμανός επιστήμων υποστηρίζει επίσης ότι με μόνο την όση του σώματος μπορούμε να προσδιορίσουμε με απόλυτη ακρίβεια την ηλικία του ατόμου, καθώς επίσης και το επάγγελμα. Πολλές ασθένειες επίσης χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη όση. Ένας άσθενής, παρατηρεί ο δόκτωρ Χόχερς, δεν έχει την ίδια όση μ' έναν υγιή άνθρωπο. Κατά τον ίδιο τρόπο, διαφέρει η όση ενός ανθρώπου που υποφέρει από ποικεφαλούς από ενός άλλου που πάσχει από ρευματισμούς ή φλεβίτιδα. Ιδιαίτερη όση έχει επίσης και ο πυρετός.

Αλλά οι παρατηρήσεις του δόκτωρ Χόχερς δεν περιορίζονται σ' αυτά. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, ο ένοχος δεν έχει την ίδια όση με τον άθωο. Οι χυμοί που βγαίνουν από το σώμα, ιδίως όταν το άτομο είναι ιδρωμένο ή βιάζεται σε μεγάλη συγκίνηση, έχουν μία χαρακτηριστική όση.

Κατά τον δόκτωρ Χόχερς, η ψυχολογική μας κατάσταση επηρεάζει με τρόπο έκδηλο την όση του σώματός μας. Η όση που αναδίδει π. χ. το σώμα ενός ανθρώπου ήρεμου και χωρίς σκοτούρες είναι τελείως διαφορετική από ενός άλλου που βασανίζεται από σκέψεις και έγνοιες. Κατά τον ίδιο τρόπο, η όση που έχει το σώμα ενός δόν Ζουάν διαφέρει από εκείνη ενός άλλου που είναι άφροισμένος στην οικονεία του.

Η χαρά, η λύπη, η αγωνία, ή έντονη έρωτική διάθεση κλπ. επηρεάζουν τον τρόπο με τον οποίο εκπέμπει το σώμα τις όσμες. Κάθε μία από αυτές τις όσμες αποτελεί ένα είδος «όσμη» που αποτελείται από ένα σύνολο μικρών «όσμη» που εκπέμπει το σώμα. Ο δόκτωρ Χόχερς ισχυρίζεται, μάλιστα, ότι οι κακοποιοί αφήνουν μέσα στα σπλάχνα όπου μπαίνουν μία ιδιαίτερη όση. Σ' ένα τελευταίο πείραμά του, υπέδειξε το σπλάγχνο που είχε γίνει μία νυχτερινή κλοπή όπου είχε γίνει 19 άλλα στα οποία τον ώδηγησαν ένα πρωί οι αστυνομικοί της Στουτγάρδης.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ο δόκτωρ Χόχερς υποστηρίζει επίσης ότι κάθε λαός έχει την ιδιαίτερη όση του. Οι Κινέζοι π. χ. αφήνουν γύρω τους μία όση μύχου. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής μυρίζουν δ' και της κεντρικής Αφρικής. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι. Οι Αυστραλοί πάλι το φρέσκο καρύδι.

Ιστορικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπουσί-Λεκλέρ σώζεται χάρις στην άπροσδόκητη παρέμβαση του Παρνταγιάν. Η πομπή φτάνει την άλλη ημέρα στη Σάρτρ. Οι δολοφόνοι προετοιμάζουν μεθοδικά το χτύπημά τους έναντιον του 'Ερρίκου 3ου. Ο Ζαν Κλεμάν πηγαίνει στο σπίτι όπου έχει εγκατασταθεί η φαύστα για να πάρη τις τελευταίες οδηγίες της. Βγαίνοντας από εκεί, όμως, βρίσκεται μπροστά του τον Παρνταγιάν και τον δούκα της Αγκουλέμης. Ο πρώτος έπειτα από πολλές προσπάθειες, καταφέρνει να του αποσπάσει την υπόσχεση ότι δεν θα σκοτώσει για τη στιγμή τον 'Ερρίκο τον 3ο.

7ον Πολλές φορές, είχε σκεφτεί να ξαναγυρίσει στο Παρίσι και να προσπαθήσει να συμφιλιωθεί με το λαό της πρωτεύουσας, δειχνοντας διαλλακτικές διαθέσεις. 'Αλλ' οι σύμβουλοί του, ο ντ' 'Επερνόν, ο Βιλλεκιέ και ο 'Ω, του συνιστούσαν ν' αποφύγει μία βιαστική επιστροφή και ν' άφισε τη μητέρα του να κανονίση τα πράγματα.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων βρισκόταν τώρα στη Σάρτρ. Ο βασιλιάς, έκείνο το πρωί, μόλις έκανε την τουαλέτα του, πέρασε στο δωμάτιο της μητέρας του, που τον περίμενε.

Φαινόταν χαρούμενος. Καί, πηγαίνοντας κοντά της, τη φίλησε στα δύο μάγουλα, πράγμα που ελάχιστες φορές είχε κάνει ως τότε.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων άπόρησε. — Πόσον καιρό είχες να φίλησης έτσι τη γρήνη μητέρα σου! του είπε.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος σήμερα το πρωί, απάντησε ο 'Ερρίκος, πέφτοντας σε μία πολυθρόνα. Χάρης σ' εσάς, μητέρα μου, οι καλοί Παρισίιοι θέλουν να συμφιλιωθούν μαζί μου κι' όπως δεν βλέπω κανένα εμπόδιο σ' αυτή τη συμφιλίωση, νομίζω πως, σε δύο ημέρες, θα μπορούσα να κάμω μία θριαμβευτική είσοδο στην πρωτεύουσά μου.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κύτταξε κάμψες στιγμές το γυίο της, χωρίς να μιλήσει. Το βλέμμα της φάνερνε τη συμπονια. — Ίσως μόνο την περιφρόνησι.

— Παιδί μου, είπε έπειτα, θα σ' έκανα να έκπληγες πολύ αν σου έλεγα τι θέλει και τι περιμένει ο λαός των Παρισίων. Μ' όλο που βρίσκομαι πολύ κοντά στον τάφο, μπόρεσα να ξεκαθαρίσω πολλά πράγματα, που δεν κατάφερες να προσέξεις...

Δεν θα σου πω, όμως, τίποτ' από όλα αυτά, γιατί είναι αδύνατο να καταλάβεις τη γλώσσα που μιλάω. Το μόνο που πρέπει να ξέρεις, είναι ότι είμαι αποφασισμένη να προστατέψω τον εαυτό μου και να προστατεύσω και σένα επίσης... Παιδί μου, άκουσέ με: δεν μπορείς να γυρίσης τώρα στο Παρίσι.

Ο 'Ερρίκος 3ος αναπήδησε πάνω στο κάθισμά του. Ήξερε τη συνέση της Αικατερίνης. 'Αλλ' ήξερε επίσης, ότι η μητέρα του είχε τραυματισθεί βαριά στην έγωισμό της κι' ότι έκείνο που ήθελε, ήταν να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, για να τιμωρήσει όσους της είχαν κάνει κακό. Ήξερε ακόμη, ότι από ιδιοσυγκρασία, είχε τη συνήθεια να μην τρομάζει μπροστά σε κανένα κίνδυνο. Τα λόγια της, ωστόσο, του φάνηκαν άκατανόητα.

— Γιατί δεν μπορεί να γυρίσω στο Παρίσι; ρώτησε θυμωμένα. Ποιός θα μ' έμποδισ;... Είμαι, ναι ή όχι, ο βασιλιάς;

— Δεν μπορείς να γυρίσεις, γιατί θέλουν σε παρασύρουν σε παγίδα και να σε σκοτώσουν, απάντησε η Αικατερίνη, χωρίς να παραχθή. Θέλουν επίσης να σκοτώσουν έμένα και τους φίλους μου.

Ο βασιλιάς ξαναγρόθηκε στην πολυθρόνα του. Το μέτωπό του ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα.

— Έπειτα, χτυπώντας το μέτωπό του, πρόσθεσε:

— Κι' αυτοί οι άνθρωποι που ήρθαν εδώ από το Παρίσι;... Κι' ο άπιστος Γκιζής;... 'Ω! Δεν θέλω να τους δώ!

— Θα τους δεχθής, τούναντιόν, είπε η Αικατερίνη. Και θα τους κάνης να πιστέψουν πως οι διαθέσεις σου είναι ειλικρινείς... Όσο για τον Γκιζή, θάρρη ή στιγμή που θα τον ξεφορτωθούμε και για πάντα! 'Ως τότε, όμως, χρειάζεται απόλυτη σιωπή!

Σταμάτησε λίγο κι' έπειτα συνέχισε: — Τη λύση που θα μάς βγάλη από το σημερινό αδιέξοδο την έχω στα χέρια μου. Και να ποιά είναι: Ο βασιλιάς θα συγκαλέση τη γενική συνέλευση των τάξεων στο Μπλουά!... Με καταλαβαίνεις, παιδί μου;... Θα συγκαλέσης τη γενική συνέλευση των τάξεων!... 'Από τη στιγμή αυτή, ο Γκιζής θα χάσει τη δύναμή του... Κι' οι Παρισίιοι δεν θα μπορούν πια να επαναστατούν... Ο βασιλιάς θα συζητήσει όλα τα ζητήματα με τους αντιπροσώπους του έθνους και, στην πραγματικότητα, θα επιβάλει τις θελήσεις του!... Εκτός από τα άλλα, για την πλεονεξία, θα μπορούσαμε να επιτρέψω να κερδίσωμε καιρό, που μάς είνε απαραίτητος για να συντρίψωμε τους απίπλυνους μας και να στερεώσωμε τη δύναμή μας.

Ο 'Ερρίκος 3ος κύτταξε με θαυμασμό τη μητέρα του. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

— Διάβολε! είπε. Αυτό το τέχνασμα είναι σπουδαίο!... Έχετε δικήν μητέρα!... 'Η γενική συνέλευσις των τάξεων θα ρυθμίση όλα τα ζητήματα!

— Έμπρός, λοιπόν, παιδί μου, αυτό το χτύπημα θα είναι θανάσιμο για τον Γκιζή! συνέχισε η Αικατερίνη των Μεδίκων. Και όσο για την απόπειρά που σχεδιάζουν έναντιόν σου, θα μάθω ως το βράδυ από τους ανθρώπους μου όλες τις λεπτομέρειές της. Πηγαίνε τώρα στο δημαρχείο και κάμε τόποτιν το προσκυνημά σου σαν να μην ήξερες τίποτα...

Ο 'Ερρίκος 3ος φίλησε και πάλι τη μητέρα του και κατόπιν βγήκε από το δωμάτιο.

Ο πόλεμος τον συγκινούσε πάντα. Δεν είχε δειλίσσει ποτέ μπροστά στον κίνδυνο. 'Αλλά, σαν γνήσιος γιός της Αικατερίνης των Μεδίκων, πίστευε πως η ποιηρία ήταν το καλύτερο όπλο. Διέταξε, λοιπόν, δυό από τους ακόλουθούς του να πάνε δώδεκα μεγάλα κεριά στη μητρόπολη και κατόπιν έτοιμάσθηκε να ξεκινήσει για το δημαρχείο.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο βασιλιάς, περιτοιχισμένος από τους αλκούς και τους σωματοφυλάκούς του, διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους της Σάρτρης, άνάμεσα από μία διπλή σειρά στρατιωτών που είχαν παραταχθή εκεί από το πρωί.

Πίσω από τους στρατιώτες, το πλήθος παρακολουθούσε σιωπηλό το πέρασμα της βασιλικής πομπής.

Η πορεία συνεχίστηκε χωρίς την παραμικρή άνωμαλία ως το δημαρχείο. Ο βασιλιάς μπήκε στη μεγάλη αίθουσα των τελετών, κάθισε σ' έναν ψηλό θρόνο που είχε έτοιμασθή από πριν κι' έδωσε έντολή να οδηγήσουν μπροστά του την αντιπροσωπεία των Παρισίων.

Ο Γκιζής, σύμφωνα με το σχέδιο που είχαν καταρτίσει από πριν οι συνωμότες, είχε διατάξει τους ανθρώπους του να βγουν από την πόλη. Θα πήγαινε κι' αυτός να τους βρή μετά την άκρόαση και θα περίμενε το σύνθημα, που θα δίδον με τη μεγάλη καμπάνα της μητροπόλεως. Δώδεκα χτυπήματα θα έσήμαιαν ότι ο βασιλιάς είχε πεθά-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Κίνδυνοι

Ζούμε, μπρεκρδες, σ' έποχή πουναι γεμάτη από κίνδυνους και απαιτείται προοχή κι' ο πότης πρέπει νάναι σύνους... Διότι βλέπω, δυστυχώς, ότι αμέτρητοι μπρεκρδες, πάνε χαράμι συνεχώς κι' όλο τινάζουν τις άριδες!

Άλλος βαδίζει στα τυφλά, μόλις προβάλλει απ' την ταβέρνα και σε μια κούρα σκουντουφλά ή πέφτει μέσα σε μία... στέρνα! Άλλος μισός ρουφά γραμμή, ή και ματέλλα ντελικάνει και τον μαζεύουν, τη στιγμή, που τουλουμιάζει και φουσκώνει!

Ήγουν, συνάδελφε, κανείς δεν βάσει όρια στη σούρα κι' όλο πενθείς κι' όλο θρνείς και μια συνάδελφο-κασούρα! Όλο σου κάνουν να ριγίς—το κρασσοκαρόν σου—ομοί—και να τήρης δλο στών συνάδελφων (σου τη... μνήμη!)

Πράγμα, που φίλοι (μου, θαρρώ μέχρι τα δόντια μ' έχει σπείρει, γιατί... σιγές όλο βράδυ, πρωί και με—(σημέρι! Κι' όταν τήρης δλο σιγές για τών...πεσόντων (το κατήρι, παύεις να λές «με (τις υνείες) και μετριάσεις το (ποτήρι!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

νει. "Εξη χτυπήματα ότι ή απόπειρα είχε αποτύχει.

Ο αρχηγός της Καθολικής Ένώσεως μπήκε, λοιπόν, ολομόναχος στη μεγάλη αίθουσα του δημαρχείου. Πίσω του ακολουθούσε ο Μαινβίλ μαζί με την αντιπροσωπεία των Παρισινών.

Ο βασιλιάς ανέβηκε βλέποντας πως είχε να κάνει με τόσο λίγους ανθρώπους, που το ύψος τους, άλλωστε, δεν έδειχνε πως είχαν κακές διαθέσεις απέναντί του.

Ο Γκίζης ήταν ήρεμος και σοβαρός. Διέσχισε την αίθουσα σ' όλο το μήκος της, έφτασε μπροστά στο θρόνο κι έκαμε μία βαθειά υπόκλιση. "Επειτα, σήκωσε το κορμί του και περίμενε.

— "Εξάδελφέ μου, του είπε ο Έρρίκος 3ος, φαίνεται ότι υπάρχει κάποια παρεξήγηση ανάμεσα στους καλούς μου Παρισινούς και σε μένα. Μου είπαν ότι συγκεντρώνετε τα παράπονα των υπηκόων μου για να μου τα υποβάλετε. Μιλήστε, λοιπόν, με θάρρος και να είσατε βέβαιοι ότι θα ικανοποιήσω κάθε δικαίη απαίτησή.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Γκίζης, το πρώτιστο καθήκον των ευγενών είναι να υποστηρίξουν το βασιλιά. Αν έμεινα στο Παρίσι, τ' έκαμα για να πείσω τους κατοίκους της πρωτεύουσής ότι έπρεπε να συμφιλιωθούν με το βασιλιά τους. Στο σημείο αυτό περιορίζεται ο ρόλος μου. Δεν συγκεντρώνω τα παράπονα των Παρισινών όπως σας πληροφορήσαν. Καθόρθωσα μόνον να πείσω τους Παρισινούς να συμφιλιωθούν με τη μεγαλειότητά σας. Δεν έχω το δικαίωμα, όμως, να εκφέρω γνώμη σχετικά με τις βάσεις πάνω στις οποίες θα στηριχθεί αυτή ή συνεννόησης.

Τα απλά αυτά και περίφανα λόγια δεν φάνηκαν πως έκαναν εντύπωση στο βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, συνέχισε ο Γκίζης, βλέπετε εδώ, μπροστά σας, τους αντιπροσώπους της πόλεως. Θά σας πουν, αν ευαρεστηθήτε να τους ακούσετε, ποιές είναι οι επιθυμίες του λαού σας.

Οι αντιπρόσωποι προχώρησαν μερικά βήματα και υπόκλιθηκαν μπροστά στο βασιλιά.

— Μιλήστε, κύριοι, είπε ο Έρρίκος 3ος. Είμαι πρόθυμος να σας ακούσω.

Ένας άνθρωπος βγήκε τότε από τον όμιλο των αντιπροσώπων και προχώρησε προς το θρόνο.

Ο Έρρίκος 3ος τον αναγνώρισε αμέσως. — Σεις, κύριε ντε Μαινβίλ, θά μιλήσετε εξ' ονόματος των Παρισινών; τον ρώτησε.

"Ηταν πραγματικά ο Μαινβίλ. Υπόκλιθηκε αμέσως και απάντησε:

— Μεγαλειότατε, ή αίτησή που έχω την τιμή να σας υποβάλω, απευθύνεται στη μεγαλειότητά σας από τους καρδινάλιους, πρίγκιπες, άρχοντες και αντιπροσώπους των Παρισινών και των άλλων καθολικών

πόλεων, που έχουν συνασπισθή για την υπερασπίση της θρησκείας...

Ο βασιλιάς ακυθρόπωσε. Δεν έπρόκειτο, λοιπόν, ν' ακούσει μόνον τα παράπονα των Παρισινών. Με τη φωνή του Μαινβίλ μιλούσε όλο το βασίλειο, κλήρος, ευγενείς και λαός.

— "Ας ακούσουμε την αναφορά, είπε κάπως παραγεμένος.

— Μεγαλειότατε, συνέχισε ο Μαινβίλ, οι εκπρόσωποι του βασιλείου αποφάσισαν να σας καθυποβάλουν τα κάτωθι αίτηματα:

»Πρώτον. Παρακαλούν τη μεγαλειότητά σας ν' απομακρύνει τον δούκα ντ' Επερνόν, ως αιρετικό, ταραχοποιόν και υπευθυνόν για τη διασπάθισή του δημοσίου χρημάτων.

»Ο ντ' Επερνόν, που βρισκόταν κοντά στο βασιλιά, γέλασε.

— Μεγαλειότατε, ρώτησε, πρέπει να φύγω αμέσως;

Μία βαρειά σιωπή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα.

Ο Έρρίκος 3ος χαμογέλασε, γύρισε προς τον ντ' Επερνόν και του απάντησε:

— "Όπως θέλετε...

Ο ντ' Επερνόν έχασε αμέσως το χρώμα του.

Ο Γκίζης κύτταξε με άπορία το βασιλιά, ενώ οι αντιπρόσωποι του παρισινού λαού εκδήλωναν με ζωηρές χειρονομίες την ικανοποίησή τους.

Ο Έρρίκος 3ος ήταν αποφασισμένος, λοιπόν, να υποχωρήσει σ' όλη τη γραμμή. Σε δούσε ήξεραν το πείσμα του βασιλιά και την προσήλωσή του στους ανθρώπους που, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, είχαν κερδίσει την εμπιστοσύνη του, ή σάσι του αυτή φαινόταν πολύ περίεργη.

Ο ντ' Επερνόν, όμως, δεν ήταν από τους ανθρώπους που υποχωρούν εύκολα.

Όλη του ή όρμη, στράφηκε εναντίον του Μαινβίλ, που είχε τολμηρεί να ζητήσει την απομάκρυνσή του. Με μία αυθόρμητη κίνηση, έφερε το χέρι του στη λαβή του ξίφους του κι ήταν έτοιμος να όρμησει πάνω του, όταν, ξαφνικά, συνάντησε το βλέμμα του βασιλιά. Διέκρινε τότε στο πρόσωπο του Έρρίκου του 3ου ένα χαμόγελο, που έσημαινε πολλά.

"Ηρέμισε αμέσως και, κάνοντας μία βαθεία υπόκλιση, είπε:

— Μεγαλειότατε, θά φύγω, όχι, όμως, όταν μου άρέσει ή όταν άρέσει στους Παρισινούς, αλλά όταν ή μεγαλειότητά σας, για ανταμοιβή των υπηρεσιών μου και του αίματος που έχυσα γι' αυτήν, θά με διατάξει να το κάμω. Στο μεταξύ, μένω.

Ο Έρρίκος 3ος γύρισε στον Μαινβίλ, — Συνεχίστε, του είπε.

Ο Μαινβίλ εξακολούθησε:

— Οι προαναφερθέντες καρδινάλιοι, πρίγκιπες, άρχοντες και αντιπρόσωποι, καθικετεύουν τη μεγαλειότητά σας:

»Δεύτερον. Να βαδίσουν αυτοπροσώπως εναντίον των αιρετικών της Γουάννης και να στείλουν τον δούκα της Μαυέννης εναντίον εκείνων του Δελφινάτου. "Η αυτής μεγαλειότης ή βασιλομητριά θά άσκη τή βασιλική καθήκοντα κατά την απουσία σας.

»Τρίτον. Να αφαιρέσει από τον κύριον ντ' Ω όλες τις δικαιοδοσίες, που του παραχώρησε ως σήμερα.

»Τέταρτον. Να επικυρώσει τις εκλογές των νέων δημοτικών άρχόντων, που έγιναν στο Παρίσι και σ' άλλες πόλεις.

»Πέμπτον. Να επιστρέψει στο Παρίσι και να κρατήσει σε απόσταση δώδεκα τουλάχι στον λευγόν από την πρωτεύουσα, όλα τα στρατιωτικά σώματα.

Ο Μαινβίλ σταμάτησε. Ο ρόλος του είχε τελειώσει.

Πέρασαν μερικά λεπτά μέσα σε απόλυτη σιωπή.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε κατόπιν κι έρριξε ένα ψυχρό και χωρίς έκφραση βλέμμα σ' εκείνους που βρισκόταν μέσα στην αίθουσα.

Κύριε ντε Μαινβίλ και σεις κύριοι αντιπρόσωποι της πόλεως των Παρισινών και σεις εξάδελφέ μου δούκα της Γκίζης, ακούστε με, είπε με ήρεμη φωνή. "Όσα άέφευγε ο κύριος ντε Μαινβίλ, δεν άφορούν μόνον τις διαφορές που εμφανίστηκαν, δυστυχώς, ανάμεσα σε μένα και την αγαπητή μου πόλη των Παρισινών, αλλά έχουν σχέση με την κατάστασι όλοκληρώου του βασιλείου. Την απάντησή μου, λοιπόν, δεν μπορώ να την δώσω εδώ. Την απάντησή του ο βασιλιάς όφείλει να την δώσει μπροστά σ' όλο το βασίλειο...

Σταμάτησε μερικές στιγμές, σαν να ήθελε να ιδή την εντύπωσι που προκάλεσαν τα λόγια του κι έπειτα συνέχισε, με φωνή που γινόταν όλοένα και πιο δυνατή:

— Θά μιλήσουμε μπροστά στους αντιπρόσωπους και των τριών τάξεων. Κύριοι, ευαρεστηθήτε, λοιπόν, να μεταφέρετε σ' εκείνους που εκπροσωπούτε, την απάντησή αυτή: Ο βασιλιάς θά συγκαλέσει γενική συνέλευσι των τάξεων...

Ευεφημίες και χειροκροτήματα ακούστηκαν αμέσως μέσα στην αίθουσα.

Η μεγάλη είδησις διαδόθηκε με άστραπιαία ταχύτητα και έξω από την αίθουσα και έπρόκαλεσε θύελλα έθουςιασμού ανάμεσα στο πλήθος, που ήταν συγκεντρωμένο στην πλατεία. Ζητωκραυγές και ευεφημίες έδόθησαν γι' αρκετά λεπτά τον αέρα.

Ο Έρρίκος 3ος περίμενε να κοπάσει ο θόρυβος κι έπειτα συνέχισε:

— Η γενική συνέλευσι των τάξεων, θά αποτελέσει ένα μεγάλο ιστορικό σταθμό. "Ορίζουμε ως τόπο συγκροτήσεώς της τή βασιλική πόλι του Μπλουά και ως ήμερομηνία έναρξεώς των εργασιών της την 15ην Σεπτεμβρίου.

— Ζήτω ο βασιλιάς! φώναξαν οι αντιπρόσωποι της πόλεως των Παρισινών, με ειλικρινή ένθουςιασμό.

"Εξω στους δρόμους, οι ευεφημίες συνεχίζονταν πάντα. Ο λαός έβλεπε σαν μεγάλη νίκη του ότι ο βασιλιάς είχε στερήσει να συγκαλέσει τή γενική συνέλευσι των τάξεων. Όλοι πίστευαν, ότι με τον τρόπο αυτό, θά ρυθμιζόνταν όλα τή έκκρεμη κατάσταση, θά ήρεμία και ή ευημερία θ' απλώνονταν και πάλι στο κράτος.

Επειτα από λίγη ώρα, ο βασιλιάς έμφανίστηκε στην είσοδο του δημαρχείου. Φορούσε ένα μακρύ ποκάμισο από χοντρό ύφασμα κι ήταν άσκεπής και ζυπόλυτος.

Ένα μεγάλο κομπολόγι κρεμόταν από το λαιμό του και στο χέρι του κρατούσε ένα μεγάλο κέρι.

Το πλήθος παραμέρισε αμέσως στις δύο άκρες του δρόμου.

Ο βασιλιάς άρχισε να προχωρή άργά. Είχε σπηλωμένα τή μάτια του χάμω και δεν κύτταζε ούτε δεξιά, ούτε άριστερά.

Πίσω του, σε κάποια απόστασι, ακολουθούσαν δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους.

Στιγμές άγωνίας

Ο δούκας της Μαυέννης και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης περίμεναν έξω από τή τετρακτύχη. Είχαν γύρω τους καμιά τετρακοσριά ευπατρίδες και ενόπλους, που ήταν άφωσιωμένοι στα συμφέροντα της Ιεράς Συμμαχίας.

Ο δούκας της Γκίζης έφτασε εκεί την ώρα που οι καμπάνες της μητροπόλεως άρχισαν να χτυπούν.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια τους, άκουσαν τή μεγάλη σιωπή.

Οι δύο μοναχοί, που είχαν κατεβασμένες τις κουκούλες στα κεφάλια

— "Ω, είναι τρομερό! ψιθύρισε.
Κι' έπειτα από μία στιγμή, πρόσθεσε:
— Δεν είναι αυτός!... Είμαι βέβαιη
τώρα πως δεν είναι αυτός!... Ο Ζάκ
Κλεμάν είναι πιο κοντός και πιο λεπτός...
Η Φαύστα, πλάι της, άφριζε από το
κακό της.

— Άλλ' αν δεν είναι ο Ζάκ Κλεμάν,
ποιός τότε πήρε τη θέση του; ψιθύρισε.
"Ω, πρέπει να το μάθω!

Ο χορός των κληρικών έφελνε τώρα τους
καθιερωμένους ύμνους, ενώ το πλήθος που
είχε συγκεντρωθεί ολόγυρα, παρακολουθού-
σε με σιωπή και ευλάβεια αυτή την ιερο-
τελεστή.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε σε λίγο και ξα-
ναπήρε άργα το δρόμο προς το δημαρχείο,
ενώ ο μοναχός, με το χρυσό σταυρό, ξανα-
γύριζε στη θέση του κάτω από το αλυσμα.
Το πλήθος άρχισε σιγά-σιγά να διαλύε-
ται.

Η Μαρία του Μονπανσιέ έφυγε τρέχον-
τας για να δώσει εντολή στον άνθρωπο που
την περίμενε μπροστά στο κωδωνοστάσιο
να χτυπήσει ξη φορές τη μεγάλη καμπά-
να, για να μάθουν οι άδελφοί της, ότι η
απόπειρα είχε αποτύχει.

Στο μεταξύ, η Φαύστα διευθυνόταν άρ-
γά προς το μέρος του μοναχού με το χρυ-
σό σταυρό. Το χέρι της έσφιγγε κάτω από
το ράσο της τη λαβή του έγκλειδιού της,
που δεν το άφηνε ποτέ από πάνω της.

Όταν έφτασε μπροστά στο μοναχό,
σταμάτησε και τον κύτταζε κάμποσα λε-
πτά.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε κατόπιν.
Η Φαύστα άκουσε σαν ένα πιχτικό γέλιο
κάτω από την κουκούλα του μοναχού.

— Εγώ τουλάχιστον, της απάντησε,
δεν έχω ανάγκη να σας ρωτήσω ποιά εί-
σαστε, κυρία. Γιατί το ξέρω και χωρίς να
ιδώ το πρόσωπό σας. Η φωνή σας είναι
από κείνες που δεν τις ξεχνάει κανείς πο-
τέ... Θέλετε να μάθετε ποιός είμαι;...
Κυττάξτε!

Άκούγοντας αυτή τη φωνή, η Φαύστα
έκαμψε δυο βήματα προς τα πίσω. Το πρό-
σωπό της, κάτω από την κουκούλα, έγινε
κατάλευκο.

«Η φωνή του! σκέφτηκε ανατριχιάζον-
τας. Δεν μπορεί παρά να είναι αυτός!...
Είναι η φωνή του, που την αγαπώ και τη
μισώ!... Ξαναγύρισε, λοιπόν, από τον ύ-
γρο τάφο του;

Ο ΠΙΟ ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΓΑΛΛΟΣ

Ο Ροζέ Στεφανί, θεωρείται σήμερα στα 23 του χρόνια, ένα από τα πιο δυναμικά α-
στέρια του γαλλικού μιούζικ-χόλ. Από μικρός έδωσε καταπληκτικά δείγματα ευλυγι-
σίας και στα 13 του χρόνια ήταν ένας τέλειος χορευτής. Ο Στεφανί υπέγραψε τώρα
συμβόλαιο με το κέντρο της Νέας Υόρκης «Καρτέ Λατέν» και πρόκειται τις ημέρες
αυτές να φύγει για την Αμερική. Ανατέρω ο Ροζέ Στεφανί δίνει ένα δείγμα των
ακροβατικών του ικανοτήτων και της ευλυγίας του μιμούμενος το πέταγμα των πε-
ριστεριών στην παριναή λεωφόρο των Ηλυσίων Πεδίων.

Τη στιγμή εκείνη, ο μοναχός κατέβασε
την κουκούλα του κι η Φαύστα είδε μπρο-
στά της τον Παρνταγιάν.

Κάτι σαν τρέλλα την κυριεύσε τότε. Και,
σφίγγοντας το έγχειριδί της, έκαμε να
χυθεί πάνω του γά να τον σκοτώσει.

Ο Παρνταγιάν έμεινε ακίνητος στη θέση
του. Τίποτε δεν τον ξεχώριζε από το α-
γαλμα, όπου στήριζε τις πλάτες του.

Αυτή η ακινησία τον έσωσε.
Η Φαύστα ήταν βέβαιη πως είχε να κά-
μει μ' ένα φάντασμα. Και γι' αυτό συγκρα-
τήθηκε. Ένα φάντασμα δεν μπορεί κανείς
να το σκοτώσει.

Είχε νικήσει από τον Παρνταγιάν ζωντα-
νό. Τη νικούσε τώρα, άλλη μία φορά, το
φάντασμα του.

Αποτραβήχτηκε μερικά βήματα κι' α-
κούμπησε σ' ένα στυλό των προπυλαίων
του ναού, για να μην πέσει.

Τη στιγμή εκείνη, ο μοναχός με το χρυ-
σό σταυρό, κινήθηκε. Με άργο βήμα, διευ-
θύθηκε στο μέρος, όπου στεκόταν η Φαύ-
στα. Το πρόσωπό του δεν εξέφραζε τώρα
την ειρηνεία, αλλά τη συμπόνια.

— Κυρία, είπε με βαθεία και ύποκλη-
τική φωνή, αφήστε με να σας επαναλάβω
ό, τι σας είπα στην πρώτη μας συνάντησι.
Είσαστε ωραία, είσαστε νέα, είσαστε γοη-
τευτική. Ξαναγύριστε στην πατρίδα σας
την Ιταλία... Μη ζητάτε να είσαστε τι-
ποτε άλλο από γυναίκα και θα βρήτε την
ευτυχία. Αγαπήστε τη ζωή. Ανοίξτε την
καρδιά σας στην αγάπη. Η αγάπη μόνο
δίνει την ευτυχία στον άνθρωπο. Μπορείτε
να γίνετε βασίλισσα ή απίσσα... Άλλα
τι θα κερδίζατε μ' αυτό; Φύγετε από τη
Γαλλία, κυρία! Κι' αφήστε μας να τα βγά-
λουμε πέρα μόνοι μας... Θέλησατε να με
σκοτώσετε... Άλλα κλαίγατε την ώρα που
με παραδίνετε στους δολοφόνους σας.
Πράγμα που δείχνει, ότι η καρδιά σας δεν
νεκρώθηκε ακόμη. Ο άγώνας μας θα ξα-
ναρχίσει, αν το θελήσετε... Γι' αυτό, προ-
τού φτάσουμε στο ανεπαύρητο, θέλησα
να σας δώσω μία αδελφική συμβουλή. Αυ-
τή τη συμβουλή, ακούστε την. Αργότερα,
ό οίχτος μου για σας, θα ήταν έγκλημα...
Η Φαύστα τον άκουσε σιωπηλή.

— Ο Παρνταγιάν συνέχισε:

— Με την ευκαιρία της σημερινής συναν-
τήσεώς μας, κυρία, πρέπει να σας πω, ότι
έβαλα τρία πράγματα στο μυαλό μου. Το
πρώτο είναι, ότι ο δούκας της Γκιζής δεν

θα γίνει βασιλιάς. Άπο τη στιγμή που
συναντήσαμε για τελευταία φορά μαζί
του μπροστά στο «Πα.δοχείο της μάγισ-
σας», ο λογαριασμός μας μένει ανοικτός.
Το δεύτερο είναι, ότι θα σκοτώσω τον Μω-
ρεδέρ. Και το τρίτο, ότι ο δούκας της Άγ-
κουλέςης κι' η μικρή Βιολέττα θα ένωθούν...
Πώς, κυρία! Δεν λυπόσαστε, λοιπόν, αυτά
τα δυο παιδιά;... Τι την έκκαμπε τη Βιο-
λέττα;... Αν δεν μου απαντήσετε, θα
βρεθώ στην ανάγκη να φτάσω στα άκρα...
Ο Παρνταγιάν σταμάτησε. Η μικρή
πλάτεια μπροστά στη μητρόπολη, είχε α-
δειάσει δροτέλα.

— Κυρία, ξαναείπε ο ιππότης, δεν α-
κούσατε την ερώτησή μου;... Που είναι η
Βιολέττα;

Η Φαύστα έριξε μία ματιά γύρω της
και δεν είδε κανένα... Βρισκόταν, λοιπόν,
στην απόλυτη εξουσία του Παρνταγιάν!

— Άλλά δεν ήθελε να πεθάνει ακόμη...
— Δεν το ξέρω, απάντησε με φωνή που
έτρεμε έλαφρά. Αυτή η μικρή δεν μ' ενδια-
φέρει... Δεν είναι πια τίποτε για μένα...
Ο Παρνταγιάν ανατρίχισε. Έπειτα από
μία στιγμή, η Φαύστα συνέχισε:

— Δεν σας το είπα στο Παρίσι, όταν
δεν είχα πια κανένα λόγο για να σας κρύ-
ψω την αλήθεια;... Άγνοω τι απόγινε αυ-
τό το παιδί, από τη στιγμή που ανήκει
στον Μωρεδέρ.

Ο Παρνταγιάν κατάλαβε πως του έλεγε
την αλήθεια. Η Φαύστα δεν μπορούσε να
τον διαφωτίσει για την τύχη της Βιολέτ-
τας. Έπρεπε, λοιπόν, να στραφή προς το
μέρος του Μωρεδέρ.

— Χαίρετε, κυρία, της είπε, με φωνή
που παλλόταν από τη συγκίνησι. Όμοιο-
νά πως τα λόγια σας με απογοήτευσαν.
Θα ήμουν ευτυχής, ώστόσο, αν ήξερα πως
στην έρευνα αυτή δεν θα σας έχω έχθρα
μου.

— Δεν είμαι έχθρά σας, απάντησε η
Φαύστα.

Η φωνή της δεν ήταν πια ψυχρή, και
σκληρή, όπως πρωτότερα. Θα την έλεγες
τρυφερή.

Ακούμπησε το χέρι της πάνω στο μπρά-
τσο του ιππότη.

— Μιλήσατε, του είπε. Θέλετε τώρα να
μ' ακούσετε και σεί;

Δίστασε για μερικές στιγμές. Μία τρο-
μερή πάλη νινόταν μέσα της. Από το ένα
μέρος υπήρχε η αναλινωτή φιλοδοξία της.
Από το άλλο, η ακατανίκητη αγάπη της
για τον Παρνταγιάν. Τι έπρεπε να θυσιάσει;

Τη φιλοδοξία ή την αγάπη της;
Πώς, τέλος, την απόδοσή της. Το νέρι
της σφίχτηκε πάνω στο μπράτσο του Παρ-
νταγιάν. Και, με φωνή τρυφερή και γλυκειά,
του είπε:

— Άκουσέ με... Η καρδιά μου πη-
γαίνει να σπάσει. Καταλαβαίνω πως τα λό-
για που θα πω σήμερα, θα έχουν αποφα-
σιστική σημασία στη ζωή μου... Προσ-
πάθησα να σκοτώσω μέσα μου τη γυναίκα,
αλλά δεν το κατάρθωσα. Αν όμολογώ πως
αγαπώ, είναι γιατί η αγάπη βρίσκεται μέ-
σα μου χωρίς να το θελώ. Γιατί αγαπώ,
δεν το ξέρω. Στο μέγαρό μου σου το φώ-
ναξα χωρίς όδο... Γιατί ήμουν βέβαιη
τότε πως, σκοτώνοντάς σε, θα σκότωνα
ταυτόχρονα και την αγάπη μου... Κι'
ώστόσο, είσαι πάντοτε ζωντανός!... Θα ή-
θελα να σου φωνάξω πως σε μισώ! Κι' ό-
μως τα χείλη μου θα σου πουν, χωρίς να
το θέλω, πως σ' αγαπώ!... Με καταλα-
βαίνει τουλάχιστον αυτή τη φορά;

— Άλλοίμονο, ναί, κυρία, της απάντησε
ο ιππότης.

— Είχα εξοστρακίσει από την ψυχή μου
την αγάπη, συνέχισε η Φαύστα. Γελούσα
πάντα για τα πάθη και τις αδυναμίες των
ανθρώπων... Άπο τη στιγμή, όμως, που
βρέθηκα στο δρόμο μου, όλα άλλαξαν α-
μέσως μέσα μου... Παρνταγιάν, σ' α-
γαπώ!

Ο ιππότης είχε κατεβάσει το κεφάλι
του. Άλλά δεν απάντησε.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η Φαύστα
ξαναείπε:

— Ξέρεις τώρα τη σκέψη μου. Μου είπες
τόσες φορές, ότι η ευτυχία βρίσκεται ολό-
γυρά μου, αρκεί ν' απαρνηθώ τα φιλόδοξα
ουείρά μου. Ε, λοιπόν, τα απαρνούνται!...
Άπαρνούμαι τα όνειρά, τα σχέδιά, τους
κατακτητικούς πόθους μου! Άυριο κιόλας

αποχαιρετώ τη Γαλλία. Θα πάω στην Ι-
ταλία για να βρω εκεί τη γαλήνη, τη χαρά,
την αγάπη και την ευτυχία!... Άλλά θα
με οδηγήσει έσύ εκεί!... Να τι ζητάω
από σένα... Έχω εκεί κάτω απέραντα
κτήματα, πύργους, μέγαρα, πλούτη... Άν
θέλης, θα φύγουμε αύριο... Σκέψου καλά
πριν απαντήσεις, Παρνταγιάν! Η γυναίκα
που σου προσφέρεται αυτή τη στιγμή, δεν
θα ξαναπροσφερθεί ποτέ πια, ούτε σε σένα.
ούτε σε κανέναν άλλον!

Ο Παρνταγιάν αναστέναξε. Δεν του ή-
ταν δύσκολο να της απαντήσει. Σκεφτόταν,
ώστόσο, τις τραγικές συνέπειες, που θα
μπορούσε να έχη η απάντησή του. Άλλά
δεν είχε τη δύναμη να τα βάλει με τη
μοίρα.

— Κυρία, απάντησε έπειτα από μερι-
κές στιγμές σιωπής, τι θέλετε ν' απαντήση
έναν πτωχό τυχοδιώκτη σαν και μένα στα
υπέροχα λόγια που μου είπατε; Τι άλλο
θα μπορέσω να προσθέσω εκτός από ό,τι
ξέρετε; Άγαπούσα ένα παιδί... Ένα αγ-
γελικό πλάσμα που λεγόταν Λουίζα... Η
αγαπημένη μου πέθανε... Κι' όμως την
αγαπώ ακόμη και ξέρω πως θα την αγα-
πάω παντοτεινά!

Η Φαύστα, μόλις άκουσε αυτά τα λό-
για, σφίχτηκε μέσα στο ράσο της κι' απο-
μακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Ο Παρνταγιάν την έχασε σε λίγο από
τα μάτια του.

«Ποιές καινούργιες καταστροφές θα σκο-
πίση γύρω της η σατανική αυτή γυναίκα;
σκέφτηκε. Κι' ώστόσο, θα μπορούσα να την
υπόταξω. Άλλά θαπρεπε να προδώσω την
αγάπη μου. Κι' αυτό δεν μπορούσα να το
κάμω».

Η Φαύστα, φεύγοντας από τη μητρόπο-
λη, γύρισε στο μέγαρο, όπου είχε εγκατα-
σταθεί. Το πρόσωπό της φαινόταν ήρεμο.
Κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψει τις
τρομερές συγκινήσεις που είχε δοκιμάσει έ-
κείνη την ημέρα.

Όταν έφτασε εκεί, κλείστηκε στο δωμά-
τιό της και κάθησε μπροστά σ' ένα μικρό
γραφείο.

— Ο άγώνας συνεχίζεται! ψιθύρισε.
Τόσο το χειρότερο για κείνους που θέλη-
σαν να ύψωσουν το ανάστημά τους μπρο-
στά μου!... Το κάτω-κάτω, η νίκη θα εί-
ναι τελικά με το μέρος μου!... Και, πρώ-
τα-πρώτα, ας χτυπήσουμε το μοναχό που
επρόδωσε.

Πήρε ένα φτερό πέννας κι' έγραψε πάνω
σε μία περγαμνή:

«Μεγαλειοτάτη, μία άφωσιωμένη φίλη
σας σάς κάνει γνωστό, ότι ένας μοναχός
του τάγματος των 'Ιακωβινών, ο Ζάκ Κλε-
μάν ήρθε στη Σάρτη, για να σκοτώσει
το βασιλιά. Είναι θαύμα το ότι δεν τον
δολοφόνησε στο προσκήνιο που έκαμε ση-
μερα στη μητρόπολη».

Το γράμμα αυτό άπευθυνόταν στην Αι-
κατερίνη των Μεδίκων.

Έπειτα από λίγη ώρα, ένας ακόλουθος
της Φαύστας, το παρέδωσε σ' έναν από
τους υπηρέτες του μεγάρου Σεβερνί, όπου
έμενε ο βασιλιάς μαζί με τη μητέρα του.

Μία παληά ανάμνησις

Ο Έρρικος 3ος, γυρίζοντας από τη μη-
τρόπολη, κάθησε άμέσως στο τραπέζι κι'
έφαγε με μεγάλη όρεξη, έχοντας γύρω του
τους πιο άφωσιωμένους από τους αυλικούς
του.

Σε κάποια στιγμή, ένας άπεσταλμένος
της Αικατερίνης των Μεδίκων, πήγε κοντά
του και του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Πέστε στη βασιλομήτορα, του απάν-
τησε ο Έρρικος 3ος, ότι θα την επισκεφθώ
τό απόγευμα.

Και συνέχισε το φαγητό του.

Άλλά τη στιγμή που σηκωνόταν από το
τραπέζι, ο άπεσταλμένος της βασιλομήτο-
ρας, ξαναγύρισε και του είπε και πάλι σι-
γά μερικές λέξεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Είς τους τελέσαντες τους γάμους των κ.
Μίκων Κόντισαν και διδα Ρίτας Καραγιάνο-
πουλου, εοχόμεθα να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Μιχαήλ-Ανθή Πρωσιστή

— Νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα, λέει
ο Φαρισαίος, και πληρώνω το φόρο μου με
το πάρα πάνω...

Ο ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

Η παραβολή που δείχνει δυο άνθρω-
πους και δυο κόσμους

Το κατανυκτικώτατο Τριώδιο, που ανοί-
γει αυτή την Κυριακή, μας καλεί περι-
σότερο από κάθε άλλη περίοδο του χρό-
νου σε μία θερμή και πραγματική προσευ-
χή που ανακουφίζει την ανθρώπινη ψυχή
και την πλησιάζει κοντά στον Θεό. Με την
παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαί-
ου που μας δίνει το Ευαγγέλιο της Κυ-
ριακής, ο Κύριος έρχεται πάλι παραστα-
τικά να μας υπενθυμίσει την αληθινή προ-
σευχή και την αξία της. Μας καλεί μέσα
στο μεγάλο ναό να παρακολουθήσουμε
δυο ανθρώπους, που καβέναν προσευχή-
ται στο Θεό και μας παρουσιάζει την δια-
φυρη προσευχής του αμαρτωλού Τελώνη,
που έφτασε στο Θεό, ενώ μας δείχνει
την ίδια ώρα πόσο ξένη και επίδεικτική
ψευτική είναι η θεαματική προσευχή του
ανθρώπου που θα τον πιστεύαμε υπόδειν-
μα άρετης και τελειότητας.

Μέσα στις προσευχές και τις ψαλμωδίες
έναν άνθρωπος προχωρεί προς τον βωμό.
Παραμερίζει τους άλλους με το μετωπο
ψαλί κι' αγέρωχο, με τα ενδύματά του
κι' αυτά επίδεικτικά φορεμένα, σταματά
στο μέσο του Ναού και τότε με κινήσεις
και χειρονομίες, που κυρίως θέλουν να
κάνουν εντύπωση στους άλλους πιστούς, α-
ποφαρίζει ν' αρχίσει την προσευχή του.
όχι σιωπηλά και στα βάθη της ψυχής του,
αλλά δυνατά, ώστε να την ακούν όλοι οι
παραερισκόμενοι.

Ο άνθρωπος, που είναι μέσα στο Ναό
τον αναγνωρίζουν. Είναι ο Φαρισαίος, που
ζή στην ίδια πόλη μ' αυτούς, άνθρωπος
που νύχτα-μέρα με το φως του ήλιου και
του λυχνιάρου μελετά συνεχώς το Νόμο
του Μωυσέως. Όλοι τον θεωρούν μονα-
δικό υπόδειγμα άρετης και γι' αυτό, μό-
λις φάνηκε στο Ναό, όλοι τους παραμέ-
ρισαν να διαβά. Τα μάτια τους σπλώθη-
καν επάνω του και τ' αυτιά τους άκουγαν
τώρα ν' αντικούν μέσα στο Ναό τα λόγια
της προσευχής του Φαρισαίου.

Σ' ευχαριστώ πολύ, Θεέ μου, λέει ο
Φαρισαίος, γιατί δεν είμαι άδικος κι' αρ-
παγας, ούτε κι' αμαρτωλός, όπως αυτός
ο Τελώνης που στέκει στην ακρη του Ναού
σου. Νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα και
πληρώνω το φόρο μου με το παραπάνω...

Καθώς μία-μια αντικούσαν οι λέξεις
του Φαρισαίου, οι φτωχοί κι' αμαρτωλοί αν-
θρωποι, που ήταν μέσα στο Ναό, ένοιω-
θαν πιο πολύ μέσα τους την συντριβή
της αμαρτίας και καθώς στέκονταν πα-
ράμερα ψιθύριζαν μερικές ανώνες λέξεις
στον Θεό. Μαζί μ' αυτούς έστεκε κι' ο Τε-
λώνης, αυτός που τον ανέφερε ο Φαρισαί-
ος στην προσευχή του. Τα μάτια του είχε
γεμάτα δάκρυα και στην πικρή αυτή σιω-
πή του, ο Τελώνης κάνει τον βουδύ άπο-
λογισμό της ζωής του. Στα μάτια του
μπροστά περνούν οι ημέρες, που άψηφών

τας το Θεό, έζησε μέσα στην αμαρτία.
Θυμάται τώρα όλες τις άδικίες που έκα-
νε. Τα άδωα θυμάτα του περνούν από
μπροστά του σε μία πνευμική παρέλασι. Έ-
να δυνατό ανατρίχισμα συγκλονίζει την
ψυχή του. Κανείς δεν τον προσέχει κι' ό-
λοι τον ξέρουν για ένα πολύ άδικο κι' α-
μαρτωλό άνθρωπο, όπως κι' αυτός ο φα-
ρισαίος είχε στην προσευχή του. Γι' αυτό
κι' ο Τελώνης δειλά και φοβισμένα, στέ-
κει παράμερα και τα χείλη του μόλις τολ-
μούν να πουν δυο λέξεις από μια αλη-
θινή προσευχή συντριβής και μετανοίας.

— Θεέ μου, λέει ο φτωχός αμαρτωλός
του Ναού, είμαι κακός, άδικος, αμαρτω-
λός. Λυπήσου με...

Η προσευχή του Τελώνη δεν μοιάζει
καθόλου με την προσευχή του Φαρισαίου.
Μέσα σε δυο λόγια ζήτησε την βοήθεια
του Θεού για μία συγκρότησι των αμαρτι-
ών του. Είναι η προσευχή της συντρι-
βής, αυτήν ακριβώς που ζητεί ο Κύριος
κι' αυτήν μας υποδεικνύει η Εκκλησία
μας με το τροπάριο του Τωιδίου, όταν
μας καλή σε προσευχή: «Μη προσευχή-
μεθα Φαρισαϊκώς, άδελφοί... ταπεινωθώ-
μεν έναντιον του Θεού τελευνικώς».

Τι ήταν η προσευχή του Φαρισαίου, που
άκουστηκε μέσα στο Ναό; Αυτή δεν
ήταν προσευχή προς τον Θεό, αλλά ο ύ-
μνος ενός άλαζονος και υπερήφανου για
την τελειότητα του έαυτού του. Ο Φαρι-
σαίος με την προσευχή του, είναι σαν να
έλεγε στον Θεό:

— Έλαθέ μου να καμάρωσες έμένα,
που λάμπω μέσα στα πλήθη των άδικων
και των αμαρτωλών ανθρώπων. Είμαι ένα
θαύμα άρετης και τελειότητας. Τι δεν
παραγγέλεις, Θεέ μου κι' εγώ να μην το
έκανα; Είπες ότι κάθε ευσεβής Ισραη-
λίτης πρέπει να νηστεύει την ήερα του
μεγάλου αγιασμού. Εγώ όμως νηστεύω,
όχι μόνο μία, αλλά δυο φορές την εβδο-
μάδα. Διέταξες πως πρέπει καθέννας να
πληρώνει το δέκατο από το εισόδημά
του, και εγώ πληρώνω το φόρο μου για το
Ναό και τους ιερείς. Μα εγώ, Θεέ μου, πλη-
ρώνω απ' όσα είδον παράγω στα κτήματά
μου!

Ένα άδωθα έγνωπαθείας και άλαζο-
νείας χαρακτηρίζει ολόκληρη την προσευ-
χή. Λείπει απ' αυτήν το κυριότερο συ-
στατικό της, αυτό που την κάνει να εί-
ναι πραγματικά προσευχή: Η συντριβή,
η μετανοία. Και το στοιχείο αυτό κάνει
την προσευχή ευπρόδεκτη στο Θεό.

Ο Θεός, παρακολουθεί από ψηλά και
τους δυο αυτούς ανθρώπους, που προσευ-
χονται. Άκούει την εσωτερική φωνή του
πόνου που ανεβαίνει από την ψυχή του
αμαρτωλού Τελώνη, άκαμει επίσης τον
ύμνο του υπερήφανου Φαρισαίου που αντι-
χει απ' άκρη σ' άκρη επίδεικτικά μέσα
στο Ναό του. Αφανίστη λήπη προσέχει
στο Θεό η εικόνα του Φαρισαίου. Ένας
άνθρωπος που έπρεπε να είναι πραγμα-
τικά ευσεβής, παρουσιάζεται ως έγωιστής.

Ένας στην γνώμη του Τελώνη, άνηκει η
προσευχή της ταπεινωμένης και της με-
τανοίας.

Οι Φαρισαίοι κι' ο Τελώνης της παρα-
βολής του Κυρίου είναι δυο κόσμοι αντί-
θετοι. Είναι ο κόσμος της ταπεινωμένης,
που άδευει προς την λυτρωσι κι' ο κό-
σμος της άλαζονείας που τρέχει προς την
καταστροφή. Ο Φαρισαίος με την υπερ-
φάνεια ενός αυνανιστή έγωιστή και
με την τρομερή αυτοκατανοήσι μιάς δι-
θεν ήθικης τελειότητας, πιστεύει ότι τι-
ποτα δεν μπορεί να συγκριθί μ' αυτόν
και γι' αυτό ακριβώς περιφρονεί όλους
τους άλλους. Την τύχη των ανθρώπων αυ-
τών αναφέρει επιγραμματικά η σημερινή
παραβολή, που λέει ότι «πας ο ύψων έ-
αυτον ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών έ-
αυτον ύψωθήσεται».

Και τα λόγια αυτά
της παραβολής επαληθεύουν καθημερινά
στη ζωή. Τα μάτια μας συχνά βλέπουν την
τρομακτική αυτή συντριβή, που χτυπά
τους ανθρώπους, που ανηκουν στον κό-
σμο της έγνωπαθείας και της άλαζονείας.

Οι Τελώνες είναι η μεγάλη ανώνυμη
στράτις των ανθρώπων που έφτασαν, α-
μαρτήσαν στη ζωή και βαδίζουν τον δρό-
μο του πόνου. Όλοι τους αναζητούν με
ταπεινωμένη τον δρόμο προς την αληθί-
νη αγάπη. Κι' ένα οράνιο χέρι έρχεται
πάντα να βοηθήσει τους πονεμένους αν-
θρώπους στην αληθινή αυτή συντριβή και
να τους ύψων θαρρετά το κεφάλι που
σκύβει, όπως του Τελώνη μέσα στο Ναό,
για να φωτισθούν από το φως της χρι-
στιανικής αγάπης.

Η παραβολή της Κυριακής διαγράφει
με τον θαυμάσιο και παιπτικό τρόπο τις
νεώλες λεωφόρους, που βαδίζουν οι άν-
θρωποι. Ο Χριστιανός έχει έμπρός του τον
εθρηνικό δρόμο της ταπεινότητας και της
μετανοίας, που τον οδηγεί στη σωτηρία
της ψυχής.

Η ατομική χολέρα...

άδηλο χρονικό διάστημα. Το 1954, εννιά ολόκληρα χρόνια μετά τον βομβαρδισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, 251 άτομα πέθαναν στην Ιαπωνία, από την ραδιενέργεια που είχε προσβάλει τότε τον οργανισμό τους. Και είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο πως η μακάβρια αυτή αλυσίδα των θανάτων θα συνεχιστεί για αρκετά ακόμη χρόνια.

Βροχοπτώσεις, υποβάλλουν σε έπισταμένη εξέταση το νερό της βροχής, για να εξακριβώσουν αν περιέχει ραδιενέργεια. Καί, όταν διαπιστωθεί, ότι, σ' ένα μέρος, η βροχή που έπεσε ήταν ραδιενεργός, λαμβάνονται άμέσως μέτρα για την καταστροφή ολόκληρης της εσοδείας.

Το ίδιο γίνεται και με τα άλιευτικά που φέρουν φορτία ψαριών από τις διάφορες περιοχές του Ειρηνικού. Συνεργεία, έφωδιασμένα με μετρητές Γκάιγκερ, εξακριβώνουν αν τα ψάρια έχουν προσβληθεί από την ραδιενέργεια και μόνον μετά την εξακρίδωσή αυτή, χορηγείται — αν χορηγηθεί — άδεια για την ελεύθερα διάθεσή τους στο εμπόριο.

Πόσο σκόπιμο είναι αυτό το μέτρο,

Α ΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Η τρομερή, καινούργια αρρώστεια, που η επιστήμη δεν είναι σε θέση να την αντιμετωπίσει

Μια τρομερή και αγιάτρευτη αρρώστεια, που η επιστήμη δεν μπορεί να κάνει τίποτε εναντίον της, απειλεί σήμερα ολόκληρη την Ιαπωνία: Η «ατομική χολέρα» — όπως την ωνόμασαν, με μακάβρια επιγραμματικότητα, οι έφημερίδες του Τόκιο.

Σε καμιά έγκυκλοπαίδεια και σε κανένα ιατρικό λεξικό, δεν θα βρή κανείς να αναφέρεται τίποτα γι' αυτή την αρρώστεια. Γιατί είναι το θλιβερό δημιούργημα των τεχνικών προόδων της εποχής μας και του σύγχρονου πολιτισμού, που, ενώ από τη μία μεριά εκμηδένισε ασθένειες, που, επί αιώνες ολόκληρους, η επιστήμη τις θεωρούσε ανίατες, από την άλλη, έδημιούργησε μια καινούργια, πολύ τρομερότερη και καταστρεπτικότερη από τις άλλες!

Όταν, εδώ και σχεδόν έναν χρόνο, τον Μάρτιο του 1954, είκοσιδύο Ιάπωνες-ψαράδες, που ψάρευαν 26 ναυτικά μίλια έξω από τη ζώνη του Μπι-κίμ, υπήρξαν θύματα μιάς ραδιενεργού βροχής, έπειτα από μια πειραματική δοκιμή βόμβας υδρογόνου από τους Αμερικανούς, το πράγμα είχε χαρακτηριστή σαν ένα άτυχημα, χωρίς συνέπειες γενικότερες. Πολιτικοί, στρατιωτικοί και έπιστήμονες, διαβεβαίωναν πως δεν επρόκειτο να υπάρξει συνέχεια στους ατομικούς θανάτους. Η αισιόδοξη, όμως, αυτή άποψη, δεν άργησε να αποδειχτεί πως άπείχε πολύ από την πραγματικότητα. Σήμερα, όχι μονάχα οι Ιάπωνες, αλλά και πολλοί Αμερικανοί έπιστήμονες, που ταξίδεψαν στη χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου, για να μελετήσουν από κοντά την κατάσταση, διακηρύσσουν πως η «ατομική χολέρα» είναι μια πραγματική απειλή για ολόκληρη την Ιαπωνία. Και πως από διάφορες αιτίες, έχει δημιουργηθεί ήδη ένα τραγικό αδιέξοδο, που η επανάληψη υδρογονικών πειραμάτων στο άμεσο μέλλον δεν θα κάνει άλλο, παρά να το επιδεινώσει.

Η επιστήμη γνωρίζει πια σήμερα, πως η «ατομική χολέρα» είναι μια ύπουλη, μακροχρόνια ασθένεια, που σκάει άθεάτη τον ανθρώπινο οργανισμό, για να προκαλέσει το θάνατο σ' ένα

Έκτος, όμως, από εκείνους, που, χωρίς να το υποψιάζονται, υπογράφανε μια μακροπρόθεσμη συναλλαγματική με το θάνατο, τον Αυγουστο του 1945, υπάρχει και ένας άγνωστος ακόμα αριθμός ατόμων — εκτός από τους είκοσιδύο ψαράδες του Ειρηνικού — που η ραδιενέργεια δηλητηρίασε τον οργανισμό τους κατά το 1954 και που μοιραία, μια μέρα νωρίτερα ή αργότερα, θα πεθάνουν με τον φριχτότερο τρόπο!

Τα περισσότερα πιθανά θύματα της κατηγορίας αυτής, προέρχονται από τις επανειλημμένες πτώσεις ραδιενεργού βροχής στο Ιαπωνικό έδαφος, που έδηλητηρίασαν τα σπαρτά. Κανείς δεν μπορεί να ξέρη ακόμη σε πόσους έχει εισχωρήσει το τρομερό μικρόβιο της ατομικής χολέρας από τα δηλητηριασμένα προϊόντα της Ιαπωνικής γης. Αυτό είναι ένα μυστικό, που θα το αποκαλύψει το πέρασμα του καιρού!

Βέβαια, οι αρχές έχουν οργανώσει κατά τον άριστο δυνατό τρόπο τη μάχη για την αντιμετώπισή του θύελλου αυτού κινδύνου.

Επιστημονικά συνεργεία, μετά τις

αποδεικνύεται από το ότι, μόνο κατά την διάρκεια του 1954, 80.000 τόννοι ψάρια, πετάχτηκαν, έπειδή διαπιστώθηκε πως ήταν φορείς ραδιενεργείας!

Αυτό, όμως, αποδεικνύει συγχρόνα και κάτι άλλο: Πως ακόμη και αν γίνει παραδεκτό, ότι τα λαμβανόμενα μέτρα εξασφαλίζουν απόλυτως από τον κίνδυνο προσβολής του από την ραδιενέργεια τον πληθυσμό — πράγμα, άλλωστε, αρκετά αμφισβητήσιμο κατά τους Ιάπωνες έπιστήμονες — προκύπτει και πάλι το συμπέρασμα, ότι ο κίνδυνος της ατομικής χολέρας δημιουργεί, έτσι κι' αλλιώς, κολοσσιαία ζημιά στην εθνική οικονομία.

Η Ιαπωνία, όπως ξέρουμε, έχει μια παραγωγή, άνικανη για να θρέψη τον υπερβολικά πυκνό πληθυσμό της. Το μεγαλύτερο μέρος του λαού της υποσιτίζεται μόνιμα. Όταν, λοιπόν, ολόκληρη η έσοδεία καλλιεργημένων εκτάσεων ρίχνεται στη φωτιά και όταν χιλιάδες τόννοι ψάρια — που είναι η βασική τροφή των λαϊκών μαζών — καταστρέφονται, το έπισιτιστικό πρόβλημα, αρκετά σοβαρό εξ αρχής, περιέρ-

Συνεργεία, έφωδιασμένα με μετρητές Γκάιγκερ, έλέγχουν την ύπαρξη ραδιενεργείας στα ψάρια που ξεφορτώνονται.

χεται σε δραματική όξυνση.

Η κατάσταση αυτή, με όλους τους κοινωνικούς κινδύνους, που παράλληλα έγκυμονεί, έχει προκαλέσει ζωήρη συγκίνηση και ανησυχία, ακόμη και στην απέναντι ακτή του Ειρηνικού, στις Ηνεμέρες Πολιτείες.

Πολυάριθμοι Αμερικανοί έπιστήμονες έχουν κηρυχθεί αντίθετοι στην εξακολούθησι των υδρογονικών πειραμάτων και έχουν σπεύσει στην Ιαπωνία, για να προσφέρουν την βοήθειά τους, στις προσπάθειες για τη διάσωση των θυμάτων της ραδιενεργείας.

Η Αμερικανίδα Άλις Μπράϊαν, συγκέντρωσε τις υπογραφές 10.000 πολιτών, που διακηρύσσουν, ότι αισθάνονται τους έαυτους τους συνενόχους για τα αποτελέσματα των υδρογονικών

πειραμάτων και ζητούν την άμεση διακοπή τους. Τελευταία, η Άλις Μπράϊαν έπισκέφθηκε την Ιαπωνία, όπου της έγινε μια θερμάτη υποδοχή, από τον πληθυσμό και τους έπιστήμονες.

Όστόσο, άγνωστο είναι, αν όλες αυτές οι αντιδράσεις, που γίνονται με ανθρωπιστικά κίνητρα, θα βάλουν τέρμα στα πειράματα, που τα προκαλεί η στρατιωτική σκοπιμότητα.

Στο μεταξύ, οι 21 από τους 22 ψαράδες του Ειρηνικού — ο πρώτος υπέκυψε λίγο καιρό μετά την προσβολή του από την ραδιενέργεια — εξακολουθούν να άργοπεθαίνουν στα κρεβάτια του νοσοκομείου, ενώ οι Ιάπωνες γιατροί, χρησιμοποιώντας τις γνώσεις που τους κληροδότησε ο έκπληκτικός για την ήρωική αυτόθυσία του δόκτωρ Ναγκάι (ο όποιος επί έξη χρόνια, ώπου πέθανε οδυνηρότατα, πειραματιζόταν στον έαυτό του, για τα αποτελέσματα της ραδιενεργείας!) προσπαθούν να παρατείνουν τη ζωή τους.

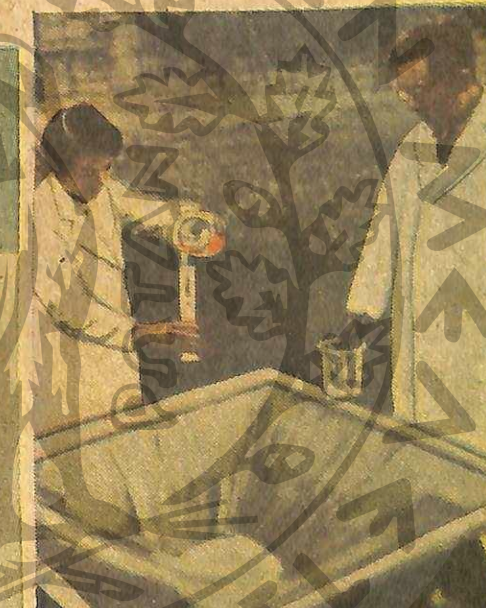
Ξέρουν, ωστόσο, πως τίποτε δεν μπορεί οριστικά να τους σώσει. Ενώ τα έξωτερικά έγκαύματά τους έχουν έπουλωθεί, ραδιενεργά μόρια εξακολουθούν, παρ' όλα τα αντίδοτα που χρησιμοποιήθηκαν, να κατατρώουν τα έσωτερικά τους όργανα, ώπου να προκαλέσουν, σιγά-σιγά, το θάνατο...

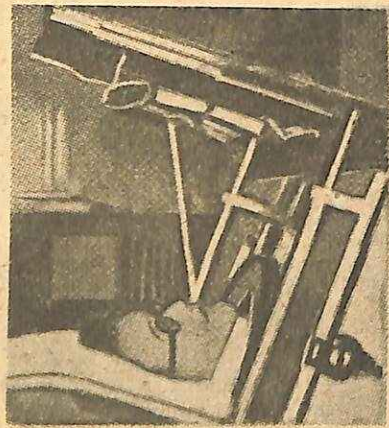
Ο δ. Ναγκάι υπέβαλε τον έαυτό του σε πειράματα, για να μελετήσει τον τρόπο αντιμετώπισης της ραδιενεργείας.

Η Άλις Μπράϊαν, που συγκέντρωσε 10.000 υπογραφές Αμερικανών εναντίον της συνεχίσεως των υδρογονικών πειραμάτων.

Το νερό της βροχής υποβάλλεται και αυτό σε έπιστημονική παρατήρηση, για να εξακριβωθεί αν περιέχει ραδιενέργεια.

Ο παράλυτος αυτός έχει συνηθίσει να γυρίζει τις σελίδες του βιβλίου του με ένα ειδικό ραβδάκι που κρατά με το στόμα του.

Ανθρωποι που νίκησαν ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ

Η εκπληκτική θέλησις ενός μικρού Άγγλου

Όταν, εδώ και 114 μήνες ο μικρός Άγγλος Άλαν Μόργκαν προσβλήθηκε από πολιομυελίτιδα, βρισκόταν στην τελευταία τάξη του γυμνασίου. Έμεινε έξη βδομάδες σε νοσοκομείο, αλλά τίποτα δεν κατόρθωσε να του γιατρέψει τα χέρια του, που έμειναν παράλυτα από τότε.

Στην αρχή, ο Άλαν ένοιωσε μεγάλη απογοήτευση, γιατί δεν θα κατόρθωνε να εκπληρώσει έναν από τους πιο σοβαρούς πόθους του: να πάρει το άπολυτήριο του. Πολύ γρήγορα όμως αποφάσισε να αντιδράσει. Ήθελε το άπολυτήριό του και έπρεπε όπωσδήποτε να το πάρει, παρ' όλο που οι γιατροί και οι φίλοι του του έλεγαν πως αυτό θα ήταν αδύνατο, μια και δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χέρια του. Έκτος από το διάβασμα, έπρεπε να γράφει, πράγμα που θεωρήθηκε από όλους ακατόρθωτο.

Όχι όμως και από τον δεκαπεντάχρονο μαθητή, με την αδάμαστη θέληση. Ο πατέρας τότε βλέποντας ότι ο Άλαν ήταν αποφασισμένος να κάνει κάθε τι που μπορούσε για να πάρει το άπολυτήριο αποφάσισε να του επιτρέψει μερικά έργαλεία, που θα τον βοηθούσαν να διαβάσει και να γράφει. Τα έργαλεία αυτά ήταν ένα ραβδάκι, με ένα λαστίχο στην άκρη που ο Άλαν θα το έβαζε στο στόμα του και θα γύριζε μ' αυτό τις σελίδες των μαθητικών του βιβλίων, και ένα στυλό από πλαστική ύλη, που θα το κρατούσε κι' αυτό με το στόμα του για να γράφει. Τού έφτιαξε ακόμη και ένα ειδικό εργαλείο από αλουμίνιο, που ο Άλαν το τοποθέτησε στα πόδια του και έμαθε να γράφει μ' αυτό σε μία γραφομηχανή, τοποθετημένη στο πάτωμα.

Με την αδάμαστη θέληση που είχε να μάθει τα μαθήματά του και να πάρει το άπολυτήριό του, ο Άλαν έμαθε πολύ γρήγορα να χρησιμοποιεί αυτά τα εργαλεία για να διαβάσει και να γράφει, τα μαθήματά του. Ή διευθύνει του σχολείου που φοιτούσε επέτρεψε στους καθηγητές του να τον επισημαίνουν στο σπίτι του και να του παραδίδουν τα μαθήματα, καθώς επίσης και να εξετάζουν τα γραπτά του.

Εδώ και λίγους μήνες, λοιπόν, ο Άλαν κατόρθωσε να δώσει τις εξετάσεις του για το άπολυτήριο. Για να τον διευκολύνουν, χωρίς ωστόσο και να τον βοηθήσουν, οι καθηγητές του του επέτρεψαν να υπαγορεύσει σε άλλους τα θέματα της ιστορίας,

των αγγλικών και της φιλολογίας. Στα λατινικά, στα γαλλικά και στα μαθηματικά, όμως, ο Άλαν έγραψε όλα τα θέματα με το ειδικό στυλό του, που το κρατούσε στο στόμα του!...

Έτσι, χάρις στην ήρωική του στάση και την υπέροχη θέλησή του, ο μικρός παράλυτος κατόρθωσε να πάρει το άπολυτήριό του και τώρα σκοπεύει να συνεχίσει τις σπουδές του, πάντοτε με τον ίδιο τρόπο.

Ο Άλαν Μόργκαν είναι ένας από τους ανθρώπους που με την επιμονή, την αποφασιστικότητα και το θάρρος τους, κατόρθωσαν να νικήσουν την παράλυση που προκαλεί η πολιομυελίτις και να γίνουν χρήσιμοι, όχι μόνο στον εαυτό τους αλλά και στους άλλους ανθρώπους. Στην Αγγλία, μάλιστα, υπάρχει ο Σύνδεσμος της Παιδικής Παραλύσεως, της οποίας τα μέλη έχουν βάλει ως σκοπό της ζωής τους να βοηθούν και τα άλλα θύματα της αρρώστειας αυτής να νικήσουν την αναπηρία τους και να γίνουν χρήσιμοι.

Ο Σύνδεσμος αυτός ιδρύθηκε από δύο θύματα της πολιομυελίτιδος: το Φρέντερικ Μορένα και την Πατρίτσια Κόρεϋ. Και οι δύο είναι παράλυτοι από πολιομυελίτιδα έδω και πολλά χρόνια και ξέρουν καλά τι σημαίνει να νοιώθει κανείς ότι είναι άχρηστος.

Ο Μορένα είναι καθηγητής ξένων γλωσσών και μεταφραστής. Σε ηλικία 42 ετών έπαθε παράλυση και έμεινε έξη μήνες σε νοσοκομείο. Όταν βγήκε από εκεί ήταν κατεστραμμένος οικονομικά και δεν κατόρθωνε να βρει ούτε έναν μαθητή.

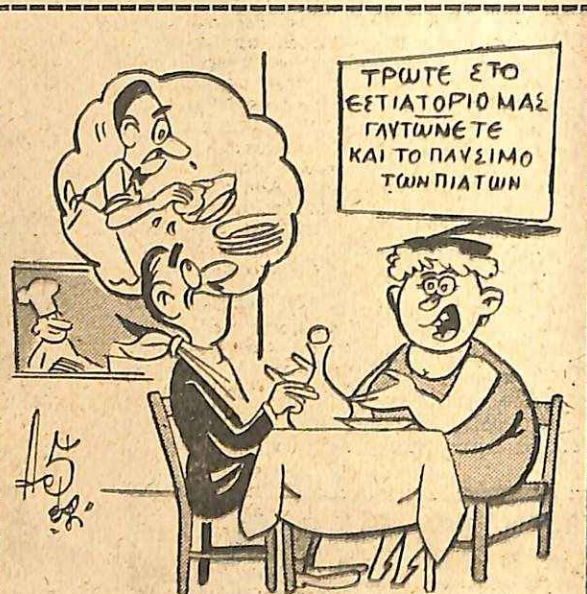
Τότε ακριβώς γνωρίστηκε με την Πατρίτσια Κόρεϋ, που είχε κι' αυτή παράλυση των κάτω άκρων και που του πρότεινε να δημιουργήσουν έναν Σύλλογο Αλληλοβοήθειας για τα θύματα της πολιομυελίτιδος. Ο Μορένα απέρριψε την ιδέα αυτή στην αρχή, αργότερα όμως κατάλαβε κι' αυτός πόσο ωφέλιμο θα ήταν να υπάρχει ένας τέτοιος σύνδεσμος.

Σήμερα, ο Σύνδεσμος της Παιδικής Παραλύσεως έχει πάνω από 15.000 μέλη σε όλα τα σημεία της Αγγλίας και διαθέτει, ανάμεσα στ' άλλα, εργαστήρια, όπου παράλυντοι φτιάχνουν χριστουγεννιάτικες κάρτες και άλλα χειροτεχνήματα, με τα οποία κερδίζουν τη ζωή τους. Στο Γουόρδινγκ, εξ άλλου, ο σύνδεσμος αυτός διαθέτει ένα ξενοδοχείο για τα μέλη του, ειδικά διαρρυθμισμένο για να φιλοξενηθούν παράλυντοι. Εκεί υπάρχει ακόμη και μία πισίνα, γιατί έχει αποδειχθεί ότι το κολύμπι δυναμώνει αρκετούς μύς, τους οποίους θεωρούμε συνήθως ως άχρηστες μύς σε περίπτωση παραλύσεως.

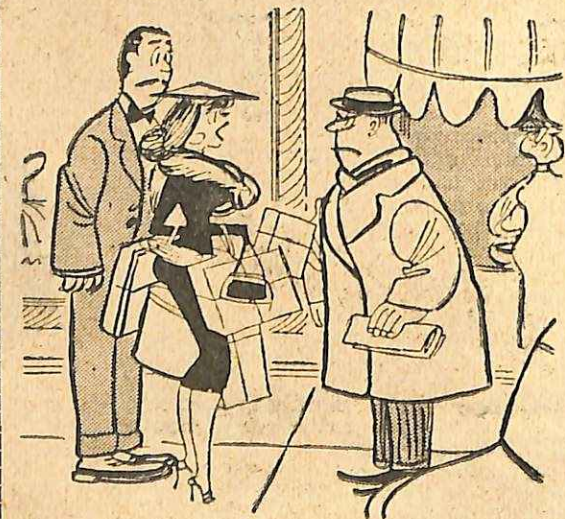
Τα μέλη του Συνδέσμου έχουν τη δυνατότητα να μάθουν κάποια εργασία και πολλά από αυτά εργάζονται τώρα σε εργοστάσια, γραφεία, τσιπ αγγυαλίας, στον Έρυθρο Σταυρό και στις Πρώτες Βοήθειες, παρά το γεγονός ότι είναι άνθρωποι παράλυτοι.

Χτυπητό παράδειγμα ανθρώπου, που κατόρθωσε να νικήσει την ανικανότητά του, είναι και ο σαραντάχρονος Γκράχαμ Ρόλαντσον. Αν πεντάτης Γκράχαμ Ρόλαντσον, που είναι παράλυτος στα κάτω άκρα, ο Άγγλος αυτός βρίσκεται σε κίνηση το μεγαλύτερο μέρος του είκοσι τετραώρου και κάνει μία ζωή, κοσμητορικών και κάνει μία ζωή, που ίσως υγιείς άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να κάνουν.

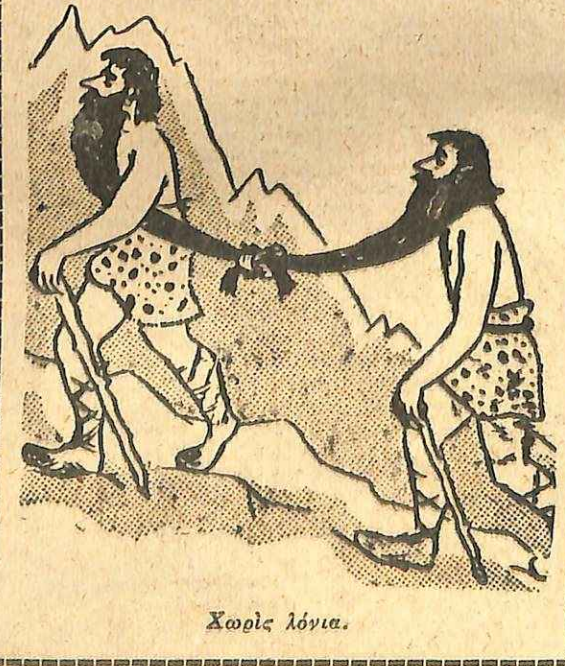
Είναι αντιπρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου της πόλεως του, πρόεδρος του Συλλόγου Παιδικής Παραλύσεως της περιφέρειας του, μέλος και πρόεδρος σε πολλά άλλα σωματεία και επιχειρήσεις, παίζει τακτικά στον ιππόδρομο και κάθε χρόνο δίνει μία γιορτή στον μεγάλο κήπο του για τα μέλη του Συλλόγου της Παιδικής Παραλύσεως.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, Παντελή, τι σ' έπιασε, τώρα τελευταία, και θές να τρώμε όλο έξω! (Του Άρχελαου)

— Μη βάζεις κακό στο νου σου, χρυσέ μου. Όλα αυτά τα ψώνισα με δικά σου λεφτά!...

Χωρίς λόγια.

Η εγκατάσταση τις ημέρες αυτές του νέου Δημάρχου 'Αθηναίων, μας δίνει την ευκαιρία ν' ασχοληθούμε και πάλι με τα έργα και τις ημέρες παλαιότερων δημάρχων.

Σε προηγούμενα σημειώματα είχαμε γράψει για την πρώτη δημοτική εκλογή, που έγινε στην Αθήνα το 1835, και πώς ο πρώτος δήμαρχος, Ανάργυρος Πετράκης, παύθηκε από την κυβέρνηση προτού να συμπληρώσει τα τρία χρόνια της δημαρχιακής του θητείας.

Δεύτερος δήμαρχος της Αθήνας βγήκε με εκλογές ο Δημήτριος Καλλιφρονάς, που ανέλαβε τα καθήκοντά του τον Ιούνιο του 1837.

Φοβερή και αξιοθρόνητη ήταν η κατάσταση της πόλεως — ο Θεός να την κάνει πόλη — όταν αναλάμβανε την δημαρχία ο Καλλιφρονάς. Ούτε δρόμοι υπήρχαν, ούτε φωτισμός, ούτε αρκετό νερό, ούτε υπόνομοι, και τα έρειπια των σπιτιών από την Έπανάστασι του 21 διατηρούνταν ακόμα και είχαν μεταβληθεί σε εστίες βρώμας και ασθενειών, γιατί σ' αυτά οι Αθηναίοι έριχναν συνήθως τα σκουπίδια τους. Στο μεταξύ, ο πληθυσμός της Αθήνας μεγάλωνε αλματικά. Από τις 4 - 5 χιλιάδες κατοίκους που είχε όταν ελευθερώθηκε, το 1833, τώρα πλησίαζε τις 20 χιλιάδες. Μία ιατροδικαστική έκθεσις του 1838, μας πληροφορεί, ότι: «ο αριθμός των κατοίκων των Αθηνών ανέρχεται εις 16.588. Εκτός τούτων, ευρίσκονται εις τας Αθήνας υπέρ τους 1.000 στρατιώται, υπέρ τους 1.000 ξένοι και υπέρ τους

Η έκστρατεία περιωρίσθη κυρίως έναντιον των όρνιθων και των άμνων των χωρικών...

Διήμειρος ΑΛΗΣΤΑ

Παλνές έκστρατείες έναντιον του Μπίμπισ και του Τρακάδα

1.500 υπηρέται και δούλοι, ώστε ο όλικός πληθυσμός των Αθηνών ανέρχεται εις 20.000 περίπου ψυχών.

Η ίδια έκθεσις μας δίνει πληροφορίες για την όχι εύχρηστη, από υγιεινής απόψεως, κατάσταση κι' αναφέρει, ότι «το Δημοτικόν Σχολείον (το μοναδικό που υπήρχε) ωμοιάζε μίαν υπόγειον φυλακήν και ήτο πολύ μικρόν και εις άθλια κατάστασιν». Και ο Δήμαρχος Αθηναίων δεν είχε μόνο ν' αντιπετίσσει τα πολλά και δυσκολα δημοτικά ζητήματα, άλλ' έπρεπε ακόμα να εξασφαλίση τη δημοσία τάξη και την ασφάλεια σ' ολόκληρη την περιοχή του Δήμου.

Η τήρησις της τάξεως μέσα στην Αθήνα, ήταν εύκολωτερη. Γι' αυτόν με τη δημοτική αστυνομία, που τη συντηρούσε η Δημαρχία. Τα αστυνομικά καθήκοντα τα άσκούσαν οι δημοτικοί κλητήρες, που φορούσαν, συνήθως, τα τοπικά τους ρούχα — βράκια και φουστανέλλα — και είχαν για διακριτικό ένα κοντό ραβδί — είδος κλόμπ — τυλιγμένο με άσπρη και γαλάζια κορδέλλα κι' επάνω στο άποιν ήταν γραμμένο: «Η ίσχυς του νόμου». Στο ένα άκρο του ραβδιού ήταν ζωγραφισμένο ένα μεγάλο μάτι, που συμβόλιζε το μάτι της εξουσίας. Οι αστυνομικές διατάξεις ανακοινώνονταν με τον «ντελάλη», που ήταν κι' αυτός υπάλληλος της Δημαρχίας. Για την τήρησι της τάξεως και την εφαρμογή των αστυνομικών διατάξεων, οι δημοτικοί κλητήρες χρησιμοποιούσαν και το... βούρδουλα, τον οποίο μάλιστα μεταχειρίζονταν με την ίδια ευκολία, τόσο έναντιον των κατοίκων, όσο και έναντιον των πολιτικών αντιπάλων του κ. δημάρχου.

Εκεί, όμως, που δυσκολώτερα αντιμετώπιζε την τάξη και την ασφάλεια ο Δήμος Αθηναίων, ήταν στην υπαίθριο περιοχή του, που καταλάμβανε ολόκληρο, σχεδόν, το λεκανοπέδιο της Αττικής. Και δεν ήταν μονάχα οι ζωοκλοπές — συνήθιστατες τότε — και τα άλλα αδικήματα των αγροτικών περιοχών, που άπασχολούσαν το Δήμο, άλλ' είχε να κάνει και με τη... ληστεία! Κατά σύγχρονο χρονικογράφο, η ληστεία, την εποχή εκείνη, «ήκμαζεν εις την Αττικήν και αι συμμορίες του Μπίμπισ και του Τρακάδα κατηρχοντο μέχρι της απευθείας και είχαν επενεύσει πανταχού τον φόβον». Και το χειρότερο για το Δήμο ήταν πως, σύμφωνα με τους νόμους της εποχής εκείνης, «διά τας διαπραττομένας εντός της περιφέρειας των ληστείας, υποχρεούντο οι δήμοι ν' αποζημιώνουν τους εκ των ληστών παθόντας».

Ο δήμαρχος Καλλιφρονάς κατάλαβε πως, αν εξακολουθούσαν

ο Μπίμπισ και ο Τρακάδας να κυριαρχούν στην Αττική το δημοτικό ταμείο θα μωφλούετο από τις αποζημιώσεις που θα πλήρωνε στους ληστευμένους. Έτσι, ο Καλλιφρονάς, αποφάσισε να έκστρατεύση ο ίδιος έναντιον των ληστών. Στην απόφασί του αυτή, είχε σύμφωνους και το δικαστήρι της Αττικής Αξίωτη, καθώς και τον υπουργό των Έσωτερικών Γλαράκη.

Έβαλε, λοιπόν, ο δήμαρχος τους επιτρόπους των ένοριών να του δώσουν καταλόγους με τα όνόματα εκείνων που θα μπορούσαν να όπλοφορήσουν και μ' αυτούς σχημάτισε όκτώ αποσπάσματα, τα όποια έστειλε την 10ην Ιουλίου 1838 έναντιον των ληστών. «Την δε έπομένην, καθώς μας πληροφορεί ένας χρονικογράφος της εποχής, ο δήμαρχος, άφου άνεθεσε τα δημαρχιακά καθήκοντα εις τον α' δημαρχιακόν πάρεδρον Άγγελον Γέροντα και έλαβε παρά της Διοικήσεως την έγκρισιν 600δραχμών πιστώσεως διά τα έξοδα των καταδικαστικών αποσπασμάτων, έξηλε και ούτος επί κεφαλής ισχυρού αποσπάσματος, προς καταδίωξιν των ληστών».

Η έκστρατεία, όμως, του κ. δημάρχου δεν φαίνεται να πέτυχε, γιατί όχι μόνο δεν έπιασε κανένα ληστή, άλλ' ούτε καν συναντήθηκε με καμμία συμμορία και, καθώς έγραφε κάποιος κακεντρεχής: «περιωρίσθη κυρίως έναντιον των όρνιθων και των άμνων των άθλων χωρικών». Άλλ' η έκστρατεία εκείνη, έδωσε συγχρόνως την ευκαιρία στον Τύπα, που αντιπολιτευόταν το δημαρχο, να του επιτεθή με βιαϊότητα άρδρα. «Από

την παρελθούσαν έβδομάδα, έγραφε η έφημερίδα «Αθηνα», άρχισε ο γεννάδας μας (ο δήμαρχος) να στρατολογή, μεταξύ των άλλων, και λαχανοπώλας, όψοπώλας, άμαξηλάτας, σμιτζήδες, νυκτοκλέπτας, άλιείς, κρεποπώλας, όκνηρους και κηφήνες και, τέλος, παντοίου είδους ανθρώπους με μισθόν δύο δραχμών την ήμεραν και με αυτούς έξηλεν εις τα χωρία της Αττικής... Κατά δυστυχίαν, όμως, μόλις τον άκουσαν οι λησται και άμέσως έγιναν άφαντοι και δεν άντάμωσε κανένα, διότι έκρύφθησαν εις τα λημέρια των ή εις τινα καφενεία της πόλεως των Αθηνών, όπου έπαιζαν τα χαρτακια των κατά την συνήθειάν των... Η έκστρατεία και το περισσότερο καταστρεπτική διά τα κοτέσια και τα κοπάδια της Αττικής, παρ' όλο τους ληστές...».

Και άφου, η έφημερίδα, ψέφνει έναντιον του δημάρχου πολλά και διάφορα, τον πληροφορεί, στο τέλος, ότι ο ληστής που ζήτησε «ανά την Αττικήν, ευρίσκετο τας νύκτας εις τον οίκον του εις τας Αθήνας και έκοιμάτο ήσυχος με τη γυναίκα του».

Η εμφάνισις ληστών την εποχή εκείνη και μέσα στην πρωτεύουσα, δεν ήταν και τόσο σπάνιο πράγμα. Ένας, μάλιστα, άρχιληστής, ο Λύγκος, για να εξευτελίση τις άρχες και τα καταδικαστικά αποσπάσματα, που είχαν κινητοποιηθεί έναντιον του, κατέβηκε μέρα-μσημέρι στην Αθήνα και πήγε στο κομικώτερο τότε καφενείο της πρωτεύουσας, την «Οραία Έλλάδα», ν' πιη τον καφέ του.

Κάθισε, σάν φιλήσυχος πελάτης, σ' ένα τραπέζι κι' άφου ήπιε τόν καφέ του με ήσυχία, άφησε στο πιατάκι ένα χρυσό ναπολέον και δίπλα ένα χαρτάκι με την υπογραφή του: «Λύγκος ο άρχιληστής»!

Την έκστρατεία του δημάρχου Αθηναίων έναντιον των ληστών τη μιμήθηκε και ο δήμαρχος Πειραιώς Κ. Σερφιώτης. Έτοιμάσε κι' αυτός έκστρατευτικό σώμα και, τέλος, έγραψε μια έφημερίδα, με αρκετή όδοι ειρωνείας, «ο δήμαρχος Πειραιώς, καθ' ό θαλασσινός έναύλασε πλοίαρια προς τριάντα δραχμάς την ήμεραν και με αυτά επεχείρησε τας θαλασσινας έκστρατείας του».

Στις επεχειρήσεις του έναντιον των ληστών, ο δήμαρχος Πειραιώς δεν υπήρξε ευτυχέστερος από το συναδελφό του της Αθήνας. Γύρισε κι' αυτός άπρακτος, χωρίς να συναντήσει ούτε «σαρουνι ληστού», πράγμα που έδωσε λαβή στις αντιπολιτευόμενες έφημερίδες και ίδιως στην «Αθήνα», που είχε παραλάβει κατ' άποκοπήν όλους τους δημάρχους του κράτους, να επιτεθή και έναντιον του Σερφιώτη.

Στην «Αθήνα» άπάντησε ο δήμαρχος Πειραιώς, με έπιστολή του, διαμαρτυρόμενος «δι' όσα συκοφαντικά γράφει άνευδυστάστως έναντιον του» και προσθέτει, ότι «εναύλασε τα πλοία διά των όποιων έξήλε προς εκπληρώσιν των χρεών του μόνον προς 6 δραχμάς ήμερησίως δι' έκαστον και όχι 30 την ήμεραν, ως αναφέρει ψευδομένη η έφημερίς».

Και ο καυγας συνεχίστηκε από τις στήλες των έφημεριδών — έγινε και δικαστικός άγώνας για το ζήτημα αυτό μεταξύ δημάρχου Αθηναίων και της έφημερίδας «Αθηνα» — ενώ οι ληστές εξακολουθούσαν να πηγαίνονταν άνευόλητοι στην Αττική και καπότε να πίνουν και τόν καφέ τους στην Αθήνα...

ΕΠΛΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ημερομηνία μας

Η... «ΥΠΗΡΕΤΡΙΟΦΑΓΟΣ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΜΗΣ: Μεσόκοπος, βιοπαλαιστής, κουρασμένος, τυραννισμένος, βαλάντωμένος. ΝΑΝΑ: Γυναίκα του. Η ΘΥΡΩΡΙΝΑ. ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Υπηρετριά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι, στην είσοδο μιας πολυκατοικίας). ΜΙΜΗΣ (μπαίνοντας): Γεια σου, κυρά-Ελένη. ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Καλώς τόν κύριο Μίμη. Τι νέα έχουμε σήμερα; ΜΙΜΗΣ (βαρυστημένα): Πάρα πολλά και πάρα πολύ ευάριστα. (Κάνει να προχωρήσει). ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Πού είστε, κύριε Μίμη! Μην ανεβήτε! ΜΙΜΗΣ: Γιατί; ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Είπε η κυρία σας να πάτε να πάρετε το φαί από τὸ φούρνο. ΜΙΜΗΣ: Εγώ; ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Εσείς! ΜΙΜΗΣ: Καί γιατί δεν έστελνε την υπηρετριά; ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Την έδιωξε! ΜΙΜΗΣ (άποσβολωμένος): Την έδιωξε; Κι' αυτή την έδιωξε; ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Μάλιστα, κύριε Μίμη! Την έδιωξε! ΜΙΜΗΣ: Πότε; ΘΥΡΩΡΙΝΑ: Α, δεν ξέρω! Αυτό πια θα σας το πη ή ίδια. ΜΙΜΗΣ (έξαλλος): Θα μου τὸ πη λέει; Και βέβαια θα μου πη! Και μετά θα της πω κι' εγώ τὰ δικά μου! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπροστά στην έξοδο του διαμερίσματος του Μίμη, που βαστάει με τα δύο χέρια του τὸ ταψί και χτυπάει με τὴ μύτη του τὸ κουδούνι). ΝΑΝΑ (ανοίγοντας τὴν πόρτα): Μπά! Έσύ είσαι; Έχασες τὸ κλειδί σου; ΜΙΜΗΣ (σάν να μουγκρίζει): Όχι! ΝΑΝΑ: Τότε γιατί χτύπησες τὸ κουδούνι, αφού δεν έχασες τὸ κλειδί σου; ΜΙΜΗΣ: Σου είπα ὅτι δεν έχασα τὸ κλειδί μου! Άλλ' έχασα ὀριστικῶς τὴν ὑπομονή μου! ΝΑΝΑ: Νευριασμένος μου φαίνεσαι. ΜΙΜΗΣ: Καί είμαι, κυρία μου! ΝΑΝΑ: Μὰ γιὰ ποῖο λόγο, παρακαλῶ; ΜΙΜΗΣ: Άκου θράσος! Ρωτάει γιὰ ποῖο λόγο! Καί λίγος είναι τούτος ὁ λόγος; (Σηκώνει τὸ ταψί). ΝΑΝΑ: Τί; Δεν τὸ έχουνε φάει καλά; ΜΙΜΗΣ (έξω φρενῶν): Ναυά! Έχω τὴν ἐντύπωση, ὅτι μου παριστάνουν τὴν κουτή, γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ βγῶ από τὰ ρούχα μου! Άσε, λοιπόν, τὶς ἐξυπνάδες καί ἀπάντησέ μου ἀμέσως!

γιατί έδιωξε τὴν ὑπηρετριά; ΝΑΝΑ: Γιατί δεν μούκανε! ΜΙΜΗΣ: Σὲ τί; ΝΑΝΑ: Σὲ ὅλα! ΜΙΜΗΣ: Έγώ δηλαδή σου κάνω; ΝΑΝΑ: Δεν σὲ καταλαβαίνω. ΜΙΜΗΣ: Θέλω νὰ πῶ: σου κάνω ἐγώ γιὰ ὑπηρετριά; Τί λές, τὴν κουβάλησα καλά τὴν ταψάρα από τὸ φούρνο; ΝΑΝΑ: Γιὰ πρώτη φορά, ἀρκετὰ καλά! ΜΙΜΗΣ: Γιὰ πρώτη καί τελευταία! Τ' ἀκούς; Γιὰ τε-λε-υ-τά-ια! Καί φρόντισε ἀμέσως νὰ βρῆς ἄλλη ὑπηρετριά! Καί τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω νὰ τὴν κρατήσης! Γιατί, ἂν τὴν διώξεις, θα φύγω κι' ἐγώ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας. Στὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Μίμης ντύνεται. Ἡ Νανά είναι ζαπλωμένη). ΜΙΜΗΣ: Μου δίνεις, σὲ παρακαλῶ, καθαρό πουκάμισο. ΝΑΝΑ: Όχι! καυμένη Μίμη! Δεν μὲ λυπάσαι τώρα νὰ σηκώνωμαι; ΜΙΜΗΣ: Καί τί πρέπει νὰ γίνῃ δηλαδή γιὰ νὰ μὴν υποβληθῇς στὸν κόπο νὰ σηκωθῇς; Νὰ βγῶ μὲ τὴ φανελλά ἢ νὰ φορέσω κατασάρκα τὸ σακκάκι μου; ΝΑΝΑ: Τίποτ' ἀπ' ὅλα αυτά τὰ τραγικά! Άπλούστατα, ν' ἀνοίξεις τὸ συρτάρι καί νὰ πάρῃς μόνος σου πουκάμισο. Κι' ἄσε με, νὰ χαρῆς, στὸ χάλι μου καί στὴν κούρασί μου! Δεν μὲ βλέπεις πὺν είμαι πῶμα από τὴν κούρασι;

ΜΙΜΗΣ: Μπά! Καί γιατί είσαι πῶμα, χρυσό μου; ΝΑΝΑ: Γιατί ἔχω ἕνα ὀλόκληρο σπῆτι στο κεφάλι μου, πουλάκι μου! Εσκόνισμα, σκούπισμα, παρκετάρισμα, συγγύρισμα, μαγειρέμα... Άμὸν πιά! ΜΙΜΗΣ: Καί ποῖος σου εἶπε νὰ διώξεις τὴν ὑπηρετριά, λατρεία μου; Τράβα τὰ τάρτα! Τράβα τὰ ν' ἀναγαλλιάση ἡ ψυχούλα μου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σὲ λίγες μέρες. Βραδάκι). ΜΙΜΗΣ (μπαίνοντας): Καλησπέρα. ΝΑΝΑ: Καλῶς τον, (Θρησπευτικά). Δέσποινα! Δέσποινα! ΔΕΣΠΟΙΝΑ (μπαίνοντας):

τας): Μὲ φωνάζετε, κυρία; ΝΑΝΑ: Ναί, παιδί μου. Φέρε, σὲ παρακαλῶ, τὶς παντόφλες τοῦ κυρίου. ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Άμέσως, κυρία! (Φεύγει). ΝΑΝΑ: Πῶς σου φαίνεται; ΜΙΜΗΣ: Έμένα; Έσένα νὰ δοῦμε πῶς θὰ σου φαῖ! Κι' ὁ Θεός κι' ἐσύ μονάχα ξέρετε, ἂν θὰ στεργιώση κι' αὐτὴ σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σπῆτι κι' ἂν δὲν τῆς δώσης τὸ πανί της γιὰ ψύλλου πῆδημα! ΝΑΝΑ: Εἶσαι γρουσουζόστομος! ΜΙΜΗΣ: Κι' ἐσύ είσαι... ὑπηρετριοφάγος!

ΣΚΗΝΗ 5η

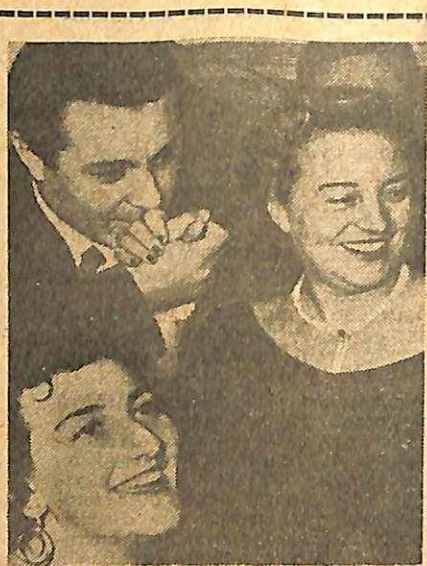
(Ύστερα από μιά βδομάδα. Πρῶτὴ στὴν κρεβατοκάμαρα. Μπαίνει ἡ Νανά, κρατώντας τὸν καφὲ τοῦ Μίμη. Άκουμπάει τὸ φυτῆρι στὸ κομοδίνο καί καθέται στὴ γωνιά τοῦ κρεβατιοῦ). ΝΑΝΑ: Όχι! Μου βγήκε ἡ πίστι ἀνάποδα! ΜΙΜΗΣ: Γιατί; ΝΑΝΑ: Νά, μάζεψα τ' ἀπλωμένα ρούχα από τὴν ταράτσα, κουβάλησα ἀνθρακίτη από τὴν ἀποθήκη, καθάρισα τὰ ράφια τῆς κουζίνας... ΜΙΜΗΣ (τὴν διακόπτει): Καλά, κι' ἡ Δέσποινα τί κάνει; ΝΑΝΑ (κουμπιάζοντας): Ἡ Δέσποινα... Ἡ Δέσποινα... Τῆ Δέσποινα, ξέρεις, τὴν έδιωξε... ΜΙΜΗΣ (πετάγεται): Πῶς; Τὴν ἔφαγες κι' αὐτήν; ΝΑΝΑ: Ναί, ἀλλά ἔχω... ἔλαφρυντικά! ΜΙΜΗΣ: Νὰ τ' ἀκούσω! ΝΑΝΑ: Νά, τῆς είπα νὰ καθάρισῃ τὰ μπρούντζα κι' αὐτὴ ξέχασε νὰ νυαλίση τὸ πόμολο τῆς ἐξώπορτας! ΜΙΜΗΣ: Μωρὶ τί μου λές! Διέπραξε τέτοιο ἔγκλημα; ΝΑΝΑ: Μὴν ἀστεϊεύεσαι, σὲ παρακαλῶ!

ΜΙΜΗΣ: Πολὺ καλά! Ὁ σαβαρολογισμῶ! Άκου, λοιπόν, ἀφοῦ σου ἄφησε ἀγυάλιστο τὸ πόμολο, πιάσε καί γυάλισέ τὸ μόνος σου καί γυάλισε ἀκόμα καί τ' ἀσημένια, καί τὰ μπακιρένια καί τὰ χαλκοματένια! Καί μὴ μου ξαναπαραινέθῃς γιὰ κούρασι, γιατί θά... ξεκολήσω τὸ πόμολο, εἴτε γυαλισμένο, εἴτε ἀγυάλιστο, καί θὰ σὲ κοπανίσω στὸ κεφάλι! Γκέγκε;... (Αὐλαία).

Γ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ὁ Σάμι Νεμισαγκάρ, ἕνας Ἰνδὸς μοναχὸς ζήτησε ἀπὸ τὴν κυβερνήσι τῶν Ἰνδιῶν τὴν ἄδεια νὰ κἀν τὸν γύρο τῆς χώρας του ὀλόγυμνος, πηγαίνοντας μὲ τὰ πόδια ἀπὸ νὰ σὲ νὰ. Ἡ ἄδεια τοῦ δόθηκε καί ὁ μοναχὸς ξεκίνησε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ τάμα του, ποῦ θὰ ἀπαίτηση πεζοπορία ὀλοκληρῶν μῆνων. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Νεμισαγκάρ κατὰ τὴν ἀφιξί του στὴ Βομβάη. Τὸν ἔχουν πριγγυρίσει κι' ἐδῶ, ὅπως παντοῦ ἀπ' ὅπου πέρασε μέχρι σήμερα, πλῆθος περιεργῶν.

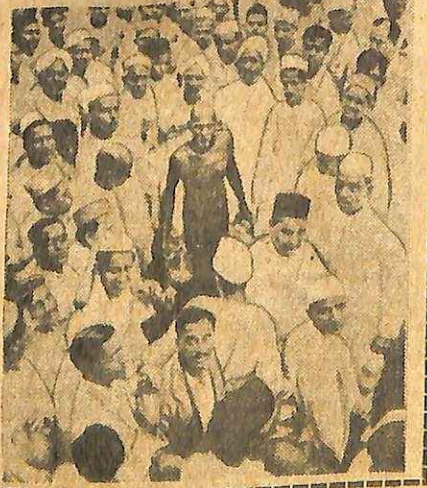
ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

Ἡ πριγκίπισσα Μαρία Πάξι (δεξιὰ) διοργάνωσε ὡς γνωστὸν ἐσχάτως στὸ Κάπρι μιά πρωτότυπη συνάντησι γιὰ ἀγάμους καί τῶν δύο φύλων. Ἡ συνάντησι αὐτὴ στὴν ὁποία ἐσπευσαν νὰ παρευρεθῶν διάφορες προσωπικότητες τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ἀπ' ὅλη τὴν Ἑὐρώπῃ ἐστέθη μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία καί εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἕνα γάμο, 8 ἀρρεθνήματα καί 38 ἐιδύλλια μέσα σὲ 24 ὥρες. Ὁ γάμος ἦταν τοῦ νεαροῦ ὑπερβιστοῦ ζωγράφου Παλὸμπα καί τῆς νεαρῆς Ναπολιτάνης Πικα Καζέλα. Ὁ Παλὸμπα φαίνεται στὴ φωτογραφία νὰ φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι τῆς διοργανώτριας τῆς συγκέντρωσας πριγκίπισσας Μαρίας Πάξι.

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΝΟΥΧΙΝ

Ὁ περίφημος βιολιστὴς Γεχούντι Μενουχίν ἀρχίσε νὰ δίνει ἀπὸ πέρσι μαθήματα βιολιοῦ στὸν τετραετή γιό του Γεράρδο. Ὁ Γεράρδος μέσα σ' ἕνα χρόνιο, σὲ ἡλικία δηλαδή μόνον πέντε ἐτών, κατάφερε νὰ παίξῃ πολλές σονάτες, πράγμα ποῦ ἀποδεικνύει, πῶς τὸ ταλέντο είναι κληρονομικό.

Ημερομηνία ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ο ΣΠΗΚΕΡ: Καί τώρα θὰ μεταδοθῶν παλῆς ἐπιτυχίες τοῦ Θεοδώρου Παπαδόπουλου.

... Νά μιά θαυμάσια Στὴ «Μονμάρτρη» μὲ τὸν Θ. Παπαδόπουλο

εὐκαιρία γιὰ μιά σύντομη ἀναδρομὴ στὸ «ἐγγὺς παρελθόν». Δηλαδή στὴν ἀμέριμνη κι' εὐτυχισμένη κι' ἀξέχαστη ἐποχὴ ποῦ ἡ Ἀθήνα μας γλεντοῦσε εἰλικρινῶς! Γιατί τότε τῆς ἦταν ἀγνωστοί οἱ μεταπολεμικοὶ ἀναγκαστικοὶ «συντηρητισμοί» κι' οἱ τωρινές — οἱ φετινές, πρὸ παντός — «τσιμισιρίες». Πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια — καί τί χρόνια! — κι' ὅμως ὄρες-ὄρες ἔχω τὴν ἐντύπωση — τὴν ψευδαίσθησι θάπρεπε ἴσως νὰ πῶ — ὅτι ὅποιο βράδυ ἔχω κέφι — καί... λεφτά — μπορῶ νὰ πᾶω νὰ ξεσκᾶσω καί «νὰ τὸ ρίξω ἔξω» στὴ «Μονμάρτρη». Στὴν ντόπια «Μονμάρτρη», τὴν πιὸ κεφαλαϊδικὴ «μπουατ» τῆς προπολεμικῆς Ἀθῆνας, ποῦ ἀσφαλῶς δὲν εἶχε τίποτα νὰ ζηλέψῃ ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη παριζιάνικη συνοικία.

Ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ θυμηθῇς τὴν «Μονμάρτρη» καί ν' ἀγνοήσης τὸν Θεόδωρο Παπαδόπουλο, Γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ θεμελιωτὴς τῆς, ὁ δημιουργὸς τῆς, ἡ ψυχὴ τῆς.

Πρόσχαρος, εὐδιάθετος, αἰκίνητος, ἐκτελοῦσε συγχρόνως χρέη μαέστρου, «διευθυντοῦ ἐθιμοτυπίας» καί «τελετάρχου», ἐπιβλέπωντας ὁ ἴδιος στὴν περιποίησι τῶν πράγματι ἐκλεκτῶν πελατῶν τῆς «μπουατ» του. Ἀφνε γιὰ λίγο ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ βιολί, ἔπιανε ἕνα ποτήρι κι' ἀρχίσε τὴν... περιπολία!

Εὐπρόσδεκτος σὲ ὅλες τὶς παρέες, γύριζε ἀπὸ τραπέζακι σὲ τραπέζακι, μεταδίδοντας σὲ ὅλους τὸ ἀνεξάντλητο κέφι του.

Κι' ὕστερα πάλι στὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας του. Οἱ μουσικοὶ κοῦρντιζαν τὰ ὄργανά τους, τὰ φῶτα χαμήλωναν, οἱ θόρυβοι σταματοῦσαν. Ὁ Παπαδόπουλος ἔδινε τὸν ρυθμὸ, χτυπώντας τὸ πόδι του — ἕνα-δύο — κι' ἕνα σωρὸ γλυκεῖες μελωδίες, σωστὴ ἀλυσίδα ἀπὸ τελευταία «σουξέ» τοῦ μαέστρου, κατέκλυζαν τὴν αἴθουσα.

«Σκληρὴ καρδιά, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω; Ψεύτρα, μὲ γέλασες: τὸ ξέρω καί ποινά. Δεν σοῦ ἀξίζει ἀκόμα καί γὰ σὲ μισήσω καί μετανοῶνω, γιατί νὰ σ' ἀγαπᾶω».

Ὁμαδικὴ ἐξόρμησις τῶν ζευγαριῶν πρὸς τὴν πίστα. Κι' ὁ ἱντιζέρ, ὁ τότε πρωτοεμφανισθεὶς καί γλυκύτατος — καί τότε καί τώρα — Κώστας Μανιατάκης, συνέχισε:

«Τὸ τελευταῖο ταγνὸ μὴ μ' ἀρνεῖσαι, ἄς τὸ χορεύουμε ἀπὸψε μαζί. Έτσ' εἶν' ἡ ἀγάπη, μὴν παραπονιέσαι, πάντα ὁ ἔρως πεθαίνει, δὲν ξῇ».

μὲ γυναῖκα νὰ μὴν ξαναμιλέηξῃ. Τί ἔχεις κι' ὅλο κλαῖς καί δὲν μου τὸ λές, φτωχὴ καρδιά μου. Ποῖος σοῦπε ν' ἀγαπᾶς κι' ὅλο νὰ σκορπᾶς τὰ δάκρυά μου. Στῶπα νὰ προσέξῃς.

Θὰ ἤθελα νὰ θυμηθῶ ὅλες τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Παπαδόπουλου, γιὰ νὰ τὶς θυμίσω καί σὲ σὰς. Ἀλλὰ δὲν μου τὸ ἐπιτρέπουν οὔτε ὁ περιορισμένος χώρος, οὔτε τὸ πιὸ περιορισμένο μνημονικό μου. Γι' αὐτὸ θ' ἀναφέρω ἀκόμα τὴν εἰδυλλιακὴ «Κρυστάλλω», τὴν «Ρήνα» τὴν... καραγκούνισσα, τὸ «Δὲν ξαναπίνω, δὲν ξαναμεθῶ», τὸ «Φίλησέ με στὸ στόμα», τὸ «Μὴ μὲ ζητᾶς, δὲν θὰ μὲ βρῆς», τὸ «Ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν ἀλήθεια», καθὼς κι' ἕνα «σουξέ» του... τελευταίας ἐ-

σοδείας: τὸ «Χαστούκι». Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Θεόδωρος ὁ Παπαδόπουλος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀξιαγάπητους κι' ἐνδιαφέροντες ἀνθρώπους, ποῦ ἔχω γνωρίσει. Φιλόξενος, ἀνοιχτόκαρδος, αἰσθηματίας, σπαταλὸς, πονόψυχος καί, πρὸ παντός, «μπεσαλῆς». Μὲ δυὸ λόγια, σπάνιος κι' ἀνεκτίμητος φίλος. Καί, παραλλήλως, «γερό πηρῶν» καί «γερό ποτήρι»!

Ποτε δὲν θὰ ξεχᾶσω τὴν ἀπελπισία ποῦ τὸν εἶχε πιάσει τὸν πρῶτο μαῦρο κι' ἀραχνὸ χειμῶνα τῆς κατοχῆς. Καλοφάγος, καλοζωισμένος καί λαίμαργος ἀνθρώπος ὁ Θεόδωρος δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς φρικτὲς ἐκείνες στέρσεις. Συνεργαζόμενος τότε στὸ θέατρο τῆς οδοῦ Πατησίων «Ἀτθίς», ὅπου γράφαμε μερικά ἐπιθεωρησιακά προγράμματα. Κι' ἕνα πρῶτ' ὁ ἀδυνατισμένος... γαριδοφθαλμὸς καί ξερογλειφόμενος Θεόδωρος, μου ἐκμυστηρεύτηκε:

— Άκου, παιδάκι μου, ναί! Δεν ἀντέχει ἀλλο αὐτὴ ἡ κατάσταση. Τὴν πῆρα τὴν ἀπόφασι, ναί! Θὰ πουλήσω τὸ χαλί τοῦ σαλονιοῦ μου! Θὰ τὸ πουλήσω νὰ πιάσω κανένα μαζεμένο παραδάκι καί νὰ ψωνίσω κι' ἐγώ, ποῦ λέει ὁ λόγος, γιὰ τὸ σπῆτι μου μιά ὀκὴ φασόλια, μιά ὀκὴ φακὴ, μιά ὀκὴ ρεβυθία, μισὴ ὀκὴ μπελτέ, μιά ὀκὴ λάδι, δυὸ νταμιτζάνες... οὐχί!...

Καί δὲν ἀστεϊεύονταν ὁ ἀθεόφοβος! Ἀποδείξει ὅτι τὸ εἶπε καί τὸ ἔκανε. Πούλησε τὸ χαλί κι' ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ προμηθευθῇ τὶς δυὸ νταμιτζάνες μὲ τὸ οὐζο.

Καί μὴ φανταστῇτε ὅτι ἄλλαξε καθόλου μὲ τὰ χρόνια. Μπά! Ἰδιος κι' ἀπαράλλαχτος! Πάντα γεμάτος ὄρεξι καί ζωτάνια κι' ἔτοιμος νὰ ἐορτάσῃ σὲ λίγες μέρες τὰ τριάντα καλλιτεχνικά χρόνια του.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐορτάσῃ καί τὰ ἐξήντα καί τὰ ἑκατὸν εἴκοσι! Καί ἄς μᾶς... ἀπειλὴ ὁ ζωτικός, ὁ ἀκούραστος κι' ἀκατάλληλος Θεόδωρος μὲ νέες μεγάλες ἐπιτυχίες, ποῦ θὰ ἐπισκιάσουν τὶς παλῆς του!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ψυχοθεραπεία σε χάπια

Το «σερπασίλ» κάνει θαύματα

Σε περιπτώσεις νευροψυχικών διαταραχών, συνήθως πολλοί να παίρνουν ισχυρά δι-
νεργικά φάρμακα, που τους
προκαλούν μια προσωρινή κί-
ση. Έκτατοι ζωικής ένε-
ρας. Ύστερα όμως από τη
διένεργη αυτή, ακολουθεί κα-
τάπτωση. Η τακτική λοιπόν
χρήση αυτών των φαρμάκων,
αντί να ωφελήσει, χειροτερεύει
ει συνεχώς την κατάσταση.

Ευτυχώς, βρέθηκαν τώρα
καινούργια φάρμακα γι' αυτές
τις περιπτώσεις, που καταπα-
νουν κι' ησυχάζουν το νευρι-
κό σύστημα, αποκαθιστούν την
ισορροπία του κι' ανακουφίζουν
αλλάθια τον νευρασθενικό.
"Αλλά απ' αυτά υπάρχουν ήδη
στην αγορά κι' άλλα βρίσκον-
ται ακόμη στο στάδιο των δο-
κιμών.

Το πιο ενδιαφέρον έχει την
προέλευσή του στη μακρινή Α-
σία. Παράγεται από τις ρίζες
του φυτού «ραουβολφία», που
τις χρησιμοποιούσαν από αιώ-
νες οι Ιθαγενείς γιατροί των
Ινδιών για τις νευρικές δια-
ταραχές, την έσφιξη, την άνο-
νία, την έπιληψία, κλπ. Ο Μα-
κάμης Γκάντι μεταχειριζόταν
συχνά τα πρωτόγονα παρα-
σκευάσματα του τόπου του, τα
βγαλμένα απ' αυτές τις ρίζες,
κι' εξεθελία την αποτελεσμα-
τικότητα τους.

Όσοι, οι γιατροί της Δύ-
σεως άγγισαν τη ραουβολ-
φία, ως ότου έγραψε ένα αρ-
θρο γι' αυτήν κάποιος Ινδός
επιστήμων σ' ένα βρετανικό
ιατρικό περιοδικό, το 1949. Δύο
χρόνια αργότερα, "Ελβετοί και
Αγγλοι έρευνήσαντες έπέτυχαν
ν' απομονώσουν τα άκαλοι-
δη των ριζών της ραουβολφί-
ας σε καθαρή μορφή. Ένα απ'
αυτά, η «ρισερπίνη», αποδει-
χθηκε έκτατο ποσό δραστη-
τερο από τις ακατέργαστες ρί-
ζες. Υπάρχει δε τώρα στην α-
γορά με το όνομα «σερπασίλ».

Γράψαμε άλλοτε ότι η ραου-
βολφία εξατμίζει την αρτηρια-
κή υπέρταση (πίεση). Όμως να-
χι ανεπιθύμητες παρενέργει-
ες. Έχει όμως επίσης αξιόλο-
γη επίδραση κατά της νευρι-
κής υπερενατάσεως. Αυτό απέ-
δειξε η χορήγηση της επί αρ-
κετές ημέρες ή εβδομάδες.
Ένεργει μάλλον αιγασία, συ-
χνά όμως τα αποτελέσματα συ-
νέχονται επί πολύν καιρό
μετά τη διακοπή του φαρμά-
κου.

Ο δόκτωρ Ρ. Ουίλκινς, καθη-
γητής του Πανεπιστημίου της
Βοστώνης, ώνησε επιτυχ-
μένα τη ραουβολφία «ψυχοθε-
ραπεία σε χάπια».

Συστηματικές δοκιμές του
«σερπασίλ» έγιναν από κρα-
τικό ψυχιατρικόν Μοντέρο της
Καλιφόρνιας. Οι περισσότεροι
αρρωστοί εκεί μέσα είχαν σχι-
ζοφρένεια. Πάντως, όλες οι
περιπτώσεις ήταν σοβαρές και
προχωρημένες. Στις πιο πολ-
λές δε, είχαν ήδη δοκιμασθή
τα ηλεκτροσόκ κι' άλλες μέ-
θοδοι θεραπείας, δίχως αξιό-
λογα αποτελέσματα.

Το «σερπασίλ» λοιπόν είχε
τέτοια ενέργεια, ώστε ο διευ-
θυντής του ψυχιατρικού το χα-
ρακτηριστικό ως «α-μιασθη-
το πράγμα που έζη στα 25
χρόνια της επιστημονικής στα-
διοδρομίας της».

Εφ' αλλού, ο δόκτωρ Νάθαν
Κλάιν, νευρολόγος του Πανε-
πιστημίου Κολομβία, άνεκ-
τους πόνους. "Επαιρναν ένα
χάπι σε κάθε γεύμα τους. Σε
μία βδομάδα λοιπόν άρχισαν
να κοιμούνται καλύτερα και
να ζυπνούν άνακουφισμένοι.
Οι άγωνίες, οι φόβοι τους κι'
οι σωματικές έννοχλοσεις τους
υποχώρησαν.

Άνάλυση επίδραση έχει κι'
ένα άλλο συνθετικό φάρμακο,
η «μερενολίνη» (ή «τολοσε-
ρόλ», ή «μυνασίνη»). Μόνο
που η ευεξία που φέρνει δια-
ρκεί προσωρινά, περί τις δύο
ώρες.

Πρέπει ν' αναφέρουμε, τέ-
λος, και τα πειράματα που έ-
γιναν με το «λυσεργικό» (ή
«Λυσεργικό») (ή «τολοσε-
ρόλ», ή «μυνασίνη»). Αυτό έχει την περιεργή
ιδιότητα να προκαλεί μια πα-
ροδική κατάσταση άναλογη
προς τη σχιζοφρένεια, με πα-
ράξενες ψευδαισθήσεις και έ-
ναρξενταναρξία σθερμένων άνα-
μνήσεων. Κατά τους ψυχια-
τρούς, θ' αποδειχθώ ίσως χρή-
σιμο για την ψυχαναλυτική έ-
ξταση και την ανακάλυψη ά-
νεκτων που έπηρεάζουν το
υποσυνείδητο.

Άνδρική ή κορίτσι;

Προσέξτε τα στήθη σας, συμ-
βουλευτείτε έναν Τσεχολόγο γι-
ατρός. "Αν, κατά τη διάρκεια της
έγκυμοσύνης, οι μικροί αδένες,
που βρίσκονται γύρω στη θηλή
εξαχρύνουν καθαρά, θα φέρετε
στον κόσμο άγόρι.

Άν περάσετε τα 70 ή
γίνετε αινωδίοι!

Οι άνθρωποι που φτάνουν στην
ηλικία των 70 χρόνων έχουν πολ-
λές πιθανότητες να γίνουν αινω-
δίοι.

Η βεβαίωση αυτή περιέχεται
σε ένα υπόμνημα, που υπέβαλαν
οι Άμερικανοί επιστήμονες Γκόλ-
μπελνι. "Εμπειρογίτη, Τά-
μπαν και Έμπερ στην Άμερικανί-
κη Ιατρική Έταιρία. Οι έν λόγω
επιστήμονες, που εργάζονται στο
κέντρο έρευνας του Ιατρικού Κόλ-
λεγίου της Νέας Υόρκης, κατέ-
ληξαν σ' αυτό το συμπέρασμα έ-
πειτα από προσεκτική εξέταση 1000
περιπτώσεων άνδρων και γυναικών,
ηλικίας 70 - 100 χρόνων.

Μεταξύ των 70 και 75 χρόνων,

παρατηρούν οι έν λόγω έπιστη-
μονες, οι φυσικές και χημικές έ-
πεξεργασίες που προκαλούν τα γη-
ρατειά σταματούν. Συμβαίνει,
μάλιστα, άκοιθώς το αντίθετο. Οι
άνθρωποι της ηλικίας αυτής εξα-
ναιώνουν. Ο έκφυλισμός της
καρδιάς και των αϊμοφόρων άγ-
γείων π. χ., που άποτελεί σημα-
ντικό παράγοντα των γηρατειών,
σταματάει όλοτετα. Η σκληρυν-
σις της αορτής, έξ άλλου, που
επιτείνεται γύρω στα 60, εξαφα-
νίζεται γύρω στα 80 κλπ. Στην
ηλικία αυτή, όλα σχεδόν τα άγ-
γεία εξαναρξίζουν μια αξιοσημεί-
ωτη έλαστικότητα.

Ο λόγος στον όποιον όφειλεται
αυτό το φαινόμενο παραμένει ά-
γνωστος. Κατά τον δόκτωρα Έμ-
περ, η κρίσιμη ηλικία έκτείνεται
μεταξύ των 60 και των 70. Μό-
λις περάσουμε αυτό το όριο, η
κατάσταση του οργανισμού μας
καλύτερεύει και η άπειλή του θα-
νάτου κρέμεται λιγώτερο από πριν
πάνω από το κεφάλι μας.

Ένας άδάσιμος φόβος

Έίχε διατυπωθώ από ώριμέ-
νους επιστημονικούς κύκλους ο φό-
βος ότι, με τη χορήγηση κορτιζό-
νης ή ACTH στις έγκυους, μπο-
ρεί ναρξουν στον κόσμο παιδιά πα-
ραμορφωμένα. Άλλ' ο Άμερικανός
δόκτωρ Ρ. Μάργκιλις, σε μια
άνακοίνωσή του προς την Έται-
ρεία Ένδοκρινολογίας, βεβαιώνει
ότι δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος -
όπως τον έπεισαν οι παρατηρή-
σεις του πάνω σε 30 γυναίκες.

Το φάρμακο για τη μυκ-
σθένεια

Έπειδή ενδιαφέρθηκαν διάφο-
ροι άναγνώστες μας για τις δοκι-
μές ενός νέου φαρμάκου κατά της
μυασθενείας, που γίνονται στην
Άμερική, συμπληρώνουμε την σχε-
τική έιδηση που δημοσιεύσαμε σε
προηγούμενο τεύχος μας με τις
έξής νεώτερες και λεπτομερέστε-
ρες πληροφορίες: Το «μεσινόν»
— όπως λέγεται το νέο φάρμακο
— δοκιμασθηκε σε 55 άσθενείς
από τους δόκτορες Κέρμιτ
«Οσσερμαν και Πάολ Τένγκ του
«Νοσοκομείου του Όρους Σινά» της
Νέας Υόρκης. Οι δύο γιατροί το
χαρακτήρισαν ως «ένα βήμα προς
τα έμπρός, στην έρευνα για το
ιδεώδες φάρμακο της μυασθε-
νείας».

ΟΙ ΜΥΤΕΣ που κοκκινίζουν

Και κείνες που γυαλίζουν...

Πολλοί άνθρωποι, άνδρες και
γυναίκες, παραπονούνται, ότι
η μύτη τους κοκκινίζει, είτε
από το κρύο, είτε έπειτα από
ένα άφθονο γεύμα. Ποιά είναι,
άρα γε η αίτία που προκαλεί
αυτό το κοκκίνισμα;

Το φαινόμενο αυτό έχει, πρώ-
τα-πρώτα, μια τοπική αίτία,
που είναι η επιβράδυνσις της
κυκλοφορίας του αίματος στην
περιοχή της μύτης. Δημιουργεί-
ται έτσι μια μικρή συμφό-
ρσις των αϊμοφόρων άγγείων
και σ' αυτήν όφειλεται το κοκ-
κίνισμα. Τα άτομα που η μύτη
τους κοκκινίζει εύκολα, έχουν έ-
πίσης μια ευαισθησία στο κρύο
και συναχώνονται με το παρα-
μικρό.

Αυτή η επιβράδυνσις της κυ-
κλοφορίας του αίματος έχει, ό-
μως, μια αίτία πιο βαθεία. Σε
μερικές περιπτώσεις, προέκυπτει
για μια γενική διαταραχή της
κυκλοφορίας. Σε άλλες, η άφορ-
μη είναι μια διαταραχή της πέ-
ψης, ήπατικής ως επί το πλεί-
στον μορφής. Αυτό π. χ. συμ-
βαίνει όταν η μύτη κοκκινίζει
άμέσως έπειτα από τα γεύμα-
τα, άσχετα με την τυχόν ευαι-
σθησία της και στο κρύο επί-
σης.

Πώς, όμως, μπορούμε να θε-
ραπεύσουμε αυτό το μικρό έ-
λάττωμα, που είναι, ώστόσο,
πολύ άνταρξισθητικό;

Στην πρώτη περίπτωση, μπο-
ρούμε να ζωηρέψουμε την κυ-
κλοφορία με ειδικά φάρμακα,
όπως είναι το εκχυλίσμα από
τα ένδικα κάστανα ή το χαμα-
μελί.

Μπορείτε επίσης να κάμετε
τα έξης:

1ον. Θά ζεστάνετε λίγο άν-
θόνερο, θά το βάλετε μέσα σ'
ένα ειδικό κύπελλο και θά χώ-
νετε μέσα σ' αυτό τη μύτη σας
επί πέντε λεπτά πρωί και βρά-
δυ. Το φάρμακο αυτό είναι έ-
ξαιρετο, άλλ' απαιτεί ύπομονη.
2ον. Θά πλένετε πρώτα τη
μύτη σας με ζεστό νερό, στο
όποιο θά ρίχνετε μια πρέζα
σόδα. Έπειτα, επί όκτώ βρά-
δυα στη σειρά, προτού πέσετε
στο κρεβάτι σας, θά της κάνε-
τε ένα έλαφρο μασάζ με την
άκόλουθη πομπάδα:

Βορικόν νάτριον ... 20 γραμ.
Βάμμα capsicum .. 20 σταγ.
Λαυλίνη ... 5 σταγ.
Βαζελίνη ... 5 γραμ.

Πρέπει, έξ άλλου, να προφυ-
λάγεσθε από το κρύο και ιδίως
το ύψρο κρύο (ζεστά μάλλινα
ρούχα, μάλλινες κάλτσες, πα-
πούτσι με χονδρές σόλες).

Καλά αποτελέσματα δίνει έ-
πίσης το νικοτινικόν οξύ, είτε
μόνο του (βιταμίνη ΡΡ), είτε
μαζί με βιταμίνη Β1.

Για τον ίδιο σκοπό, μπορείτε
να χρησιμοποιήσετε και εκχυλί-
σματα θυρεοειδών, επινεφριδίων
ή γενετήσιων αδένων. Αυτά, ό-
μως, μόνον ο γιατρός σας μπο-
ρεί να σας τα υποδείξει.

Αν το κοκκίνισμα της μύτης
σας όφειλεται σε ήπατική αίτία,
θά αποφυγείτε τις λιπαρές τρο-
φές, τα καρυκεύματα, τις σάλ-
τσες, τον καφέ, το τσάι, τα δυ-
μαστά κρασιά και περισσότερο
από όλα τα οινόπνευματώδη πο-
τά. Πρέπει να τρώτε άονα και

να μασάτε καλά το φαγητό
σας. Θά αποφυγείτε επίσης
τους κόπους. Είναι καλό να
κοιμάστε μια τουλάχιστον
ώρα έπειτα από το μεσημερια-
νό φαγητό.

Τοπικώς, μπορείτε να βάζε-
τε κάθε βράδυ έπιθέματα με
τις ακόλουθες λοσιόν:

Α') Καμφορούχον οινόπνευ-
μα 20 γραμμάρια Σαλικυλι-
κόν οξύ 0,50 γραμμάρια.

Β') Γλυκερίνη 20 γραμμά-
ρια. Ταννίνη 0,50 γραμμά-
νιο 30 γραμ.

Θά αποφυγείτε, έξ άλλου, να
πλένετε το πρόσωπό σας με
πολύ ζεστό ή πολύ ψυχρό νε-
ρό.

Άλλ' εκτός από τις μύτες
που κοκκινίζουν, υπάρχουν και
έκείνες που γυαλίζουν.

Το γυάλισμα όφειλεται επί-
σης σε έλαττωματική κυκλοφο-
ρία.

Στην περίπτωση αυτή θά ά-
ποφύγετε τόνους τις λιπαρές
κρέμες, όσον και τις στιπτικές.
Θά πλένετε το πρόσωπό σας
με ένα ουδέτερο σαπούνι και
χλιαρό νερό. Το χορμένο λίπος
αποδίδει σε μερικές περιπτώ-
σεις, έξαιρετα αποτελέσματα.

Πολύ καλό θά σας κάνει έ-
πίσης το βούρτσισμα της μύ-
της, πρωί και βράδυ, επί πέντε
λεπτά. Η βούρτσα που θά χρη-
σιμοποιήσετε δεν πρέπει να έ-
ναι ούτε πολύ σκληρή, ούτε
πολύ μαλακή. Το βούρτσισμα
ζωηρεύει την κυκλοφορία και
ρυθμίζει τη λειτουργία των
σηληματορροϊκών αδένων.

Τα τοπικά λουτρά με χλια-
ρό άνθόνερο, που υποδείξαμε
παραπάνω, κάνουν πολύ καλό
και στο γυάλισμα της μύτης.

Τί λένε τα χείλη

Σύμφωνα με τον Ιάπωνά έ-
πιστήμονα δόκτωρα Όζάδα,
τα χείλη μας δείχνουν την κα-
τάστασι της υγείας μας. Στους
πολιτισμένους π. χ. το κάτω
χείλος είναι παχύτερο από το
έπάνω. Αυτό δείχνει, ότι η δια-
τροφή μας δεν είναι εκείνη που
πρέπει. Η διόγκωσις του κα-
τω χείλους, όφειλεται στο ότι
είσάγουμε στον οργανισμό μας
πολύ κάλιο, ζάχαρη και βι-
ταμίνες C.

Όταν αυτή η διόγκωσις ξε-
περνά το 20 % (φτάνει κάπο-
τε τα 200 % σχετικά με το έ-
πάνω χείλος), το άτομο παρου-
σιάζει τάσι στις αϊμορροΐδες,
την κήλη και την πτώσι των
πεπτικών όργάνων.

Τα ιδεώδη χείλη, για μέν
τους άνδρες, έχουν πάχος 7-9
χιλιοστομέτρων, για δε τις γυ-
ναίκες 8-10 χιλιοστομέτρων.

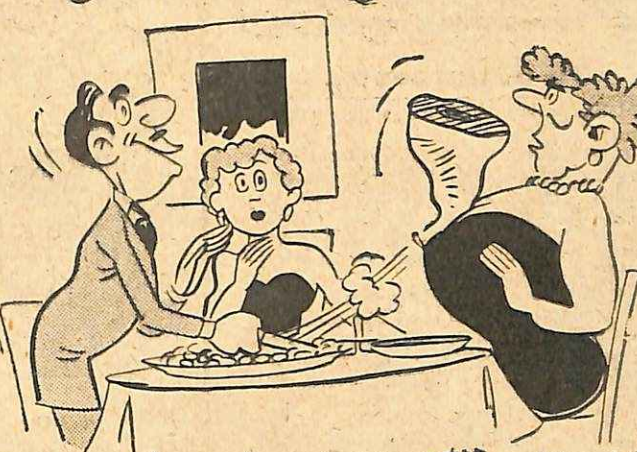
Όταν είναι παχύτερα, ο άν-
θρωπος έχει τάσι στην όκνηρία
και την αδράνεια. Όταν αν-
τίθετα, είναι πιο λεπτά, πα-
ρουσιάζει μεγάλη ενεργητικό-
τητα και ευστροφία.

Για να είναι ένα άντρώγιο
ευτυχισμένο, παρατηρεί ο δό-
κτωρ Όζάδα, πρέπει ο άνδρας
να έχη χείλη πιο λεπτά από τη
γυναίκα.

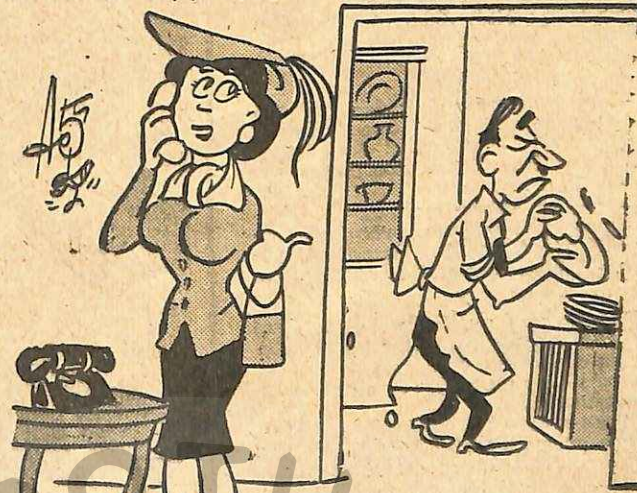
Όταν το πάχος των χείλων
είναι το ίδιο στον άνδρα και
στη γυναίκα, οι δύο σύζυγοι
περνούν ήρεμα, άλλ' η ζωή τους
είναι άτυχη και χωρίς ένδιαφέ-
ρον.

Όταν οι δύο σύζυγοι έχουν
λεπτά χείλη, χωρίς να υπερ-
χουν του ενός από του άλλου,
η αγνική τους ζωή θά είναι
γεμάτη από φιλονεικίες και
καυγάδες, θά καταλήξη δε μοι-
ραίως στο διαζύγιο.

Τελωτοθεραπεία

Ευτυχώς, πεθερούλα μου, που βρέθηκες εδώ και δεν έπεσε κάτω το ψωτό!...

Εγώ είμαι έτοιμη, Κλεονίκη μου!... 'Ο άντρας μου άρχει να... έτοιμασθώ!...

Βρε κεράττι, ό φουκαράς!... Τοθ' Αργέλαου

Τὰ ἀντίστροφα...

Ἡ δεσποινὶς Μιμὴ συζητεῖ μετ' ὁ φίλο της:

— Τάμαθες; Ἐίς ἀνθρώπος, ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίδα, ἔφτασε σαράντα χρόνων, χωρίς νὰ μάθῃ ἀνάγνωσι καὶ γραφή. Στὰ σαράντα του ὅμως ἐρωτεύθηκε καὶ, γιὰ χάρι τῆς ἀγαπημένης του, τὸρριξε στὸ διάβασμα καί, σὲ δύο χρόνια, ἔγινε σοφός!...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, τῆς ἀπαντᾷ ὁ φίλος της. Ἐγὼ εἶχα ἓνα φίλο, ποὺ στὰ σαράντα του, ἦταν σωστὸς φιλόσοφος. Ἐφτασε ὅμως ν' ἀγαπήσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ σὲ δύο μέρες ἔγινε... ἡλίθιος!

*

Ἡ μαμά: Πολὺ καλὰ. Μὰ ἀφοῦ σὰς ἀρέσει ἡ κόρη μου τόσο πολὺ καὶ τρελλαίνεστε γι' αὐτήν, τότε γιατί... δὲν τὴν παίρνετε;

Ἡ νεός: Naί, ἀλλὰ δὲν εἶπα, ὅτι τρελλαίνομαι καὶ μέχρ' αὐτοῦ τοῦ σημείου!...

*

— Αὐτὴ τῇ στιγμῇ βγῆκα ἀπ' τὴν «Καλλιτεχνικήν Ἐκθεσιν», ὅπου εἶδα τὰ ταμπλώ σου! Πολὺ ὠραία! Καὶ ξέρεις, φίλε μου; Μόνο τὰ δικά σου μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ!...

— Na, με κολακεύεις!...

— Διόλου! Εἶναι τόσοσ κόσμος μπροστὰ στ' ἄλλα, ποὺ δὲν κατορθώνει κανεὶς παρὰ μόνο τὰ δικά σου νὰ βλέπῃ!...

*

Ἡ γιατρός: Πρέπει νὰ κινήσαι πολὺ. Ὁ συχνὸς περίπατος θὰ σοῦ ξαναδώσῃ τὴν υγεία σου.

Ἡ πελάτης: Μά... εἶμαι γραμματοκομιστής...

Ἡ γιατρός: "Α! Ἐταί; Τότε, λοιπόν, μείνε καλύτερα λίγες μέρες στὸ σπίτι σου. Ἡ ἀνάπαυσι θὰ σὲ ὠφελήσῃ!

*

Ἡ ὑποψήφιος γαμπρός: Πῶς τολμάς νὰ μοῦ προσενεύῃς μιὰ τέτοια ἀσχημὴ;... Δὲν συλλογίζεσαι πῶς, ἀμα τὴν ἀντικρύζω στὸ τραπέζι, θὰ μοῦ κόβῃ τὴν ὁρεξί;...

Ἡ προσενητής: Καὶ δὲν συλλογίζεσαι τί οἰκονομία θάχης, ὅταν δὲν θὰ τρώς πολὺ;...

*

Ἡ πρόεδρος: Τί ἡλικίας εἴσθε, κυρία;

Ἡ κυρία: Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὸ πῶ;

Ἡ πρόεδρος: Καὶ βέβαια!

Ἡ κυρία: Κύριε πρόεδρε, δὲν θὰ ἐρχόμουν ἐδῶ, ἂν ἤξερα, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ καταθέσω ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μου!...

*

Ἡ μητέρα: Ἡ Ἐλενίτσα μας εἶναι ἑκτακτὸ κορίτσι. Ζωγραφίζει, παίζει πιάνο, μαθαίνει ξένες γλώσσες, σφάει περίφημα, ξέρει πινάκι καὶ τῶρα θὰ μάθῃ νὰ ὀδηγῇ καὶ ἀεροπλάνο!...

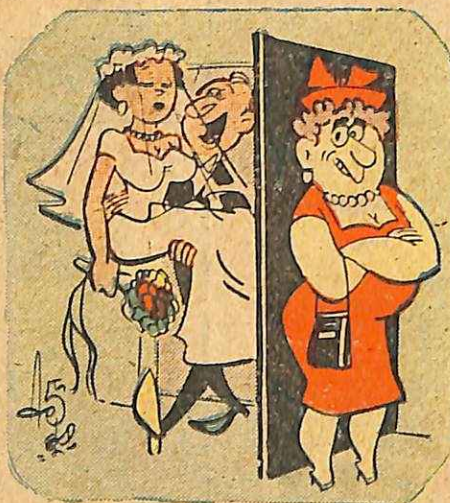
Ἡ ἐπισκέπτρις: Κρίμα, ποὺ δὲν ξέρει μαγειρικὴ καὶ ράψιμο!... Θὰ τὴν ἐπαιρνα ἀμέσως γυλαῖκα μου!

*

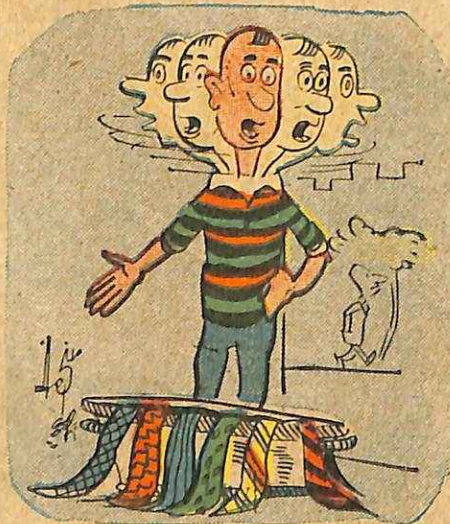
— Τί ὠραία δῶρα ποὺ ἔδωσαν στὴ Τζέννυ τὴν ἡμέρὰ τῶν γάμων της! Τῆς χάρισαν ἓνα σερβίτιο τοῦ τσαγιού, γιὰ δώδεκα άτομα, ἓνα περίφημο σερβίτιο τοῦ λικέρ γιὰ δεκαχτὶς άτομα, ἓνα σερβίτιο ποτηρία τῆς σαμπάνιας γιὰ εἰκοσιτέσσερα άτομα!...

— Ἐσὺ τῆς πρόσφερες τίποτα;

— Naί, τῆς χάρισα μιὰ τοιμπίδα τῆς ζάχαρης γιὰ... ἑκατὸ άτομα!

— Ἀνάπη μου, ἐπιτέλους... μόνου!...

Ἐνας μικροπωλητὴς χωρὶς ἄδεια!...

— Ζήτωωω!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ μπανιόνερο ὠφελεῖ πολὺ ἐναντίον τῶν ρυτίδων. Νὰ πῶς θὰ τὸ φτιάσετε:

Παίρνετε ἑξὶ μπανιάνες, καλὰ ὠριμες. Τὶς κόβετε σὲ λεπτὲς φέτες καὶ τὶς ἀφίνετε νὰ μουσκεύουν 8 μέρες μέσα σὲ μισὸ κιλό ἀσπρὸ οἶνόνευμα, ἀραιωμένο σὲ 45 βαθμούς (περίπου μισὸ - μισὸ με νερό).

Ἐπειτὰ προσθέτετε τόσο νερό, ὥστε ν' ἀναπληρώσετε τὸ οἶνόνευμα ποὺ ἐξατμίσθηκε. Ἀφίνετε 5—6 μέρες ἀκόμη. Φιλτράρετε ἔπειτα τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ φυλάτε σὲ μπουτίλιες καλὰ κλειστὲς. Ὅταν θελετε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε, βρέχετε κομπρέσες μ' αὐτὸ καὶ τὶς βάζετε πάνω στὰ κουρασμένα μέρη τοῦ προσώπου σας, ποὺ βροσιζοῦνται ἔτσι καὶ τὼν-γονται.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε ἐναντίον τῶν ρυτίδων τὰ τρυφερά φυλλαράκια τοῦ κισσοῦ. Ἀφοῦ τὰ τρίψετε καὶ τὰ λυώσετε λίγο μετὰ τὰ χέρια σας, τὰ βάζετε πάνω στὸ μέτωπο ἢ στὶς γωνίες τοῦ στόματος καὶ τὰ συγκρατεῖτε ἐκεῖ μ' ἓνα ἐλαφρὸ ἐπίδεσμο.

Ἡ πρώτη θέσι

Θέλετε νὰ κάνουμε μαζί μιὰ γενικὴ ἐξέταση τῶν σφαλμάτων στὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ πέσῃ μιὰ κοπέλλα, ὅταν πρωτοπροσλαμβάνεται σὲ μιὰ θέσι;

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅτι ὁ προϊστάμενός σας θέλει νὰ τὸν ἐξυπηρετήσετε, μετ' ὅσον προσεχτικὰ, γιὰ νὰ καταλάβετε τὸν λοιπὸν προσεχτικὰ, γιὰ νὰ καταλάβετε τί περιμένει ἀπὸ σας. Μὴ ντρέπεσθε νὰ τὸν ρωτήσετε γιὰ κάτι, ὅταν χρειάζεται. Ἄν δὲν εἶναι ἀνόητος οἱ ἐρωτήσεις σας, θὰ τὸν εὐχαριστήσουν, γιὰτὶ θὰ τοῦ δείξουν τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Διατηρεῖτε τὴν ἀξιοπρέπειά σας ἀπέναντί του, χωρίς ὅμως θεατρινισμούς ὑπερβολικῆς εὐθείας ἢ εὐαισθησίας.

Τὸ ντύσιμό σας θάναί ἀνάλογο πρὸς τὸ περιβάλλον. Ἀλλοιῶς θὰ ντυθῆτε π.χ. σ' ἓνα ἐμπορικὸ κατάστημα κ' ἄλλοιῶς σ' ἓνα συμβολαίωγραφον.

Πολὺ περισσότερο ὅμως ἀπ' τὸ ντύσιμο, ἔχει σημασία ἡ ταξίς κ' ἡ καθαριότης τοῦ γραφείου σας. Μὴ στολίζετε τὸ τραπέζι σας με φωτογραφίες καὶ λουλούδια. Δὲν ἔχουν θέσι τους ἐκεῖ. Μὴ βάζετε δυνατὰ ἀρώματα, μὴ μιλάτε δυνατὰ στοὺς συναδέλφους σας τὶς ἐπιθυμίες σας γιὰ τὸ ἀνοιγμὰ ἢ τὸ κλείσιμό τῶν παραθύρων.

Οἰκονομία στὰ καθίσματα

Τὸ ζήτημα τῆς οἰκονομίας στὴν καύσιμη ὕλη εἶναι ἀπὸ κείνα ποὺ ἐνδιαφέρουν περισσότερο μιὰ καλὴ νοικοκυρά.

Μὴν πετάτε λοιπὸν τὴν καρβουνόσκηνη, ποὺ ἀπομένει στὸ βάθος ἐνὸς τσουβαλίου μετὰ τὴν καύσιμη. Φτιάξτε μ' αὐτὴν καύσιμες μπρικέτες, μετὰ τὸν ἐξῆς τρόπο: Μαλάξτε μαζί 1 ὀκτὰ ἀσβέστη ἢ ἀργιλλώδες χώμα, 1 ὀκτὰ νερό καὶ 6 ὀκτὰδες καρβουνόσκηνη. Βάζετε τὴν ζύμη σὲ φόρμες, τὴν ζουλάτε δυνατὰ καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ τελείως. Οἱ φόρμες μπορεῖ νὰναι φτιαγμένες ἀπὸ παλῆς σανίδες.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ προσθέσετε στὸ μίγμα καὶ πριονίδι.

Φροντίστε πάντως ν' ἀνοίξετε μερικὲς τρύπες στὶς μπρικέτες, γιὰ νὰ παίρνουν ἀέρα καὶ νὰ καίγονται εὐκολώτερα.

Ἄν δὲν ἔχετε φόρμες, βάλτε λιγώτερο νερό στὴν ζύμη καὶ πλάστετε τὴν σὲ μικρὲς μπάλλες, ποὺ τὶς ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν.

Ἐχετε μαζέψῃ διάφορα παλιὰ χαρτιά, ἐφημερίδες, κλπ.; Τ' ἀφίνετε νὰ μουσκεύουν πολὺ σὲ νερό, ἀνακατευνόντάς τα. Ὅταν λυώσουν κ' ἀποτελέσουν μιὰ ζύμη, τὴν ζουλάτε μέσα στὴ φούχτα σας, τὴν πλάθετε σὲ μπάλλες καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ. Οἱ μπάλλες αὐτὲς καίγονται κ' ὅταν ἀκόμα εἶναι λίγο ὑγρές. Εἶναι ὅμως ἀκατάλληλές γιὰ τὶς σόμπες.

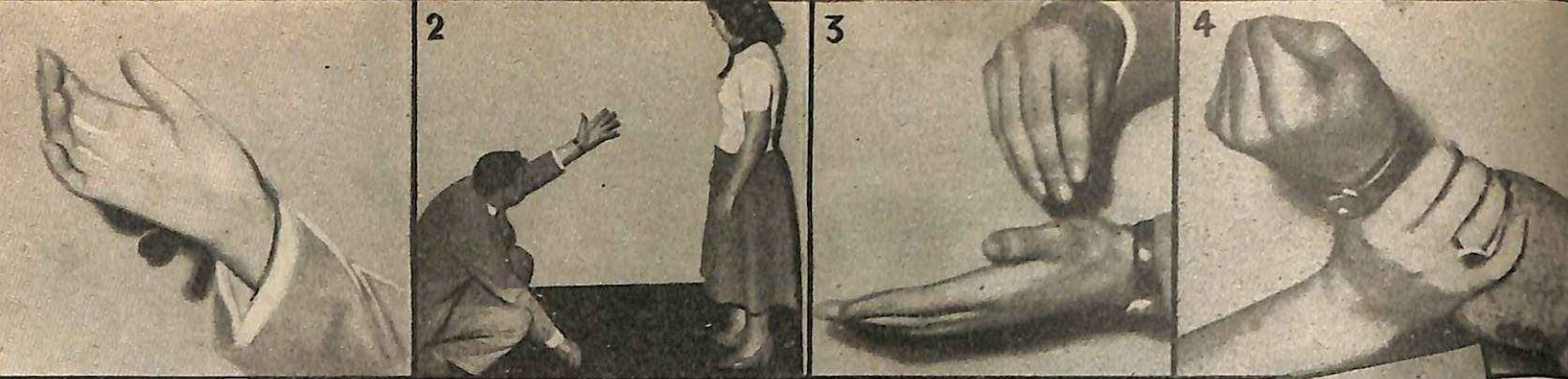
Σκορπίζοντας ἄφθονο πριονίδι πάνω στὰ ἔδρα ποὺ γεμίσατε τὴν σόμπα σας, ἐπιτυγχάνετε νὰ διατηρηθῇ γιὰ πολὺ ἡ φωτιά. Ὅ-ταν θελετε νὰ τὴν δυναμώσετε πάλι, παραμερίζετε λίγο τὸ πριονίδι.

Οἱ φλούδες ἀπὸ πορτοκάλια, λεμόνια καὶ ἀβραστὲς πατάτες, στεγνωμένες καλὰ στὸ φούρνο, εἶναι ἀρίστο προσάνναμα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ φλούδες ἀπὸ καρύδια ἢ κάστανα.

Τέλος, μαζεύετε ἀδισιὰνὰ κουτιά τῶν σπρίτων καὶ τῶν τσιγάρων, καρβυδοτσουφλά, ἐλᾶκια, κουβαριστρες, ἀχρηστὰ χαρτονάκια, κλπ. Προσθέτετε πριονίδι. Ποτίζετε τὸ μίγμα μετὰ λίγο ρετσίνα, λυωμένο στὴ φωτιά, καὶ φτιάχνετε μ' αὐτὸ μικρὰ δέματα, διπλωμένα μετὰ χαρτὶ ἐφημερίδος. Εἶναι κ' αὐτὰ περίφημα γιὰ τὸ δυνάμωμα τῆς φωτιάς.

Μάρθα Πάουερς

Το νόμισμα που χάνεται κι' οι μαγικοί φελλοί

Ανάμεσα στα αμέτρητα «κόλπα» των ταχυδακτυλουργών, υπάρχουν πολλά, που μπορεί να τα επιτύχει καθένας, μ' απλούστατα υλικά και με ελαχίστων ωρών εξάσκηση.

Ίσως θα φαντάζεσθε, ότι οι ταχυδακτυλουργοί τα καταφέρνουν έτσι ωραία, γιατί — όπως το λέει κι' η ονομασία τους — τα δάχτυλά τους είναι ταχύτερα απ' το μάτι μας. Στην πραγματικότητα όμως, τα περισσότερα παιχνίδια τους, στηρίζονται, όχι στην ταχύτητα, αλλά στην ικανότητά τους να στρέφουν άλλοι την προσοχή των θεατών, στην κατάλληλη στιγμή.

Αυτό, λοιπόν, ισχύει και για το παρακάτω «τρίκ» του «νομίσματος που χάνεται».

Δείχνετε στους θεατές ένα νόμισμα, που κρατάτε στο δεξιό χέρι. Το πετάτε στον αέρα, για να παίξετε δήθεν. Αντί όμως να το ξαναπιάσετε, τ' αφήνετε να πέσει χάμω «τυχαίως» (εικόν 1).

Με συγχωρήτε! Λέτε, και σκύβετε για να το σηκώσετε.

Συγχρόνως, κρατάτε ψηλά τ' αριστερό σας χέρι και μιλάτε γι' αυτό, ώστε να συγκεντρώσετε εκεί την προσοχή των θεατών. Τό γυρίζετε π. χ. απ' τις δύο μεριές, δείχνοντας έτσι πως είναι αδειανό και πως δεν έχει καμμία ειδική προπαρασκευή. Ακόμη καλύτερα είναι να συνοδεύετε αυτές τις κινήσεις σας μ' ένα άσπιο. Λέτε π. χ.:

— Όπως βλέπετε, το χέρι μου δεν έχει... καταπακτές, ούτε δάχτυλα που ξεκολλάνε! (εικόν 2).

Οι αὐτὰ ἔχουν σκοπό νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν οἱ θεαταὶ ὅτι δὲν σηκώνετε πραγματικά ἀπὸ χάμω τὸ νόμισμα. Προσποιεῖσθε, λοιπόν, πως τὸ πιάσατε μὲ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ πως ἀφοῦ ἀνασηκώθηκε, τὸ βάζετε μέσα στὴν αριστερή φούχτα σας (εικόν 3) καὶ τὴν κλείνετε σφιχτά. Στὸ μεταξύ, φροντίζετε νὰ πατήσετε πάνω στὸ νόμισμα πού βρίσκεται χάμω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κυττάτε βέβαια πρὸς τὸ πάτωμα.

Οἱ θεαταὶ δὲν ὑποπτεύονται πως ἔχει ἤδη ἀρχίσει τὸ παιχνίδι σας, καὶ κυττάζουν μὲ προσοχή τ' αριστερό σας χέρι. Αὐτὸ σημαίνει πως τὰ καταφέρατε νὰ τοὺς ἐπελύσατε.

Γιὰ νὰ πελοῦσθε πως δὲν θὰ χρησιμοποιήσω τὰ μανίκια μου, τοὺς λέτε, ὅς ἐρθεῖ κάποιος νὰ κρατῇ σφιχτὰ τὸ καρπὸ τοῦ αριστεροῦ χεριοῦ μου (εικόν 4).

Ύστερα κουνάτε τὰ κλειστά σας δάχτυλα, σὰν νὰ λυώνετε τὸ νόμισμα πού ἔχετε δήθεν μέσ' στὴ φούχτα σας. Τέλος, ἀνοίγετε ἕνα-ἕνα τὰ δάχτυλά σας.

Οἱ θεαταὶ πιστεύουν, στὴν ἀρχή, πως τὸ νόμισμα κρύβεται πίσω ἀπὸ κείνα πού μένουν ἀκόμη κλειστά. Κι' ὅταν τ' ἀνοίξετε πιά ὅλα, μένουν κατὰπληκτοι. Τότε δείχνετε ἔπειτα καὶ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ σας, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν πως οὐτε κι' ἐκεῖ βρίσκεται τὸ νόμισμα (εικόν 5).

Τότες ἀφίρνετε νὰ παιδεύουν λίγα λεπτά, προσπαθώντας νὰ βροῦνε τὴν ἐξήγησι, καὶ συγχρόνως νὰ ξεχάσουν πως εἶχε πέσει στὴν ἀρχὴ χάμω τὸ νόμισμα. Ύστερα τοὺς λέτε, ὅτι δὲν τοὺς ἐξηγήσατε πως τὸ ἐξαφανίσσατε.

— Τόρριζα μέσ' στὸ μανίκι μου, ποῖν μοῦ πιάσατε τὸ χέρι, προσθέτετε. Ἀπὸ κεῖ πέρασε στὸ στήθος μου, κατέθηκε ἀπ' τὸ παντελόνι μου κι' ἔφτασε μέσ' στὸ ποπούτσι μου... Μὲ κυττάτε σὰν ν' ἀμφιβάλλετε. Μὰ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω... Ἄ, νά! Τώρα πέρασε τὸ νόμισμα μέσα ἀπ' τὴ σόλα τοῦ ποπουτιοῦ μου καὶ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ μου πόδι!

Περιμένετε λίγο, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἡ δυσπιστία τους, κι' ὕστερα τραβάτε σιγά-σιγά τὸ πόδι σας πρὸς τὰ πίσω καὶ δείχνετε τὸ νόμισμα πού ὑπάρχει ἀπὸ κάτω!

Τώρα πού μάθατε πως γίνεται τὸ «τρίκ», σὰς φαίνεται εὐκόλοτα, παιδιστάκο! Κι' ὅμως οἱ επαγγελματίες ταχυδακτυλουργοί, τόχουν ἐπαναλάβει χιλιάδες φορές, χωρὶς νὰ πιστοῦνε ποτέ!

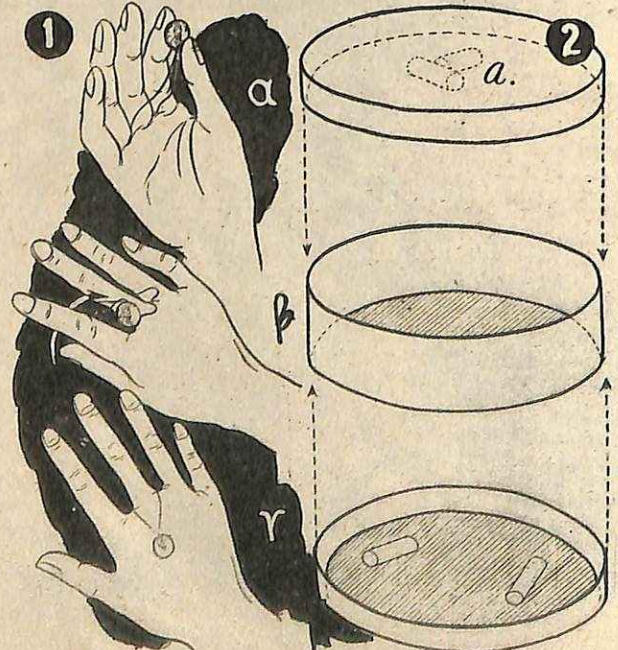
Προσοχή! Δὲν θὰ προαναγγεῖτε στοὺς θεατὰς πως θὰ ἐξαφανισθῇ τὸ νόμισμα. Ἀφήστε τους νὰ μὴν ξέρουν τί πρόκειται νὰ γίνη. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος κανόνας τῆς ταχυδακτυλουργικῆς τέχνης: Μὴ φανερώνετε ἀπὸ πρὶν τί θὰ κάμετε.

Καὶ τώρα, νὰ ἑνας ἄλλος τρόπος ἐξαφανισμοῦ ἐνὸς νομίσματος: Παίρνετε μιά τρίχα, μήκους 15 πόντων περίπου. Κολάτε τις δύο ἄκρες τῆς μαζὶ πάνω στὸ νόμισμα, μὲ κερί. Περνάτε τὴ θη-

1) Μιά θηλιά, καμωμένη μὲ μιά τρίχα, συγκρατεῖ τὸ νόμισμα κρεμασμένο τὸν μεσαῖο δάχτυλό σας. Αφοῦ τὸ δείξετε στοὺς θεατὰς, κρατώντας τὸ ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ στὸ δεικνί (α), μὲ μιά ἐπιδέξια κίνησι τὸ ρίχνετε πρὸς τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ (β), ὅπου κρέμεται μένοντας ἀράτο (γ), ἐνῶ συγχρόνως δείχνετε ἀδειανὴ τὴν παλάμη σας στοὺς θεατὰς. 2) Τὸ κοῦτι μὲ τὰ δύο καπάκια, πάνω καὶ κάτω, στὸ ἕνα ἀπ' τὰ πόδια (α) ἔχετε κολλήσει ἐσωτερικὰ δύο φελλοὺς. Οἱ ἄλλοι δύο φελλοὶ βρίσκονται ἐλεύθεροι μέσα στὸ κοῦτι.

Δείχνετε νὰ ρίχνετε

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΟΣ

Τὸ «τρίκ» τοῦ «νομίσματος πού χάνεται».

λεία πού σχηματίζει ἔτσι ἡ τρίχα, στὸ μεσαῖο σας δάχτυλο (εικόν 6). Δείχνετε τὸ νόμισμα, κρατώντας το μὲ τὰ δύο πρῶτα δάχτυλά σας. Ὑστερα, μὲ μιά ἐπιδέξια κίνηση, τὸ πετάτε πρὸς τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ σας, ὅπου μένει κρεμασμένο καὶ ἀθέατο. Καὶ δείχνετε τὴ φούχτα σας ἀδειανή. Τὸ νόμισμα ἔχει χαθῇ!

Εὐκόλοτα εἶναι ἐπίσης τὸ «τρίκ» τῶν «μαγικῶν φελλῶν». Παίρνετε ἕνα ἀπ' τὰ κυλινδρικά ἐκείνα χαρτονένια κουτάκια, πού κολλοῦν. Τὸ ξεκολλάτε, ὥστε νὰ βγαίνει κι' αὐτὸ σὰν τὸ καπάκι. Πιάστε τὸν πάτο τοῦ κουτιοῦ. Κολάτε μέσα ἀπ' τὸ καπάκι μὲ ψαρόκολλα δύο μικροὺς φελλοὺς. Ρίχνετε μέσα στὸ κουτὶ ἄλλους δύο, ὁμοίους. Καὶ εἰσάγετε πιά ἑτοιμος.

Ἀνασηκώστε τὸ καπάκι καὶ δείχνετε στοὺς θεατὰς τοὺς δύο φελλοὺς (τοὺς ξεκολλήστε). Κλείνετε τὸ κουτὶ, τὸ φουσατε μὲ... μαγικὸ τρόπο, τὸ ξαναεσκεπάζετε, κι' οἱ θεαταὶ βλέπουν τώρα μέσα τέσσερες φελλοὺς. Ὅπως καταλάβατε βέβαια, στρίψατε στὸ μεταξύ ἀνάποδα τὸ κουτὶ.

Τὸ ξανακλείνετε, τὸ στρίβετε πάλι, δίχως νὰ σὰς ἀντιληφθοῦν, τὸ ξανανοίγετε, κι' οἱ φελλοὶ ἔχουν ξαναγίνει δύο.

Θὰ κάμετε μιά φορά μονάχα αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Γιατί ὁ δεύτερος κανόνας τῆς ταχυδακτυλουργικῆς τέχνης εἶναι: Μὴ ν' ἐπαναλαμβάνετε ποτέ μεσὰ σ' ἕνα βράδυ τὸ ἴδιον «τρίκ». Ἀλλοιῶς, ὁ θεατὴς ὁ ἀντιληφθὴ πού πρέπει νὰ προσέξῃ, καὶ θ' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια. Κρύψετε, λοιπόν, στὴν τσέπη σας τὸ κουτὶ μὲ τοὺς φελλοὺς, πρὶν σκεφθῇ κανεὶς νὰ σὰς ζητήσῃ νὰ τὸ ἐξετάσῃ, καὶ προχωρήσῃ σ' ἄλλο παιχνίδι, ὅς ποῦμε στὰ «μαγικὰ κονφετί».

Σπρώχνετε ψηλά τὸ χέρι σας, μὲ κλειστή τὴ φούχτα, τρίζετε τὰ δάχτυλά σας μαζὶ, κι' ἀμέσως σκορπίζετε γύρω σας πολὺχρωμα κοιφετί.

Γιὰ νὰ προετοιμάσετε τὸ «τρίκ» αὐτό, τρυπάτε ἕνα αὐγὸ στὶς δύο ἄκρες του, ἀδειάζετε τὸ περιεχόμενό του, τὸ πλένετε ἐσωτερικὰ μὲ πυκνὴ διάλυσι νερομπογιᾶς καὶ τ' ἀφίρνετε νὰ στεγνώσῃ. Τὸ γεμίζετε κατόπιν μὲ πολὺχρωμο κονφετί καὶ κολλάτε κόνικα χαρτάκια πάνω στὶς τρυπές. Ὅταν ἑτοιμασθῇ τὸ αὐγὸ αὐτό, τὸ ρίχνετε μέσα στὸ μανίκι σας.

Δείχνετε τὸ χέρι σας ἀδειανό. Ὑστερα τὸ κατεβάτε πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ συγχρόνως ἀπασχολεῖτε μὲ τὴν κούβεντα σας τοὺς θεατὰς, καὶ τὸ αὐγὸ πέφτει κρυφὰ μέσα στὴ φούχτα σας πού τὸ περιμένει. Σηκώνετε πάλι τὸ χέρι σας, μὲ τ' αὐγὸ κρυμμένο στὴ φούχτα σας, καὶ προσποιεῖσθε πως ἀρπάξετε κάτι ἀπ' τὸν αέρα. Κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸ σηκωμένο χέρι σας, σφίγγετε τὰ δάχτυλά σας, ὥστε νὰ σπάσῃ καὶ νὰ θρυμματισθῇ τὸ αὐγὸ. Κι' ἀφίρνετε καὶ κονφετί νὰ πέσουν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά σας.

Μαζὶ μ' αὐτά, πέφτουν καὶ τὰ χρωματιστὰ τριμμάτια τοῦ αὐγόπουφλου, πού δὲν ξεχωρίζουν καθόλου ἀπ' τὰ κονφετί.

Κορίτσια

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ

ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ ἕνα διαζύγιο

Τὸν ἀγαποῦσε παράφορα τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν σκέψι πὺς νὰ καταφέρῃ νὰ μὴν τοῦ δώσῃ διαζύγιο καὶ τὸν χάσῃ ἔτσι γιὰ πάντα!... Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι δραματικὴ, μὲ ἡρώδα καὶ θύμα μιά κοσμικὴ Ἀθηναία. Ἦρθε μάλιστα καὶ μὰς βρήκε γιὰ νὰ μὰς ζητήσῃ νὰ τὴ βοηθήσωμε...

Ἦρθε δολόκληρὸς ἀκούσαμε τὴν ἐκπληκτικὴ ἱστορία τῆς. Ἐπειτα ρωτήσαμε τὸν γιατρό. Ἡ ἀπάντησί του μὰς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσωμε: Τρεῖς ἄρες συζητούσαμε μὲ μιά τρελλή! Μιά τραγικὴ γυναίκα, θύμα τῆς υπερβολικῆς ἀγάπης, πού εἶχε στὸν ἄνδρα τῆς. Θύμα τῆς φοβερῆς ἀναληψίας του καὶ τοῦ πάθους του γιὰ μιά ἄλλη γυναίκα...

Τὸ μισὸ χρόνο τὸν περνᾷ πάντα κλεισμένη σὲ μιά νευρολογικὴ κλινικὴ. Συνέρχεται ὅμως καὶ βγαίνει πάλι στὸν κόσμο. Πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς καὶ περιμένει ἐκεῖ τὸν ἄνδρα τῆς.

Ἡ διαγωγή του ὥστόσο τῆς χειροτερεύει τὴν κατάσταση τῆς. Κι' ἔτσι πάλι ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κλείνεται στὴν κλινικὴ, ὅπως καὶ πρὶν!

Τραγωδία!...

Ἡ Λέλα Π. ἦταν πρὶν λίγα χρόνια μιά «βασιλίτσα» τῶν σαλονιῶν. Ὀμορφή, εὐθυμία, χαριτωμένη. Σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων οἱ γονεῖς τῆς τὴν πάντρεψαν μ' ἕναν ἐπιχειρηματία.

Ὁ ἄντρας τῆς ἦταν σοβαρὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος. Εἶχε κουρασθῇ πολὺ στὴ ζωὴ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν περιουσία του καὶ δὲν εἶχε διασκεδάσει ὅσο πρέπει. Μὲ τὴν ὁμορφὴ γυναίκα του πέρασε ἀρκετὰ χρόνια εὐτυχισμένος. Ἡ Λέλα Π. ἦταν δραστήρια, εἶχε ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα, ἦταν ἀκούραστη. Τὸν βοηθοῦσε στὶς δουλειές του καὶ τὸν ἔκανε ἀκόμη πρὶν πλουσίον. Μὰ ἦρθε ὁ πόλεμος κι' ἡ Κατοχή. Ὁ ἄνδρας τῆς ἔχασε τὸ πρὶν σημαντικό μέρος τῆς περιουσίας του.

Τότε ἡ γυναίκα του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ πάλι, ἀνοίξε ἕνα νυκτερινὸ κέντρο.

Φοβερὴ κι' ἐκπληκτικὴ γυναίκα! Κατάρθανε αὐτὴν εὐχαριστήμενοι ὅλοι οἱ πελάτες τῆς, μαυραγοιτοὶ πρὶν μεθοῦσαν μετὰ ἀναισθησίας καὶ καταντούσαν τότε πρωτόγονοι.

Μὰ ἡ ὁμορφὴ Λέλα μάζευε ἄφθονα λεπτά.

Τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι γύριζε τὰ ἡμερώματα στὸ σπίτι τῆς γιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός τῆς. Καὶ τότε ξεχνούτε τὰ πάντα.

Μὲ τὴ βοήθειά τῆς λοιπόν, ὁ ἄνδρας τῆς κατάρθανε νὰ ξαναφτιάξῃ τὴν ἐπιχείρησί του καὶ μιά μέρα παρουσιάσθηκε πάλι στὴν Διεθνή Ἀγορά. Τότε ὅμως συνέβη καὶ κάτ

πού δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ἡ Λέλα. Ὁ ἄνδρας τῆς ἐμπλέξε μὲ μιά περίεργη συντροφιά: Μητέρα, κόρη, φίλος τῆς μητέρας πού παρουσιάζονταν ὡς σύζυγος, καὶ ἕνας θεῖος!...

Οἱ τέσσερις αὐτοὶ ρίχθηκαν τοῦ Π. τὸν τύλιξαν, τὸν παρέσυραν στὴ συντροφιά τους καὶ βάλθηκαν νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὴ γυναίκα του καὶ νὰ τὸν παντρεύουν μὲ τὴν κόρη! Τί τοῦ ἔκαναν τοῦ ἀνθρώπου κι' ἔχασε τὸ μυαλό του, ἡ δυστυχὴ Λέλα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Τὸ γεγονός ἦταν ὅτι ζούσε περισσότερο μὲ τὴ συντροφιά τῶν τεσσάρων αὐτῶν ὑποκειμένων, παρὰ στὸ σπίτι του. Γιὰ τὴν γυναίκα του δὲν εἶχε πιά μάτια. Γούρνο παλτο τῆς νέας, καυγὰ γιὰ ἕνα ταγεράκι τῆς γυναίκας του! Αὐτοκίνητο τῆς φίλης του, κανένα περιττὸ ἔξοδο γιὰ τὴν ἄτυχὴ Λέλα.

Ὅταν ἔμαθε τίς σχέσεις του μὲ τὴ νέα, συζήτησε ψύχραιμα μαζί του. Ὁχι, δὲν ἦταν ζηλιάρα! Ἀς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε ὁ ἄνδρας τῆς. Κάποτε θὰ γύριζε πάλι κοντὰ τῆς, μετανοιωμένος.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἦταν εὐχαριστήμενος ἀπὸ αὐτὴ τὴ λύσι. Τῆς ζήτησε νὰ χωρίσουν. Ἐκεῖνη ὅμως τὸν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν χάσῃ γιὰ πάντα. Τοῦ ἀρνήθηκε.

Ἀρχισε τότε ἕνας ἀδυσώπητος πόλεμος. Ὁ ἄνδρας τῆς Λέλας ἀγωνιζόταν νὰ βοηθῇ μιά ἀφορμὴ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ διαζύγιο. Ἐβλεπε ἀνθρώπους του νὰ τὴν παρασύρουν σὲ μιά περιπέτεια. Τῆς ἔσπασε ἕνα σωρὸ παγίδες.

Ἐκεῖνη διαρκῶς ἔτρεχε στοὺς δικηγόρους καὶ μὲ χίλια βάσανα ἀπέφευγε κάθε κακοτοπία. Ὁ σύζυγός τῆς ὅμως ἐπέμενε. Γέμισε τὰ συρτάρια τῆς μὲ ἀδειες ἐνέσεις μορφίνης καὶ τὴν παροῦσε: ὡς τοξικομανὴ! Δὲν πέτυχε ὥστόσο οὔτε αὐτὸ τὸ τέχνασμα του. Ἡ ἄτυχὴ Λέλα χρόνια δολόκληρα ἔζησε μέσα σ' ἕνα τρομακτικὸ, σ' ἕναν ἀπερίγραπτο ἐφιάλτη. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐλάτρευε τὴν περιφρονούσε. Δὲν εἶχε μάτια νὰ τὴν δῇ! Ζούσε φανερά μὲ τὴ νέα καὶ τὴ συντροφιά τῆς. Ἐτοί σιγά, σιγά ἔχασε τὴ δροσιά τῆς. Ἐγίνε νευρική, ἀφηρημένη καὶ μιά μέρα τὸ μυαλό τῆς σάλεψε!...

Καὶ τώρα τὰ τελευταῖα χρόνια, γράφεται ὁ τραγικὸς ἐπίλογος τοῦ δράματος αὐτῆς τῆς Λέλας Π. πού τρελλάθηκε ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐρωτὰ τῆς...

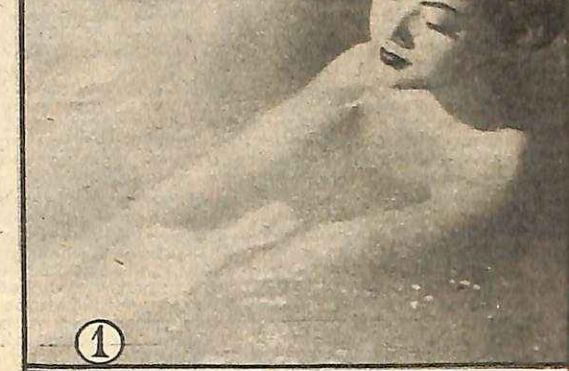
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ἡ ἀμερικανικὴ λογοκρισία ζήτησε νὰ κοπῇ ἡ σκηνὴ αὐτὴ γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν προβολὴ τοῦ νέου ἱαπωνικοῦ φιλμ. «Οὐκιγκούμο» στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς. Ὅπως βλέπετε, οἱ δύο πρωταγωνιστὰ τοῦ ἔργου, ὁ Μασαγιούκι Μόρι καὶ ἡ Μαρίκο Ὀκάνα, παίρνουν μαζί τὸ μπάνιο τους. Οἱ παραγωγοὶ τοῦ ἔργου διαβεβαίωσαν τὴν λογοκρισία πως οἱ δύο πρωταγωνιστὰ φοροῦσαν μαγιώ, ὅταν γύριζαν αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ ὅμως δὲν μετέπεισε τοὺς αὐστηροὺς λογοκριτὰς.

2 Ὅσοι θέλησαν νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὰ θύματα τῶν προσφάτων πλημμυρῶν τοῦ Νείλου στὴν Ἀνω Αἴγυπτο τιμωρήθηκαν κατὰ τρόπο παραδειγματικὸ. Στὴ φωτογραφία μὲς ἕνας γιατρός ἐξετάζει ἕνα ρούναρη μετὰ τὴν μαστιγώσι, πού τοῦ ἐπεβλήθη, ἐπειδὴ πούλησε ψωμὶ πρὶν ἀκριβὰ ἀπ' τὴ διατίμησι. Συναΐει τῶν πλημμυρῶν, 7000 οἰκογένειες βρίσκονται χωρὶς στέγη καὶ χωρὶς ἐξόφλημα.

3 Ἡ Νάνυ Ντὸς, 49 χρόνων, ἀπὸ τὴν Τουλ-σα τῆς Ὀκλαχόμας, κατηγορήθηκε ὅτι δηλητηρίασε μὲ ἀρσενικὸ τέσσερις ἀπὸ τοὺς πέμπε συζύγους τῆς καὶ τὰ ἐγκληματικά αὐτὰ ἡ Ντὸς δὲν τὰ ἀνέκηκε. Στὴ δίκη ὅμως διάφοροι μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι εἶναι ὑπεύθυνη καὶ γιὰ τὸν ὅποιο θάνατο δέκα συγγενῶν τῆς. Ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς ἔχω τὴν συνειδήσι μου ἥσυχη, εἶπε ἀπαθέςτατα ἡ δολοφόνος. Δὲν σκέφτονα παρὰ μονάχα τοὺς ἀνέρες μου!...

4 Ἡ σταυροφορία γιὰ τὴν ἀφθονὴ κατακάλυσι τοῦ γάλακτος καὶ τὴ μείωσι τῆς οἰνοποισίας πέρασε ἀπὸ τὴ Γαλλία τὸ στενὸ τῆς Μόσχας καὶ ἀρχισε τώρα νὰ ἐπεκτείνεται καὶ σ' ὅλην τὴν Ἀγγλία. Στὸ Λονδίνο ἡ Ζωὴ Νιστόν, ἕνα χοιροκτεμένο μανικέν, πού θεωρεῖται ὅτι ἔχει τὸ πρὶν νοσητικὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου, ἀνέλαβε νὰ προαναγγίσει γιὰ τὸ γάλα, τὰ ἀποτελέσματα δὲ ἦσαν τόσο ἐκπληκτικά, ὥστε οἱ γαλακτοπαραγωγοὶ σκαπεύουν νὰ στήσουν τὸ ἀναμύχλι σ' ἕνα πάρκο τοῦ Λονδίνου.

ΜΙΑ κόρη είχε ο καπετάν Τσουμπής κι' όνειρευόταν να την παντρεύη στην Αθήνα. Έτσι, αφού τα κατάφερε, γύρισε στο νησί του, ευχαριστημένος που θαίμενε μόνος στ' αρχοντικό του. Δεν λυπήθηκε καθόλου που άποχρηστίστηκε τη μοναχοκόρη του. Όχι! Έδωσε όσα μπορούσε πιο πολλά να την πιασεί, για να βρεθεί γρήγορα γαμπρός και να την παντρεύη μακριά του, μακριά από το άδεια σπίτι του, που έκλεινε, όμως, γι' αυτόν μια μεγάλη ευτυχία...

Έκλεινε την πιο αγαπητή, τη μοναδική γι' αυτόν ανήλικη, της Άγγελικης, της αγαπημένης του γυναίκας. Δεν την χάρισε πολύ, την Άγγελικη, δεν έζησε μαζί της όσο έπρεπε. Έπειτα από ένα φλογερό έρωτα — εκείνος είκοσι χρόνων, εκείνη δεκαεπτά — παντρεύτηκαν άμέσως γιατί κανείς δεν τους εμπόδιζε: Κι' οι δύο τους ήσαν όρφανοι.

Τέσσερα χρόνια έμεινε ο καπετάν Τσουμπής στο νησί, μετά το γάμο του. Μα οι υποχρεώσεις μεγάλωναν, άποκτησε ένα κορίτσι, το μεροκάματο στον ταρανά δεν τούφτανε κι' έτσι μπαρκάρει μία μέρα για να βρή την τύχη του καπού άλλου, για να φέρη τον πλούτο και την άνεση στην οικογένειά του. Πέντε χρόνια έλειψε στο πρώτο του ταξίδι. Γύρισε πολλά λιμάνια, άλλαξε πολλά βαπόρια. Η θάλασσα τον τραβούσε πιο πολύ από τη στεριά. Το πείσμα του να πετύχη, τον έκανε να τα καταφέρναι παντού ο' όποια δουλειά του ανάθεταν οι καπετάνιοι στα πλοία που δούλευε.

Η έπιστροφή του στο νησί, έπειτα από τα πέντε χρόνια, τούδωσε μεγάλη χαρά όταν βρέθηκε ανάμεσα στη γυναίκα που τόσο αγαπούσε και στο κοριτσάκι του, που είχε μεγαλώσει.

Τους έφερε λεφτά και όδρα, μα δεν ήσαν αρκετά για μια ευτυχία όπως την όνειρευόταν ο Τσουμπής. Και ξανάφυγε. Αυτή τη φορά έλειψε δέκα χρόνια, μα πέτυχε πολλά. Έφτασε να γίνει καπετάνιος.

Τα διάβασε όλα κι' ένας λυγμός φούντωσε το στήθος του...

αντάφyla, που τάχαν στολίσει. Τό κλειστό δωμάτιο είχε ματο αναμνήσεις και νοσταλγία για τον καπετάν Τσουμπή. Τί όμορφα που ήταν όλα εκείνα τα έπιπλα που της είχε στείλει από τα ξένα και πόσο ακριβά τα είχε πληρώσει.

Σηλωμένος σε μια πολυθρόνα, με τα μάτια έρευνητικά γυναίκας του μέσα ο' εκείνο το δωμάτιο. Ένα μικρό τραπέζακι, οκαλιστό, σαν γραφείο βρισκόταν σε μια άκρη. Τόχο αγοράσει σε μια δημοπρασία κι' ήσαν πολύ παλιό. «Σου το στέλνω για να κάθουσαι μπροστά ο' αυτό να γράφης τα γράμματά σου σε μένα...», της είχε γράψει.

Σηκώθηκε, πλησίασε και τό χείδεψε απαλά με τα δάχτυλά του. Σ' αυτό καθόταν ή γυναίκα του και τούγραφε. Δάκρυσε, κι' άνοιξε τό πρώτο συρτάρι, τό δεύτερο. Είδε τα χαρτιά που της είχε στείλει για την αλληλογραφία τους. Ψηι τα γράμματά του. Πόσο επίθυμούσε τώρα να τα διαβάλα γράμματα ήταν εκεί μέσα. Η καρδιά του σπαρτάρησε και κάθισε στην καρέκλα που βρισκόταν μπρός στο μικρό γραφείο.

Τα διάβασε όλα κι' ένας λυγμός φούντωσε τό στήθος του. Έκλαψε πολλή ώρα με τό κεφάλι άκουμπισμένο πάνω ο' εκείνα τα χαρτιά, που εξιστορούσαν όλη του την άγάπη και τον καύμό του να γυρίση και να ζήση μαζί της μια καλύτερη ζωή.

Ο καπετάν Τσουμπής με την άτράμητη καρδιά, που άνθεζε σε τόσες και τόσες φουρτούνες δεν άντεχε τώρα στο μεγάλο πόνο του... Σηκώθηκε τρικλίζοντας και βγήκε από τό δωμάτιο, άποφεύγοντας να ρίξη μια ματιά πίσω του στο διπλό κρεβάτι, σαν να φοβόταν πως ο' αντίκρυζε τό νεκρό σώμα με τ' ώχρό πρόσωπο της Άγγελικης.

«Όλα στάχτη γινήκανε», συλλογίστηκε. («Ήθελα να κάνα πολλά λεφτά κι' εγκατέλειψα τη γυναίκα μου στη μαύρη μοναξιά!»)

Αυτή η σκέψη βγήκε από τα τρεμουλιαστά χείλη του με λόγια, ποτισμένα από την πίκρα της ψυχής του, με λόγια που άντλησαν παράξενα μέσα στο πένθιμο σπίτι σαν σειρήνες βαποριού που βουλιάζει και ζητά άπελπιστικά βοήθεια.

—Θεύγει, καπετάν Τσουμπή; τον ρώτησε ένας περαστικός γείτονας την ώρα που εκείνος κλειδωνε την έξωπορτα, κρατώντας με τ' άλλο χέρι μια βαλίτσα.

—Θεύγω... Γιακουμή, τού άπάντησε. Αυτό τό σπίτι τόφτιαξα με πολλούς κόπους και με την έλπιδα να κλειώ εδω μέσα την ευτυχία, που όνειρευόμουν, μα έγινε ο τάφος της Άγγελικης!... Προσπάθησα να μείνω, μα δεν με χωράει πια... Ξαναγυρίζω λοιπόν στη θάλασσα. Αυτή είναι ή μοίρα μου κι' εγώ δεν τη λογάρισα...

«Γύρεψα να την ξεγελάσω μα με χτύπησε σκληρά. Έπαιξε με την καρδιά μου και την κομμάτιασε... Άντε, γειά σου Γιακουμή!...

Κι' έφυγε σκυφτός για τό λιμάνι. Τόν πήραν στην αγκαλιά τους οι Όκεανοί. ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι λυγμοί τον έπνιξαν, μα συνέχισε:

— Ήρθα, Άγγελικη! Δεν θα ξαναφύγω πιά!

Κι' άρχισε να χαιδεύη με σιτορή ο' τι ήταν δικό της, ο' τι δεν μπόρεσε να δα τό δωμάτιο. Μπήκε ο' μπροστά στο κάθε τι, τ' άγγιξε απαλά με τα δάχτυλά του και κατέληξε στην μεγάλη κρεβατοκάμαρα με τό διπλό κρεβάτι. Τό δωμάτιο αυτό, μετά τό θάνατό της, γυρίστηκε από τό σπίτι του κι' έμεινε από την ημέρα εκείνη κατάκλει-

Γύρω στα τρία μεγάλα άνδραγούδια είχαν φυλλορροήσει τό τελευταίο τριδιαπρήσει όλο τό άρμά τους, ένα παράξενο άρμα, γε-

Τί όμορφα που ήταν όλα εκείνα τα έπιπλα που της είχε στείλει από τα ξένα και πόσο ακριβά τα είχε πληρώσει.

Σηλωμένος σε μια πολυθρόνα, με τα μάτια έρευνητικά γυναίκας του μέσα ο' εκείνο το δωμάτιο. Ένα μικρό τραπέζακι, οκαλιστό, σαν γραφείο βρισκόταν σε μια άκρη. Τόχο αγοράσει σε μια δημοπρασία κι' ήσαν πολύ παλιό. «Σου το στέλνω για να κάθουσαι μπροστά ο' αυτό να γράφης τα γράμματά σου σε μένα...», της είχε γράψει.

Τα διάβασε όλα κι' ένας λυγμός φούντωσε τό στήθος του. Έκλαψε πολλή ώρα με τό κεφάλι άκουμπισμένο πάνω ο' εκείνα τα χαρτιά, που εξιστορούσαν όλη του την άγάπη και τον καύμό του να γυρίση και να ζήση μαζί της μια καλύτερη ζωή.

Ο καπετάν Τσουμπής με την άτράμητη καρδιά, που άνθεζε σε τόσες και τόσες φουρτούνες δεν άντεχε τώρα στο μεγάλο πόνο του... Σηκώθηκε τρικλίζοντας και βγήκε από τό δωμάτιο, άποφεύγοντας να ρίξη μια ματιά πίσω του στο διπλό κρεβάτι, σαν να φοβόταν πως ο' αντίκρυζε τό νεκρό σώμα με τ' ώχρό πρόσωπο της Άγγελικης.

«Όλα στάχτη γινήκανε», συλλογίστηκε. («Ήθελα να κάνα πολλά λεφτά κι' εγκατέλειψα τη γυναίκα μου στη μαύρη μοναξιά!»)

Αυτή η σκέψη βγήκε από τα τρεμουλιαστά χείλη του με λόγια, ποτισμένα από την πίκρα της ψυχής του, με λόγια που άντλησαν παράξενα μέσα στο πένθιμο σπίτι σαν σειρήνες βαποριού που βουλιάζει και ζητά άπελπιστικά βοήθεια.

—Θεύγει, καπετάν Τσουμπή; τον ρώτησε ένας περαστικός γείτονας την ώρα που εκείνος κλειδωνε την έξωπορτα, κρατώντας με τ' άλλο χέρι μια βαλίτσα.

—Θεύγω... Γιακουμή, τού άπάντησε. Αυτό τό σπίτι τόφτιαξα με πολλούς κόπους και με την έλπιδα να κλειώ εδω μέσα την ευτυχία, που όνειρευόμουν, μα έγινε ο τάφος της Άγγελικης!... Προσπάθησα να μείνω, μα δεν με χωράει πια... Ξαναγυρίζω λοιπόν στη θάλασσα. Αυτή είναι ή μοίρα μου κι' εγώ δεν τη λογάρισα...

«Γύρεψα να την ξεγελάσω μα με χτύπησε σκληρά. Έπαιξε με την καρδιά μου και την κομμάτιασε... Άντε, γειά σου Γιακουμή!...

Κι' έφυγε σκυφτός για τό λιμάνι. Τόν πήραν στην αγκαλιά τους οι Όκεανοί. ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Σύμφωνοι, λοιπόν, για τό πάρτυ. Ή Σένια θα φέρη τό κρασί, ή Λίτσα τους μεζέδες κι' εγώ τα φρούτα... Έσύ Γιαννάκη, τί θα φέρης;... — Δυό φίλους μου...

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ο άποικισμός στη Ρωσία

Ο έλληνο-αποικισμός στη Ρωσία χρονολογείται από τον πέμπτο προ Χριστού αιώνα, από την εποχή δηλαδή που σημειώνεται η πρώτη ελληνική μεταναστευτική ρεύμα στις ακτές του Ευεΐνου Πόντου. Από τους Έλληνες αυτούς προέρχονται οι πρώτοι που εγκαταστάθηκαν στη νότια Ρωσία — στην περιοχή της Κριμαίας — και ίδρυσαν τα ονομαστά εμπορικά κέντρα, τα οποία έπι μακρούς αιώνες κατήνουν την οικονομική ζωή της Ρωσίας.

Κατά τον 2ο π. Χ αιώνα βρισκόταν ήδη σε μεγάλη ακμή στην περιοχή μεταξύ Πόντου και Κριμαίας οι περίφημες ελληνικές αποικίες της Γορυντίας, της Ερμαίνδας, της Θεοδοσίας, της Ηρακλείας, της Παντικαπείας, της Θαναγορείας, της Χερσονήσου και πολλές άλλες που απέτελεσαν το κράτος του (Κιμμερίου Βοσπόρου) και το οποίο η επιδρομή στην οικονομική και εμπορική ανάπτυξη της Ρωσίας διατηρήθηκε επί δυο χιλιετίες και πλέον χρόνια, μέχρι της κομμουνιστικής επανάστασης.

Και ο μόνος Έλληνο-αποικισμός του πρώτου α.ποικισμού απομεινών βασιμύδων, αλλά η πνευματική του επίδραση έμεινε ζωρή. Οι μόνοι που κατήνουνσαν να διατηρήσουν αμετάβλητη την εθνική τους υπόσταση ήταν οι Έλληνες της Κριμαίας — οι (Ταυρικοί Έλληνες) — και της Χερσονήσου.

Κατά τους πρώτους αιώνες της Βυζαντινής ακμής, η Κριμαία ήταν μία έντονα ελληνικού πνεύματος περιοχή, όπου είχαν εγκατασταθεί ένα είδος εμπορικής δημοκρατίας, την οποία διοικούσε ένα (Συμβούλιο πατέρων) υπό τον (Πρωτεύοντα). Αυτή η ελληνική εμπορική δημοκρατία κατήνουνε ολόκληρο το εμπόριο προς τα κράτη της Κεντρικής Ασίας τα οποία, παρά την κατάκτηση στην οποία βρισκόταν, το πνευματικό τους επίπεδο, περιέβαλλαν με βαθύτατο θαυμασμό τους Έλληνες και τον πολιτισμό τους. Η εμπορική κίνηση γινόταν μέσω της Συγυαίας — το σημερινό Σαντάκ — από το λιμάνι της οποίας ξεκινούσαν χωρίς διακοπή ατελείωτα καραβάνια προς το εσωτερικό της Ασίας, φορτωμένα με κάθε είδους εμπορεύματα: λάδι, κρασί, υφάσματα κτλ.

Η ένταξη του ελληνικού μεταναστευτικού ρεύματος προς όλες τις κατευθύνσεις της Ρωσίας, μέχρι και των βορειοδυτικών σημείων της, χρονολογείται από διασπορά του 9ου αιώνα και είναι συνδυασμένη με τη διάδοση του χριστιανισμού στην άναη αυτή χώρα. Έλληνες από εσωτερικά της Ρωσίας και διεξίδαν με μεγάλη συγκίνηση και προθυμία ο ρωσική λαός. Έτσι είχε άρξοι να δημιουργήσει ένα κλίμα θαυμασμού και συμπόνιας προς κάθε ελληνικό και τουτου ος Έλληνα υπήρξε η ομαδική μετανάστευση Πόντο, άκονη από το Βυζάντιο, από τον γαίου και από τα νησιά του Αιγαίου από της Μεσογείου, από κάθε ελληνικό στοιχείο.

Η επιδρομή τόσο της χριστιανικής διδωσής και άλλων που κατά μεγάλα πλήθη είχαν σκορπισθεί ο' όλη τη Ρωσία, ήταν

τερασσία. Η ελληνική γλώσσα ήταν η περισσότερο διαδεδομένη μετά τη ραβική Σ' όλα τα μεγάλα κέντρα υπήρχαν ελληνικά σχολεία και εκκλησίες, από τα περίφημα δε σχολεία του Νοβοκρόντ και του Σιμόν αποφοίτουσαν όχι μόνο Έλληνες θεολόγοι και επιστήμονες, αλλά και Ρώσοι των οποίων ζωρή επιθυμία ήταν να μαθαίνουν την ελληνική γλώσσα.

Τα αυτοκρατορικά συνεικεία που έγιγαν κατά το 14ο και 15ο αιώνα — λίγο πριν από την πτώση του Βυζαντίου — έδρασαν τη θέση του ελληνικού στοιχείου της απέραντης Αυτοκρατορίας το οποίο επί αιώνες ολόκληρους κατήνουνε ουσιαστικά κάθε πνευματική και εκπαιδευτική προσπάθεια.

Έτσι, μετά την Άλωση, σημειώθηκε ένα νέο ογκώδες μεταναστευτικό ελληνικό ρεύμα προς τη Ρωσία — παράλληλα προς εκείνο που πήρε κατεύθυνση προς την Ιταλία και άλλες χώρες της Δύσεως. Η Μόσχα, το μεγαλύτερο θρησκευτικό κέντρο της Ρωσίας, με ζωρήτατο το ελληνικό χρώμα σε κάθε εκδήλωση, συνεκέντρωνε χιλιάδες Έλληνες, άναμεσα στους οποίους ήταν και σημαίνοντες εκπρόσωποι του κλήρου, καθώς και μεγάλων οίκων του Βυζαντίου, όπως του Ιωάννου Παλαιολόγου Ράλλη, του Θεόδωρου Λαοκαρι, του Δημητρίου Παλαιολόγου — άδελφού της Τσαρίνας Σοφίας — κ. ά.

Τόσο ήταν τότε η ελληνική επιρροή οχι μόνον στη Μόσχα, αλλά και σε κάθε μεγάλο κέντρο, ώστε οι Ρώσοι που άνηκαν στην μόλις συγκροτημένη έκείνη την εποχή τάξη των ευγενών επεδίωκαν να μάθουν την ελληνική, την οποία χρησιμοποιούσαν στην αλληλογραφία τους. Την ίδια εποχή πλουτίσθηκαν οι βιβλιοθήκες της Μόσχας και του Κιέβου με άγκους ελληνικών χειρογράφων, που τα μετέφεραν μετά την Άλωση οι φυγάδες του Βυζαντίου.

Από το 1500 ως το 1680 περίπου η ελληνική πνευματική κυριαρχία διατηρήθηκε αμετάβλητη. Άργότερα όμως η χάρις σε ελληνικά φώτα δημιουργημένη πνευματική τάξη των Ρώσων, άρχισε ένα έντονο άρρομωτικό άγώνα, ο οποίος σε μεγάλη έκταση απέδωσε τους καρπούς του. Έξω από τους πνευματικούς ανθρώπους, οι Έλληνες τεχνίτες και εργάτες κατά χιλιετίες παρέδιδαν από το ρεύμα του έρωσισμού και κατά τα μέσα του 18ου αιώνα δεν υπήρχαν στη χώρα πολλά ίκνη των πρώτων ελληνικών μεταναστευτικών κυμάτων.

Στην κίνηση όμως για την έξουδετέρωση της κυριαρχικής θέσεως του ελληνικού στοιχείου βοήθησαν και μερικοί από τους σημαίνοντες Έλληνες λαϊκούς και κληρικούς, οι οποίοι βρέθηκαν άνακατωμένοι σε ραδιουργίες της Αλκής, πράγια που έγγινερον τους ευγενείς της χώρας και ίδιων τον πανόκνημο ρωσικό κλήρο. Άποτέλεσμα τούτου ήταν να συλληφθούν πολλοί Έλληνες κληρικοί και να υποστούν ροδερά βασανιστήρια ή να κλεισθούν υπό άυστηρότατη άπομόνωση σε μοναστήρια.

Παρά τούτα λίγο άργότερα σημειώθηκαν νέα ρεύματα ελληνικής άμαχικής μετανάστευσης, της οποίας τα ίκνη άνα είναι αυτά που διατηρήθηκαν ως τις ημέρες μας.

Πολλές χιλιετίες Έλληνες της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, του Πόντου, της Κωνσταντινούπολης, της Μικρασίας, της Θράκης, αλλά και των μη υποδουλωμένων στην Τουρκία τημητών, όπως τα 'Ιόνια νησιά, έφθασαν στην Ρωσία κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Μεγάλου Πέτρου (1689-1725) και Αικατερίνης της Μεγάλης (1762-1796). Το 1695 μία ελληνική μονάδα πολέμου υπό τις διαταγές του Μεγάλου Πέτρου σπών άγωνα κατά της 'Αζοφικής. Το 1700 βρίσκεται το ελληνικό στοιχείο να κατέχει πάλι κυριαρχική θέση ο' όλη την Κριμαία όπου όλες οι μεγαλύτερες εμπορικές επιχειρήσεις κατέχονταν από Έλληνες.

Οι φιλελληνικές διαθέσεις του Μεγάλου Πέτρου και της Αικατερίνης της Μεγάλης, έδωσαν στον διασπομένο Έλληνο-αποικισμό τη ευκαιρία να πραγματοποιήσει νέες μεγάλες κατακτήσεις ο' όλους τους τομείς της οικονομικής δραστηριότητας, άκονη και της πνευματικής. Κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1770-1774 που είχε οίκτρο τέλος και την οποία είχε υποκινήσει η Αικατερίνη, ιδρύθηκε στην Πετρούπολη το 'Ινστιτούτον του σμάρτα 'Ελλήνων δοκίμων', όπου εκπαιδευόνταν παιδιά Κυκλαδίων, Πελοποννησίων κ. ά. που είχαν μετασχει στην Επανάσταση.

Άλλά το δεύτερο μέρος της ελληνικής μεταναστευτικής έποποιίας στη Ρωσία άρχίζει από την εποχή αυτή και τερματίζεται με την έκρηξη της κομμουνιστικής επανάστασης. Την περίοδο αυτή θα εξετάσουμε στο επόμενο σημείωμα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ, ΑΝ ΤΟ ΘΕΛΗΣΕΤΕ

Πρέπει να νικήσετε στη ζωή. Αυτό είναι απαραίτητο για μία γυναίκα. Και νικήσετε, όταν το θέλετε από το μυαλό σας. Η φύσις έχει προικίσει το γυναικείο πνεύμα με πρακτικότητα και με έλξη. Τα άτομα που θέτετε είναι άκαταγνώιστα. Μόνον, όστις έχει έλξη... Δεκαπέντε χρόνια σε μερικά χρόνια, που μετριούνται στα δάχτυλά (και κάποτε του ένος μόνου χεριού) 'Αλλά να μερικές συμβουλές στις νέες που θέλουν να επιτύχουν στη διάσωση 'Αγγλος ψυχολόγος Μέρτον:

1) Δεν υπάρχει ένας τρόπος, αλλά λιοι για να έχετε σεξ-άππλ. 2) Τα γούστα είναι άνεξάντλητα. Άνδρες προτιμούν κάποτε την πρωτοτυπία ή το μυστήριο από την κλασική τελειότητα. Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι πρέπει σταυρώσετε τα χέρια σας και να περιμένετε τα πάντα από την τύχη. Υπάρχει, βέβαια, κάποιος άνδρας, σπών όποιον μπορείτε να έρεσετε. Πρέπει, όμως, να τον λώετε.

3) Μην χάνετε τον καιρό σας άνασπώντας. Το μόνο που θα καταφέρετε με τον τρόπο, είναι να καταστρέψετε μ' άμορφιά σας και να μειώσετε τις πιθανότητες που έχετε να επιτύχετε.

4) Είναι χρέος σας να προσπαθήσετε γίνετε ένα κομμοτέχνημα. Και θα το κάτε άώσετε αν έκμεταλλευθήτε όπως πρέπει όλα που σας έδωσε η φύσις.

5) Μάθετε να γνωρίζετε καλά τον ένο. Όταν έρετε τι θέτετε, χωρίς να υπερτιμάτε τα πλεονεκτήματά σας, ούτε να κρύβετε τα έλαττώματά σας, μόνον θα μπορέσετε να κατεβήτε το, για να διεκδικήσετε τη θέση που ανήκει.

6) Μάθετε να περπατάτε όχι τα πόδια, αλλά μ' όλο σας το βάδισμα είναι ένας σημαντικός στην επιτυχία σας.

7) Βοηθήστε τη φύσι, αλλά μη στογραφηθείτε με ένα ψεύτικο σπώρο. Ψεύτικο κάσος. Το μακιγιάζ είναι κακό. Προσέξτε μόνον να μην μεταβάλλετε το πρόσωπό σας σε χαλκομανία.

8) Μεγαλύτερη άξία από το έχει η καθαριότητα κι' η προσεγμένη νιοσι. Μην ξεχνάτε, ότι το καθαρό από το σαπούνι προηγούνται, από και μπορούν, μάλιστα, να κάμουν ρίς αυτό. Άλλά χωρίς το νερό και το πούλι, κανένα άρωμα, άκονη και άκριβο, δεν μυρίζει άμορφα.

9) Μην παραμειλάτε τις λεπτομέρειες. Στους άνδρες άρέσει το άπροσδόκητο το άσυνήθιστο. Μία κορβελάκι, μία τοπιτσία από γάντια, στην τσάντα ή γόβες σας, τους ένοουσιάζει περισσότερο από την καμωμένη τουαλέτα. Βάλτε, άπόν, τη φαντασία σας να δουλέψει, να μην ξεπεράσετε τα όρια του καλού σπου.

10) Να λογαριάζετε πάντα το γούστο στα έτήματα της μόδας, που φτιάχνουν τη μόδα, λανσάρουν άκονη.

ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

πράγματα που δεν άρέσουν στους άνδρες. Δεν θα κερδίσετε, λοιπόν, τίποτε, πηγαίνοντας αντίθετα με το γούστο τους. Τού- ναπών, θα χάσετε.

11) Μην αποδίδετε στην έξωτερική σας εμφάνιση μεγαλύτερη σημασία από ό,τι πρέπει. Δεν αξίζετε μόνον σάν σώμα. Και δεν πρέπει, άλλωστε, να το θέτετε. Χωρίς την ψυχική άκτινοβολία κι' η μεγαλύτερη όμορφος, είναι χωρίς άξία.

12) Οι άνδρες δεν άγαπών τις κοίκες. Για τον άπλουστατο λόγο, ότι δεν έρεουν να παίξουν μαζί τους. Πρέπει να είσαστε ένα ζωντανό πλάσμα. Η έξυπνάδα κάνει πολλά πράγματα στην άγάπη.

13) Οι άνδρες δεν πρέπει να πλήττουν μαζί σας. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι ο ρόλος σας είναι μόνον και μόνον να τους διασκεδάσετε. Θα φροντίσετε, λοιπόν, να είσαστε πρόσχαρη. Άλλά και ταυτόχρονα επιφυλακτική.

14) Πρέπει να είσαστε πάντοτε νέα και χαρούμενη. Μην ξεχνάτε να χαμογέλατε. Το χαμόγελο είναι το μεγάλο σας όπλο.

15) Μην άρέσκεστε στις κολακίες και τα έγκωμια. Δεν είναι άρκέτο να σας θαυμάζουν μόνον. Πρέπει επίσης να σας έκτιμούν. Και να σας σέβονται. Χωρίς την έκτιμηση και το σεβασμό, μην περιμένετε πολλά πράγματα από τους άνδρες.

16) Είναι άνώφελο να απελπιζόσθε αν συνέβη να έζησετε άς σήμερα μακριά από τους άνδρες. Τίποτε δεν χάθηκε άκόμη.

17) Βγείτε από την τρύπα σας. Όλος ο κόσμος είναι στη διάθεσή σας, άρκει να έρετε τι ζητάτε και πώς θα το επιτύχετε.

18) Όταν είσαστε μαζί με άνδρες, μην παίρνετε το ύφος μαθητριάς που πρόκειται να υποβληθεί σε εξέταση.

19) Μην κάθεστε μ' άνοιχτό το στόμα άκούγοντας τί λένε οι άλλοι, από φόβο μήπως πείτε καμιά βλακεία.

20) Άφιστε τα μαλλιά σας στη θέση τους και μην άσχολήσθε με τις πτυχές του φορεμάτος σας. Δεν είναι σωστό να διορθώνετε κάθε τόσο τις μπούκλες σας ή να βράζετε την πουντρίέρα σας για να πουνταρισθήτε.

21) Μην συμφωνήτε με όσα λένε οι άλλοι. Πρέπει να έχετε τη δική σας γνώμη. Θα έδτε έτσι πώς έχετε προσωπικότητα.

22) Όταν βρίσκεστε με άνδρες, ξεχάστε τις στενοχώριες σας. Κι' από τ' άλλο μέρος, μην βιάζεσθε να τους έδτε σάν ύπομνητους συζύγους. Φερθήτε μαζί τους όπως σε φίλους, όπως σε συντρόφους. Όλα τα άλλα θα έρθουν — αν έρθουν — κατόπιν.

23) Μορφωθείτε. Καλλιεργήστε τον πνευματικό σας κόσμο. Μην ξεφουρνίζετε άκατάπαυστα τις ίδιες σκέψεις, τις ίδιες φράσεις, τις ίδιες λέξεις. Πρέπει να άναεώρεσθε συνεχώς.

24) Βγείτε από τον έαυτό σας. Μην άπασχολήσθε άκατάπαυστα με τον έαυτό σας και τις υποθέσεις σας. Ξεκοβήτε και τους άλλους. Εύρύνοντας το όπτικό σας πεδίο, θα κινήσετε περισσότερο το ενδιαφέρον και την προσοχή, παρά αν μένατε κλεισμένη σπών έαυτό σας.

25) Και μία τελευταία συμβουλή: Θελήστε να επιτύχετε, θέληστε το ως την τελευταία ίνα που είναι σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μή δολοφονήτε το άίσθημά σας.

Οι εύτυχημένοι γάμοι, σπών κόσμο των ήθοποιών του κινηματογράφου, είναι φαινόμενο άρκετα σπάνιο. Τα περισσότερα από τα γνωστά μας άστέρια της όδωνης παντρεύονται, χωρίζουν, ξαναπαντρεύονται, ξαναχωρίζουν... και η διαδικασία αυτή επαναλαμβάνεται συχνά πέντε έως έξι — κάποτε και πιο πολλές άκόμη φορές!

Όμως, όπως κάθε κανόνας, έχει και άυτός τις εξαιρέσεις του. Και στις εξαιρέσεις άνήκει χωρίς άλλο ο γάμος του 'Υβ Μοντάν με την Σιμόν Σινιορέ, που είναι ένα από τα πιο εύτυχημένα καλλιτεχνικά ζευγάρια του καιρού μας.

— Είμαστε εύτυχημένοι, συνηθίζει να λέη ο 'Υβ Μοντάν, γιατί ποτέ δεν πλήτη ο ένας από τον άλλο!

Πώς τα καταφέρνουν; Είναι ένα μυστικό, που πολλοί συζυγοί θα θέλουν να το μάθουν, αλλά που οι δύο σπάρ το κρατάν άποκλειστικά για τον έαυτό τους! Ίσως, όμως, το μυστικό αυτό να βρίσκεται στο ότι ο 'Υβ Μοντάν και η Σιμόν Σινιορέ κατορθώνουν να ζουν μία ήρεμη, σπική ζωή, που δεν την χαρακτηρίζει καμιά έκζηται και καμιά δίψα για ποι- κιλία και πολυτέλεια.

Ποτέ δεν φιλοδόκησαν να άποκτήσουν, όπως άλλοι ήθοποιοι του γαλλικού κινηματογράφου — μ' όλο που δεν τους έλειπαν τα μέσα, γιατί άμείδονται κι' οι δύο πλουσιοπάροχα — μία έπαυλη στο Πασιού ή στο Δάος της Βουλώνης.

Κατοικούν μέσ' στην καρδιά του Παρισίου, στην Πλάς Ντυφίν, ο' ένα παλιό βιβλιοπωλείο, που το μεταστασανε ο' ένα βολικό διαμέρισμα. Τα τέσσερα συν- έκονα παράθυρα του φανερώνουν άκόμη πώς άλλοτε άποτελούσαν τη βιτρίνα ένος μαγαζιού!

Πίσω από την βιτρίνα του παλιού βιβλιοπωλείου, τα δύο άστέρια έχουν όργανώσε μία ζωή, που δεν διαφέρει σε τίποτα από την ζωή ένος κοινού άστικού ζευγαριού της Γαλλίας και που είναι όλο- τερα άλλοιώτικη από όσα έχει συνηθίσει ο έξω κόσμος να πιστεύη — παρασυρό- μενος από το φανταστικό έξωτερικό και από την έξυπνη τουριστική προπαγάνδα — για το Παρίσι.

Η Σιμόν Σινιορέ, που σπών όδώνη έχει διαπρέψει σε ρόλους όκληρής, άκαρδής και κυνικής γυναικας και που, πριν έμ- φανισθεί η Μαρτίν Καρόλ, είχε την ήμη της πιο προκλητικής γυναικας της Γαλλίας, είναι, σπών πραγματικότητα, ένα πρότυπο συζύγου, νοικοκυράς και μητέρας.

Η άγάπη της είναι μοιρασμένη σπών κορη της, την Κατερίνα — από τον πρώτο της γάμο, με τον σκηνοθέτη 'Υβ Άλλεγκρέ — και σπών διάσπομο τραγουδιού συζυγοί της, που τον άποκαλεί σπορικά (μ' όν γκράν γκά) (μεγάλο μου άγόρι).

Χαρακτηριστικό είναι άκόμη πώς δεν θέλει πια να παίξη σε ρόλους, άνάλογους μ' εκείνους που την λανσάρισαν στο παγκόσμιο κοινό.

— Έχω κόρη επτά έτών, λέει, και δεν μπορώ πια να παίξω (έλαφρούς ρόλους).

Η μεταμόρφωση της αυτή χρονολογείται από τον καιρό που παντρεύτηκε με τον 'Υβ Μοντάν. Από τότε, το «διαβολό- λοήλικο» της γαλλικής όδωνης φρονι- μεύσε και, πρς, πιστοποιείται της άνα- γής αυτής, φρόντισε ν' αλλάξει άκόμη και το χρώμα των ζανών μαλλιών της, που της έδιναν μία σκληρότητα στη φυσιογνωμία, βάφοντάς τα σκούρα καστανά.

Την εποχή που την έγγνώρισε ο 'Υβ Άλλεγκρέ, την έκανε διάσπομη με την ταινία 'Ντεντέ ν' Άνδερ' και την παντρεύτηκε, η Σιμόν Σινιορέ ήταν άρκετα διαφορετική από σπήμερα.

Το 1940, μετά την κατάληψη της Γαλλίας από τους Γερμανούς, η Σιμόν — 19 χρόνων τότε — άκολούθησε στο Λονδίνο τον πατέρα της, άξιωματικό του γαλλικού στρατού, που κατατάχθηκε στους 'Ελευθέρους Γάλλους του στρατηγού Ντε Γκώλ.

Όταν ο πατέρας της πέθανε, άναγκά- σθηκε να διακόψει τα μαθήματά της σπών νομική σχολή του πανεπιστημίου κι' έργασθηκε ως στενοδακτυλογράφος για να έξασφαλίστη την συντηρήσή της. Έπειτα, πήρε δυο-τρεις μικρούς ρόλους σε άγ- γλικές ταινίες, ως το 1947, όποτε ξανα- γύρισε στο Παρίσι κι' εγκαταστάθηκε στο Σαιν-Ζερμαίν ντε Πρέ.

Την εποχή εκείνη, βρισκόταν στις ό- ζες της κίνηση των υπαρκτών, που είχαν τις περιφημες (κάθες) τους ο' αυτή την σπνοκία. Όπως ήταν επόμενο, η Σιμόν Σινιορέ άνακατέμεικε στους κύκλους τους, από όπου έσπώθησαν και άλλα γνω- στά άστέρια της γαλλικής όδωνης: ο Ντα- νιέλ Ζελέν, ο Ζεράρ Φίλιπ, η Ντανιέλ

Η Σιμόν Σινιορέ και ο 'Υβ Μοντάν σπών σπότη τους.

Η ΣΙΜΟΝ ΣΙΝΙΟΡΕ

και ο 'Υβ Μοντάν

Ένα εύτυχημένο καλλιτεχνικό ζευγάρι

Ντελόρι και ο Μισέλ 'Οκλαίρ. Έκει την άνακάλυψε και ο 'Υβ Άλλεγκρέ, που της άνοιξε τον δρόμο προς την διάσπομτητα.

Άπό τότε, όμως, πολλά πράγματα άλάζανε — και όχι μόνον σπών χαρακτήρα και τις συνήθειες της Σιμόν Σινιορέ. Οι περισσότερες υπαρκτικές γενειάδες έπεσαν άδοξα κάτω από το έυραφι του κορούα. Η Ζυλιέτ Γκερέ, η θεά του υπαρκτισμού, πέρασε στο αντίθετο στρατό- πεδο και μεταμορφώθηκε σε φιλερηνική νοικοκυρούλα. Και οι κάθες διατηρήσαν μόνον για να προσελκύουν τους Άμερικανούς τουρίστες.

Άπό τα χρόνια της θητείας της σπών υπαρκτισμού, η Σιμόν Σινιορέ διατήρησε μόνον τη συνήθεια να καπνίζει τα βαρεία τσιγάρα (Καποράλ). Κατά σπμπωσι, τα ίδια καπνίζει και ο 'Υβ Μοντάν — και έτσι, άκόμη και ο' αυτό υπάρχει τέλεια συζυγική άρμονία!

Ο 'Υβ Μοντάν, που έχει άκριβώς την ίδια ηλικία με την γυναίκα του (33 έ- τών), κοπιάσε πολύ περισσότερο από εκείνη για ν' άνεβη τα σκαλοπάτια της όδους.

Δεκατρίων χρόνων, παράτσε το σκολείο — έπειδή δεν μπορούσε να υποφέ- ρη τα μαθήματα — και άλλάξε διαδοχικά άρκετα επανγέλια. Έγινε μαθη- τειμένης κορούας, μεταλλουργός και λιμενεργάτης σπών Μασσαλία. Τις Κυριακές τραγουδούσε ο' ένα λαϊκό κέντρο τα τραγούδια του Σαρλ Τρενέ και του Μωρίς Σεβαλιέ. Ένας λιμενεσάριος άνε- κάλυψε τα φωνητικά του χάρισματά και τον προσέλαβε για μία (τουρνέ) σπών Τουλούζη και στο Μπορντώ.

Το 1944, ο 'Υβ Μοντάν κατέληξε στο Παρίσι, θά έμενε, όμως, ίσως για πολύ καιρό άκόμη άγνωστος, αν δεν τύχαινε μία φορά να τον άκούση η 'Εντίτ Πιάφ. Ένοουσιασμένη από το τραγούδι του, τον πήρε μαζί της στο (Έτουαλ), όπου τε- ρασίες άρσιες άναγνώσαν τις θριαμ- βευτικές έπιτυχίες της. Σπήμερα, ο 'Υβ Μοντάν θεωρείται από πολλούς ως ο κα- λύτερος τραγουδιστής της Γαλλίας και είναι το είδωλό της παρισινή νεολαίας. Σπών μετ' ό,τι, έλαβε μέρος και σε πέντε κινηματογραφικές ταινίες, η τελευταία από τις οποίες — (Το μεροκάματο του τρέ- μου) του Κλουζό — άπεδείξε πώς ο διά- σπομος τραγουδιστής είναι προικισμένος και με άξιόλογο τάλαντο ήθοποιού.

Το περιεργό, όμως, είναι, πώς η σημε- ρινή του όδα, που βρίσκεται σε τόσο χτυπητή αντίθεση με τις δύσκολες μέρες που πέρασε άλλοτε, δεν τον έκανε σπόμεν, ούτε άπλοστο για άπολαύσεις. Και η τέλεια εύτυχία είναι γι' αυτόν οι ήρεμες συζυγικές βραδίες, που περνάει με τη μεταμορφωμένη Σιμόν, σπών άπεί- ριτο διαμέριμά τους της πλάς Ντυφίν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο θερνάν άκούμπσε τὸ άδειανὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ στοῦ τραπέζακι.
— Άραίος, εἶπε, ὅπως κάθε βράδυ.
Ἡ Κλωντίν δὲν ἀπάντησε. Καθόταν σὲ μίαν ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ καὶ κεντοῦσε. Ἦταν ἀκόμα ὠραία, μ' ὄλο πού στὰ ξανθὰ μαλλιά της, μερικὲς ἀσπρες τρίχες ξεχώριζαν.
Ἄκολουθεσε σιωπὴ. Ἡ Κλωντίν ἤξερε πῶς τώρα ὁ θερνάν θὰ σπικωνόταν καὶ θὰ της ἔλεγε πῶς πάει νὰ περάσει τὴ βραδυὰ του στὴ Λέσχη. Στὴ Λέσχη! Ἀπὸ πό-τε βαστοῦσε αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ψέμμα; Πάντα τὸ εἶχε ὑποφιασθῇ, μὰ τώρα πιά, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἦταν βεβαία γι' αὐτό, ὁ άντρας της εἶχε φιλενάδα. Κι' ἄς ὑποκρινόταν μπροστὰ της γιὰ νὰ σώσει τὰ προσχήματα.
Ἡ ὠρα περνοῦσε κι' ὁ θερνάν δὲν της

εἶχε πῆ ἀκόμη πῶς θὰ πῆγαίνε στὴ Λέσχη. Ἀραγε ἀπόψε θάμεινε στὸ σπίτι; Πλησίασε στὸ ραδιόφωνο καὶ τ' ἀνοίξε: μετέδιδε κλασσικὰ τραγούδια. Πῶς; Ὁ άντρας της εἶχε ἀνοίξει τὸ ραδιόφωνο; Παράξενο!
Ἡ Κλωντίν, καθὼς κεντοῦσε, θυμόταν τὰ περασμένα. Ὅταν ἦταν παντρεμένος, στίς ἀρχές, οἱ ὥρες ἔφευγαν σάν ἀστρά-πῃ, μὲ τὰ χάδια τους, τὰ φιλιὰ τους, τὴν ἐρωτικὴ φλυαρία τους. Ἐπειτα, εἰ-χε ἔρθει ἡ Μαριέττα, ἡ κόρη τους. Καὶ πολὺ ἀργότερα, ὁ γάμος της — καὶ τὸ σπίτι ἔμεινε άδειανό, μὲ τοὺς δυό τους, πού, ἀλλοίμονο, εἶχαν πιά προχωρήσει στὰ χρόνια.
Καὶ νά, πού πρὶν τρία χρόνια, εἶχε φα-νῇ ἡ Ἐλένη, αὐτὴ πού της εἶχε κλέψει μὲ τὰ νεῖδιά της καὶ τὴν ὁμορφιά της, τὸν άντρα της!
Ὁ θερνάν σήκωσε μιά στιγμή τὰ μάτια του ἀπ' τὴν ἐφημερίδα πού διάβαζε καὶ

κύτταζε τὴ γυναίκα του. Ἡ Κλωντίν ἔ-κλαιγε. Δάκρυα, πάντα δάκρυα! Μὰ γιὰ-τί; Ἀραγε εἶχε καταλάβει πῶς τὴν ἀ-πατοῦσε; Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσει αὐτὴ ἡ κατάστασις. Κάποιος ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ μιλήσει, νὰ ἐξηγηθῇ, ἔτσι θὰ ξεκαθάριζαν ὅλα.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Ἐλένη, ἡ φίλη του, δὲν θὰ τὸν συναντοῦσε. Θὰ πῆγαίνε νὰ δῇ μίαν ἀρρωστη φίλη της. Ἐπρεπε, λοιπόν, ὁπωδήποτε, νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν εὐκαιρία πού τοῦ παρουσιαζόταν, ἔ-πρεπε νὰ της μιλήσει. Μὰ ἦταν, τόσο δύ-οκολο νὰ βρῇ τὰ κατάλληλα λόγια.
Εἰκοσι χρόνια ἦταν παντρεμένοι καὶ νὰ τώρα πιά ἔμοιαζαν σάν ξένοι. Κι' ὅμως ἡ Κλωντίν ἔκλαιγε, ἡ Κλωντίν, τὸν ἀγαποῦ-σε ἀκόμα. («Ὅσο, σκέφτηκε ὁ θερνάν, ἤμασταν ἀλλοτε εὐτυχισμένοι, ναι, πολὺ εὐτυχισμένοι»). Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν βα-σάνιζαν. (Δὲν εἶναι ὁμορφὴ ἡ Ἐλένη, ἡ γυ-ναίκα μου μ' ὅλα τὰ χρόνια της εἶναι πολ-λὺ ὠραία. Διατήρησε καὶ τὴν ἀρμονικὴ γραμμὴ τοῦ σώματός της. Μὰ ἡ Ἐλένη εἶναι τὰ νεῖδιά, ὁ ἔρωτας).
Τρία χρόνια κρατοῦσε ὁ δεσμός του μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα, πού τὴν εἶχε γνωρί-σει κάποιο βράδυ, γιὰ πρώτη φορά, σ' ἓνα φιλικὸ τους σπῆτι.
Ἡ Κλωντίν ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίει.

—Γιὰτί κλαίς, Κλων-τίν; τὴ ρώτησε ὁ άν-τρας της. Γιὰτί κλαίς διαρκῶς;

Τὸ ραδιόφωνο συνέχιζε τὴν ἐκπομπὴ τῶν κλασσικῶν τραγουδιῶν, μὰ οὔτε ὁ θερ-νάν, οὔτε ἡ Κλωντίν τὰ πρόσεχαν.
Τώρα, ἡ Κλωντίν θυμόταν τὸ νεαρό πού τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ, μιά βδομάδα πρὶν. Ἦταν ἀδύνατος, ψιλός. Δούλευε σὲ κά-ποια Ἑταιρεία λογιστῆς. Τῆς εἶχε πῆ πῶς ἤξερε τὸ δεσμό τοῦ άντρας της μὲ τὴν Ἐλένη.
—Πρέπει λοιπόν — τὴν εἶχε παρακαλέ-σει θερμά — νὰ ἐπέμβετε. Ἀγαπῶ τὴν Ἐλένη, καταλαβαίνετε! Καὶ θέλω νὰ τὴν παντρευθῶ! Θαντάζομαι πῶς αὐτὸ εἶναι ἓνα καποῖσιο της. Εἶναι ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν γκριζῶν μαλλιῶν... Πρέπει νὰ της μι-λήσετε σεις, κυρία, πού εἰστε καλὴ κι' ἔχετε πείρα.
—Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, νεα-ρό μου, τοῦχε ἀπαντήσει τότε ἡ Κλωντίν. Εἶσαι άντρας, ξεκαθάρισε μόνος σου αὐ-τὴ τὴν κατάσταση...
Αὐτὰ ξαναθυμόταν ἀπόψε ἡ Κλωντίν, ὁ-ταν ὁ άντρας της σπικώθηκε καὶ τὴ ρώ-τησε:
—Γιὰτί κλαίς, Κλωντίν; Γιὰτί κλαίς δι-αρκῶς;...
—Κλαίω, τοῦ ἀπάντησε μέσ' στὰ δάκρυά της, γιὰτί βρισκόμαστε καὶ οἱ δυὸ σὲ μιά κατάσταση τόσο θλιθερῇ, ψεύτικῃ...
—Ψεύτικη; ψιθύρισε ἐκεῖνος.
—Ναι, θερνάν. Ἰσως νὰ μὴν καταλα-βαίνεις καὶ πολλὰ πράγματα. Μὰ τὰ νεῖ-διά περάσαν πιά καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας.
Ἰσως νάχομε ἀκόμα χρόνια νὰ ζήσου-με... γιὰτί ὅμως νὰ τὰ ζήσουμε μέσα στὸ ψέμμα; Κλαίω, θερνάν, γιὰτί δὲν θάθελα νὰ σοῦ προεξηγήσω λυπηρὰ, μὰ ἡ εὐλικρίνεια εἶναι τὸ καλύτερο μεταξύ μας, δὲν νομί-ζεις;
Ὁ θερνάν κύτταζε τὴ γυναίκα του ἀ-πορῶντας, δίκως νὰ καταλαβαίνει.
—Ἐξηγήσου καλύτερα, της εἶπε.
—Σκέφτηκε, συνέχισε ἡ Κλωντίν, πῶς θὰ ἦταν καλύτερα καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας, νὰ πάω στὴ μικρὴ βίλλα, πού ἔχω στὴν ἐξοχὴ — μού ἀνηκε ἀπ' τὴν προίκα μου — καὶ νὰ ζῶω ἐκεῖ μόναχη...
—Δηλαδή... ψέλλισε ὁ θερνάν, νὰ χω-ρίσουμε;... Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά; Μήπως κανένας ἄλλος άντρας;...
—Ὁ, ὄχι, ἡσυχάσε, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος! Θὰ σοῦ πῶ τώρα κάτι πού θὰ σὲ πικράνῃ, μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια: δὲν σ' ἀγάπησα ποτέ μου!
—Ποτέ;
—Ποτέ, θερνάν.
—Ὅτε σάν ἡμᾶςτε ἀρραβωνιασμένοι, νεῖοπαντροί;...
—Ποτέ, ποτέ, θερνάν.
Τὸ κτύπημα ἦταν καίριο. Ἐκεῖνος μό-λις ψιθύρισε μὲ δυσκολία:
—Τότε... τότε, γιὰ ποῖο λόγο μὲ παν-τρεύτηκες;
—Μὰ, γιὰτί μὲ ἤθελες, ἀγαπητέ μου. Μοῦ πρόσφερες μιά ἡρεμὴ, αἰγιουρη ζωὴ, μοῦ πρόσφερες σιτορνή, τρυφερότητα. Ἐπειτα, ἵσουν ἐρωτευμένοι μαζί μου... τόσο ἐρωτευμένοι πού μὲ ἀπειλοῦσε πῶς θ' αὐτοκτονήσεις ἂν δὲν ἔλεγα τὸ ναι.
—Λοιπόν ἀπὸ οἶκτο δέχτηκες νὰ γίνης γυναίκα μου;
—Ναι, κι' ἀπὸ συγκάτασσι. Μὰ σ' ἔκα-να, νομίζω, εὐτυχισμένο. Ἦμουν πιστὴ σύζυγος, καλὴ μητέρα...
—Ὅτε λοιπόν, ξαναεἶπε ἐκεῖνος μὲ φω-νὴ πού ἔτρεψε, ὅλα ἦταν ψεύτικα; Τὰ φιλιὰ σου, ἡ τρυφερότητά σου, τὰ αἰσθη-ματά σου, ὁ ἔρωτάς σου; Δὲν ἐνοιώσε ποτέ σου τίποτα κοντὰ μου, Κλωντίν;
—Ποτέ τίποτα, θερνάν. Ἐπαίξα κωμω-δία! Μιά ἐρωτικὴ κωμωδία...
Πῶς μποροῦσε νάβει τόσο σκληρῇ; Μι-λοῦσε τόσο ἥρεμα, ἀργά, ἀλλὰ τὸν πλή-γυνε.
—Θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζω κωμωδία, συνέχισε ἡ Κλωντίν, ὡς τὸ τέλος, ἂν αὐ-τὸ εἶχε κάποιο σκοπὸ. Μὰ σήμερα ἀγα-πᾶς μίαν ἄλλη γυναίκα. Δέθηκες μαζί της, μὲ βαρέθηκες, ψεύματα, λοιπόν, ἔς κω-ρίσουμε... Αὐτὸ εἶναι τὸ λογικόν. Θὰ χω-ρίσουμε σάν καλοὶ φίλοι, θερνάν.
Ὁ θερνάν τὴν ἀκούγε δίκως νὰ πι-στεύῃ τ' αὐτὰ του. Μὰ ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα; Ἦταν ἡ γυναίκα του;

Εἶχε ζήσει μ' αὐτὴ εἰκοσι χρόνια; Τὴν κύτταζε σάν νὰ μὴν ἦταν πιά ἡ ἴδια. Καὶ πραγματικὰ τοῦ φάνηκε ἀλλοιωτικὰ, ἀλ-λοιώτικα καὶ τὰ δάκρυά της.
★
Ἡ Ἐλένη πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀ-νάλαφρη κι' εὐτυχισμένη σάν κοριτσάκι. Τῆς εἶχε τηλεφωνήσει τὴ μεγάλη εἰδοσί-α: «Ἡ γυναίκα μου ἔφυγε. Εἶμαι πιά ἐλευ-θερος. Μποροῦμε ν' ἀγαπήσουμε...»
—Ποῦ θέλεις νὰ πάμε; τὴ ρώτησε.
Μπορούσαν νὰ πάνε ὅπου ἤθελε αὐτὴ. Ἐκεῖνος δὲν ἀφνε τίποτα πίσω του, οὔ-τε μιά ἀνάμνησι, οὔτε καν ἓναν ἔρωτα. Πίσω του ἦταν τὸ κενόν...
—Πές μου, τὸν ρώτησε ἡ Ἐλένη, ὅταν κάθισαν στὸ μπάρ, δὲν ὑπόφερε γιὰ τὸ χωρισμό σας;
—Γιὰτί νὰ ὑποφέρῃ; Δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ της.
—Ποτέ της;
—Ποτέ! Καὶ ἴσως κι' ἐσὺ νὰ μὴ μ' ἀγα-πᾶς, ἴσως καὶ σὺ μιά μέρα θὰ μοῦ πῆς...
—Εγὼ σὲ λατρεύω, τοῦ εἶπε, φιλών-τας τὸν.
Τὸ φιλὶ της ὥστόσο δὲν τοῦκανε τὴν ἴδια εὐχαρίστησι σάν ἄλλοτε. Ἐξαφνα, εἶδε στὴν πόρτα τοῦ μπάρ νὰ στέκεται μελαγχολικός ὁ νέος, πού ἀγαποῦσε τὴν Ἐλένη. Τὸν ἤξερε κι' ἐκεῖνη τοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτόν. Τότε, ὁ θερνάν γύρισε καὶ εἶπε στὴ νέα:
—Μιά στιγμή, Ἐλένη, ἔχω τρομερὸ πο-νοκέφαλο... Πᾶω νὰ πάρω μίαν ἀσπιρίνη. Μὴ φύγης, θὰ γυρίσω...
Βγήκε γρήγορα ἐξω κι' ἐγενεψε τοῦ νέ-ου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅταν ἀπομακρύν-θηκαν λίγο ἀπ' τὸ μπάρ, ὁ θερνάν τοῦ εἶπε:
—Πῆγαίνε κοντὰ πές. Εἶναι μόνη... Πές της πῶς δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ καταστρέ-ψω τὴ ζωὴ της. Εσὺ τὴν ἀγαπᾶς. Εγὼ δὲν τὴν ἀγαπᾶω πιά...
★
Τώρα πού ἦταν ἑτοιμος νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδούνι τοῦ μικροῦ βίλλας, ὅπου ἔμεινε ἡ γυναίκα του, ὁ θερνάν καταλάβαινε πό-σο τὴν ἀγαποῦσε, πόσο αὐτὴ καὶ μόνο εἶχε ἀγαπήσει εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια!
Ὅταν μπῆκε, τὴν βρῆκε στὸ σαλόνι νὰ κεντᾷ. Κάθισε ἀπέναντί της σιωπηλός. Θυμόταν ξανά τὰ λόγια της: «Δὲν σ' ἀ-γάπησα ποτέ μου...» Τέλος, μίλησε μὲ δυσκολία.
—Θὰ ἤμουνα, της εἶπε σιγὰ, θὰ ἤμουνα εὐχαριστημένος ἂν ξαναγυρνοῦσεσ ἀπὸ σπῆτι μου... στὸ σπῆτι μας. Ἡ ἱστορία μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα πῆρε τέλος. Ἦταν μιά περιπέτεια ἀσπιδαντῆ, ἓνα καπρίτσιο. Πάν-τα ἤμασταν οἱ δυὸ μας καλοὶ φίλοι. Τώρα ὅλα ἔχουν ξεκαθαρίσει μεταξύ μας. Ἄν θέλεις...
Ἐκεῖνη συνέχιζε τὸ κεντήμα της δι-κως ν' ἀπαντᾷ.
—Σ' ἀγαπῶ, φώναξε μὲ μίαν ὁ θερνάν, σ' ἀγαπῶ, Κλωντίν, τὸ καταλαβαίνεις; Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς. Ἰσως μιά μέρα καὶ σὺ... Ἐλα, γύρισε στὸ σπῆτι μας.
Κι' ἄρχισε νὰ κλαίει. Ἦταν δάκρυα πού τὸν ἀνακουφίζαν.
Ἡ Κλωντίν ἦταν συγκινημένη. Θάθελε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της, νὰ τοῦ πῇ πῶς ὅλα ὅσα τοῦχε διηγηθῇ ἦταν ψέμ-ματα, πῶς ποτέ της δὲν εἶχε παίξει κω-μωδία, πῶς πάντα σ' ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, πῶς τὸν εἶχε ἀγαπήσει, καὶ πῶς μαζί του θὰ τέ-λειωνε τὴ ζωὴ της. Ὅλ' αὐτὰ ἤθελε νὰ τοῦ τὰ φωνάξῃ. Μὰ συγκρατήθηκε. Τὸ μὴ-θημα ἦταν καλὸ, εἶχε πιάσει. Θὰ τὸν ἀ-φνε νὰ ὑποφέρῃ λίγον καιρὸ ἀκόμα, νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς κι' ἔπειτα θὰ τοῦ ἀπο-κάλυπτε τὴν πραγματικὴ, τὴ μόνη ἀλή-θεια: Πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ εἰκοσι χρόνια αὐ-τὸν ἀναπεῖσε καὶ πῶς τίποτα δὲν εἶχε ὑπάρξει ψεύτικον, μῆτε τὰ χάδια της, μῆ-τε τὰ φιλιὰ της. Ἀλλὰ τώρα δὲν εἶχε ἔρ-θει ἀκόμα αὐτὴ ἡ στιγμή. Ἐτσι, περιορί-στηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀπλᾶ, σιγὰ:
—Ναι, θερνάν, θὰ ξαναγυρίσω σπῆτι μας. Ποῖος ξέρει, ἴσως, μιά μέρα...
ΖΑΝ ΡΟΥΣΣΕΛΟ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΟΤΑΙΝ πηγαίνη κανείς από τη Σπυλίδα στο Γαρδικί, βλέπει στα δεξιά του μία μικρή οροσειρά, που στους πρόποδες της ξεπροβάλλει κάτασπρο ένα χωριουδάκι. Πώς το λέγε, το μαθαίνει αμέσως απ' τὸν ἀγωναῖτά σου, ἔστω κι' ἂν δὲν τὸν ρωτήσης. Γιατί ὅταν περνάς ἀπὸ κεί καὶ φανοῦν τὰ πρῶτα σπῆτια του. σου λέει:

“Ενα βράδυ λοιπόν ο Τσουλης, που δεν μπορούσε πιά να κρατήσει περισσότερο τον καύμο της καρδιάς του, παραφύλαξε την αγαπημένη του. Κι’ όταν είδε πως κανένα προσδοκτούμ μάτι δεν υπήρχε εκεί τριγύρω για να τους πάρη ειδησι, πετάχτηκε μπροστά της και την άρπασε στην αγκαλιά του. Εκείνη ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων. Έκείνος εικο-
σιενός.”

«Ωστόσο ο Τσοουλιός δεν μπορούσε να το κάνει αυτό», για δύο λόγους: «Ο πρώτος ήταν πως ακόμη δεν είχε κλητευθεί για να υπηρέτησε τη θεία του. Ο δεύτερος, επειδή είχε μια μεγαλύτερη αντανάκλαση αβεβαιότητας. Ήταν δυο λόγια, που την εποχή εκείνη, έσπευπε πρώτα να εκπληρώσει, γι' αυτό να υπηρέτησε. Αλλά να παντρευτεί. Ομως ούτε η Κιστάλλια ούτε ο Γιάννης βιάζονταν. Θά πήγαιναν πρώτα στο στρατό, θα πάντρευαν κατόπιν στην Αγγλία πριν κι η Γύστηλα κι η Ξανθήνα, το νόμο τους.

Η Κρουσιώδης ήταν εύθυμη. Μά όταν εκείνος έφυγε και πέρασαν τρεις ώμες χωρίς να τον δει, η πενταμορφη βλαχόπουλη όχι μονάχα άρχισε να τον ξεχνά, αλλά και γρήγορα τον αντικατέστησε στην καρδιά της. 'Ο καινούργιος της φίλος ήταν ένα παλικάρι από τό Γαρδικί, ο Γιάνος Κοντολάς, άσχηνό έπαιου κι' αυτό και με μεγάλη κτηματική περιουσία. 'Ο Κοντολάς δέν είχε υποχρεώσεις. 'Έτσι, μία και δύο, πρόσθεξε στον πατέρα της και τή ζήττει. 'Ο γέρο Χειμαρώτης άλλο πού δέν ήθελε. Κάλεσε μέσα την κόρη του, τή ρώτησε αν ήθελε κι' άντρα πάλι τον Γιάνο κι' όταν εκείνη αποκρίθηκε ναι, ώρισαν και τή μέρα τήν άγία τους.

[illegible]

Μ' ένα πηήθημα, ακαράβωσσε σόν δέντρο που βρισκόταν εκεί απ' έξω. Τα κλαδιά του έφταναν ώς τ' ηγαλάνθη της Κουστάλλωσ. Πάτωσαν σόν τή γάτα, πήρσσε σόν δωματίό της κι έμεινε ακίνητος μερικέσ στιγμέσ. Απ' το άνοιγτρο παράθυρο, έμπαανε μέσά τ' όφ'σ του φεγγαριού. Ή Κουστάλλω ήταν έσπληνιμένη πάνω σόν κρεβάτι. Τα έσθητα της πολλά ήσαν χυμένα πλούσια σόν ποσοκράφι της, ενώ στά χείλη της πλανόταν ένα χαμόγελο. Σήγουρα θά άνειυόσταν την άσπρινη μέρα, τή μεγάλη σιγνή της ζωής της, χωρίς να ύπαιζέσταν μέσά σόν εύχυσμένο της ύπνο, στί πάνω της έγινε τώρα αυτός που τόσο γρήγορα είχε λησμο- νηθή...

ὁ δὲ πάλιν τοὺς σπληνιστοὺς ἀλόμενος καὶ περὶ ἑμένας, ἔτις ἐλεγεν καθὼς τὰ
 μὲν τις. Τόσο γρηγορὰ λοιπὸν ἐξέσπασεν, ὡς πολλὸν γύρω ἀπὸ τοῦ ὠρατοῦ λαί-
 δέν τοι ἀνέστησεν πατέ σου. Ἄ, Κρυστάδι, τί Γιάννην τοι Τσουλιῶ; Ἡ μήτηρ
 τοι πληρώσθης ἀπάνευθε κυλάας πολλὰ ἀκριβῆ. Αὐτὸ ποὺ ἐκανες δὴ μοῦ
 ὅς, νὰ σὲ σκοτώσω. Δὲν θὰ λερώσω τὰ χέρια. Μὴ φοβίσθῃς, δὲν εἶμαι τρελ-
 ῶς, ἀλλὰ ἐκ τοῦ πόνου, κόπῃ ποὺ δὴ τὸ θυμάμαι, σὺ αἷμα. Σοὶ μὰ
 Θὰ σὲ ντροπιάσῃ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεσιν τοῦ θυμοῦ σου τὴ ζωή,
 ὁ Πάνος σου, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν γυναικα σου!...
 Μὰ τί φωνάζεις, ἀπὸ τὴν πᾶν τὴν πόλιν σου!...

“Επειτα προτού περάω καλοεξέταστη διασκευή...
 πηδω στο δρόμο. Περνάωτας εθάρυνε το μυαλόκόν της και
 τράβηξε γιά το σπίτι του. Ο σκεπός τή στενωπόσκατα του χοριού του,
 στέν ποτετα του και νά τόν στείλη μάλις, τήμερονε σόν σπίτι της, νά
 ζήτηση γυνίκατα του από το γέρο Χειμωρόν, τήώρα πού είχε ξεμει-
 νήματα. Αλλά, τόν σπύλε να έπανορθώση μιά όρα άποθήκη, τήώρα πού
 πού τή έπαινε σάν ένα άσχημωτό βάρος σάν μια ψαχτήρη το κοκό,
 “Γελαστό, γάτο...”

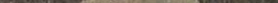
Ότι εφίνα χωρίς αδειά, το πασπαδεύομαι, αποκρίθηκε. "Όχι όμως έτσι έκτακτα και τ' άλλο. "Αν τ' θέλατε, μπορώ να σας το παραδώσω σ' αυτό το σπαρτό τώρα, δεν γίνεται. Πρώτα πρέπει να τελειώσω μερικές δουλειές κι' ύστερα βλέπουμε..."

Το πρωί, όταν πιά περὶ ὅτις καίτοι τοῦ...
 ράβδα: «Οὐ τραυματίσθητε ἐν ἐνοχλοῦσιν, ὁ φόβος τοῦ ἀξίωστικου
 καὶ ἡ ἐξασφάλις τῆς Κρυστῆλλας τοῦ Χειμαριώτη. Ὁ ἑνοχλοῦσιν
 — πού υποπτεύει καὶ μάλιστα — εἶπε τὴν ἀλήθειαν καὶ τοῦ ἀποδοῦσιν τῆς πε-
 ριφεύουσας βλήκει καὶ κυνηγῶν τοῦ φονεῖ. Μὰ τὴν ἐξασφάλιν τῆς βλα-
 χοπούτας, κανεὶς δὲν ἔφηρ πῶς τὴν ἐξήγησιν. Οὐτε κ' αὐτὸς ἀκούει
 ὁ πατέρα της. Εἶπε μοναχὰ ὅτι βοήκει τοῦ δαυατίου τῆς ἀνω καὶ κ' ὅτι
 ἡ ἴδια εἶπεν. Οἱ κομπάνες τοῦ χωριοῦ ἀρχίσαν καὶ χτυποῦν λυπητεῶς.
 Κ' ἡνὶ ἔλοι ὁ κάτοικος ποιεῖσαν καὶ διασκοπεῖσαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν
 τῆς Παναγίας, βοήθωντες βοῦλοι μάρτυρες τῆς σκοτεινῆς τραγωδίας, πού
 παλαιότερα μέγα πόνον ἔφονε»

Δύο μήνες άφιόκησε μετά τα δραματικά πεποιτοκάκια πού άφηνήθηκε, ένω καινούργια γεγονότα ήθεε πάλι ν' άνοποτάσσει τίς Ρωσάδες: Η Κάποια νύκτα, μοικολί άποταί ήθηκαν στο χωριό, έπίσης ανήλμαλτα ήντν 25-30-άλη πού Τσο-λί, έβλάν φωτιά στο σπίτι του κλ έξασφαλίτικαν τίς έποχίς έκείνη στν Γκιόνα, έχε έμφανίσαι ή συμμορία πού ήλθαν από Πα-νιούρα. «Όλοι λοιπόν πίστευαν ότι ή συμμορία αυτή ήταν έκείνη πού ήχε τίς Μαρία υαλί της, «Άλλ' ένω ποίγνα δέν υποποούσαν να καταλά-νουν: Γιατί διόδεσαν να αλχημωλίσουν ένα κοπέλλα, πού ό πατέρας της δέν σφιμώριζαν να πλούσιος.

Πέρασαν ώστόσο πόλλες μέρες και όι άποταί δέν έχαν στείλει μήνυμα

—Μασκάρι νάταν έτσι. Πιο εύκολη θά ήταν ἡ ἐκδίκησί μου στήν Πόλη, παρά ἐβώ. Θά τσίιδευα, θά τὸν εἰρῖσκα καὶ θά τὸν σκότωνα. Ἐ-

—'Εαυ λοιπόν, ἐπίσας αἰχμάλωτη τὴν ἀρραβωνιαστικιά μα
ρῆτας ὁ Σπῆλας φοβισμένος τὴν Κρυστάλλω.

τρελλο καλπάσμο για τη Νεράιδα... ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Στόν ήχο

Ο Σάμπο ήταν γιός βασιλιά, άλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι ὁ πιὸ ἀνανδρὸς, ὁ πιὸ δειλὸς ἀπ' ὅλους τοὺς νέους τῆς φυλῆς του. Ἐφάνε ν' ἀκούῃ τὸν ἥχο τῆς σταμπάλας, γιὰ τὸ κάλεσμά των ὀπλων, εἴτε γιὰ τὸ κυνήγι, εἴτε γιὰ τὸν πόλεμο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ πρέμῃ καὶ νὰ κρύβεται.

Ὁ πατέρας του, ὁ βασιλιάς, ἦταν γενναῖος. Ἀλλ' αὐτὸς, ὁ Σάμπο μ' ὅλη του τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγενεὴ ψυχὴ του, μ' ὅλη του τὴν ἐμορφίαν στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ θεὸ, ἦταν δειλός. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς συγκεντρώθηκαν, μιά μέρα, καὶ ζήτησαν τὴν ἐξορία τοῦ Σάμπο.

Ὁ βασιλεὺς, ὁ πατέρας του, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸ αὐτῆμά του κ' ἔτσι, μιά βραδιά, ὁ Σάμπο, βγήκε καβάλλα ἀπ' τὸ χωριό, μόνος του, δίχως συνοδεία.

Προχωροῦσε ἀπὸ ἐδῶ καὶ διὰ ὁδὸς, μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του, μόνος, όταν διέκρινε μπροστά του ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνῃ. Ἐξάφνα, εἶδε νὰ τὸν τριγυρίζουν κατὰ καβαλλάρηδες ὀπλισμένοι.

— Τί με θέλετε; τοὺς ρώτησε.
— Ποιὸς εἶσαι; τοὺς φώναξαν.
— Εἰμαι ὁ πρίγκιπας Σάμπο κ' ὁ πατέρας μου εἶναι βασιλιάς.

— Αἱ! ὁ πρίγκιπας Σάμπο ὁ δειλός; εἶπε σαρκαστικὰ ἕνας ἀπ' τοὺς ἱππεῖς.

— Δειλὸς εἶσαι σὺ! ἀκούστηκε μιά ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀπὸ ἕναν καβαλλάρη, νέο κ' ἰσχυρό, ποὺ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του ἦταν σκεπασμένο μὲ μιά μεταξωτὴ σάρπα.

— Σὺ χάραξ με πρίγκιπας, εἶπε ὁ ἄλλος, ἄλλ' ὁ πρίγκιπας Σάμπο ἔχει τὴ φήμῃ δειλοῦ ἀνδράπου.

— Αἰσά, ἀδελφούλα μου, εἶπε τότε ἕνας δεύτερος καβαλλάρης, ὁ Μόμπας ἔχει δίκιο.

— Ὄχι, ἀδελφὲ μου, εἶπε ὁ πρίγκιπας, δὲν τὸ πιστεύω. Ἄν ἦταν δειλός, ἀκούγοντας τὸ ποδοβολητὸ των ὀλόγων μας, θὰ τὰχε σκάσει!...

Τότε, ὅλοι γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Αἰσά, δέχτηκαν μὲ χαρὰ μαζί τους τὸν Σάμπο. Αὐτὸς ἀπάντησε στὶς φιλοφρονήσεις τους μὲ χάρι κ' ὅλοι γοητεύθηκαν μαζί του, καὶ πὺ πάλι ἡ ἑμορφὴ πρίγκιπας.

Ὅταν ἔφτασε στὸ χωριό, ὅπου βασιλεὺς ὁ πατέρας τῆς, γονάτισε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα μου, δὲς μου γι' ἄντρα μου τὸν Σάμπο, τὸν πρίγκιπα, καὶ θὰ με κάνει εὐτυχισμένη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔμπασαν τὸ Σάμπο καὶ τὸν ἔφεραν μπρὸς τὸν βασιλιά.

— Τὸν αἰχμαλωτίσαμε τὴν ὥρα ποὺ κυνηγοῦσαμε, ἐξήγησε ὁ ἀδελφὸς τῆς Αἰσά. Θὰ δῆς, πατέρα μου, τί εὐχάριστος σύντροφος ποὺ εἶναι!...

Ἡ Αἰσά εὐχαρίστησε τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τὸν πατέρα τῆς, ποὺ συγκατατέθηκε νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν Σάμπο. Κ' οἱ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν μέρες χαρὰς γιὰ τοὺς νῦν-μφοὺς καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ περνοῦσαν μὲ γιορτές, χοροὺς καὶ τραγοῦδια.

Μιά νύχτα ὅμως, καθὼς ὅλοι ἀνοπαύονταν ὕπνῳ ἀπ' τὸ γλέντι, ἕνας ἀγγελιαφόρος, γεμάτος αἱμᾶτα καὶ ἰδρώτα σκόρπισε τὸ φόβο στὸ χωριό.

— Οἱ ἐχθροὶ ἔρχονται, οἱ ἐχθροὶ μας!...

Ἀμέσως ὁ γερο-βασιλιάς, ἐϋπνήσε κ' ἔτρεξε στὴν σταμπάλα — τὸ μεγάλο τύμπανο ποὺ κρέμεται στὸ κέντρο τῆς πλατείας — κ' ἀρχισε νὰ τὴ χτυπά μ' ὅλη του τὴ δύναμιν. Ὁ ἥχος ἦταν διαπεραστικὸς καὶ πένθητος.

Ὁ Σάμπο ἐϋπνήσε κ' αὐτὸς, καθὼς καὶ ἡ Αἰσά.

— Αἰ! ποῦ μου, σήκω γογγόρα, τοῦ εἶπε, δὲν ἀκούς τὸν ἥχο τῆς σταμπάλας; Ὁ ἐχθρὸς εἶναι κοντὰ στὸ χωριό... Βλέπω ἀπὸ μακριὰ μεγάλες φωτιές.

Ἡ Αἰσά ὤρμησε στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴν ἀνοίξε: Τὰ ἀδελφία τῆς, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλεῖς ἔτρεχαν κιάλας. Ὁ λαὸς ὀπλιζόταν, ἐνῶ ἡ σταμπάλα ἀντηχοῦσε πένθημα διαρκῶς.

— Σάμπο, φώναζε ἑξάνῃ ἡ Αἰσά, δὲν ἀκούς; Σήκω. Δεῖξέ σ' ὅλους πὺς εἶσαι γενναῖος!...

Αὐτὸ τὸ καταραμένο τύμπανο δὲν θὰ πᾶν νὰ χτυπά; Πῶς νὰ κρυφτῶ γιὰ νὰ μὴν τ' ἀκούω; φώναζε ὁ Σάμπο, πρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Πῶς; ἔκανε ἡ Αἰσά. Ὁ ἄντρας μου μιλάει ἔτσι; — Φοβάμαι! φοβάμαι!... ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Κανεὶς ἄντρας, εἶπε σὲ λίγο ἀποφασιστικὰ ἡ Αἰσά, δὲν θὰ μᾶθῃ πὺς εἶσαι δειλός!...

Ἦρε τὴ στολὴ τοῦ Σάμπο, τὴ φόρεσε, καὶ ξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοῖχο ἕνα ὄρου καὶ μιά ἀσπίδα. Φόρεσε κατὰ τὴν τὴ μάσκα, ἔτρεξε στὸ σταῦλο κ' ἀρπάξε τὸ ὄλογο τοῦ Σάμπο.

— Ἐμπρός, φώναζε δυνατὰ. Σὲ λίγο βρέθηκε μέσ' στὴ μάχη. Καὶ κάθε φορὰ

στὸ δόρυ τῆς χτυποῦσε, ἕνας ἐχθρὸς σκοτώταν.

Σάμπο! Σάμπο! φώναζαν ἐνθουσιασμένοι οἱ στρατιῶτες.

Ἡ μάχῃ βόταζε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀναγκάστηκαν νὰ υποχωρήσουν καὶ νὰ φύγουν. Ἡ Αἰσά κουρασμένη πλάγιασε ἀπὸ κρεβάτι τῆς.

— Σήκω, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ ὁ θυμὸς τῆς τῆς ἔλκε πέρσσει. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶθῃ ποτὲ πὺς ὁ Σάμπο δὲν πολέμησε. Θὰ δεχτῆς ἐσὺ τίς τιμὲς τοῦ λαοῦ μας, αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία σου!...

Καὶ βόηθησε τὸ Σάμπο νὰ φορέσῃ τὴ ματωμένη στολὴ του. Ἐτσι, ὅλοι πέρασαν ἀπὸ μπροστὰ του καὶ τὸν χαιρέτησαν.

Ὁ ὕψος ἦρε γιὰ ὅλους, ἀλλὰ τὴν ἄλλη νύχτα, ἡ καταραμένη ταμπάλα ἀντήχησε ἑξάνῃ.

— Ἐμπρός, φώναζε ἡ Αἰσά, ποὺ σηκώθηκε, ἔμπρός, Σάμπο, ὁ ἐχθρὸς ἑξάνηρε, θέλω νὰ εἶσαι στὴν πρώτη γραμμὴ!...

Ὁ Σάμπο ἦταν κατὰρως ἀπ' τὸ φόβο του. Τότε, ἡ πρίγκιπας, βγαλὼντας μιά κραυγὴ λύσας, ἔπεσε πάνω του. Τὸν ἐντυσε μὲ τὴ στολὴ του, ἔτρεξε κ' ἔφερε τὸ ὄλογο του, ὕστερα τὸν ἀνάγκασε διὰ τῆς βίας νὰ καβαλλικεύῃ, ἀφοῦ τοῦδωσε τὸ δόρυ του καὶ τὴν ἀσπίδα του.

Χτύπησε κατ'ὸν τὸ ὄλογο ποῦφυνε καλπάζοντας. Τὰ χέρια τοῦ Σάμπο ἐσφίγγαν σπασμαδικὰ τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα.

Ξαφνικὰ, ὁ ἐχθρὸς βασιλιάς βρέθηκε μπροστὰ του. Φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Αὐτὸς εἶναι! Ὁ Σάμπο! Ὁ Σάμπο! — Αἱ! εὐὸ σαι; φώναξε τότε ὁ ἐχθρὸς βασιλιάς. Πέθανε λοιπόν! — Καὶ σήκωσε τὸ σπαθὶ τοῦ κάκκινου ἀπ' τὰ αἱμᾶτα.

Μὰ τὸ ὄλογο τοῦ Σάμπο χύμηξε πάνω του καὶ τὸ ἀκίνητο δόρυ τοῦ καβαλλάρη χάθηκε ἀπὸ στήθος τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀκούστηκε μιά σύντομη, μιά ἀπαρραχτικὴ κραυγὴ. Ὁ Σάμπο λογάρισε τὸν κίνδυνον ποῦχε περάσει. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ νικήσουν; Τότε μιά μέθῃ τὸν κυρίεψε. Τὰ χέρια του ἐσφίγγαν τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα. Καὶ ἡ φωνὴ του βόησε:

— Ἐμπρός! Θὰ νικήσουμε!...

Ὅταν ἐξημέρωσε, ὁ ἐχθρὸς ἀποδεκατισμένος, παραδόθηκε. Οἱ νικημένοι ἀρχηγοὶ εἶχαν γονάτισε μπρὸς τὸν γερο βασιλιά.

— Μὴ ζητᾶτε χάρι ἀπὸ μένα, τοὺς εἶπε, ἀπ' αὐτὸν πρέπει νὰ τὴ γυρέψετε, τὸ νικητὴ ποὺ ἔλασε τὸ βασιλεῖό μου!...

Κ' ὁ γερο-βασιλιάς ἔδειχνε μὲ ὑπερηφάνεια καὶ στοργὴ τὸ Σάμπο, ποὺ στεκόταν κοντὰ του, ἀκουμπώντας τὸ χέρι τῆς Αἰσά.

— Γυεῖ μου, τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς, σὲ σένα χρωστούμε τὴ ζωὴ μας καὶ τὴν ἐλευθερία μας, ἀποφασίσε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία των ἀνθρώπων αὐτῶν!...

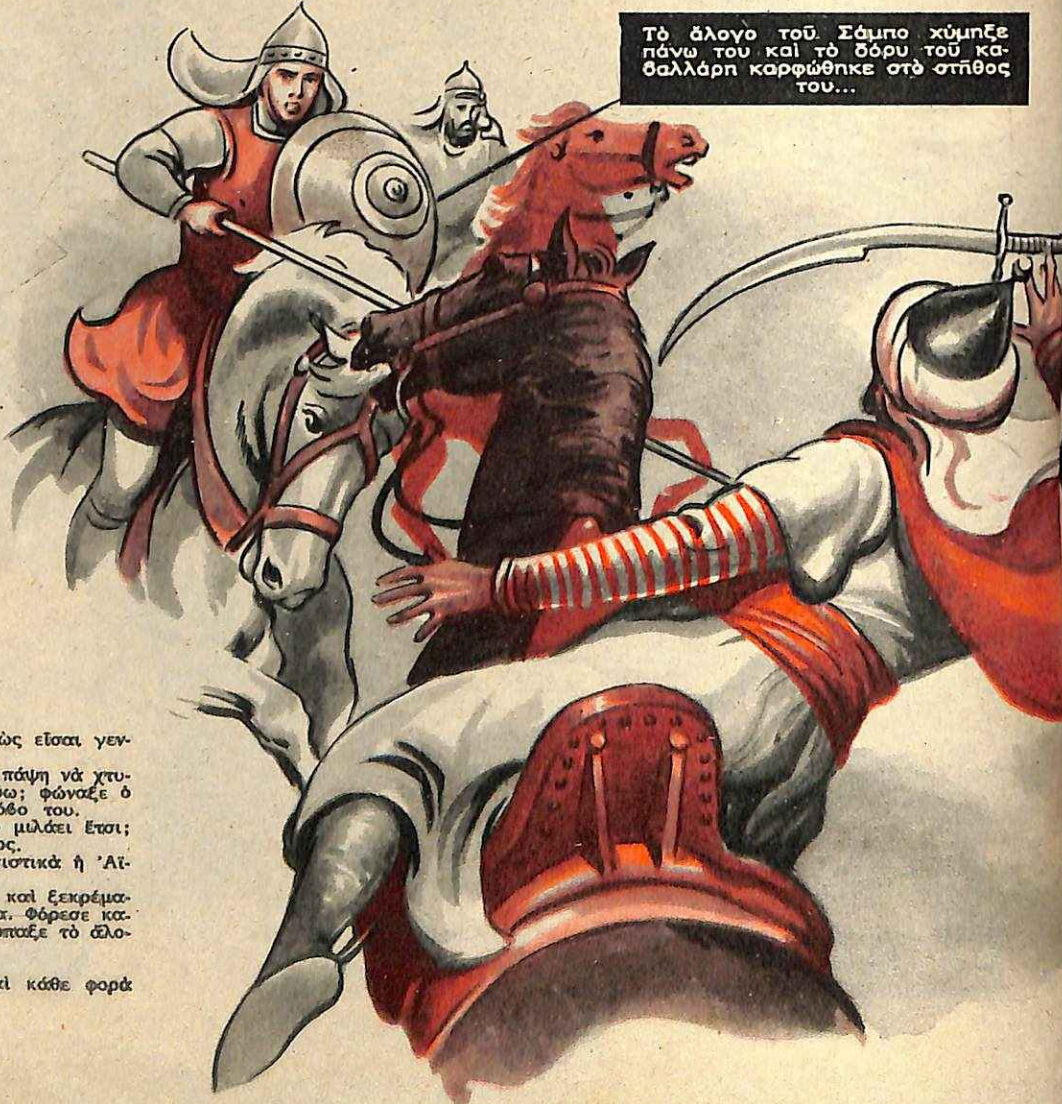
— Ἄς εἶναι ἐλευθεροὶ! εἶπε ὁ Σάμπο.

— Ω! Σάμπο τοῦ φώναζε ἡ Αἰσά, εἶσαι ὁ πιὸ γενναῖος ἄντρας! — Χάρης σὲ σένα, ἀγαπημένη μου γυναῖκα! εἶπε ὁ Σάμπο καὶ τὴ φίλησε.

Ζήτησε ὁ Σάμπο! Ζήτησε ὁ Σάμπο! φώναζε ὁ λαός. — Καὶ ὁ Σάμπο κατὰλασε πᾶς πὺς στὸ ἔξῃς δὲν θὰ ἦταν δειλός, ἀλλὰ ὁ Σάμπο ὁ ἥρωας!...

ZIZEΛ ΒΑΛΛΕΡΕ

Τὸ ὄλογο τοῦ Σάμπο χύμηξε πάνω του καὶ τὸ δόρυ τοῦ καβαλλάρη καρφώθηκε στὸ στήθος του...

Μπορεῖ νὰ τὴν προκαλέσῃ καὶ τὸ πιὸ ἐλαφρὸ τραῦμα

Οἱ θλάσεις τὸν νεφρὸν εἶναι περισσότερο συχνὲς ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε. Ἀλλ' ἀποτελοῦν, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ, ἕνα θλιβερό προνόμιο τῶν ἀνδρῶν. Οἱ σύγχρονες στατιστικὲς δείχνουν πὺς σὲ 100 ἀνδρῶν ποὺ παθαίνουν θλάσι τὸν νεφρὸν, τὰ 92 % εἶναι ἄνδρες, ἐνῶ ἡ ἀναλογία τὸν γυναικῶν μόλις φθάνει τὸ 8 %.

Ὁ πρῶτος ποὺ περιέγραψε τὴ θλάσι τὸν νεφρὸν, ἦταν ὁ Γαλλὸς. Αὐτὸ τὸ ἀτύχημα — γιὰτὶ πρόκειται περισσότερο γιὰ ἀτύχημα παρὰ γιὰ ἀσθένεια — μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ σ' ὅποιον ἡλικία. Ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς θλάσεως τὸν νεφρὸν εἶναι ὁ τραυματισμός. Κάθε τραῦμα στὴν περιοχὴ τὸν νεφρῶν π. χ. μιά κλωτσιὰ ἀπὸ ἄλογο, ἕνα χαμηλὸ χτύπημα στὸν μῦο, μιά πτώσι κλπ. εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ θλάσι. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ τραῦμα δὲν ἀφορᾷ ἀμέσως τὰ νεφρά. Ἐνα χτύπημα π. χ. στὴ λεκάνη ἢ στὴ σπονδυλικὴ στήλη ἢ στὴν ἔδρα κλπ. μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θλάσι τὸν νεφρὸν.

Ἡ θλάσις τὸν νεφρὸν μπορεῖ νὰ προκληθῇ ἀπὸ μιά βίαιη μυϊκὴ σύσπασιν. Ἡ περίπτωσι αὐτὴ, ὅμως, εἶναι περισσότερο σπάνια.

Οἱ χειρουργοὶ ὑπογραμμίζουν τὸ ἔξῃς: Ἡ σοβαρότης τὸν βλαδὸν ποὺ προκαλοῦνται στὰ νεφρά δὲν εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν σπουδαιότητα τοῦ τραύματος. Ἐνα ἐλαφρὸ τραῦμα π. χ. μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θλάσι τὸν νεφρὸν. Μεγάλαι καὶ ἐκτεταμέναι τραύματα, ἀντίθετα, ἀφήνουν ἀδίκτα τὰ νεφρά.

Ἡ θλάσις τὸν νεφρὸν εἶναι μιά σοβαρὴ πάθησις. Ὁ ἀσθενὴς πονεῖ στὴν περιοχὴ τῆς ὀσφυακτικῆς χώρας, ἀναπνέει μὲ δυσκολία κ' ἔχει τάσι στὴ λιποθυμία. Τὸ κυριώτερον σύμπτωμα, ὅμως, τῆς θλάσεως τὸν νεφρὸν εἶναι ἡ αἵματουρία, ποὺ παρατηρεῖται στὰ 95 % τὸν περιπτώσεων.

Ἡ αἵματουρία παρουσιάζεται ἀμέσως ἢ λίγη ὥρα μετὰ τὸ ἀτύχημα.

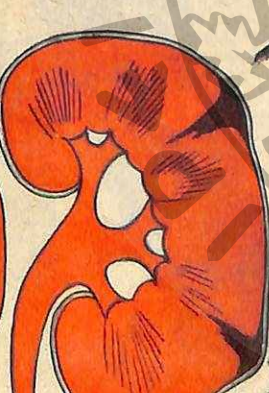
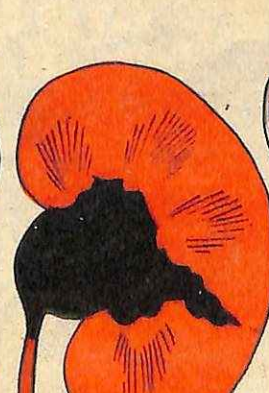
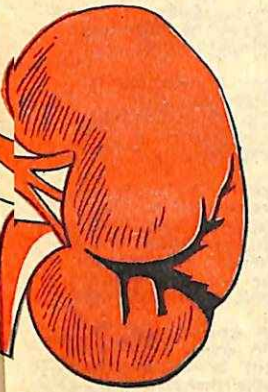
Ὁ ἀσθενὴς, στὴν ἀρχὴ, δὲν μπορεῖ συνήθως νὰ οὐρήσῃ. Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο, ὅμως, ἀρχίζει νὰ οὐρᾷ κανονικὰ. Ἀλλὰ τὰ οὐρά του ἔχουν ἕνα κοκκινωτὸ χρῶμα, ποὺ δείχνει τὴν παρουσίαν αἵματος μέσα σ' αὐτά.

Σὲ ὀρισμέναις περιπτώσεις, ἡ θεραπεία ἐπέρχεται μόνῃ τῆς. Ἡ αἵματουρία διαρκεῖ μερικὲς ἡμέρες. Ὄχι περισσότερο ἀπὸ 8-10. Ἐπειτὰ τὰ οὐρά ξαναγίνονται καθαρά καὶ οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, ἐμφανίζεται μιά δευτεροπαθὴς αἵματουρία, ἔπειτα ἀπὸ μιά κατάστασι ηρεμίας ποὺ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ὀλόκληρο μῆνα.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐπέρχεται μόλυνσις, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ ὕψηλὸ πυρετὸ, ρίγη, ἔντονη αἵματουρία, πόνους στὰ νεφρά κλπ. Ὁ ἀσθενὴς γίνεται ὀλοένα καὶ πιὸ ὥχρος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ πᾶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ἡ ψηλάφησις δείχνει τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς αἱματώματος, ποὺ ὁ ὄγκος του αὐξάνει συνεχῶς καὶ ποὺ ὀφείλεται στὴ ρῆξι μιάς ἢ περισσοτέρων ἀρτηριῶν.

Α. Μερικὴ θλάσις, ἔπειτα ἀπὸ τραῦμα. Β. Ἐκτεταμένη θλάσις σὲ ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ νεφροῦ. Γ. Θλάσις τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ νεφροῦ. Δ. Τὸ αἷμα περνᾷ στυγνὰ οὐροφόρους ἀγωγούς καὶ χρωματίζει κόκκινα τὰ οὐρά. Ε. Θλάσις στὸ κέντρον τοῦ νεφροῦ. Ζ. Μικρὲς ἐξωτερικὲς θλάσεις ποὺ δὲν ἐπηρεάζουν τὴν κανονικὴ λειτουργία τὸν νεφρῶν.

Θηλιάσις Τὸν Νεφρὸν

ριῶν τὸν νεφρὸν. Παρατηρεῖται ταυτόχρονα πτώσις τῆς ἀρτηριακῆς πίεσεως καὶ ἐλάττωσις τὸν ἐρυθρὰν αἱμοσφαίριων, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς βαρεῖα ἀναιμία καὶ ν' ἀπειλήσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐνα ἄλλο δυσάρεστο ἐπακόλουθο, ποὺ καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐμφανίζεται ἀρκετὸ καιρὸ μετὰ τὸ ἀτύχημα εἶναι ἡ καλουμένη τραυματικὴ ἰδρονέφρωσις, δηλαδὴ ἡ διαστολὴ τοῦ νεφροῦ ἀπὸ τὸ ἐκχυλόμενο αἷμα καὶ ὁ σχηματισμὸς μιάς κύστεως, ποὺ ὁ ὄγκος τῆς αὐξάνει συνεχῶς.

Ἀλλὰ ἐπακόλουθα, μεταγενέστερα ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ ἐπίσης, εἶναι οἱ νεφρίτιδες, ἡ ἀτροφία τὸν νεφρῶν, ἡ λιθίασις κλπ.

Γι' αὐτὸ, ἡ θλάσις τὸν νεφρὸν, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ἐλαφρὴ, πρέπει νὰ παρακολουθεῖ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Ὅπως εἶδαμε, ἄλλωστε, τὰ πρῶτα συμπτώματα δὲν εἶναι σοβαρά. Ὁ κίνδυνος μπορεῖ νὰ παρέλθῃ ἀπὸ τὶς ἐπιπλοκὰς ποὺ ἐμφανίζονται ἀργότερα.

Σὲ ὀρισμέναις περιπτώσεις, ἡ ἀπόλυτὴ ἀκίνησις μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἴασι. Σὲ βαρύτεραις μορφῆς, ὅμως, ἐπιβάλλεται ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Ὁ χειρουργὸς ράβει τὸ νεφρὸ ποὺ ἔχει θιγῇ (πράγμα ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο καὶ ἀπαιτεῖ μεγάλη δεξιότητι) ἢ, όταν οἱ καταστροφὲς εἶναι μεγαλύτερες, τὸ ἀφαιρεῖ τελείως.

Οἱ σύγχρονες στατιστικὲς δείχνουν, δυστυχῶς, ὅτι οἱ ἀπλὲς θλάσεις, ποὺ θεραπεύονται μόνες τους, ἀποτελοῦν ἕνα ἐλάχιστο ποσοστὸν, σχετικὰ μὲ τὶς ἄλλαι, ποὺ ἀπαιτοῦν χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις στὰ νεφρά ἐθεωροῦντο ὡς προχτεῖς ἀκόμη, ἐξαιρετικὰ δύσκολαι καὶ ἐπικίνδυναι καὶ γι' αὐτὸ ἐλάχιστοι χειρουργοὶ τὶς ἀποτολοῦσαν. Τὴ σοβαρότητά τους τὴν διατηροῦν ἀκόμη καὶ σήμερα. Ἀλλ' οἱ κίνδυνοι ἔχουν περιορισθῇ στὸ ἐλάχιστο, χάρις στὰ ἀντιβιοτικὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὶς νέες μεθόδους ποὺ ἐπενοήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Οἱ θλάσεις τὸν νεφρὸν, όταν δὲν ὑπάρχῃ αἵματουρία ἢ όταν δὲν ἐμφανίζεται ἀμέσως, συγχέονται πολλὰς φορὲς μὲ τὴν ἰσχιαλγία. Οἱ πόνοι ἐνοπιζοῦνται στὸ ἴδιο περίωτον σημείον καὶ γι' αὐτὸ εἶναι δύσκολο στὸ γιὰτρὸ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀκριβὴ αἰτία τους.

Ἀλλ' ὅπως εἶπαμε, οἱ θλάσεις δὲν ἀποτελοῦν ἀσθένεια, ἀλλὰ συνέπεια ἑνὸς τραύματος, μιάς πτώσεως κλπ. Γι' αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα αὐτοῦ τοῦ εἶδους, πρέπει νὰ προσέχουμε ἰδιαίτερος, τὰ νεφρά καὶ νὰ καταφεύγουμε στὸ γιὰτρὸ, μόλις αἰσθανθοῦμε τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι.

Ἡ θλάσις τὸν νεφρὸν μπορεῖ νὰ προκληθῇ καὶ ἀπὸ μιά βίαιη μυϊκὴ σύσπασιν...

‘Ο γλύπτης Σανρόμα παρουσιάστηκε στην αστυνομία, αναστατωμένος, μ’ ένα πακέτο...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-Μπρέρα! Ακούοντας την αγαπημένη φωνή, η Μαντελέν, έτρεξε στο κρεβάτι του Ζάν. "Επειτ' απόνοι παραγμένο ύπνο, ο μικρός είχε ξυπνήσει. Τα μάτια του κύτταζαν με αγωνία τη μητέρα του. Η Μαντελέν προσπάθησε με κόπο να του χαμογελάσει κι' έπιασε το χέρι του που έκαιγε απ' τον πυρετό. Ουμώσαν τώρα τα λόγια που είχε πη ό γιατρός. — Σε μία ώρα το πολύ, ή ένεσι πρέπει να κατεβάσει τον πυρετό. Έιληά φορές στίς δέκα, αυτό το φάρμακο φέρνει αποτέλεσμα... —

«Ένληά φορές στίς δέκα», σκέφτηκε άπελπισμένη ή Μαντελέν. —

— Πώς νοιώθει, Ζάν; ρώτησε το παιδάκι. — Μαμά, ψιθύρισε ο μικρός, δεν θέλω να πεθάνω! — Η Μαντελέν ένοιωσε την καρδιά της να κομματιάζεται. Τώρα, ο μικρός είχε κλείσει τα ματάκια του και φάνηκε πιο κανονική ή άναστησή του. Έδώ και μία βδομάδα, που άγρυπνούσε πάνω απ' το προσκέφαλο του παιδιού της, ή Μαντελέν ένοιωσε τον εαυτό της πάρα πολύ κουρασμένο. Κουρασμένο όχι μόνο στο σώμα, αλλά και στην ψυχή. Ναι, στην ψυχή, γιατί, σ' αυτές τίς τραγικές ώρες, που παίζονταν ή ζωή του παιδιού της, ξαναθυμόταν με τύψεις τί είχε κάνει.

«ΔΕΙΝΟΘΕΩΝ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ»

Σίγουρα, δεν θα ξεχνούσε ποτέ την ήμερα εκείνη που έφερε αναγχείλει στο φίλο της πώς έπρεπε να ξεκόψει για πάντα απ' τον άντρα της, γιατί θα γεννιόταν το «παιδί τους». Μά αυτός, αντί να τη βοηθήσει, έκοψε απότομα το δεσμό τους. Και ή Μαντελέν κατάλαβε πώς, ενώ γι' αυτή ή έρωτάς της ήταν ό μοναδικός σκοπός της ζωής της, για εκείνον ήταν μία άπλη περιπέτεια σαν τίς άλλες...

Επειτα γεννήθηκε ό Ζάν και ή ζωή τους άλλαξε. Ο άντρας της, ό Ζυλιέν, τόσο τίμιος, τόσο ελλικρινής πάντα μαζί της, φάνηκε άκόμα πιο άφοσιωμένος, πιο στοργικός. Και ή Μαντελέν δεν είχε το θάρρος να του πη πώς το παιδί δεν ήταν δικό του... Έτσι, κύλησε ό καιρός μέσα στο ψέμμα. Μά τα σφάλματα κάποτε, άργά ή γρήγορα, πληρώνονται. Και ή στιγμή είχε φτάσει να πληρώσει ή Μαντελέν το άσυγχώρητο σφάλμα της. Ο Ζάν ήταν άρρωστος, ίσως να πέθαινε. Η τραγική κραυγή του: «Μαμά, δεν θέλω να πεθάνω» την έσκιζε σαν μαχαίρι.

Έπρεπε να πληρώσει. Ο Θεός ήταν δίκαιος. Είχε άπατήσει τον άντρα της. Κι' αυτός, ό Ζυλιέν, έκανε κάθε τί για να την ευχαρίστη, να μην της λείψει τίποτα. Και πόσο τον άγαπούσε το μικρό Ζάν! Ήταν το παιδί του! Μόλις άρρώστησε, έτρεξε και φρόντισε για όλα, για το γιατρό, τα φάρμακα, και συχνά καθόταν ανήσυχος, τρέμοντας, στο προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού.

Άρχισε να βραδυάζει και μέσα στη μισοσκότεινη κάμαρα, ή σιωπή βάραινε σαν έφιάλτης. Ακούγόνταν μόνο το μονότονο τικ - τικ του έκκερμούς. Η σκέψη της Μαντελέν ξαναπήγε στον άντρα της. Γιατί άργούσε άπόψε; Θυμήθηκε πάλι το σοβαρό πρόσωπο του γιατρού. Ο Ζάν κινδύνευε! Όχι, όχι, δεν ήθελε να χάσει το παιδί της.

Ακούστηκαν βήματα στο διάδρομο. Τό φώς άναψε. Ήταν ό Ζυλιέν με το γιατρό. Η Μαντελέν έτρεξε κοντά τους:

— Γιατρέ, έίπε, ό πυρετός δεν έπεσε... Ο μικρός παραμιλάει!... Ο γιατρός δεν έίπε τίποτα. Μόνο άρχισε να εξέταζει τον άρρωστο.

Ήταν ένα παιδάκι δυό χρονών, ένα ξανθό άγοράκι, χαριτωμένο, μ' όλο τον πυρετό και την άδυναμία του.

Η καρδιά της Μαντελέν, χτυπούσε, περιμένοντας μ' άγωνία τί θα έλεγε ό γιατρός!

— Έκανα ό,τι μπορούσα, έίπε στο τέλος αυτός. Συνήθως αυτές οι ένεσεις φέρνουν άποτελέσματα. Δεν υπάρχει άλλο φάρμακο...

— Σώστε το παιδί μου, γιατρέ! φώναξε ή Μαντελέν κλαίγοντας.

— Μην άπελπίζετε, κυρία μου. Κουράγιο ως αύριο... Άς περάσει αυτή ή νύχτα... Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να γίνει. Συμβαίνουν τόσα θαύματα!...

Κι' ό γιατρός έφυγε. Τότε, ό Ζυλιέν της έίπε:

— Μαντελέν, δεν άντέχεις πιά. Πρέπει να πάς να πλαγιάσεις. Θα μείνω εγώ άπόψε κοντά στον Ζάν. Πήγαινε συ στην κάμαρά σου, να ξεκουραστείς λιγάκι.

Εκείνη δεν άπάντησε και τράβηξε με κλονισμένα βήματα στην κάμαρά της.

Άλλά σε λίγο στάθηκε. Της έκανε κακό να βλέπει τον άντρα της να ύπνιξη για ένα παιδί που δεν ήταν δικό του! Με φωνή σβυμένη, άρχισε να του λέει:

— Ζυλιέν, πρέπει να μάθεις αυτό που πάντα σου τώχα κρύφει.

— Άκούσε... — Είσαι πολύ κουρασμένη, Μαντελέν, τί δέκοφε, πήγαινε να πλαγιάσεις. Έχεις πολλή άνάγκη να ξεκουραστείς. Θα σε φωνάσω αν χρειαστεί...

Τράβηξε ξανά για την κάμαρά της κι' έπεσε ντυμένη στο κρεβάτι.

*

Ένα φώς άναψε στην κάμαρά της και την έγερσε ξαφνικά. Η Μαντελέν άναγώνισε τότε Ζυλιέν. Σκέφθηκε πώς ό άντρας της είχε πάει για να της πη πώς ό Ζάν πέθανε.

— Μαντελέν... άρχισε ό Ζυλιέν.

Η Μαντελέν έτρεξε κοντά του και τού σφίξε τα χέρια με άπελπισία.

— Ο πυρετός κατέβηκε, της έίπε ό Ζυλιέν. Έδώ και δυό ώρες, το παιδάκι κοιμάται ήσυχο...

Τα μάτια του έλαμπαν άπό χαρά και ή συγκίνησή του ήταν φανερή. Κλαίγοντας με λυγμούς, ή Μαντελέν, δίχως να μιλήσει, σφίχτηκε πάνω του, άναστατωμένη άπό τύψεις μη μπορώντας να κυττάξει τον άντρα της στα μάτια.

Όταν κάποτε τα νύχρα της ήσύχασαν, ένοιωσε την άνάγκη να του τή διηγηθεί όλα, ν' άπαλλαγεί απ' τη βαραία σιωπή, απ' τίς τύψεις που βάραιναν την καρδιά της τόσο καιρό.

— Ζυλιέν, άρχισε να του λέει με σβυσμένη φωνή, Ζυλιέν, σε άπάτησα, σε γέλασα. Δεν άξίζω την άγάπη σου, τ' άνομά σου. Όχι! Ο Ζάν, που τον νομίζεις παιδί σου, δεν είναι παρά τό...

— Σώπα, Μαντελέν, της έίπε αυτός, βάζοντας την παλάμη του χεριού του στο στόμα της, σώπα, μη λές τίποτα... Ποτέ σου, μ' άκούς, ποτέ πιά να μη μιλήσεις γι' αυτό...

Και τότε ή Μαντελέν κατάλαβε πώς ό Ζυλιέν τή ήφερε άπό καιρό, άπό δυό χρόνια, όλα. Άλλά ήφερε επίσης να φυλάει το θλιβερό αυτό μυστικό, ήφερε να συγχωρήσει γιατί είχε μεγάλη ψυχή, κι' άκόμα γιατί καταλάβαινε ότι ή Μαντελέν δεν άγαπούσε πιά τον άλλο...

RENE MARIEL

Σκέφθηκε πώς ό άντρας της είχε πάει για να της πη πώς ό Ζάν πέθανε...

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρύ

Η κατατρεχμένη

Α'.

Απ' το όμορφο κι' άπλό εκείνο σπίτι, το πνιγμένο, μέσ' στους κισσούς, τίς γκλυσίνες και τίς κληματίδες, φαινόταν το ποτάμι που κυλούσε άνάμεσα στα πονύφια δέντρα, απ' το Λος προς το Άζαί. Κι' έφτανε ως εκεί ό θόρυβος των νερούλων της άκρης αυτής της Τουραίνης.

Κόντευε να βραδυάσει πιά, ύστερ' άπό μία ζεστή καλοκαιρινή ήμερα. Η Σαρλότ Λεμάρς είχε καθήσει στην βεράντα της Πράσινης Βίλλας, άνάμεσα στα δυό παιδιά της, τη Λουίζα και την Κλαίρη, ίδιωμας άδελφούλες έξη χρονών, τί μία ξανθή και γαλανομάτα, την άλλη μελαχροινή με μάτια σκούρα καστανά.

— Μπορείτε να παίξετε κοντά μου, μικρούλες μου, έίπε ή μητέρα.

Η Σαρλότ ήταν 24 χρονών. Η ειλκρινεία της ματιάς της φανέρωνε άμέσως την τίμια ζωή της και τον εύγενικό χαρακτήρα της, ενώ το φαρδύ της μέτωπο έδειχνε άνεπτυγμένη νοημοσύνη και σταθερή θέληση.

Ήταν όμορφη, γεροδεμένη, ψηλή κι' εύλύγιστη. Φορούσε ένα άσπρο φόρεμα λίγο έφαρμωστό στη μέση της. Κι' έμοιαζε σαν μία απ' τίς κλασσικές εκείνες μορφές, τίς γλυκειές και τρυφερές, που βλέπει κανείς στα βιβλία των θρύλων και που θυμίζουν τους ώραίους κρίνους.

Η ματιά της είχε μιαν έκφραση όνειροπόλα. Όστόσο, ήταν θλιμένο τ' όνειρό της... Είχε παντρευτεί με τον μηχανικό Ζωρζ Λαμάρς. Ύστερα όμως άπό δυό χρόνια εύτυχίας, ό άντρας της είχε μείνει δίχως δουλειά, γιατί είχε κλείσει το εργοστάσιο που διηύθυνε.

Άφου έβγαζε του κάκου να βρη μία άλλη ίκανοποιητική θέση, άναγκάστηκε να έκπατοισθή — μολονότι λάτρεινε τη Σαρλότ. Είχε πάει στην Αυστραλία, για να εργασθή σε κάτι μεταλλεία.

Θάθελε πολύ ή Σαρλότ να τον άκολουθήσει, αλλά φοβόταν να υποβάλει τα παιδιά της στίς ταλαιπωρίες ενός τόσο μακρινού ταξιδιού. Άλλωστε, όταν την άποχαιρετούσε με σπαραγμό, ό Ζωρζ της είχε πη: — Κάνε ύπομονή, χρυσή μου! Τρία - τέσσερα χρόνια το πολύ. Ύστερα θα γυρίσω, για να ξαναδω κοντά σου την εύτυχία...

Εκείνη προσπαθούσε με θάρρος να του κρύψει τα δάκρυά της, για να μη τον λυπήσει άκόμη περισσότερο. Μά τον άγαπούσε πάρα πολύ.

— Ναι, ναι, του ύποσχέθηκε, ή καρδιά μου κι' οι σκέψεις μου όλες θάναί πάντα δικές σου... Σου τ' όρκίζομαι!

Τον παρακολούθησε ύστερα με τα μάτια, άσπου χάθηκε στη στρόση του δρόμου που οδηγούσε στο σταθμό του Μόν. Όταν έπαψε, πιά να τον βλέπει, δοκίμασε τη φοιχή, τη μαρτυρική εντύπωση πώς είχαν τελειώσει όλα, πώς δεν θα ξαναγύριζε ποτέ! Άπλωσε τα χέρια της μ' άπελπισία προς τον όρίζοντα, προς το μέρος του ποταμού, και τραύλισε:

— Ζωρζ!... Ζωρζ μου!

Ύστερα λιποθύμησε.

Τώρα είχαν περάσει δυό χρόνια άπό τότε. Σ' αυτό το διάστημα, ό Ζωρζ της έστελνε γράμματα φλογερά, κι' αυτή του άπαντούσε με το ίδιο πάθος.

Τα γράμματά του, το χαμόγελο των παιδιών της... να όλη της ή ζωή!

Ένα - δυό χρόνια άκόμη, κι' ό Ζωρζ θα ξαναγύριζε.

Ό πώς τό σκεπτόταν! Αυτή ή συνεχής σκέψη, αυτή ή έννευριστική άναμονή είχε άφίσει στα λεπτά χαρακτηριστικά της τη σφραγίδα μιας βαθείας μελαγχολίας, για τα χρόνια που έχανε απ' την εύτυχία της...

Με τα μάτια καρφωμένα στον ούρανό, όπου άνάθαινε δειλά τα πρώτα άστέρια, έα-

Νύχτωσε σιγά - σιγά. Δεν φυσούσε το παρσιμικό αεράκι. Η ατμόσφαιρα ήταν κατακάθαρη, άκόμα και πάνω απ' το ποτάμι.

Βήματα βαρεία άκούστηκαν ξαφνικά στο κατηφορικό μονοπάτι, που περνούσε δίπλα στην Πράσινη Βίλλα και κατέβαινε σαν ρείδι άνάμεσα στους βράχους για να συναντήσει το δημόσιο δρόμο του Άζαί.

Δυό κεφάλια άναυαλλισμένα, με μάτια καλοκάγαθα ξεπρόβαλαν πάνω απ' το χαμηλό πεζούλι της βεράντας.

— Καλησπέρα, κυρία Σαρλότ.

— Καλησπέρα, φίλοι μου.

Ήσαν ό Λανζερώμ κι' ό Κορπλέ, δυό εργάτες που δούλευαν σε μία γειτονική γυψοκάμιν, που είχε άρχισι να λειτουργή τελευταίως. Περνώνας το πρωί, φώναζαν την καλημέρα τους στη νέα γυναίκα που άνοιγε τα παράθυρά της. Και το βράδυ την καλησπέραζαν, φευγοντας.

Ο ήχος των βηματών τους έδωσε σιγά - σιγά, έπαψε ν' άκούγεται.

— Μαμά! Μαμά! φώναξαν ξαφνικά τα παιδιά, με φοβισμένη έκπληξη.

Η Σαρλότ πήδησε όρθια, έτοιμη να τή προστατέψει άπό κάθε κίνδυνο. Ένας άντρας είχε φανή στη βεράντα, πίσω της. Όταν τον άναγώνισε, ή νέα γυναίκα έκαμε μία κίνηση άποστροφής και πήρε έκφραση άγέρωχη και τραχεία.

— Εσείς, κύριο Ματί! έίπε. Πάλι έσείς! Πήρε απ' τα χέρια τα δυό παιδιά και τή άδήγησε μέσ' στο σπίτι.

— Περιμένετε με στην κάμαρά σας, τους έίπε. Θαρρώ άμέσως.

Ύστερα ξαναγύρισε στη βεράντα, όπου στεκόταν ό επισκέπτης.

— Η παρουσία σας έδώ είναι προσβλητική για μένα, του έίπε. Τί θέλετε;

Εκείνος ήταν ένας ψηλός νέος, σχεδόν συνομήλικος με τη Σαρλότ, με τετράγωνους ώμους, ντυμένος κομψάτα. Κρατούσε στο χέρι ένα μαστίγιο και φορούσε μπότες ιππασίας, κυλότητα και κοντό σακκάκι. Τ' ά-

— Ήθελα να σας ξαναπώ, άκόμη μία φορά, πόσο σας άγαπώ!... έίπε στη Σαρλότ.

λογό. του χλιμίντριζε εκεί κοντά, στο μονοπάτι όπου τόχε άσισε.

Ήταν φτωχός ο Ματί, μολοντί είχε άρεκή κτηματική περιουσία. Γιατί τα κτήματά του ήταν έδαφικές έκτάσεις άγονες κι άκαλλιεργήτες.

Κινηγούσε τις γυναίκες, έπαιζε χαρτιά, λάτρευε όλα τα σπόρ και περνούσε μία ζωή άώφελη, μία ζωή παρασίτου, γυρίζοντας από πυργο σε πυργο, από κυνηγι σε κυνηγι, και προσφέροντας την κυνηγετική του πείρα στους πρωτόπειρους κάποτε πυργοδοστούς.

Οι χωρικοί τον άγαπούσαν γιατί φαινόταν όμιλητικός και καταδεχτικός. Δεν έκαναν τον κόπο να τον μελετήσουν βαθύτερα και ν' ανακαλύψουν τα έλαττώματά του.

— Γύριζε άπ' τον πυργο του Φενεστρέλ, είπε με φωνή λίγο τρεμουλιαστή άπ' τη συγκίνηση. Δεν μπόρεσα να μ' σταματήσω μπροστά στο σπίτι σας... άκούγοντάς σας να μιλάτε με τα παιδιά σας, στη βεράντα... Ήθελα να σας ξαναπώ άκόμη μία φορά πόσο σας άγαπώ! Ήθελα να σας παρακαλέσω και πάλι να με λυπηθήτε!

Ή Σαρλότ έκαμε μία χειρονομία θυμού, περιφρονήσεως κι άδίας.

Ο νέος χλώμιασε και σώπασε, ζαρώνοντας άπειλητικά τα φρύδια του.

— Όταν μού εκδηλώσατε για πρώτη φορά τον έρωτά σας, άπάντησε ή νέα γυναίκα, δίχως να με σεβάσθηκε καθόλου, δεν σας άφισα καμμία έλπίδα. Σας είπα καθαρά πως όλη μου ή ζωή είν' άφιερωμένη στον άντρα μου και στα παιδιά μου και πως δεν υπάρχουν καμμία θέσι για το έγκλημα που μού προτείνατε.

»Φανταζόμουν πως θα δεχνούσατε πιά το δρόμο του σπιτιού μου. Μά να που σήμερα σας ξαναβλέπω εδώ, γεμάτο θάσος, με διαθέσεις άπειλητικές! Δεν καταλαβαίνετε πως είναι άνανδρεία αυτό που κάνετε;... Ξέρετε πως είμαι μόνη, εδώ στην έρημια...

— Το ξέρω. Μά έχω μία δικαιολογία; Σας άγαπώ σαν τρελλός!

— Κι' εγώ ντρέπομαι γιατί μ' άγαπάτε...

— Σαρλότ! πρόφερε υπόκωφα ο Ματί. Πρέπει να με φοβάσαστε... αν έξακολουθήσετε να με περιφρονείτε!

Κι' έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, απλώνοντας τα χέρια του. Έκείνη τραθήχτηκε πίσω, με το λαιμό στεγνό και τ' άδόντια σφιγμένα.

Ο Ματί προχωρούσε άκόμη και την έφτασε, τη στιγμή που θάφευγε τρέχοντας. Της άρπαξε σφιχτά τα μπράτσα, νικώντας την αντίστασή της.

— Γιατί δεν θέλετε να μ' άγαπήσετε, Σαρλότ; της είπε. Θα μπορούτε να με κάνετε ό,τι θέλετε, θα σας ύπακούω σε όλα... Λυπηθήτε με, μη με περιφρονείτε, μη με διαώχνετε!... Θα με κάνετε να έγκλημάτσω!

Ή νέα γυναίκα ξαναβρήκε την ψυχραι-

μία της και προσπάθησε να έλευθερωθή.

— Άνανδρε!... Άνανδρε! πρόφερε με σφιγμένα δόντια.

— Σαρλότ, σας ίκετεύω! Πέστε μου μανάχα μία τρυφερή λέξι, μία λέξι άγάπης...

Ή Σαρλότ άνάσαινε λαχανιασμένα, προσπαθούσε να ξεφύγ' άπ' τα χέρια του. Τρόμαζε στη σκέψι πως δεν είχε κανένα για να την ύπερασπισθή! Ή ύπερέτριά της, ή Κατερίνα, γύριζε κάθε βράδυ στο χωριό, όπου έμενε με τον άντρα της.

— Όσο για τα παιδιά της, δεν τολμούσε να τα φωνάξη, από φόβο μην πάθουν νευρική κρίσι, βλέποντας τον άγνωστο εκείνο να βασανίζει τη μητέρα τους.

Είχε νυχτώσει πιά τελείως. Έβγαине όμως τώρα το φεγγάρι.

Από μακριά, έβγαναν γαυγίσματα σκυλιών κι' ο στριγγός ήχος των τροχών ενός κάρρου.

— Σ' άγαπώ! Είπε σιγανά, βραχνά, ο Ματί.

Ξαφνικά άκούστηκε στο μονοπάτι, σ' άπόστασι άκόμη, μία δυνατή και καθαρή άντρική φωνή, που τραγουδούσε κάποιο λαϊκό τραγουδάκι.

»Αμέως λάμψανε τα μάτια της Σαρλότ. Έβγαλε μία φωνή χαράς:

— Ο Ζάν! Είν' ο Ζάν! Σώθηκε... Βοήθεια, Ζάν, βοήθεια!

Ο Ματί είχε χαλαρώσει τώρα το σφίξιμό του. Τού έφευγε ή Σαρλότ κι' έτρεξε ως την άλλη άκρη της βεράντας.

— Α, τώρα θα δούμε αν είσαστε άνανδρος ή όχι! Είπε.

Ή φωνή είχε σωπάσει άπότομα. Ο τραγουδιστής είχε άκούσει τα ξεφωνητά της νέας γυναίκας κι' έτρεχε τώρα προς την Πράσινη Βίλλα.

Ή σιλουέτα του ξεπρόβαλε, μέσ' στα σκοτάδια. Δεν χασομέρησε για να κάνει το γύρο του σπιτιού. Με μία ζηλευτή εύκινησία, πήδησε στη βεράντα, πάνω άπ' το πεζούλι που την τριγύριζε.

— Ζάν! Σώσε με άπ' αυτό τον άθλιο! τού φώναξε ή Σαρλότ.

Και στράφηκε για να δείξει το Ματί. Μά εκείνος είχε χαθή κι' όλας. Και σε λίγες στιγμές, άκούστηκε στο μονοπάτι, πίσω άπ' το σπίτι, ο καλτσασμός του άλόγου του.

— Ο άνανδρος! πρόσθεσε ή νέα γυναίκα. Τόδερα εγώ πως δεν θα τολμούσε να σε περιμένει και να τα βάλ' μαζί σου!... σε περιμένει και την πολυθρόνα της και ξεσπάσε σε λυγμούς. Σχεδόν άμέσως όμως, ξανασηκώθηκε κι' άπλωσε με διάχυσι τα χέρια της στο νεοφερμένο.

— Σ' εύχαριστώ, Ζάν! τού είπε.

Έκείνος ήταν 26 ως 27 χρονών, μετρίου άναστήματος, με σώμα λεπτό και νευρώδες, δραστήρια φυσιογνωμία και μαυρά ξανθοκκίνα. Φορούσε κοστούμι κυνηγού.

Ήταν παιδικός φίλος της Σαρλότ, ο Ζάν Μπερτελέν. Καταγόταν από γονείς φτωχούς γεωργούς. Είχε σπουδάσει σ' ένα σεμινάριο της Τουρ.

Στην άρχή, τον θεωρούσαν στον τόπο του σαν άλήτη, γιατί δεν είχε καμμία σταθερή δουλειά και περνούσε τον καιρό του με το άπαγορευμένο κυνηγι. Πουλούσε στα έξοχικά μαγερικά του 'Αζαί τ' άγρίμια και τα πουλιά που σκότωνε. Μά δεν κρατούσε τα λεφτά για τον εαυτό του. Τάδινε όλα στον έφημέριο του Πόν - ντε - Ρουάν, για τους φτωχούς του.

Ήταν λαθροθήρας από πάθος, κι' όχι από συμφέρον.

Αυτή ή ζωή είχε κρατήσει έφτά ή όχτώ χρόνια, ως την ημέρα δηλαδή που είχε πάρει μία άνέλπιστη κληρονομία κι' είχε βρεθή ξαφνικά με μία άκίνητη περιουσία από δάση και χωράφια.

— Όστόσο... όπως θα δούμε... δεν είχε αλλάξει τις νυκτερινές συνήθειές του.

— Κινηδυνάστε, Σαρλότ, και μού ζητήσατε βρούχι! Είπε.

Ή νέα γυναίκα ήταν άκόμη τόσο συγκινημένη, ώστε δεν σκέφθηκε πως μία άστοχη λέξι της μπορούσε να κάνει τους δυο άντρες να πιστούν στα χέρια.

— Ο Ματί... πρόσφερε.

— Δεν σας ρωτάω τί συνέβη. Τ'ό μαντεύω! Ο άθλιος! Δικό του είναι τ' άλογο που τρέχει στο δρόμο;

— Ναι.

— Θα τον βρώ και θα έξηγηθώμε! Σας ύπόσχομαι πως δεν θα ξαναπατήση το πόδι του εδώ.

Ή Σαρλότ κατάλαβε το λάθος της και φοβήθηκε.

— Όχι, όχι, σας το άπαγορεύω! φώναξε.

— Μά θέλω να τον τιμωρώσω.

— Με ποιά δικαίωμα; Άν σας κάνει αύτη την έρώτησι, τί θα τού άπαντήσετε;

— Έχετε δικήν, ψιθύρισε ο Ζάν με πικρία κι' ύποταγη μαζί.

Γύρισε άλλού τα μάτια του και φάνηκε πως κύτταζε το γύρω τοπίο. Μά, στην πραγματικότητα, κύτταζε στο βάθος της καρδιάς του, και τα μάτια του ήταν ύγρά από δάκρυα.

Γιατί άγαπούσε κι' αυτός τη Σαρλότ. Την άγαπούσε από παιδί. Την ημέρα τού γάμου της με το Ζωρζ Λαμάρν, θέλησε να σκοτωθή.

Αυτή τάξερε όλα, μολοντί δεν της είχε πη ποτέ τίποτε εκείνος. Δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ ούτε μία λέξι για έρωτα, οι δυο τους.

Σε τί θα ώφελούσε άλλωστε; Έκείνη δεν μπορούσε πιά να γίνη δική του. Γιατί ποτέ δεν θ' άπατούσε τον άντρα της, κι' αν άκόμα δεν τον άγαπούσε.

Μά κι' αυτός το καταλάβαινε και τη δικαιολογούσε άπόλυτα. Πόσο είχε ύποφέρει ώστόσο, τις νύχτες που γύριζε μονάχος στα δάση, αφίνοντας να ξεσπάση ή άπελπισία του με λυγμούς!...

— Καλά λοιπόν, θα σας ύπακούσω, είπε. Μπορώ να σας άρνηθώ τίποτε; Και πέρασε άργά τα δάχτυλά του πάνω άπ' τα μάτια του.

Ή Σαρλότ, συγκινημένη, πήγε κοντά του δίχως να την άντίληφθ' και σκούπισε αυτή τα δάκρυά του.

— Θα σε μαλώσω, Ζάν! τού είπε.

Έκείνος έσκυψε το κεφάλι του, σαν παιδί που άτάχτηκε.

— Δεν σου φτάνει λοιπόν ή έλικρινής φιλία κι' ή άδελφική στοργή που σου προσφέρω; πρόσθεσε ή Σαρλότ.

— Ό, ναι, είμαι εύτυχισμένος! Δεν σας ζητώ τίποτε παραπάνω.

— Πιστεύεις λοιπόν πως δεν ξέρω ότι μ' άγαπάς; Άπό καιρό; Πάντα; Και πιστεύεις πως, αν δεν είχα έμπιστοσύνη σε σένα, θα σε φώναζα πριν από λίγο για να με ύπερασπισθής εναντίον εκείνου τού άθλιου που με πρόσβαλλε;

— Άλήθεια, δεν έχετε να με κατηγορήσετε για τίποτε.

— Για τίποτε. Να γιατί μπορείς να βασίζεσαι σε μένα, όπως κι' εγώ ξέρω πως μπορώ ναμ'ι βεβαία για σένα... Σε κατάλαβα και σε λυπάμαι, Ζάν! Νιώθω για σένα βαθειά στοργή, μεγαλειότερη άπ' όσο φαντάζεσαι.

»Ξέρω, δεν θάθελες αυτό... Άλλοίμονο, φτωχέ μου Ζάν! Συχώρεσέ με που σου μιλάω έτσι... Μά πρέπει να ξέρης πως, μετά τον άντρα μου και τα παιδιά μου, είσαι ο άνθρωπος που άγαπώ πιά πολύ στον κόσμο.

— Είμ' εύτυχισμένος, Σαρλότ, πολυ εύτυχισμένος, είπε θλιμένα ο νέος.

Έκείνη άναστήσε, μαντεύοντας το μαρτύριο της καρδιάς του.

— Είμαι μόνη, όλομόναχη, δίχως οίκο-γένεια, χωρίς προστασία. Ο Ζωρζ βρίσκει μακριά, τόσο μακριά ώστε με τρομάζει συχνά ή μοναξιά μου. Όταν πρβα να μείνω σ' αυτό το σπίτι, περιμένοντας τον άντρα μου, δεν θέλησα να δημιουργήσω καινούργιες γνώριμίες. Με περνώνα για άκατάδεχτη... μά δεν με νοιάζει.

— Τίποτα συγκεκριμένο... Είμαι μανάχα έκνευρισμένη και κάνω μαυρές σκέψεις, δίχως να το θέλω. Μά άπάντησέ μου. Θα μάς ύπερασπισθούσαν εναντίον όλου του κόσμου, δυναμμένους άπ' την άγάπη σου για μένα κι' άπ' την άδελφική στοργή που σου προσφέρω;

— Όταν παντρευθήκατε, Σαρλότ, θέλησα να πεθάνω. Σήμερα, θάδινα εύχαρίστος τη ζωή μου για σας. Μη πιστέψετε δε πως θάταν αυτό μία πολύ μεγάλη θυσία εκ μέρους μου... Πέστε μία λέξι μόνο...

— Όχι... ποτέ για μένα... άπάντησε ή νέα γυναίκα, σφιγγοντας του τα χέρια.

Μά για τα παιδιά μου, ποιάς ξέρει; Κι' άφου σώπασε μία στιγμή, πρόσθεσε:

— Φύγε τώρα... άφισέ με. Είμαι πιά ήσυχη... κι' άκούω να με φωνάζουνε τα παιδιά μου... Άπ' αυτό το βράδυ, μου φαίνεται σαν ναμ'ι λίγο πιά κοντά σου...

Ο Ζάν κούνησε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Άλήθεια, είσαστε πιά κοντά μου. Μά εγώ είμαι πάντα το ίδιο μακριά σας.

Σαν να μην είχε άκούσει το δειλό εκείνο παράπονο, ή Σαρλότ πρόσθεσε:

— Άκούσε. Πριν από λίγο, τραγουδούσες στο δρόμο... Θέλω να ξαναρχίσω το τραγούδι σου, τώρα που θ' άφηνες...

— Δεν θα μ'υπερέσω ίσως. Νιώθω σφιγμένη την καρδιά μου... Όστόσο δε δοκιμάσω!

— Καληνύχτα, καλέ μου Ζάν.

— Καληνύχτα, Σαρλότ.

Ο νέος άπομακρύνθηκε. Ή Σαρλότ έμεινε για λίγο άκόμη στη βεράντα, ώπου τον είδε να χάνεται ανάμεσα στα δέντρα.

Ύστερα ξανάκουσε το τραγούδι του, μέσ' στη νύχτα.

Μά, στους τελευταίους στίχους, ή φωνή του έτρεπε, σαν από λυγμούς.

— Το καυμένο το παιδί! ψιθύρισε ή νέα γυναίκα, με τρυφερό οίκτο.

Ύστερα μπήκε στο σπίτι.

Παντού, στην κοιμημένη έξοχη, άπλωνόταν βαθειά σιωπή. Φαινόταν πως τίποτα δεν ζούσε.

Μονάχα, στην άλλη πλευρά τού άσπρου βράχου, όπου άκούμπουσε ή Πράσινη Βίλλα, καίγανε οι φούρνοι του γυφτοκάμινου τού Λανζερώμ, με τις δηλητηριώδεις άναθυμιάσεις τους.

Κάτω άπ' το φως τού φεγγαριού, φαινόταν σαν φαντάσματα άπειλητικά και μυστηριώδη, έτοιμα να ξεράσουν το θανατηφόρο φαρμάκι τους πάνω στη Σαρλότ και στην Πράσινη Βίλλα...

Την άλλη μέρα, ή νέα γυναίκα ξύπνησε άρρωστη. Ένοιωσε βάρος στο κεφάλι και ναυτία. Βγήκε στο δάσος, για ν' άνασάνη, κι' ή κακοδιαθέσι της πέρασε.

Δεν την ξαναπειράζε, όλη την ημέρα. Την έπομένη νύχτα όμως, της φάνηκε έπαυλημένος πως θάχανε τις αισθήσεις της. Σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι, άνοιξε τα παράθυρά της κι' ένοιωσε πως ο καθαρός άέρας της έκανε καλό.

Κοιμότανε μόνη, σε μία μεγάλη κάμαρα με τέσσερα παράθυρα, που τα δυο άπ' αυτά βλέπανε προς την κοιλάδα. Τα παιδιά της πλάγιαζαν στο επάνω πάτωμα, σ' ένα δωμάτιο που οι τοίχοι του δεν άκουμπούσαν στον άσπρο και πορώδη βράχο. Αυτά δεν είχαν χάσει καθόλου το κέφι τους και τη ζωρότητά τους.

Όλη ή βδομάδα, σμενίσθηκαν οι άδιαβείσεις της Σαρλότ. Ένοιωσε κάτι παράξενες ζαλάδες. Άναγκάζονταν κάποτε να σταματήσει, στους περιπάτους της, και ν'

ακουμπήση σ' ένα δέντρο, για πολλή ώρα, ώπου να της περάση ή ζάλη. Τα πόδια της τρέμανε.

Δεν είχε άρρωστήσει ποτέ άλλοτε. Φοβήθηκε τώρα, για τα παιδιά της κυρίως. Πρόσεξε τον εαυτό της, τον περιποιήθηκε όσο μπορούσε. Μά ή κατάστασί της συνεχίζότανε.

Έκανε ύπομονή ώστόσο, πιστεύοντας πως έπρόκειτο για κάποια περαστική κι' άσήμαντη κακοδιαθέσι.

Πέρασε έτσι ένας μήνας, κι' ύστερα δεύτερος, δίχως να καλύτερή ή ύγεια της.

Ο καλόκαρδος Λανζερώμ, ο εργάτης τού γυφτοκάμινου, άνησυχούσε κάποτε.

— Πώς τα πάμε, κυρία Σαρλότ; ρωτούσε.

— Έσθυσε για μία βδομάδα το καμίνι του. Κι' άμέσως ή νέα γυναίκα έγινε καλά — δεν πρόσθεξε όμως αυτή τη σύμπτωσι...

Ύστερα το ξανάναψε, ένα πρωί. Περώνοντας, φώναξε στη Σαρλότ:

— Καλημέρα σας!... Σαν πιά καλά σας βλέπω σήμερα!

Οι ναυτίες της, οι ζαλάδες κι' οι έυε-τοί, ξανάρχισαν. Είχε χάσει πιά τη θέλησί της. Πλανιόταν στην τύχη, στους δρόμους και στα χωράφια, προφέροντας λόγια άσυνάρτητα, κάνοντας σπασμωδικές χειρονομίες, γελώντας ή κλαίγοντας.

Ύστερα έπεφτε, εξαντλημένη, και βυθιζότανε σε βαρύ ύπνο, πουμοιασε με λιποθυμία. Συχνά, οι καρροσιέρηδες την εύρισκαν ξαπλωμένη στη μέση τού δρόμου και την κουβαλούσανε ως το διπλανό χαντάκι, για να μη την πατήσουν τ' άλογά τους.

Έκείνη δεν καταλάβαινε τίποτε, δεν άκούε καθόλου τα γέλια τους, τα χοντρά άστεία τους... Πολλοί άπ' αυτούς μάλιστα, την κύτταζαν λαίμαργα, βλέποντάς την έτσι άμπερασπιστη.

— Όλοι στον τόπο μιλούσανε πιά 'γι' αυτήν.

Στην άρχή, τούς είχε κάνει έντύπωσι ή παράξενη συμπεριφορά της. Σιγά-σιγά, άρχισαν τούς ύπανιγμούς...

Σίγουρα, στενωχωρίοναν μονάχη της, ή χηρούλα, κι' εύρισκε παρηγοριά στο ποτήρι! Αυτό ήταν όλοφάνερα.

Όταν πήγαινε καμμία φορά στην έκκλησία, παραπατούσε στους δρόμους τού χωριού. Της μιλούσανε, μά δεν άπαντούσε. Τα παιδιά άρχιζαν να την παρακολουθούνε, με περιέργεια, τρέχανε πίσω της, χωρίς να κάνουν έκείνη τίποτε για να τα έμποδίση, και μιμόντουσαν τα κλονισμένα βήματά της.

— Είμαι στουπί στο μεθύσι! είπε ένας εργάτης, βλέποντάς την.

Όστόσο μερικοί άμφιβάλλανε άκόμη. Ήταν δυνατό ποτέ να το ρίξη έτσι ξαφνικά στο πιότη ή όμορφη έκείνη, λεπτή και χα-

ριτωμένη γυναίκα, ένα πλάσμα γεμάτο γλυκά και γοητεία; Όχι, ποτέ...

Μά τα σκάδαλα συνεχίζονταν. Κι' έτσι κατέληξαν όλοι να πιστέψουν εκείνο που φαινότανε πιά όλοφάνερα.

Μία Κυριακή, στην έκκλησία, άρχισε να χειρονομή και να μιλά δυνατά, μέσα στη βαθειά θρησκευτική σιωπή. Ύστερα, σαν ναχε τρελλαθή ξαφνικά, τράβηξε προς την έξοδο, τρεκλίζοντας κι' άκουμπώντας στους τοίχους και στα στασίδια.

Την ξαναβρήκαν άργότερα, κοιμισμένη, σε μία γωνία τού δρόμου τού 'Αζαί. Μερικοί άνθρωποι καλόκαρδοι την κουβάλησαν σπίτι της.

Μία φράσι κυκλοφόρησε τότε από στόμα σε στόμα — μία φράσι που είχε ξεκινήσει άπ' το Ματί:

— Τί μπρεκρού!

Αυτό ήταν... Τώρα πιά θα μεγάλωνε ή συκοφαντία, θ' άπλωνε τις ρίζες της, θα ύψανε προς τον ούρανό τα δυνατά κλαριά της... Θ' άρπαζε τη Σαρλότ, θα την έσφιγγε, θα την έπνιγε... θα την έκανε περιγελω του τόπου!

Καλημέρα σας, κυρία Σαρλότ, της είπε μία μέρα ο Λανζερώμ, άνεβαίνοντας προς το γυφτοκάμινο. Θα σύσουμε σήμερα τούς φούρνους, για καμμία δεκαπενταριά μέρες.

Και, ξαφνικά, άπ' την άλλη μέρα κιόλας, ή Σαρλότ ξαναβρήκε στα καλά της. Σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι, άδύνατη, αλλά με το μυαλό της ξεκάθαρο.

Δεν θυμότανε σχεδόν ό,τι είχε συμβή στις ώρες τού «μεθυσίου» της. Ήξερε μονάχα πως ήταν άρρωστη, αλλά δεχνούσε τις λεπτομέρειες, τα άσυνάρτητα λόγια της, τις λιποθυμίες, το σκάνδαλο της διαγωγής της, όλα...

«Μά τί έχω; άναρωτήθηκε. Μού φαίνεται σαν ναχω δυο ζωές... τη μία πονεμένη, γεμάτη μυστήρια, που μού ξεφεύγουνε... την άλλη κανονική, φυσιολογική... Μήπως σάλεψανε τα λογικά μου;»

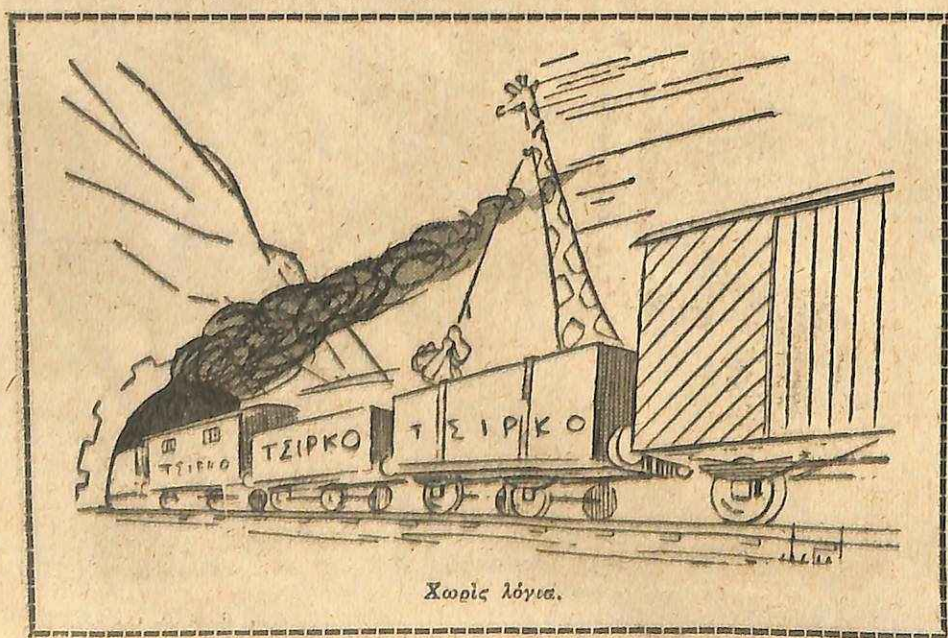
Κυττάχτηκε σ' ένα καθρέφτη κι' άνατρίχιασε όλοκληρη.

Ήταν, λοιπόν, ή Σαρλότ, αυτή ή γυναίκα που έβλεπε μέσ' στο κρύσταλλο, με το σταχτοκίτρινο πρόσωπο, τα κομμένα ματιά, τα άχρωμα και μοραμένα χείλια; Πώς είχε καμπτουριάσει έτσι το περφηνο άλλοτε κορμί της, για να μ'υπερέση ν' άνασάνη πιά εύκολα;

Άλήθεια, ήταν ή Σαρλότ, αυτή ή δυστυχισμένη, που φαινότανε σαν ναχε γεράσει είκοσι χρόνια μέσα σε λίγους μήνες;

Μόνη μπροστά στον καθρέφτη — ενώ τα κοριτσάκια της παίζανε στη βεράντα — άρχισε να κλαί για το κατόντημά της, για τη χαμένη όμορφιά της.

Τώρα που είχε συνέλθει, όταν έβγαине έξω με τα παιδιά της, άκούγε συχνά, στο

πέρασμά της, κάτι ανησυχαστικούς ύπαι-
νιμούς, και δεν τους καταλάβαινε :
— Μπα, μπα! Στέκεται σήμερα στα
πόδια της, η Μπεκρού...
— Οο ξέχασε, φαίνεται, να το τσουξη
σήμερα το πρωί!
Γύριζε και κύταζε εκείνους που μιλού-
σαν έτσι, με έμενε ήρεμη. Σίγουρα δεν
μιλούσανε γι' αυτήν. Ποτέ δεν το υπε-
ρεβότανε. Ήταν τόσο μακριά απ' την
τρογική αλήθεια!
Ακόμα και τα λόγια του γιατρού Ρε-
νεβίλ, όταν πήγε να τον συμβουλευθεί δεν
της άνοιξαν τα μάτια... Τού περιέγραφε
όλα τα συμπτώματα που αισθανότανε, τις
ναυτίες, τις ζάλες, τις λιποθυμίες, και του
ζήτησε τη συνδρομή του.
Ο γερός γιατρός κούνησε τότε το κε-
φάλι του και της είπε ξερά — ξεγελασμέ-
νος κι' αυτός, παρ' όλη την πείρα του :
— Ένα μονάχα έχετε να κάνετε, να τί-
νετε λιγότερο!
Μα η άτυχη κι' άπλοϊκή Σαρλότ δεν εί-
χε καταλάβει.
«Να πίνω λιγότερο; Τί θα πη αυτό;»,
άνταρθηκε.
Επ'ανε μονάχα ένα ποτηράκι κρασί, με
το φαγητό της. Νόμισε πως έπρεπε να
το κόψει κι' αυτό, και περιορίστηκε στο
νερό.
Τότε ακριβώς διέκοψε τη λειτουργία του
το γυμναστικό. Κι' η Σαρλότ, που έγινε
αμέσως καλύτερα, το απέδωσε στο ότι είχε
κόψει το λίγο εκείνο κρασί.
Ωστόσο, παντού απ' όπου περνούσε,
στους δρόμους, την υποδέχονταν οι ίδιες
προσβλητικές φράσεις...
«Η Μπεκρού!» Η βρισιά εκείνη άντη-
χούσε στ' αυτή της, την παρακολουθούσε,
τάραζε τα όνειρά της...
«Η Μπεκρού!» Μα γιατί; Γιατί; Για
ποιάν μιλούσανε; Και γιατί πάντα όταν
περνούσε, αυτή;
Ενώ κύταζε κλαίγοντας μέσ' στον κα-
θρέφτη τα λείψανα του παλιού εαυτού της,
είδε μέσ' στο κρύσταλλο μια σκιά, κάποι-
ον που στεκόταν πίσω της. Στράφηκε αμέ-
σως. Ήταν ο Μπερτελνέ.
«Έβγαλε τότε μια φωνή χαράς, θυμού κι'
έλπίδας μαζί :
— Ζάν! Ζάν! Έσύ τουλάχιστον θα μου
τά πεις όλα... δεν είν' έτσι;
Ο νέος είχε ένα ύφος βαθεία θλιμένο κι'
άπορημένο.
— Δεν ξέρω τίποτε... απάντησε. *Ηρ-
θα να ρωτήσω εσάς, γιατί δεν πιστεύω τί-
ποτε απ' όσα λένε...
Δεν τόλμησε ν' αποτελειώσει τη φρά-
ση του. Μα η Σαρλότ επέμεινε, με μάτια
που λάμπανε από πυρετό :
— Θα μου πεις τουλάχιστον τί λένε;
— Ναί. Μα δεν ακούσατε λοιπόν αυτές
τις ατιμίες; Λένε... Όχι, Σαρλότ, δεν τολ-
μώ! Συχωρέστε με...
— Ζάν, είσαι ο μόνος φίλος που έχω
στον κόσμο... Ληψέ μου, Ζάν!
Έκείνος την έτρωγε με τα μάτια, έφα-
χνε κάθε λεπτομέρεια κι' έλεγε με το νου
του :
«Είναι δυνατόν ποτέ;... Αυτά τα δυο μά-
τια, αυτό το θλιμένο και καρτερικό ύφος,
δεν διαψεύδει τίς συκοφαντίες;»
Βλέποντας τώρα τη Σαρλότ, ήταν αδύ-
νατο να πιστέψει ακόμη κι' ό,τι είχε δη με
τα μάτια του!... Γιατί την είχε δη κι' αυ-
τός να παραπατάει στους δρόμους και να
αναμασάει φράσεις ακατανόητες!... Την εί-
χε δη να σωριάζεται μέσ' στα χαντάκια...
Είχε μείνει τόσες φορές κοντά της, γιά
να την προστατέψω...
Είχε δη το τρομερό εκείνο θέαμα. Κι' ό-
μως, βλέποντάς την τώρα, έτσι τρυφερά κι'
απέλπιση, αμφέβαλλε γιά τα ίδια του
τα μάτια.
Ξαφνικά, έφυγε τρέχοντας και φωνάζον-
τας :
— Όχι, δεν είν' αλήθεια!... Δεν είδα...
Δεν πιστεύω τίποτα, δεν πιστεύω!
Η Σαρλότ απέφυγε να βγεί στο εξής,
Έμενε στη βεράντα, άπορημένη απ' τις
σκέψεις της, δίχως να προσέχει καν πιά
τα παιχνίδια των παιδιών της.
Είπε το Ματί να τριγυρίσει κοντά στην
Πρόσιν Βίλλα, με μια έγκληματική έκ-
φραση στα μάτια του. Άλλά δεν τούδωσε
προσοχή.
Το μόνο πρόσωπο που την πλησίαζε τώ-
ρα, ήταν η υπηρέτριά της, η γρη-α Κατε-

ρίνα. Γι' αυτό ακριβώς τη ρωτούσαν όλοι,
με περιέργεια και κακία :
— Με τί μεθάει η Μπεκρού;
— Δεν την βλέπω να πίνει ποτέ τίποτ'
άλλο από νερό.
— Πώ, πώ, τί ψευτιά!
— Ποτέ, σας λέω... Μα, άφου είναι με-
θυσιμένη τα πρωινά, φαίνεται πως το τρού-
ζει τη νυχτιά.
Πέρασαν έτσι οι δεκαπέντε μέρες. Κι'
ένα πρωί, ξαναφάνηκε πάνω απ' το πεζού-
λι της ταράτσας το πρόσωπο του Λαν-
ζερώμ.
— Καλημέρα, κυρία Σαρλότ! φώναζε
Σήμερα ξαναδούρε το καμίνι...
Την άλλη μέρα, είδαν όλοι να τριγυρί-
ζουν στους δρόμους ένα φάντασμα, με θολά
μάτια, με χείλη μελανιασμένα, που γελο-
σε δίχως αίτια και τραυλίζει λόγια άσυ-
νάρτητα... Μπήκε ύστερα στο δόσος του
Βιλαντρί, περιπλανήθηκε ανάμεσα στα
δέντρα και σωριάστηκε ξαφνικά πάνω
στους πυκνούς θάμνους.
Μα, τη στιγμή που θα λιποθυμούσε, η
Σαρλότ είχε μια έφιαλτική όπταση : Της
φάνηκε πως έβλεπε να σκύβει από πάνω της
ένα αντρικό πρόσωπο, με μάτια σκληρά,
μ' ένα χαμόγελο δημίου... το πρόσωπο του
Ματί!
Κι' ενώ ένοιωθε πως έσβυνε, άντήχησε
στ' αυτή της η άπαίσια λέξη που της πε-
τούσαν όλοι, σαν βρισιά :
— Η Μπεκρού!
... Όταν ξύπνησε, είχε πιά νυχτώσει.
Σηκώθηκε με κόπο. Ξαναβρήκε το δρόμο
της και γύρισε στην Πρόσιν Βίλλα, με
το κεφάλι αδειανό, μ' ένα βάρος στο μέ-
τωπο.
Ωστόσο, κάποια λάμψη νοημοσύνης φώ-
τιζε το βολωμένο νου της. Όταν είχε πέ-
σει μέσ' στους θάμνους, θυμότανε πως εί-
χε δη το Ματί!... Ήταν αλήθεια; Η μή-
πως είχε γελαστή, στο παραλήρημά της;
Στο σπίτι της, δεν βρήκε τίποτε άλλα-
γμένο. Η Κατερίνα περιπαιόταν τα παιδιά,
όταν η μητέρα τους βρισκόταν σ' αυτή την
κατάσταση, γιατί τα λυπότανε.
Η Σαρλότ τα βρήκε να κοιμούνται. Η ύ-
πηρέτριά της έριξε μια ματιά βλοσυρή κι'
έφυγε, μουμουρίζοντας μονάχη της :
— Σα δεν ντρέπεται να καταντάει σε τέ-
τοια χάλια!...
Η νέα γυναίκα ξανακατέθηκε στην κά-
μαρά της. Καθώς όμως έτοιμαζότανε να

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ
Το ξενοδοχείο «Κονκόρντ» που βρισκε-
ται κοντά στις ζάλες της λίμνης Κια-
μέας, σε απόσταση δύομις ωρών με
αυτοκίνητο από τη Νέα Υόρκη, διαθέ-
τει χειμώνα-καλοκαίρι ένα θαυμάσιο
γυμναστήριο για τους λάτρεις των χειμε-
ριών σποών και μια περίφημη κολυμη-
τική δεξαμενή στην οποία επικρατεί
πάντα τροπική ατμόσφαιρα! Το χιονί,
που φαίνεται έξω από την κολυμητική
δεξαμενή είναι τεχνητό. Η παραγωγή
του όμως κοστίζει ακριβώς και γι' αυτό
οι ένοικοι του ξενοδοχείου πληρώνουν
γιά ένα μόνο κρεβάτι μαζί με τροφή,
50 δολάρια την ημέρα!

πληγιάσει, ένοιωσε ζάλη. Κι' έπειδη η νύ-
χτα ήταν γλυκειά, τυλιχτηκε με μια κου-
βέρτα και πήγε να κοιμηθεί στη βεράντα,
πάνω στην πολυθρόνα.
Το πρωί, ήταν κουρασμένη απ' τη νύ-
χτα εκείνη που είχε περάσει στο ύπαιθρο,
αλλά δεν αισθανότανε καμιά κακοδια-
θεσία.
Πόσους έφιαλτες είχε δη ώστόσο στον
ύπνο της! Είχε όνειρευτεί πως την κινη-
γούσε ένα πλήθος τεράστιο, πως την περι-
κύκλωνε ούρλιαζοντας :
— Η Μπεκρού!... Η Μπεκρού!
Υστερα είχε βρεθεί μόνη, πεσμένη σε
μια γωνιά. Τότε την πλησίασε ο Ματί, της
φάνερωσε πάλι τον έρωτά του και της εί-
πε, σκυδοντας πάνω της : «Φυλαχτή!...
Θα με κάνετε να έγκλημάτω!...» Τού κά-
κου βέλησε ν' άμυνθη, τού κάκου σπαρτά-
ρησε γιά να τού ξεφύγ. Ένοιωσε — σ' ό-
νειρό της — τα χείλη του να κολλάνε στα
δικά της...
Οι βδομάδες οι μήνες που ακολούθησαν,
παρουσίαζαν διαδοχικές περιόδους κακο-
διαθεσίας και ήρεμιας, που αντίστοιχού-
σαν με τις εποχές που λειτουργούσε η που
σταματούσε το γυμναστικό του Λανζερώμ.
Υστερα, μια μέρα, ο Λανζερώμ της ά-
νήγγειλε :
— Έφτασε χειμώνας. Δεν θα δουλέψου-
με πιά καθόλου, μέχρι την άνοιξη...
Σιγά-σιγά, ξαναβρήκε τότε την υγεία
της. Τα μάτια της, το πρόσωπό της, τα
χείλη της, όλα γύρισαν στη φυσιολογική
τους κατάσταση. Ένοιωσε πάλι τη ζωή να
την πλημμυρίζει.
Μήπως είχε λυτρωθεί επίτελους απ' το
μαρτύριό της;
«Εδώ κι' ένα χρόνο, που ήταν άρρωστη,
είχε παραμελήσει τα παιδιά της. Όταν έ-
γραφε στον άντρα της, κοπίεζε πολύ γιά
ν' αποτελειώσει τα γράμματά της.
Τάχε κρύψει όλα απ' το Ζώζ, Δεν ήθε-
λε να τον άνησυχήσει. Όταν θα γύριζε, δεν
θα μάθαινε τίποτε γιά την κρίση που είχε
περάσει...
Μια μέρα όμως, άνακάλυψε κάτι φοβερό,
κάτι ανήκουστο : ότι ήταν έγκυος!...
Της είχε περάσει ήδη από μήνες μια τέ-
τοια άοριστη ύποψια, αλλά την είχε διώ-
ξει, θεωρώντας την τελείως παράλογη. Μα
τώρα είχε στοιχειάθει, που ένιςχαν
αυτή την τρομερή ύποψια...
Έτρεξε λοιπόν στο δόκτορα Ρενεβίλ.
Και μ' ένα χειμάρρο από λόγια άσυνάρ-
τητα, του εξήγησε τον άνείπατο φόβο της
πως είχε πέσει θύμα έγκληματικού βια-
σμού, δίχως να το άντιληφθεί...
Ο γιατρός δεν έδωσε καμιά πίστι σ'
αυτή την εξήγησή της. Πάντως, άφου την έ-
ξέτασε, τη βεβαίωσε πως επρόκειτο πρα-
γματικά να γίνη μητέρα!
Η δυστυχισμένη γυναίκα γύρισε σπίτι
της, περπατώντας σαν αυτόματο, σαν ύ-
πνοβάτης, με τα μάτια γουρλωμένα και
στηλωμένα στο κενό... Της φαινόταν ότι έ-
βλεπε ένα φριχτό όνειρο...
Κανείς δεν θα πίστευε στην άθωότητά
της... Κανείς! Προπάντων ο ξενημένος
άντρας της, ο τιμωός εκείνος άνθρωπος,
που θα πληγωνότανε θανάσιμα στην αγά-
πη του και στην έμπιστοσύνη του...
Αποφάσισε λοιπόν να πεθάνη η Σαρ-
λότ, γιά να λυτρωθεί απ' την τραγωδία της!
Κοίμισε πρώτα τα παιδιά της, στα κρε-
βατάκια τους. Έμεινε κοντά τους ώσπου
τά πήρε ο ύπνος! Ήταν τόσο βαθεία η ά-
πελπισία της, ώστε δεν της έρχονταν δά-
κρυα στα μάτια, ούτε λυγμοί.
Τα κύταζε γιά λίγο, να κοινούνται ή-
συχα και χαμογελαστά, με το τριανταφυ-
λένιο προσώπιό τους στραμένο, προς τη
μητέρα τους — προς τον άραιο εκείνο κρί-
νο που έγεννε τώρα σαν να τούτρωγε τη
ρίζα ένα σκουλήκι...
Τα φίλησε ανάλαφρα στα μάτια και ψι-
θύρισε :
— Άντρίο, μικρούλες μου, άντρίο!...
Ένας σουβλερός πόνος της ξεσκίσε την
καρδιά. Θόδωσε το θάρος να φτάσει ως
το τέλος; Ναί, ναι!...
Μα, κοντά στην πόρτα, σταμάτησε ξα-
φνικά άναστατωμένη. Γιατί η Λουίζα στον
ύπνο της, είχε άπλώσει τα χεράκια της κι'
έλεγε σιγανά :
— Όχι, όχι, μαμά... όχι, μαμά!...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

31ον
»Η Τύχη θέλησε να γελαστή η
Δικαιοσύνη και να πέσουν οι ύπο-
ψίες της στον Ώντεκέρ... Ξέρετε
τά υπόλοιπα... Δεν είναι δυνατόν
να μην παρακολουθήσει τα πρακτικά της
δικής, γιά μια ύποθεσι που σας ένδιέφερε
τόσο άμεσα...
»Αυτό είναι το έγκλημά μου, Μαρία. Και
τώρα που το ξέρετε, θα δεχθίτε να ξαναρ-
θετε κοντά μου;
— Σας το ξαναλέω, με τρομάζετε. Μα,
μαζί με τη φρίκη που μου προκαλεί η σκέ-
ψη ότι ένας άνθρωπος σκότωσε γιά μένα,
νοιώθω στο βάθος της ψυχής μου και κά-
ποιο οικτο γι' αυτόν, έφθον τον έκανε
έγκληματία η έρωτική τρέλλα του.
— Μιλήστε, Μαρία! Τί θέλετε να κάνω,
γιά να σας καθισχύσω;
— Να μου δώσετε μια γραπτή όμολο-
γία που έγκλημάτω σας.
— Θέλετε λοιπόν να με καταγγείλετε;
— Όχι. Θέλω όμως να σας συγκρατή ο
φόβος της καταγγελίας, όταν βαλω ξανα-
γίνει γυναίκα σας, γιά πάντα.
— Καλά λοιπόν! Θα γράψω αυτή την
όμολογία και θα σας τη δώσω.
— Τώρα άμέσως.
— Έστω. Δεν θα μπορήτε πιά ν' άμфи-
σθητήσετε τον έρωτά μου και τη μεταμέ-
λειά μου, έφθον να παραδώσω έτσι στα
χείρια σας την ελευθερία μου και τη ζωή
μου...
— Ξέρω καλά πως μ' αγαπάτε... τού εί-
πε η Μαρινέτ, γλυκά, μ' ένα χαμόγελο που
τον ξετρέλλανε. Θέλω νάμια προφυλαγμένη
απ' τις υπερβολικές εκδηλώσεις της τρυφε-
ρότητας και της ζήλειας σας.
Τούδειξε ένα τραπέζι και πρόσθεσε :
— Γράφετε!
Έκείνος κάθισε, πήρε την πέννα, τη βού-
τηξε στο μελάνι κι' έγραψε μερικές λέξεις.
Η νέα γυναίκα στεκόταν όρθια πίσω
του. Η καρδιά της χτυπούσε άδηνά. Με
μια μηχανική κίνηση — σαν να θέλε να πάρη
θάρρος, στην κωμωδία που έπαίξε και που
πλησίαζε πιά η λύσι της — κύταζε προς
την κουρτίνα, πίσω απ' την οποία κρύβον-
ταν οι άστυνομικοί κι' ο διοικητής της Ά-
σφαλείας.
Ο Κολλιβέ είχε γράψει, εκείνη τη στι-
γμή :
«Εγώ σκότωσα τον ντε Μπωπρεώλ...».
Ανατρίχισε όμως και σταμάτησε λίγο.
Ήταν τρομερή αυτή η όμολογία! Τον πα-
ρέδισε, θεμένον χειροπόδαρά, σε μια γυ-
ναίκα που πίστευε ακόμη πως τον μισούσε,
πριν από λίγο, όταν είχε υπή εκεί...
Αγασήκωσε το κεφάλι του. Καί, δίχως
να το κάνει επίτηδες, η ματιά του έπεσε
σ' έναν άντικρυνό καθρέφτη, όπου φαινόταν
ολόκληρη η Μαρινέτ. Πρόλαβε έτσι να δη
τη ματιά της προς την πόρτα. Κι' αμέσως
γεννήθηκε στο μυαλό του η ύποψια πως η

γυναίκα εκείνη τού είχε στήσει κάποια πα-
γίδα...
Σηκώθηκε άπτοτα, στράφηκε, άρπαξε
τα χείρα της, τάστριψε και την άνάγκασε
να λυγίσει, να γονατίσει σχεδόν μπροστά
του.
Εκείνη δεν έδγαλε ούτε μια φωνή. Έδει-
ξε μια ψυχραιμία άξιοθαύμαστη.
— Τί πάθατε; ρώτησε. Έτσι θα με καθ-
ησυχάσετε;
— Μ' έσαπατήσατε! της είπε εκείνος,
με φωνή που έτρεμε από θυμό.
— Εγώ; Δεν σας καταλαβαίνα...
— Κάποιος βρίσκεται εκεί από πίσω
και μάς άκούει...
Η Μαρινέτ χαμογέλασε ήσυχα κι' άνα-
λήκωσε τους ώμους της, λέγοντας :
— Άντι να μου στραμπουλάτε έτσι τα
χείρια και να με ποταμί, θα ήταν άπλου-
στερο να βεβαιώθητε πως γελαστήκατε!
Εκείνος την άφησε, σχεδόν καθυσχα-
σμένος απ' την ήρεμία της. Ωστόσο, προ-
χώρησε προς την κουρτίνα, μ' ένα ρεβόλ-
βερ στο χέρι.
— Θ' άμυνθό τουλάχιστον... είπε. Άν
μου στήσατε παγίδα, θα σας σκοτώσω...
Και παραμέρισε την κουρτίνα, με μια ά-
πότομη κίνηση.
Αμέσως έκανε ένα βήμα πίσω.
Τρεις άντρες τον είχαν χαιρετήσει, μ' έ-
να ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη. Ο Λουα-
ζώ κι' ο Σωμόν τον σημάδευσαν στο κεφάλι
με τα ρεβόλβερ τους, ενώ ο διοικητής τους,
με μια μαστουνιά, τού πέταξε το όπλο
απ' το χέρι, πριν προλάβη να συνέλθει απ'
την έκπληξη του και να το μεταχειρισθεί.
Ο Κολλιβέ μούγκρισε σαν θηρίο και
ώρμησε μ' ένα πήδημα προς τη Μαρινέτ.
Σηκώσε τη γροθιά του, γιά να την κατα-
φέρει στο κεφάλι της. Δεν πρόλαβε όμως,
γιά ο Λουαζώ τού άρπαξε το χέρι, από
πίσω, και το συγκράτησε.
Ήταν χαμένος πιά ο Κολλιβέ!
— Φρόνιμα, άγόρι μου! τού είπε ο Λου-
αζώ. Κάθισε να κουεντιάσουμε σαν κα-
λοί φίλοι.
Εκείνος τούς άγριοκύτταξε, δίχως ν' ά-
παντήσει.
Ο διοικητής πήγε ως το τραπέζι. Πήρε
το χαρτί, το διάβασε, το δίπλωσε και τό-
βαλε στην τσέπη του.
— Δεν είναι ύπογεγραμμένο, είπε. Μα
δεν παύει. Τ' άκούσαμε όλα, πίσω απ'
την κουρτίνα... Η ύποθεσι θα κανονισθεί πιά
άπλά και εύκολα. Ξέρω δε ένα σωρό κα-
λούς ανθρώπους, που θα χαρούν εξαιρετικά
γι' αυτό... Έμπρός, πάμε, Κολλιβέ!
Χρειάστηκε όμως να τον άνασκήσουν
και να τον απρώσουν προς την πόρτα, γιάτι
ήταν έκρηκνισμένος.
Ο διοικητής της Άσφαλείας άποχαίρε-
τησε τη Μαρινέτ, λέγοντάς της :
— Σε σας, κυρία, θα χρoστάτε την ε-
τυχία τους οι καλοί αυτοί άνθρωποι... σε
σας μονάχα, στην ψυχραιμία σας και την
αυτοβυστία σας... γιάτι ριψοκινδύνευσате τη
ζωή σας, μ' ένα τέτοιο άνθρωπο...
Εκείνη δεν απάντησε. Όταν όμως έφυ-
γαν όλοι κι' έμεινε μόνη, ψθύρισε :
— Εκδικήθηκα γιά τη Σουζάνα!
Υστερα ξεσπάσε σε λυγμούς.
ΙΕ
Ο Κολλιβέ είχε προφυλακισθεί.
Συνεπώς, ο Ώντεκέρ μπορούσε να ζη-
τήσει την άναθεώρησι της δικής του και την
αδίκωσί του.
Είχε μάθει απ' το Ζαν Ντεμάρ τη σύλ-
ληψη του Κολλιβέ. Ο δικηγόρος είχε είδο-
ποίηθ' απ' το διοικητή της Άσφαλείας,
τηλεφωνικά, άμέσως μετά τη σκηνή της
όδοι Λόρδου Βύρσανος.
Συγχρόνως, ο Λουαζώ έπαυσε το τραί-
νο απ' το σταθμό Σαιν-Λαζάρ. Έφτασε
βράδυ στη φέρμα του Μορελλέ.
Είχε σκοτεινάσει. Η Φύσις όλη κοινό-

τανε. Μα το σπιτάκι τού κτηματία ήταν ά-
κόμη φωτισμένο.
Ο Λουαζώ πλησίασε σιγά-σιγά. Κύτ-
ταξε μέσα, από μια χαραμάδα, κι' είδε το
γέρο-Μορελλέ να γράφει τους λογαρια-
σμούς του σ' ένα κατάστιχο. Ο Ώντεκέρ,
καθισμένος δίπλα του, κάπνιζε ήσυχα την
πίπα του και διάβαζε την έφημερίδα του.
Ο άστυνομικός χτύπησε την πόρτα. Οι
δυο άντρες άνασήκωσαν το κεφάλι τους και
κρυτάχτηκαν, με κάποια έκφρασι άνησυ-
χίας.
Ο Μορελλέ πέταξε την πέννα του κι' ό
άλλος άφησε την έφημερίδα του.
— Ποιος είναι; φώναζε ο πρώτος.
Ο Λουαζώ δεν απάντησε. Είχε σκεφθεί
πως ο Ώντεκέρ, άκούοντας τ' όνομά του,
θα πανικοβαλλότανε, θα φευγε, θα πήγαινε
να κρυφτεί στο δάσος και τότε πως να τον
ξαναβρή;
Έπρεπε λοιπόν να τ' άποφύγει, αυτό.
Ξαναχτύπησε την πόρτα. Ο Μορελλέ
πήγε ν' άνοιξη, λέγοντας συγχρόνως στο
δραπέτη :
— Γιά καλού-κακού, στάσου κοντά στο
παράθυρο που βλέπει στο λαχανόκηπο. Άν
χρειαστή, άνοιξέ το και πήδησε έξω... Έ-
χεις λεφτά πάνω σου;
— Ναί... άρκετá γιά μερικές μέρες.
Ο Μορελλέ άνοιξε την πόρτα.
Πριν μπή, απ' το κατώφλι άκούη, ο Λου-
αζώ κατάλαβε με μια ματιά τις προφυλά-
ξεις που είχαν πάρει.
Είδε πως ο Ώντεκέρ τον είχε άναγνωρί-
σει, κι' έσπευσε να τον καθισχύαση :
— Μη φοβόσαστε. Έρχομαι σαν φίλος...
Σταθήτε!
Μα ο δραπέτης είχε πηδήσει κι' όλος
απ' το παράθυρο κι' έτρεχε προς το δάσος,
μέσ' στο σκοτάδι.
Ο Λουαζώ βλαστήμησε άνάμεσα στα
δόντια του. Είχε συμβή εκείνο ακριβώς που
φοβότανε...
Δίχως να χάση στιγμή, έτρεξε πίσω απ'
τον κατάδικο, φωνάζοντάς του :
— Σταθήτε, Ώντεκέρ! Μα σταθήτε λοι-
πόν!... Σταθήκατε!... Αυτό έχόμουνα να
σας πώ... Σας δίνω το λόγο μου!
Τον άκούγε άραγε ο Ώντεκέρ; Ποιος ξέ-
ρει...
Πάντως, έξακολουθούσε να τρέχει, όσο
πιό γρήγορα μπορούσε. Και κερδίζει δια-
ρκώς έδαφος, γιάτι ήξερε τα έμποδια και
τα απέφευγε.
Σίγουρα, θα ξεφευγε απ' το Λουαζώ, αν
δεν τυχαινε να σκοντάψει σε μια τσουγκρά-
να ξεχασμένη χάμω. Έγχεσε έτσι την ίσορ-
ροπία του κι' έπεσε τόσο άσχημα, ώστε
χτύπησε το κεφάλι του σε μια πέτρα, έα-
λίστηκε κι' έμεινε άκίνητος.
Έτσι τον βρήκε ο άστυνομικός, σε με-
ρικά δευτερόλεπτα, όταν έφτασε κοντά του,
λαχανιασμένος.
Ο Ώντεκέρ συνήλθε και, βλέποντάς τον,
θέλησε να σηκωθεί.
Ο Λουαζώ έβαλε τα γέλια.
— Ά, όταν είπ' πιά, με ξεφώσατε! φώ-
ναξε. Δεν είμαι συνηθισμένος έγώ, σε τέ-
τοια γυναικάσκη... Μα κρουσθήκατε, λοι-
πόν. Πέντε λεπτά τώρα σας κοπάνώ πως
δεν ήρθα γιά να σας συλλάβω...
Σώπασε και προσέβηκε να ξαναβρή
την άνασά του.
— Άκούστε, κύριε, τού είπε ο Ώντεκέρ
ήσυχα κι' άποφασιστικά. Δεν σκοπεύω να
ξαναγυρίσω στη φυλακή. Δεν πρόκειται,
λοιπόν, να σας άφισα να μου φορέσετε χει-
ροπέδες...
— Μα δεν έχω τέτοια πρόθεσι, καλέ μου
Ώντεκέρ. Κι' όμως, μολονότι δεν ήρθα γιά
να σας συλλάβω, πρέπει να ξαναγυρίσετε
στη φυλακή!
— Ποτέ!
— Στοιχηματίζω πως θα δεχθίτε.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Μία κοπέλλα με δόλωμο μαύρο μαγιώ, κρεμασμένη από το σκονί, προχωρούσε μ' ευκίνησια στον αέρα...

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ τῶν «Μαύρων Ποντικῶν»

Οι μυστηριώδεις κοπέλλες
με τὰ μαγιώ

Εἶχαν ἀναστατωθῇ, τὰ εἶχαν χάσει τὰ «λαγωνικά» τῆς γαλλικῆς «Ασφαλείας». Γενιτὶ δὲν κατάφεραν μὲ κανένα τρόπο ν' ἀνακαλύψουν τοὺς δράστες μιάς σειράς ἀπὸ θρασυτάτες κλοπές.

Αὐτὰ συνέβαιναν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1924. Οἱ μυστηριώδεις λωποδύτες εἶχαν στὸ ἐνεργητικὸ τους 200 ἄθλους, στὸ Παρίσι. Εἶχαν κλέβει ἀκριβὰ κοσμήματα, βαρυτίμες γούνες καὶ μετρητὰ, μέσα ἀπὸ κρεβατοκάμαρες, ὅπου κοιμόνταν μακαρίως οἱ ἑνοικοὶ, δίχως ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ δῇ κανεὶς τὸ παραμικρὸ!

Ὁ ντέκτεβ' Ἐμιλ Λεμπλάν τὸ εἶχε βάλει πείσμα νὰ πιάσῃ τοὺς κλέφτες. Ἀλλ' οἱ προσπαθεῖς του ἀποτύχαιναν, ἐπὶ δέκα δλόκληρους μῆνες.

Τέλος, ἓνα πρωτὶ, παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο του κάποιος κύριος καὶ τοῦ ἀνέφερε, ὅτι εἶχε ζυγνήσει τυχαίως τὴ νύχτα κι' εἶχε διακρίνει μέσα στὴν καμαρά του ἓνα κορίτσι μὲ δόλωμο κι' ἐφαρμοστὸ μαύρο μαγιώ, σχεδὸν ἀόρατο μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶχε δὲ τόσο σαστίσει, ὥστε, κι' ὅταν ἀκόμη ἄφες τὸ φῶς, δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του... Στὸ μεταξύ, ἡ κοπέλλα εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἀθόρυβα, σὰν φάντασμα!

Ἡ ἱστορία αὕτη ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλη τὴν πόλη, κι' οἱ Παρισίνοὶ ἔδωσαν στοὺς μυστηριώδεις λωποδύτες (ἡ λωποδύτρια) τὴν ἐπιτυχημένη ὀνομασίαν «Μαύρα Ποντίκια».

Τὴν ἐπομένη νύχτα, λοιπόν, ὁ Λεμπλάν φάνηκε τυχερός: Ζυγνήσε ξαφνικά, μὲ τὴν ἐντύπωσιν πὺς πηγαίνοντο κάποιος μέσα στὸ δω-

ματιό του. Καὶ πραγματικά, διέκρινε τὴ σιλουέτα ἐνὸς ἀνθρώπου — μιάς κοπέλλας!

Πήδησε ἀστραπιαία ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ φώναξε:

— Ἀλλ' Μὴν κουνήθῃς!...

Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε νὰ λάμπῃ κάτι στὸ χερί της κοπέλλας, ἀκούσε ἓνα ἐλαφρὸ κρότο, κι' ἀμέσως ἡ καμαρά γεμίσε ἀπὸ ἓνα κατάμαυρο καπνὸ μὲ τσουκτερὴ μυρωδιά! Τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ γέμισαν δάκρυα. Προχώρησε ψηλαφητὰ, προσπαθώντας ν' ἀρπάξῃ τὴ λωποδύτρια, ἀλλ' αὕτη εἶχε χαθῇ κιόλας. Ὁ Λεμπλάν εἶχε προλάβῃ νὰ διακρίνῃ μόνον πὺς φορούσε ἓνα μαύρο κολλήτὸ μαγιώ, ἀπ' τὸ λαοὶ ὡς τοὺς ἀστραγάλους, καὶ μιά μαύρην μάσκα στὸ πρόσωπο.

Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς νύχτες, τὸν εὐνόησε καὶ πάλι ἡ Τύχη. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἓνα ἤσυχο δρομάκι, τράβηξε κάτι τὴν προσοχή του: Ἐνα σκονίιν ἦταν τεταμένο πάνω ἀπ' τὸ δρόμο, ἀπ' τὸ τρίτο πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ ὡς τὸ ἀντίκρου. Καὶ μιά κοπέλλα μὲ δόλωμο μαύρο μαγιώ, κρεμασμένη ἀπ' αὐτὸ, προχωροῦσε μ' ευκίνησια στὸν αἶρα, φέροντας τὸ ἓνα χερί της μπροστὰ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ὁ Λεμπλάν ἐτρέξε ἀμέσως καὶ κρύφτηκε δίπλα στὴν εἰσοδὸ τοῦ κτιρίου, πρὸς τὸ ὅτιο διεκδύονταν ἡ λωποδύτρια. Πέριμενε ἐκεῖ λίγα λεπτά, σφίγγοντας μέσ' στὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ του. Ὑστερὰ ἀκούσε ἓνα ἐλαφρότατο θρόισμα μεταξὺ τοῦ ὑφάσματος κι' ἐνόησε τὴ μυρωδιά ἐνὸς ἀκριβοῦ ἀρώματος. Ἡ κοπέλλα μὲ τὸ μαγιώ ἔδωκε ἀπ' τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁ ἀστυνομικὸς τὴν παρακολούθησε μὲ χίλιες προφυλάξεις, καθὼς γλυστροῦσε ἀθόρυβα στὸ δρόμο, κολητὰ σχεδὸν στὶς προσόψεις τῶν σπιτιῶν. Λίγο μακρύτερα, τὴν εἶδε νὰ χάνεται ἀπὸ μιά πόρτα. Πέριμενε καὶ πάλι, κρυμμένος ἐκεῖ κοντά.

Σὲ λίγα λεπτά, ἓνα μεγάλο κλειστό καμιόν ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα, ὅπου εἶχε μπη ἡ κοπέλλα. Ὁ Λεμπλάν τὴν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ σπιτί καὶ νὰ χάνεται σ' αὐτὸ.

Ἐκρῖνε τότε πὺς εἶχε φτάσει πιά ἡ στιγμή νὰ δράσῃ. Μ' ἓνα πήδημα, βρέθηκε δίπλα στὸ σῶφερ τοῦ αυτοκινήτου.

— Ἀλλ', ἀλλοῖως πυροβολῶ! διέταξε, σηματοδοτώντας τὸν μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

Ἡ κοπέλλα βρισκόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καμιονοῦ, κι' ἔδωκε τὸ μαύρο μαγιώ της. Μαζί της ἦσαν καὶ τέσσερες ἄλλες, ντυμένες μὲ συννηθισμένα φορέματα. Τὰ δικά τους μαγιώ βρισκόνταν πάνω σ' ἓνα πάγκο!

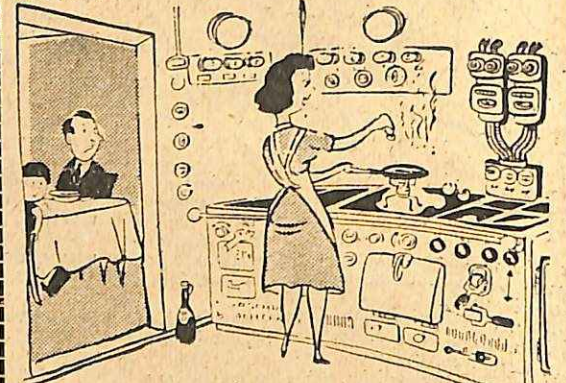
Ἐπειτα ἀπὸ τὴ σχετικὴ ἀνάκρισιν τῶν κοριτσιῶν καὶ τοῦ σῶφερ στὴν ἀστυνομία, ἔγινε τὴν ἴδια νύχτα ἓνας αἰφνιδιασμός. Καὶ συνελήφθησαν ἄλλες 11 κοπέλλες, μέλη τῆς συμμορίας τῶν «Μαύρων Ποντικῶν», κι' ἡ ἀρχηγὸς τους, ὁ διευθύνων νοῦς, μιά διαβολομένη γυναίκα γνωστὴ στὴν ἀστυνομία μὲ τὸ ψευδώνυμο «Κόρησσα Μαβίλα».

Τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ κοπέλλες, ἐξετάσθησαν ἀπὸ ἐδικούς καὶ διαπιστώθηκε πὺς ἐκφερόντοιν κάτι μικρὰς μπάλλες, σὰν τοὺς βόλους τῶν παιδιῶν. Οἱ μπάλλες αὐτὲς ἐσπάζαν κατὰ τὴν ἐκτόξευσί τους καὶ σκόρπιζαν γύρω ἓνα μίγμα μαύρου καπνοῦ καὶ δακρυγόνου ἀερίου, πὺς γέμιζε ἀμέσως τὸ δωμάτιο κι' ἔδινε τὴν ευκαιρίαν στὴ λωποδύτρια νὰ ξεφύγῃ.

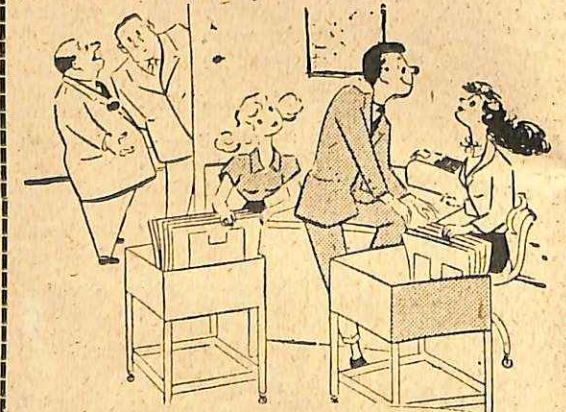
Ἡ «Κόρησσα» καταδικάσθηκε σὲ 10 ἐτῶν φυλάκισιν. Γιά τὰ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας, τὸ δικαστήριον εἰδεί ἐπιείκεια. Τὰ κατεδίκασε ὅλη σὲ διάφορες ποινές, ἀλλὰ μὲ ἀναστολή, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ θαναφανοῦν πιά ποτὲ τὰ «Μαύρα Ποντίκια». Κι' ἐτσι ἔγινε πραγματικά.

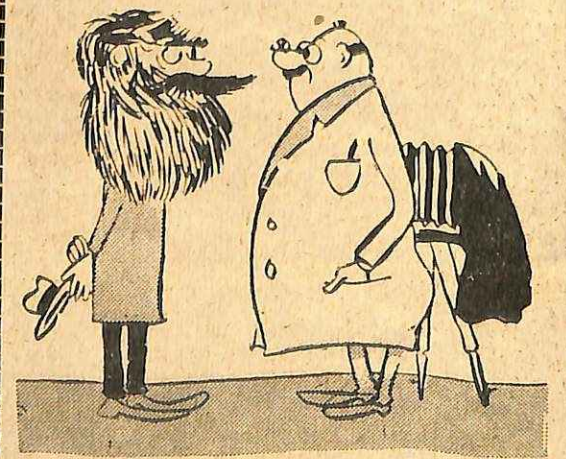
— Δυνατώτερα, ἀλλοῖως δὲν θὰ μᾶς προσέξῃ κανένας!...

— Τώρα δὲν πρόκειται πιά ν' ἀργήσω. Θὰ τὴ γανίσω τ' αὐτὰ στὸ καμινέτο!...

— Φροντίζω τὸ κατὰστημα μὲ τὸ γινὸ μου. Ἐγὼ φροντίζω γιά τὸ κατὰστημα κι' ἐκεῖνος γιά τὸ προσωπικό!...

— Θέλω μίαν φωτογραφία ποὺ νὰ διακρίνονται καλὰ τὰ χαρακτηριστικά μου...
— Τότε κάντε μιά... ἀκτινογραφία!

Πρωτότυπες ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ἡ ἰδεώδης οἰκογένεια καί...
τὸ κλειδί τοῦ παραδείσου

Πὺς πρέπει νὰ φέρεται ἡ ἰδεώδης σύζυγος στὸν ἄντρα της; Πὺς ὁ ἰδεώδης σύζυγος πρέπει νὰ φέρεται στὴ γυναίκα του; Πὺς πρέπει νὰ φέρονται οἱ ἰδεώδεις γονεῖς στὰ παιδιά τους καὶ ἀντίστροφα; Πὺς, μὲ μιά λέξι, πρέπει νὰ ὀργανωθῇ ἡ ἰδεώδης οἰκογένεια; Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ποὺ εἶναι πάντοτε ἐπικαίρα, προσπαθήσαν νὰ δώσουν ἀπάντησιν δύο φιλόναυτες ἡλικιωμένες Ἀμερικανίδες, ἀπὸ τὸ Λῶρενς τῆς Μασσαχουσέτης, ποὺ ὀργάνωσαν, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, τὴν πιὸ παράξενη ἐκθεστὶ τοῦ κόσμου. Αὕτη τὴν ἐκθεστὶ τὴν ὀνόμασαν «Τὰ ζῶντὰν παραδείγματα μιᾶς ὑποβίβατικῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας».

Στὶς αἰθούσες τῆς ἐκθέσεως, ποὺ ἀνοίξε τὴς πύλες τῆς τὸ Μάρτιο τοῦ 1925, τὰ ἐκθέματα ἦσαν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, μὲ σάρκα καὶ ὀστά, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἰδανικὲς οἰκογενεῖες καὶ παρίσταναν μικρὲς σκηνές, γραμμένες ἀπὸ τὴς δύο φιλόναυτες κυρίες. Σὲ μιά ἀπ' αὐτὲς τὴς σκηνῆς, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Τὸ πρῶνὸ ζῦγνιμα», ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιά, σπκῶνόνταν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους, ἀντήλλαζαν καλημέρες καὶ εὐχές γιά τὴν ὑγείαν, συναγωνίζονταν ποῖος νὰ παραχωρήσῃ στὸν ἄλλον τὰ πρῶτεια γιά τὸ πρῶνὸ λουτρό καὶ τσακίζονταν σὲ ἀμοιβαῖες περιποιήσεις, τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος.

Σὲ μιά πτέρυγα τῆς ἐκθέσεως ὑπῆρχε μιά μεγάλη ἐπιγραφή, μὲ τὴν λέξι «Προδότης». Ἐπρόκειτο, φυσικά, γιά προδότηματα οἰκογενειακῆς φύσεως. Ἀς ὑποθέσουμε, ὅτι εἶχατε καυγάδι μετ' ἡ γυναικά σας. Ἡ αἴθουσα σας εἰδεῖνε τὸν τρόπο νὰ συμφιλιωθῇτε μαζί της. Μέσα σ' αὕτην, ἓνας νεαρὸς κύριος καὶ μιά νεαρή κυρία, ζητοῦσαν ἀμοιβαία συγγνώμην μὲ συγκινητικὰ λόγια κι' ἔδιναν τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θάβγαίνε πικρὰς λόγους ἀπὸ τὸ στόμα τους. Ἡ αἴθουσα 7 εἰδεῖνε στὶς μητέρες πὺς ἐπρεπε νὰ μαθαίνουν τὶς κόρες τους νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια τους. Ἡ αἴθουσα 10 πὺς μιά σύζυγος ἐπρεπε νὰ φέρεται στὸν ἄντρα της, ποὺ γυρίζει στὸ σπιτί μεθυσμένος, κλπ. κλπ.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Λῶρενς καὶ τῆς γύρω περιοχῆς, ἐπισκέφθηκαν αὕτη τὴν ἐκθεστὶ. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔγιναν καλύτεροι. Κι' οἱ δύο φιλόναυτες κυρίες κατὰλαβαν, στὸ τέλος, πὺς ἡ ἰδεώδης οἰκογένεια ἦταν ἓνα ὄνειρο, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Μιά ἄλλη παράξενη ἐκθεστὶ ἦταν ἐκεῖνη ποὺ ἔγινε στὴ Βαλτιμόρη τὸ 1930, κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγάλῃς οικονομικῆς κρίσεως, ποὺ ἐμάστιζε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς. Μιά ἀσφαλτική ἐταιρεία ὀργάνωσε, τὴν ἐποχὴ αὕτη, γιά λόγους διαφημιστικῆς μιά μεγάλη ἐκθεστὶ ἐργαλείων, μηχανῶν, ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων κλπ. καὶ ὥρισε ἓνα ποσὸν 10.000 δολαρίων γιά τοὺς κληρονόμους καθε ἐ-

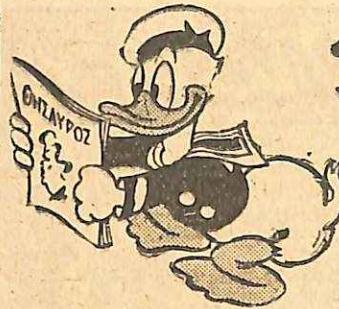
πισκέπτου ποὺ θὰ συνέβαινε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ φυσικὸ θάνατο ἢ ἀπὸ ἀκούσιο καὶ ἀπρόβλεπτο ἀτύχημα στὸ χῶρο τῆς ἐκθέσεως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, τὰ θύματα τοῦ μεγάλου κράτος τοῦ χρηματιστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἦταν ἀναρίθμητα. Ἡ σκέψις, λοιπόν, ὅτι θὰ ἐξασφάλιζαν τὸ μέλλον τῶν δικῶν τους, ἐδεδέασε πολλοὺς ἐπισκέπτες καί, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο μηνῶν ποὺ ἔμεινε ἀνοικτὴ ἡ ἐκθεστὶ, ἐσημειώθησαν 500 θάνατοι. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἐπρόκειτο γιά ἐντεχνες αὐτοκτονίες. Κάποιος Τὸμ Σίλβερ ἀπὸ τὸ Σικάγο, π. χ., ἔπεσε ἀπὸ ἓνα μπαλκόνι τοῦ τετάρτου ὀρόφου, ἀφ'οὔ προηγουμένως διέδωκε ὑπομονητικὰ τὰ κάγκελλα μὲ θεϊκὸν ὄξύ. Ἐνας ἄλλος ἔπεσε μπροστὰ σὲ μιά βερτικτικὴ μηχανή, ποὺ τὰ μαχαίρια τῆς τὸν κομμάτισαν. Μιά κυρία ἐβαλε φωτιά στὰ ρούχα της καὶ μεταβλήθηκε σὲ πυροτέχνημα μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά κλπ.

Γι' αὐτὸ, ἡ ἐκθεστὶ τῆς Βαλτιμόρης ἔμεινε γνωστὴ καὶ ὡς «ἐκθεστὶ τῶν αὐτοκτονιών». Περιφνημ ἦταν ἐπίσης ἡ «ἐκθεστὶ τῶν λιποθυμιῶν». Ὁνομάσθηκε ἐτσι ἡ ἐκθεστὶ τῶν ὀρχοειδῶν, ποὺ ὀργανώθηκε τὸ 1912 στὸ «Κρυστὰλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου. Κατὰ τὴ διάρκειά της, χιλιάδες ἐπισκέπτες, ἰδίως γυναῖκες, ἐλιποθύμησαν ἀπὸ τὸ δυνατό ἀρώμα αὐτῶν τῶν φυτῶν, ποὺ ἦταν σκωρπισμένον μέσα στὰ σαλόνια.

Μιά περίεργη ἐκθεστὶ, ἐξ ἄλλου, ἦταν ἐκεῖνη ποὺ ὀργάνωσε, τὸ 1630, στὸ Λονδίνο, κάποιος Σάλτερ, ἰδιοκτῆτης ταβέρνας, ποιητῆς, μουσικοῦ καὶ ὀδοντογιάτρος! Αὐτὸς ὁ Σάλτερ, λοιπόν, εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ ὀργανώσῃ μιά ἐκθεστὶ «τῶν πιὸ ἀξιόθεματων πραγμάτων τοῦ κόσμου». Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, οἱ ἐπισκέπτες ἔδιδαν σ' αὕτην τὸ κλειδί τοῦ Παραδείσου, ποὺ χτένι ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Ἀβραάμ γιά τὴ γενεαλογία του, ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὶς κάλτσες τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τὰ σιδερένια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τὴ μαγικὴ ράβδο τοῦ Ἀαρὼν καὶ πολλὰ ἄλλα φοβερά καὶ τρομερὰ πράγματα. Οἱ Λονδρέζοι τῆς ἐποχῆς, εἶχαν πάρει στὰ σοβαρὰ αὕτη τὴν ἐκθεστὶ. Ἀλλ' ὁ Σάλτερ ἔκαμε τὴν ἀπερισκεψία νὰ διὰξῃ κάποιον ψυχολογικὸν ποὺ εἶχε. Αὐτὸς ὁ ψυχολογικός, λοιπόν, γιά νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, φανέρωσε πὺς τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἓνα δοκάρι ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ταβέρνας κι' ὅτι τὸ χτένι τοῦ Ἀβραάμ ἦταν ἓνα ἐνθύμιον τῆς μητέρας τοῦ Σάλτερ! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὕτη, κανεὶς δὲν ξαναπάτησε στὴν ταβέρναν τοῦ Σάλτερ, ποὺ ἀναγκάσθηκε σὲ λίγο νὰ ἐκπατρισθῇ.

Ἡ πιὸ μεγάλη ἐκθεστὶ τοῦ κόσμου ὀργανώθηκε τὸ 1939 στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ περιελάμβανε ὅτι καλύτερο εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ὡς τότε ἡ ἀνθρωπότης στὸ πεδίο τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς βιομηχανίας. Οἱ ὀργανωταὶ εἶχαν προβλέψει μεταφορικά μέσα ποὺ μπορούσαν νὰ μεταφέρουν 160.000 ἐπισκέπτες τὴν ὥραν. Τὸ θέατρο τῆς ἐκθέσεως περιελάμβανε 16.000 θέσεις. Ἡ ἐκθεστὶ αὕτη ἔμεινε ἀνοικτὴ ἐπὶ 6 μῆνες καὶ τὴν ἐπισκέφθησαν 40 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι.

Μιά πλούσια νύφη

Τὴν Ἐλενίτσα τὴν ἀγάπησε κυρίως γιά τὰ μάτια της. Δυὸ ὑπέροχα βαθυγάλαζα μεγάλα μάτια, ποὺ ὅταν μὲ κύτταζαν μ' ἐπιαναν ὀπασμοί, λές καὶ μὲ δάγκωνε μυγία τσέ-τσέ.

Ὅσο γιά τὴν Ἐλενίτσα, αὕτη ἐκτίμησε πρῶτ' ὅλα — καὶ μὲ τὸ δίκιο της — τὸν ψυχικὸν κόσμον. Αὐτὸ δὲν μού το εἶπε, βέβαια, ποτὲ, ἀλλὰ τὸ καταλάβαινε. Δὲν ἦταν ἄλ- λωστε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ. Τὰ Σαββατόβραδα ἴδιον ποὺ γεμάτος εὐγένεια, τρυφερότητα καὶ κατανόησι τῆς ἐξοῖαν τὰ ἐξοῖαν τῆς βδομάδας της γιά τὸν μπαλκόνι, τὸ χασάπιν, τὸν μανθῆν καὶ τὸ φουρνάρι, ἡ βαθεῖα ἐκτίμησις ποὺ μού εἶχε καθρεφτιζότανε στὰ ὑπέροχα βαθυγάλαζα μεγάλα μάτια της, ποὺ τὰ στήλωνε πάνω στὰ γυαλιά μου, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρισκόνταν τὰ δικά μου τσακίρικα μάτια, ἐνῶ συγχρόνως μού ἔλεγε συγκινητικῶς:

— Εἶσαι ἓνας ξεχωριστὸς τύπος, Κλεάνθη!

Κι' ἐπειτα ἐσκυβε καὶ τὴν φιλοῦσε στὸ μέτωπο. Κι' ὅποτε ἐπιχειροῦσα νὰ κατηφορίσω καὶ πρὸς τὸ στόμα της, ἀποτραβήχονταν τσακινίρικα καὶ μού ἐκοθε τὴ φῶρα:

— Αἱ ὀχι! Αὐτὸ ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ παντρευοῦμε!

Γιατὶ κι' ὁ νόμος ἦταν μέσα σὲς συνήθειες καὶ τὰ ὀνειρά μου. Θὰ ἐτοιμαζόμιναι σιγά σιγά καὶ θὰ παντρευόμιναι. Ἀπλῶς κυρίως θὰ ἐτοιμαζόταν ἡ Νίτσα ἀπὸ φουστάνια, ἑσάρουχα, παπούτσια καὶ τὰ ὑπόλοιπα συμπράγκαλα, γιά νὰ γίνῃ ὡς ἐμφανῆς ἀντάξια σύζυγος ἐνὸς Κλεάνθη ὀρούστα.

Παράλλω, ὅμως, ἐτοιμαζε καὶ τὸ μέλλον νοικοκυριό μας. Καὶ ὁδοῦτον συγκεντρῶνε σεντόνια, μαξιλαροθήκες, κουβέρτες, τεντζερέδες, καταρ-

Εὐθύνῃ ἱστοριοῦλα

λες, κουρτίνες, μαχαίροπῆρουνα, καράφες, ποτήρια, τραπεζομάντλα, πετσέτες, φανητοῦ, πετσέτες προσώπου κι' ὅσα, ἄλλα χρειάζονται γιά νὰ ζήσουν εὐχάριστα, ἀνετα καὶ πολιτισμένα δύο σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἄνθρωποι, ὅπως ἐγὼ καὶ ἡ Ἐλενίτσα.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλες αὐτὲς τὶς ἐτοιμασίες τῆς ἐπληρύναν μὲ δόσεις — ἐγὼ, γιατί ἡ Ἐλενίτσα ἡ καυμένη ἦταν φτωκὴ. Ὁπωὶ ἀπὸ κράμα, ἐννοῶ. Γιατὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν ζήλουτη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶχε ἐκείνα τὰ πολυτίμα, τὰ ἀνεκτίμητα βαθυγάλαζα ὑπέροχα μεγάλα μάτια της.

Κι' ἐτσι πέρανε εὐχάριστα ὁ καιρὸς. Ἡ Ἐλενίτσα μάγευε τὰ «προικία μας», ὅπως τῆς ἄρεσε νὰ λέπ. κι' ἐγὼ βουρλιάζομιναι καθε μέρα νὰ βρισκω λεπτὰ γιά νὰ πληρώω τὶς δόσεις στοὺς ἐμπόρους. Κι' ὅπου τάφερνα δύσκολα, πολὺ δύσκολα.

Μιά τέτοια κατάλληλη ψυχολογικὴ στιγμὴν περῖνε ὁ Ἀριστοῦς γιά νὰ μού ἀνοίξῃ τὰ μάτια.

— Σὲ λυπᾶμαι κακομοῖρη! μού ὅλως χωρίς περιστροφές.

Καί, πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω καταλλήλως, συνέχισε:

— Δὲν εἶναι κρίμα κι' ἄδικο ἓνας ἄντρας μὲ τὴν εἰς τὴ δική σου νὰ παιδεύεται καὶ νὰ βασανίζεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Ἐγὼ μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἔχεις θάπρεπε νὰ πάρω μεγάλη προίκα. Ἡ μάλλον καὶ πολὺ ὀμορφὴ γυναίκα καὶ πολὺ μεγάλον προίκα!

— Ποῦ τέτοια τύχη! μουρμούρισα γιά νὰ δώσω ἓνα τέλος σ' αὕτη τὴν ἐνοχλητικὴν συζητήσιν. — Αὐ! ἡ Τύχη εἶναι ὑπερὸς τὰ μάτια σου, κακομοῖρη! διαμαρτυρήθηκε. Ἀλλὰ δὲν θέλας νὰ τὴ δῆς! Ἐκτός ἀν εἶσαι γκαδὸς!

— Δὲν σε καταλαβαίνω, Ἀριστοῦ!

— Θὰ σοῦ πῶ καὶ θὰ καταλάβῃς, Κλεάνθη!

Καὶ πραγματικά μού εἶπε καὶ καταλάβα. Ἀπὸ καιρὸ, λέει,

Κρεβατομουνομόρα... ντὸμπλεξί!...
(Τὸς Β. Χριστοδούλου)

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα**
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ήταν τραγικά έρωτευμένη μαζί μου μια κοπέλλα σαν τα κρύα τα νερά, που ό καλός και αξιοπρεπής μπαμπάς της την προίκιζε με τρεις χιλιάδες λίρες, με μία κεντρική πολυκατοικία, με κάτι οικόπεδα στα προάστια, κι' έναν ελαιώνα (κάτω στην πατρίδα) δώδεκα στρέμματα.

Λίγο να κούναγα το δακτυλάκι μου, ή δουλειά, λέει, ήταν τελειωμένη.

—Κι' ή δύστυχη 'Ελενίτσα; τόν ρώτησα.

— «Όχι! καυμένη! Πνίγεσαι σε μια κουταλιά νερό! Θα της στείλεις ένα ευγενικό και συγκινητικό γράμμα, θα της δώσεις, βέβαια, κι' ένα ικανοποιητικό ποσόν, σαν αποζημίωσι, να πούμε, για την απογοήτευσι που θ' άδοκίμασιν κι' αυτό είν' όλο!

Με είδε διστακτικό κι' αναπομάσιστο και μου έδωσε τη «χαριστική βολή»:

—Αύριο το απόγευμα θα σου φέρω την κοπέλλα να τη γνωρίσης. Και μετά αποφασίζεις με την ψυχία σου!

—Έτσι κι' έγινε. Γνώρισα την κοπέλλα — πολύ νόστιμη και ζουμπουλούδικη—πήγαμε μαζί και καμαρώσαμε απ' έξω την πολυκατοικία που θαπαίρνε προίκα, άκουσα από το στόμα της την κατηγορηματική διαβεβαίωσι ότι άνακαθεν ο μπαμπάς της όνειρευότανε ένα γαμπρό σαν και λόγου μου και πήρα την απόφασί μου: για πρώτη φορά στη ζωή μου θα κτύπαζα κι' ενώ το καλώς έννοούμενο σύμφερον μου και θα βούιαζα την 'Ελενίτσα.

Κάποια στιγμή, όμως, που συλλογίστηκα κατακόκκινα και προπόμενα από το κλάμα τα ύπεροχα βαθυνάλαζα μεγάλα μάτια της, ή καρδιά μου σαν να δέθηκε φιόγκος. Άλλα συνήλαθα άμέσως και κατανίκησα αυτούς τούς γλυκανάλατους συναίσθηματισμούς.

Τήν άλλη μέρα συναντηθήκαμε με τόν 'Αρίστο και συζητήσαμε για την αποζημίωσι της 'Ελενίτσας. Έγώ έλεγα να ξεπερδέψω με καμμία είκοσαρία λίρες, Άλλά ό 'Αρίστος μου υπέδειξε χάριν της αξιοπρέπειας μου να τις κάνω 75. Άναγνώρισα τό δικό του, βρήκα με χίλια βάσανα τις 75 έγγλέζικες, έγραψα κι' ένα σπαράκτικό γράμμα της 'Ελενίτσας κι' ανέθεσα στον πρόθυμο κι' ευγενικό 'Αρίστο, τόν κοινό μας φίλο, να τα διαβάσιν στην προδομένη 'Ελενίτσα.

—Εσύ τώρα να περιμένης νεώτερα από την πλούσια νύφη! μου φώναξε καθώς έφευγε.

Αυτά τα (νεώτερα), όμως, άργήσανε να φτάσουν. Κι' όταν, επί τέλους, φτάσανε άντι να άφορούν την πλούσια νύφη, άφορούσαν την 'Ελενίτσα και τόν 'Αρίστο που θα παντρευτούνε, λέει, την άλλη Κυριακή.

Θα τούς στεφανώση μάλιστα μια πρώτη εξαδέλφη του 'Αρίστου, που ό έριφης μου την παρουσίασε για (πλούσια νύφη), ώστε να πέσω στο δόκανο που μου είχανε από καρρό σπύρι ή «άγαπνημένη» μου κι' ό «καλός» μου φίλος.

Δεν ξέρω, βέβαια, άν θα καταφέρω να έμψωσω αυτό το γάμο.

Άλλά, πάντως, έλπίζω να κατορθώσω να έμψωσθ ή νύφη με... μελιτζανιά τα ύπεροχα βαθυνάλαζα μεγάλα μάτια της!

Γ. Γ.

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ-ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ώς και επί συνηντέλει. Ξεφ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

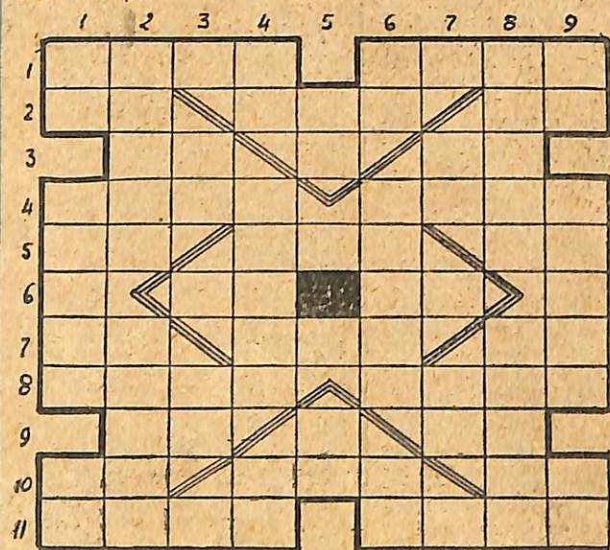
Παιχνίδια

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετράγωνο του σχεδίου, αντί να βάλετε ένα μονάχα γράμμα, θα τοποθετήσετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Ο έρωσ οδηγεί καμμία φορά σ' αυτή. — 'Αρπακτικό πτηνό.

2) Κατοικίδιο ζώο. — Εύκολη και εύχρηστη ζωή. — Είδος χαρτοπαγνίου.

3) Σύνει ή κολλάει. — Είδος ύψαματος.

4) Κατασκευάστηκε με σανίδα. — Μικρό ρεύμα ύδατος.

5) Αριθμητικό (θηλ.). — Φυτό του οποίου τρώμε τη ρίζα. — Χρησιμοποιείται τόσο για άνδρικά όσο και για γυναικεία ενδύματα.

6) Μεταφορικό μέσον που με άλλαγή τόνου βρίσκεται σ' όλες τις τράπουλες. — Τιμωρία.

7) Μονάς μήκους. — Αρχαιοτάτη πρωτεύουσα του άσσυριακού κράτους. — Τετράποδο.

8) Ποικιλία του φυτού ελιάς ή κοινή. — Ένας από τούς τρεις νέους που ό Ναβουχοδονόσω έρριξε στην κάμινο και που τίποτε δεν έπαθαν.

9) Άπαραίτητη στά βαφτίσια. — Προδιορίζει μέγεθος.

10) Γάλλος μηχανικός που θέλησε να ενώση με διώρυγα τη Μεσόγειο με τόν 'Ατλαντικό. — Περιοχές με τέτοια δέντρα είναι ιδεώδεις για την υγεία. — Άπαραίτητη στα άνδρικά ενδύματα.

11) Φυτό του οποίου οι μίσχοι χρησιμοποιούνται για όδοντογλυφίδες. — Άκλιτον μέρος του λόγου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ένας από τούς Χάν. — Μικρή σαύρα. — Κόστα ... : Δημοκρατία της 'Αμερικής.

2) Το νοτιώτατον τμήμα της 'Αμερικής. — Μακρύ και λεπτό κερί.

3) Αδειάζω τό πορτοφόλι (μεταφ.). — Χώρα άλλα και φάρμακο.

4) Δεν έρχεται μόνο του. — Οι 'Ιταλοί τά αγαπούν ιδιαίτερω. — Αριθμητικό.

5) Χρονικό επίρρημα. — Έξοχικό σπίτι.

6) Άνήκει στο ώροίο φύλο. — Τά προϊόντα της διοχετεύονται στα μπάρι. — Αρχικά που έξυπνερτούν τις συγκοινωνίες μας.

7) Φτωχικά. — Άρχικα όργανισμοί.

8) Δίνο.σέ κάτι νέα όνομασία. — Δεν έχουν τό ίδιο βάρος.

9) Περιφημη όπερα. — Ταραχοποιός. — Άφιέρωμα.

Συλλαβόγριφος

Δύο ζώα άν θελήσης να τά βάλης στη σειρά, άμολή θα σχηματίσης που θα παίρνης τακτικά.

Λεξιγρίφος

Τό τοπικό επίρρημα με ζωο συνηνθή και ένα ώροιο έρπετό εύθως έφανερώνη.

Απρόσδόκητα

1) Άν τό ξέρετε δεν τό παίρνετε. Άν όμως δεν τό ξέρετε τό παίρνετε. Τι είναι;

2) Πώς θα όνομάσετε ένα μικρό νένο που έκανε

τόν πατέρα του και την μητέρα του;

3) Ποιά δόντια προκαλούν φοβερούς πόνους και μπορούν να προκαλέσουν ακόμα και θάνατο;

4) Είμαι παλαιά όσο και ό κόσμος. Τά παιδιά τά διασκεδάζω με οι γυναίκες με άπεχθάνονται. Καθημερινώς έμφανίζομαι σε έκαστομύρια πρόσωπα που άγωνίζονται να με έξαφανίσουν. Ποιά είμαι;

5) Έργάζεται σχεδόν γυμνός, αλλά φοράει άπαράιττως γάντια. Ποιός;

Μικρά προβλήματα

1) Πόσα λεπτά της ώρας μεσολαβούν μεταξύ της 11.25' και της 13 και 45';

2) Ποιό είναι τό βάρος ενός χοίρου που ζυγίζει 35 οκάδες συν τό μισό του βάρος;

3) Μία κυρία έχει μερικές καραμέλλες τις οποίες θέλει να μοιράση σε μερικά παιδιά. Άν τούς δώση από 4 θά της περισσέψουν 3, άν τούς δώση από 5, θά της λείψουν 3. Πότες καραμέλλες έχει και σε πόσα παιδιάκις πρόκειται να τις μοιράση;

4) Δυό ώρολόγια, που υπάρχουν μέσα σ' ένα δωμάτιο, δεν συμφωνούν ποτέ. Τό ένα πηγαίνει έμπρός 4 λεπτά κάθε 12 ώρες και τό άλλο χάνει 4 λεπτά κάθε 24 ώρες. Έάν ό ιδιοκτήτης τούς τά ρυθμίση ένα μεσημέρι και τά δυό, ύστερα από πόση ώρα θα παρουσιάζουν μία διαφορά 18 1/2 λεπτών;

5) Για να φτάση ένα άμάξι που προηγείται κατά 200 μέτρα, ένας ποδηλάτης που διανύει 200 μέτρα μέσα σε μόνο λεπτό, χρειάζεται 1 1/2 λεπτό. Ποιά είναι ή ταχύτης με την οποία τρέχει τό άμάξι;

Μαγικό γράμμα

Με την άνταλλαγή ενός γράμματος της καθεμιά τών κάτωθι λέξεων μ' ένα άλλο πάντοτε τό ίδιο, σχηματίζονται άλλες τόσες λέξεις: Πάρος — Σίτος — Κύρος — Πότε — Άμμος — Κόσμος — Ίσος — Γέρας — Θέμις — Παλμός.

Αίνιγμα

Τό πρώτο διοικητική διαίρεσι σημαίνει. Άν γίνη παροξύτονο τά πάντα κανονίζει. Έάν αναγραμματισθί άνευ συντρόφου μένει, κι' άν χάση τό κεφάλι του εύθως τετραποδίζει.

Λαβύρινθος

Πάντοτε και βιαστικός ό κυρ' Άνδροκλής, ένας μανιώδης έρασιτέχνης ψαράς, ξεκινά για τό ψάρεμα. Ποιός είναι ό δρόμος που πρέπει ν' ακολουθήση για να φτάση στο δυνατόν πιο γρήγορα στη θάλασσα (άνω στό μέσον), χωρίς να υποχρεωθί να ξαναπεράση για δεύτερη φορά από τό ίδιο σημείο;

Οι λύσεις στη σελ. 52

ρέψη τώρα την άπάντησι. Είσαστε έτοιμοι;

—Μάλιστα, κ. Μπούρμπερ... άπάντησε ή κοπέλλα, δίνοντάς του τό πρώτο επίθετο που της ήρθε

στο μυαλό.

—Έκείνος έμεινε ικανοποιημένος και συνέχισε!

—Γράφετε λοιπόν: «Εταιρείαν Μάζουελ και Σία. Ή πρότασίς σας δεν είναι δυνατόν να γίνη δεκτή, καθ' όσον...»

Τά χέρια της Μάργκαρετ τρέχανε γοργά πάνω στα πληκτρα. Ό Μπέλντεν κτύπαζε ποτε τά καλοφτιαγμένα δάκτυλά της και ποτε τό χαρτί όπου άράδιαζε γρήγορα τις λέξεις. Και φανόταν πως κοπίαζε για να συγκρατήση τό θαυμασμό του.

—Είσαστε καταπληκτικά γρήγορη κι' ακριβής στη δουλειά σας, δήλωσε στο τέλος. Άν τυχόν φύγετε ποτέ απ' αυτό τό γραφείο, έλάτε σε μένα. Θα σας πάρω πολύ εύχαρίστως στην επίκεντρίσι μου.

Ή Μάργκαρετ του χαμογέλασε. Ό γκάνγκοτερ έπενέθη και της είπε:

—Μου ξαναδιαβάξατε αυτό που γράψατε, δεσποινίς;

—Άμέσως, κ. Μπούρμπερ, άπάντησε εκείνη.

Και διάβασε τό γράμμα, σταματώντας κάθε τόσο για να ξεροβήξη.

—Σας ένοχλεί ό καπνός του τσιγάρου μου; της είπε στο τέλος, ό Μπέλντεν. Με συγχωρήτε... Μα είν' ώρα τώ- τώρα να φύγω. Δεν μπορώ να περιμένω περισσότερο. Πέστε στον προϊστάμενό σας πως θα ξαναπαράσω αύριο.

—Μάλιστα, κύριε Μπέλντεν.

—Χαίρετε, δεσποινίς. Και να με συγχωρήτε για την ένόκλησις είπτε ό επισκέπτης.

Ύστερα βγήκε απ' τό γραφείο. Ή Μάργκαρετ έβαλε τό γράμμα στο καλάθακι τών χαρτιών (προς υπογραφήν) και ξανάρχισε την έργασία της.

—Μπράβο! Ήσαστε υπέροχη! της είπε ό γκάνγκοτερ. Άκόμα και μία συνεχηνός μου δεν θα τά κατάφερνε καλύτερα από σας... Δώστε μου τώρα τό κλειδί της κάσας. Θα την ψάξω λίγο, θα πάρω από μέσα ό,τι μου χρειάζεται κι' ύστερα θα σας άφίσω ψυχην.

Ή Μάργκαρετ υπάκουσε. Τι θα ώφελοUSES άλλωστε άν άρνιότανε;...

Σε μερικά λεπτά, ό γκάνγκοτερ είχε άδειάσει την κάσσα. Κι' έφυγε έπειτα ικανοποιημένος.

Ή δακτυλογράφος τόν παρακολούθησε με μία παράξενη ματιά, χαμογελώντας έλαφρά...

Σε λίγες στιγμές, άκουσε στις σκάλες μία φωνή κι' άμέσως ύστερα βλαστήμιες.

—Τόν τσακώσανε! ψιθύρισε. Φοαία! Ό κ. Μπέλντεν έκανε ό,τι έπρεπε. Υποθέτω να μείνι τώρα εύχαριστημένος από μένα ό προϊστάμενός μου...

Κι' είχε δίκιο. Πραγματικά, μία ώρα άρνότερα, ό Τσάνλεϋ έμαθε απ' τό φίλο του τό Μπέλντεν ό,τι είχε συμβη με τό γκάνγκοτερ.

—Έχεις, άγαπητέ μου, μία δακτυλογράφο που άζει χειροσάφι! του είπε ό φίλος του. Ξέρεις τι έκανε, για να με πληροφωρήσ πως ό δάθεν υπάλληλος ήταν γκάνγκοτερ;... Προσποίηθηκε πως δακτυλογραφούσε τό γράμμα που της υπαγόρευε, ενώ πραγματικά έγραψε αυτές εδω τις λέξεις, που μπορείς να διαβάσης και συ: «Δεν είναι καινούργιος υπάλληλος, αλλά έπικίνδυνος κακοποιός, ώπλισμένος. Τρέξτε, κ. Μπέλντεν, να είδοποιήσετε άμέσως την αστυνομία. Μπορούν να τόν πιάσουνε στη σκάλα, όταν θα φεύγη με τη λεία του. Μη χάσετε την ψυχραιμία σας».

»Εγώ την κύτταξα, ενώ συγκρόνως κάπνιζα για να περάσω την ώρα μου. Διαβάσα λοιπόν αυτές τις φράσεις κι' ενήργησα άμέσως...

»Μα τί καταπληκτική μνήμη που έχει αυτή ή κοπέλλα! θαντάσων πως ύπόρεσε να επαναλάβη κατά λέξιν... τό γράμμα που δεν είχε γράψει, όταν τά τό ζήτησε ό γκάνγκοτερ! Κόμπιασε μερικές φορές, είν' ή άλήθεια, μα κατάφερε να τά βγάλη πέρα περίφημα ως τό τέλος!

A. MAPINIE

Ο άνθρωποι που είδαν ή νόμισαν... είδαν ένα φάντασμα, είναι ψυχολογικοί άνθρωποι...

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ καὶ οἱ συνήθειές τους

Μία πρόσφατη έρευνα με περιεργά συμπεράσματα.

Δεν υπάρχει σ' ολόκληρο τὸν κόσμο οὔτε μία πόλη, πού να μὴν ἔχη στὸ ἐννεώρητικὸ τῆς ἐμφανίσεως φαντασμάτων στὴν περιοχή τῆς. Ἀπὸ τὴν ἀρχαίτητά ἀκόμη, τὰ φαντάσματα ἦταν γνωστά καὶ περιφρονητοὶ συγγραφεῖς, ὡς οἱ Πλούταρχος καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρουν σὲ συγγράμματά τους ἐμφανίσεις φαντασμάτων, πού φαίνονται καὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὰ πιστεύουν.

Ὅταν τὸ 1889 ἔγινε ἡ «ἀπογραφή τῶν φαντασμάτων», ὡς ἀνομόσθηκε, κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ διεθνoῦς Κογκρέσσου τῆς Πειραματικῆς Ψυχολογίας, στὸ Παρίσι, ἀποκαλύφθηκε ὅτι τὰ 10% τοῦ πληθυσμοῦ εἶχαν δῆ φαντάσματα ἢ παρόμοιες ὁπτασίες. Ἀπὸ μία πρόσφατη έρευνα ἔγινε φανερό ὅτι τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ἔχει ἀνεῖθ σήμερα κατὰ 14%.

Ὅσο κι' ἂν προώδεσε στοὺς ἄλλους τομείς, ἡ ἐπιστῇμὴ δὲν κατόρθωσε μέχρι σήμερα νὰ δώσῃ μίᾳ θετικῇ ἀπάντησιν στὸ ἐρώτημα: ὑπάρχουν φαντάσματα; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ἡ ὑπόθεσις, ὅμως, εἶναι βέβαιον ὅτι χιλιάδες ἀνθρώπων ἔχουν δῆ — ἢ νομίζουν ὅτι εἶδαν — φαντάσματα καὶ ἐγίναν μάρτυρες ἐπεισοδίων πού μόνο ὡς υπερφυσικά θὰ μπορούσαν νὰ χαρακτηρισθoύν.

Ἀνεξάρτητα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ποῖα εἶναι ἡ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, ἕνας ἐκκεντρικὸς Ἀγγλος ἔκανε τελευταία μίᾳ πρωτότυπῃ έρευνᾳ ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς συμπατριώτες του, πού φημιζόνται καὶ συχνὰ υπερφανοῦνται ὅτι ἡ πατρίδα τους φιλοξενεῖ τὰ πῶς πολλὰ φαντάσματα τοῦ κόσμου: θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν τὰ φαντάσματα ἔχουν κατὰ κοινὸ μετὰ τούς, — «γενικὴς ἰδιότης» ἂς ποῦμε — ἂν ἔχουν ἰδιαιτέρως προτιμήσεις καὶ συνήθειες καὶ ἂν μποροῦν νὰ καταταγοῦν σὲ κατηγορίες. Ἀν προτιμοῦν, π. χ. μίαν ὀρισμένη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐμφανίζονται, ἂν προτιμοῦν τὸ φῶς ἢ τὸ σκοτάδι κλπ. Θέλησε ἐπίσης νὰ μάθῃ ἂν οἱ ἄνθρωποι πού βλέπουν τὰ φαντάσματα διαφέρουν σὲ τίποτ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἂν χρειάζονται ἰδιαιτέρως ἱκανότητες ἢ ἰδιότητες γι' αὐτοῦ.

Ἐφίεζε λοιπὸν ἕνα ἐρωτηματολόγιον καὶ τὸ ἐπέστειλε σὲ δoοὺς ἰσχυρίζονται ὅτι εἶδαν φαντάσματα. Τὰ στοιχεῖα πού μαζέψα ἀπὸ τὴς ἀπαντήσεως τους ἦταν ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα καὶ πρωτότυπα καὶ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀναφέρουμε τὰ πῶς ἐντυπωσιακά.

Τὸ πῶς περιεργὸ ἴσως, συμπεράσμα, πού βγήκε ἀπὸ αὐτὴν τὴν έρευνα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού εἶδαν — ἢ νόμισαν πῶς εἶδαν — τὰ φαντάσματα, εἶναι ψυχολογικοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔχουν καμία ἰδιαιτέρη ἱκανότητα σ' αὐτοῦ. Ὅσο γιὰ τὰ φαντάσματα, ἂν πιστεύουμε τὰ συμπεράσματα τοῦ Ἀγγλοῦ εἰδικoῦ,

φαίνονται νὰ ἔχουν ἀρκετὰ κοινὰ μετὰ τούς. Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι συνήθως ἡλικίας πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἔτων — ἀποδίδονται δηλαδὴ σὲ πρόσωπα πού πέθαναν ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια τοῦλάχιστον. Εἶναι πάντα διαφανῆ καὶ ἡ παρουσία τους δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἐδῶμας τους — ὅταν δὲν ἔχουν λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο τους!...

Μποροῦν νὰ περάσουν χωρὶς καμία δυσκολία ἀνάμεσα ἀπὸ στερεὰ ἀντικείμενα, ὅπως εἶναι οἱ τοῖχοι, οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, καὶ δὲν ὑπακούουν στὸ νόμο τῆς βαρύτητος. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν τὰ ἐμποδίζει νὰ κάνουν ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος, π. χ. νὰ ἀνοίξουν μίᾳ πόρτα, νὰ σηκώσουν μίᾳ καρέκλα ἢ νὰ ἀναποδογυρίσουν ἕνα τραπέζι.

Ἐχει ἀποδειχθῇ ἄλλωστε ὅτι τὰ φαντάσματα μποροῦν νὰ μιλήσουν — ἐκτός ἂν δὲν μπορούσαν νὰ μιλήσουν κι' ὅταν ἦσαν ζωντανοὶ ἄνθρωποι. — ἄλλὰ δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ κάνουν μίᾳ συνουσία. Ἀν τυχόν βρισκόνται μπροστὰ ἢ κοντὰ σὲ καθρέπτη, ὁ ἄνθρωπος πού τὰ βλέπει δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὴν ἀντανάκλασί τους μέσῃ σ' αὐτόν. Ἐνα φάντασμα, ἐπίσης, δὲν ἀφίνει ποτὲ ἀποτυπώματα ἀπὸ τὰ σημεῖα πού περνᾷ, ἀκόμη κι' ἂν περπάτησε πάνω σὲ χιόνι.

Ὅταν τὰ φαντάσματα ἐμφανίζονται ντυμένα, προτιμοῦν νὰ φοροῦν ρούχα τῶν παλιῶν ἱπποτικῶν χρόνων καὶ μέχοι σήμερα δὲν βρέθηκε κανεῖς, πού νὰ εἶδε φάντασμα ντυμένο μὲ μαγιώ!...

Ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ τὰ κοινὰ χαρακτηριστικά, ὅμως, τὰ φαντάσματα χωρίζονται καὶ σὲ ὀρισμένες κατηγορίες. Ὑπάρχουν τὰ φαντάσματα πού ἐμφανίζονται — συνήθως σὲ ὀρισμένο μέρος — ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνῃ κάποιος ἢ ὅταν πρόκειται νὰ ξεσπάσῃ κάποιος σοβαρὴ κρίσις ἢ νὰ συμβῇ ἕνα τραγικὸ γεγονός. Ἄλλα φαντάσματα εἶναι ἀσάφιστα καὶ φανερῶνται τὴν παρουσίᾳ τους μὲ τὸ νὰ προξενοῦν διαφόρους θορύβους, στὸ σημεῖο ὅπου ὑποτίθεται ὅτι βρισκόνται.

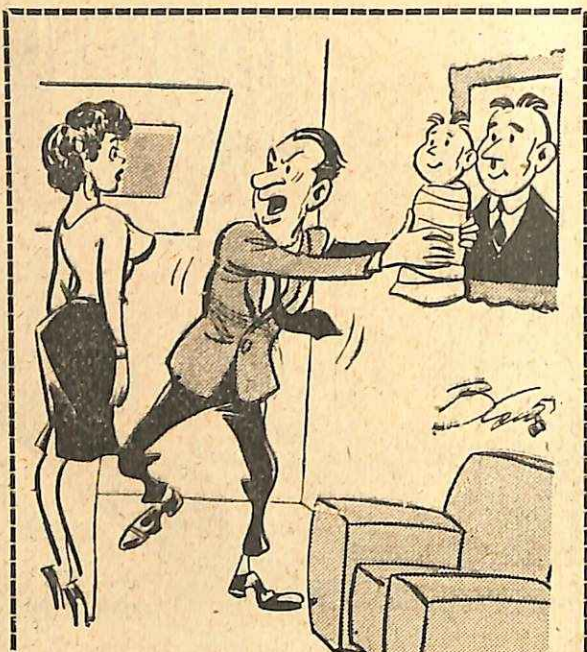
Ἀρκετὰ ἐπίσης εἶναι τὰ φαντάσματα πού φανερῶνται τὴν παρουσίᾳ τους μὲ τὸ νὰ προκαλοῦν διαταραχὰς στοὺς ἀνθρώπους πού πλησιάζουν. Ὑπάρχουν, ἔξ ἄλλου, καὶ τὰ φαντάσματα πού τριγυρίζουν συνεχῶς σὲ ἕνα σημεῖο καὶ ἄλλοτε ἱκετικὰ καὶ ἄλλοτε ἀπειτηνικά, ζητᾶν ἀπὸ τοὺς ζωντανούς νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ κάποια ἀδικία, πού ἔχει γίνει εἰς βάρος τους ὅταν ἦταν ζωντανά. Τὰ φαντάσματα αὐτὰ δὲν ἡσυχάζουν πορὰ μόνον ὅταν πάρουν τὴν ἐκδίκησί τους.

Πῶς συμπεριφέρονται — καὶ ὁπωσδήποτε πῶς ἀκινδύνει — εἶναι τὰ φαντάσματα πού τριγυρίζουν μελαγχολικά σὲ κάποιο ὀρισμένο σημεῖο ἐπειδὴ, ὅταν ἦταν ζωντανά, ἔζησαν ἐκεῖ μίᾳ εὐτυχισμένη περιόδῳ. Ὅταν φαντάσματα αὐτὰ δὲν ἔχουν καθόλου κακὲς προθέσεις ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων καὶ, ὅχι σπάνια, γίνονται φίλοι τους. Ἐνα τέτοιο φάντασμα ἦταν καὶ ἐκεῖνο πού ἐξέλεπεν τακτικὰ νὰ τριγυρίζῃ στὸ χτήμα τους ὁ Ἀγγλος γεωργὸς κ. Φόρμπερ, ἡ γυναίκα του καὶ οἱ τρεῖς κόρες τους. Ὅταν μάλιστα ἡ μίᾳ ἀπὸ τὴς κόρες ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ, κάλεσαν στὸ γάμο καὶ τὸ φάντασμα — πού τὸ θεωροῦσαν πῶς ἦσαν «οἰκογενειακὸ φίλον». Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς προσκαλεσμένους, τὸ φάντασμα δὲν δέχθηκε τὴν πρόσκλησι.

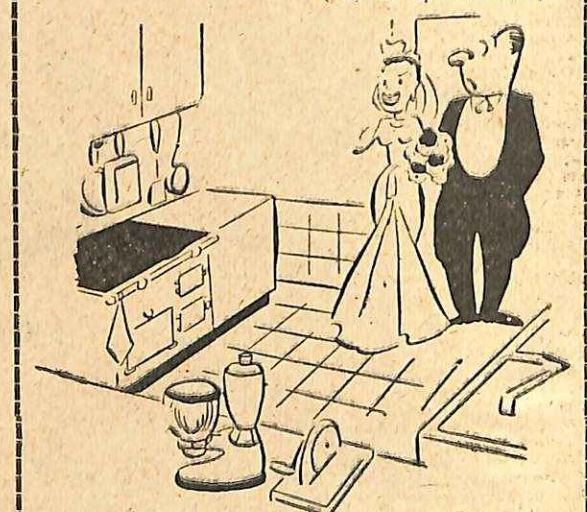
Ἀκόμη πῶς ἐξυπηρετικά, ὅμως, εἶναι τὰ φαντάσματα πού ἀναλαμβάνουν νὰ εἰσποιοῦν διάφορους ἀνθρώπους — συνήθως ἀγαπημένα τους πρόσωπα — γιὰ τὸς ἐμποδίσουν πού θὰ διατρέξουν καὶ γιὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ κάνουν ὀρισμένες πράξεις, πού θὰ τοὺς βγοῦν σὲ κακὸ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἔξης περιστατικόν:

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, δύο Γάλλοι στρατιῶτες, πού ἐξεκοιμίζονταν μὲ τὴ μονάδα τους σὲ ἕνα ἐγκαταλειμμένο χτήμα, ἀποφάσισαν νὰ ἀπλώσουν τὰ ρούχα τους στὰ συρματοπλέγματα γύρω στὸ χτήμα γιὰ νὰ τὰ στεγνώσουν. Πλησίασαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο τὰ συρματοπλέγματα καὶ ὁ πρῶτος ἄρχισε τὸ ἀπλωμα.

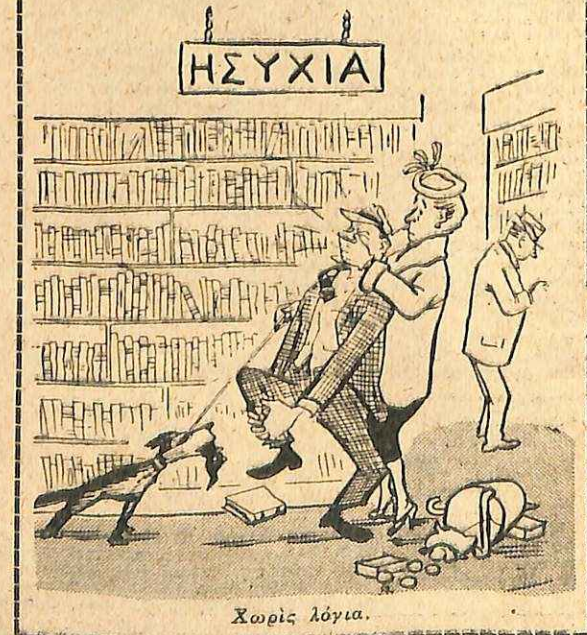
Ὁ ἄλλος ἐτοιμασθῆκε νὰ τὸν μιμηθῇ, ὅταν ἀκούσε πίσω του τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, πού ἦταν πεθονμένη ἀπὸ χρόνια. Στάματῃς ἐκεῖ πού βρισκόταν, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε μίᾳ λευκῇ ὁπτασία νὰ ἐμφανίζεται. Αὐτὸν ὅμως ἦταν ἡ σωτηρία του, γιὰτὶ ὁ δὲν γύρισε τὸ κεφάλι του, εἶδε ὅτι ὁ σύντροφός του εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ ἡλεκτροπληξία. Τὰ ρούχα πάντα στὰ ὁποῖα σκόπευαν νὰ ἀπλώσουν τὰ ρούχα τους ἦσαν ἡλεκτρισμένα.

Ὁ κουμπάρος: Ἀφιλότιμη, μὲ ἀπατᾷς! Τὸ παιδί εἶναι ἐλφύττυτος ὁ ἄντρας σου!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Πολὺ κομψό!... Μὰ ποῦ δωμάτιο εἶν' αὐτό, Κωστᾶκη!...

Χωρὶς λόγια.

Λεπτὰ Ζητήματα

Ξανθοῦ ὑπάλληλο Δ. ἡ μου: Μοῦ γράφετε ὅτι οἱ σχέσεις σας ἔχουν «ποὺ προχωρήσει». Καὶ σεις, ὡς ἱπποτικοὶ καὶ ἀξιοπρεπῆς ἀνθρώποι, θέλοντας νὰ τὴν ἀποκαταστήσετε ἠθικῶς καὶ κοινωνικῶς, ἀφῶς μάλιστα λέτε ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε εὐκρινῶς, τῆς προτείνετε ἐπισήμως νὰ τὴν κανεῖ γυναίκα σας. Ἀλλὰ τὸ πῶς παράξενο, ἰδίως γιὰ τὴν νοοτροπία τῶν οἱμωμένων γυναικῶν εἶναι τὸ ἔξης: Ὅτι ἡ κοπέλλα δὲν δέχεται τὴν προτασί σας καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν στεφανοῦν! Ἐσεῖς τώρα ὑποφάσιζετε, ἀπὸ τὴν ἀρνήσιν, ὅτι κάποιος ἄλλος εἶναι στὴ μέση καὶ γι' αὐτὸ ἀποκροῦν τὸ γάμο τῆς μαζι σας. Εἶναι λοιπὸν πιθανὸν νὰ συμβαῖν κι' αὐτό, ἐκτός ἂν ἡ λεπτότης τῆς κοπέλλας εἶναι τόσο, ὥστε νὰ μὴ βεβαίως νὰ νομίσουν ὅτι ἀγαπώντας εἴσας, πηγαίνει μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὴν παντρευθῇ. Φυσικὰ, τὸ πρᾶγμα καὶ ἀλαδαινῶν πῶς σας στενοχωρεῖ, ἀφῶς, ὡς μοῦ γράφετε, τὴν ἀγαπᾶτε καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν σχέσεών σας, αὐτὸ ἦταν τὸ ἀντικείμενόν σας. Ἀλλὰ πῶς νὰ κανεῖτε καὶ διαφορετικὰ, ἀφῶς ἐκεῖνη σὰς τὸ δηλώσει τόσο κατηγορηματικὰ; Πάντως, νομίζω, πῶς μπορεῖτε νὰ κανεῖτε μίᾳ προπαιδείᾳ ἀκόμη γιὰ νὰ τὴν πείσετε καὶ νὰ τῆς δείξετε ὅτι ἡ χερνονομία σας αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπὸ οἶκτο, ἀλλὰ βᾶσι ἔχει τὴν ἀληθινὴν σας ἀγάπην. Ἀν καὶ παύει δὲν δεχθῇ τὴν τιμητικὴν σας πρότασι, τότε πρέπει νὰ σταματήσετε καὶ κάθε πείσιν σας πᾶνω τῆς καὶ νὰ πάψετε νὰ ἔχετε ὁποιοδήποτε εἶδος... τύμεις! Ἐσεῖς ἐκκαίτε τὸ καθήκον σας!

Ματῶμένα Χριστοῦ γεννα Κ.: Ἐχετε δικηὸν ν' ἀπορήτε κάπως γιὰ τὴν τόσο σεμνοπρεπῇ ἀντιλήμῃ καὶ τὴν καλὴ διαγωγή τοῦ νέου αὐτοῦ, πού ἐνὸς τῶν ἀγαθῶν αἰσθάνεται γιὰ σὰς, ὡστόσο δὲν τοῦμει νὰ σὰς τὸ ἐκμυστηρευθῇ καὶ βᾶσει τοὺς συγγενεῖς σας νὰ σὰς τὸ πουν. Μὰ ἀφῶς πᾶ τὴν ἔγινε κι' αὐτό, κι' ἐλάθετε γνώσιν τῶν αἰσθημάτων του, νομίζω ὅτι τὰ πρᾶγματα γίνονται ἀπλοῦστερα κι' ὁ ἴδιος θὰ διευκολυνθῇ νὰ σὰς μιλήσῃ πῶς ἐλευθερὰ καὶ πῶς ἀνετα.

Στὸ μετὰ εἶναι πολὺ σωστὸ αὐτὸ πού σκέπτεσθε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχετε καὶ μεγάλη ἐξοικειώσι καὶ πολλὰς «ἐπαφές» μαζὶ του. Ἐξ ἄλλου θὰ εἶχα νὰ σὰς συστήσω, ν' ἀναλάβῃ ὁ ἀδελφός σας, μὲ εὐγενικὸ ὅμως τρόπο καὶ πολιτισμένο, τὴν σχετικὴ πρωτοβουλία καὶ νὰ συνεννοηθῇ ἀπ' εὐθείας μαζὶ μὲ τὸν νεό, ὥστε νὰ κοιταποτιθῇ γιὰ τὴς διαθέσεις του. Πάντως ἀπὸ τὰ ὅσα μοῦ γράφετε ἔχω τὴν ἐντύπωσι πῶς ὁ νέος ἔχει καλὸ καὶ σοβαρὸ σκοπὸ. Ἀλλὰ πρέπει βέβαια καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ κάποτε, ὁ Χριστιανός!

Θυσίασα τὸ πᾶν γι' αὐτόν Α. Γ.: Σελῶνα: Δὲν συζητεῖται ὅτι ἡ στάσις τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὁποῖον ὑποσάσθηκα, εἶνε σήμερα ἐγκληματικὴ. Ἀλλὰ ἐξ ἰσοῦ ἐγκληματικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ δική σας ἡ ἐπιπολαιότης μὲ τὴν ὁποῖαν ὄχι μονάχα ἐμπιστευθήκατε στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἀλλὰ παρασυρθήκατε ἀκόμη ἀπὸ τὴν παράπτωσιν, μὲ τὴν τόσο καταβλητικὴ συνέπεια γιὰ σὰς. Φυσικὰ, δὲν θὰ πρέπει οὔτε γιὰ αὐτοῖς νὰ σκεφθῇτε νὰ ὑποχωρήσετε καὶ νὰ ὑποκύψετε στὸν ἐκείνασιν πῶς σὰς κάνει. Καὶ ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη, τότε θὰ πρέπει νὰ τὸν ἀπειλήσετε ὅτι θὰ καταφύγετε, στὴν ἀνάγκη, καὶ στὸν εἰσαγγελεῖα καὶ θὰ καταγγέλλετε τὴν ἀκατακτῆστη διαγωγή του. Ἀλλὰ τὸ καλύτερο βέβαια εἶναι νὰ ἐνεργήσετε στὴν περιπτῶσιν αὐτὴ μὲ φρονίμην ἀλλὰ καὶ ἐξυπνάδα. Νὰ τοῦ ἐξηγήσετε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀξίωσις του εἶναι ὅπως διόλου ἀφυλολόγητη, ἀφῶς θὰ ἔχη ἐπικίνδυνες συνέπειες γιὰ τὴν ὑγεία σας. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ριφκινδυνεύῃ τὴ ζωὴ σας, ἀφῶς λέει τὸ σὰς ἀγαπάει; Πάντως νομίζω ὅτι αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ φερθῇτε λογικά, γιὰ ν' ἀποζημιωθῇ τοῦλάχιστον γιὰ τὴν πρώτῃ σας ἐπιπολαιότητα...

Φοιτήτρια τοῦ πόνου: Εἰσθε καὶ σεις, ἀγαπητοὶ μου, ἕνα ὅμα τῆς ἐντελῶς ἀδικοῦλοῦ τῆς ἐπιπολαιότητος, τὴν ὁποῖαν, ἂν ἐξηγῇ ἡ ἡλικία σας, δὲν τὴν συγχωρεῖ ὅμως ἡ μορφὴ σας. Πῶς σκεφθήκατε ὅτι γιὰ ν' ἀποδείξετε τὴν ἀγάπην σας στὸν καλὸ σας εἰχάτε, λέει, χρέος νὰ τοῦ θυσιάσετε τὴν ἀγνότητά σας; Ποῖος κίνδυνος τῆς ἀγάπης καὶ ποῖο αἰσθηματικὸν ἀξιοπρεπείας ὑπαγορεύει τέτοιου εἶδους ἀσυνειδήτες ἀντιλήψεις; Ἐν πάσῃ περιπτῶσιν, τὰ ἐγινόμενα οὐκ ἀπογίνονται!... Ἐκεῖνο τώρα πού προεχέει εἶναι νὰ μὴν ἀφίστε τὸν ἀσυνειδήτῳ αὐτὸ νὰ σὰς ἐξερῇ, γιὰ νὰ κοροϊδεύῃ ὑπὲρ ἀνεχόλητος μὲ τὴν ἀπλοκότητα καὶ τὴν ἀνοσίᾳ σας. Γι' αὐτό, ἀφῶς τὰ πρᾶγματα ἔφτασαν σὲ κρίσιμον σημείο, θὰ πρέπει νὰ τὸν συναντήσετε αὐτὸν τὸν «κύριον» καὶ νὰ τοῦ θέσετε τὸ ἐρώτημα: Ἡ νὰ σὰς ἀποκαταστήσῃ ἢ θ' ἀναγκασθῇ, νὰ τοῦ πῆτε, νὰ τὰ φανερῶστε ὅλα στοὺς δικούς σας, οἱ ὁποῖοι τότε μὲ τὸ νόμο καὶ μὲ τὴν δικαιοσύνην θὰ τοῦ ἐπιβάλουν, βέλοντας καὶ μὴ, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴς ρητῆς ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως του. Μὴ διστάσετε λοιπὸν νὰ τὸν κάμετε αὐτό, ἂν δὲν παίρῃ ἀπὸ λόγια διαφορετικὰ.

Ἀνθοῦλα καὶ Κωστῆ: Ἐχετε δικηὴ νὰ προσέπετε ὅτι τὸ αἰσθηματικὸν σας δὲν θὰ ἔχη αἰσίον τέλος. Γιατὶ, ὅπως σωστὰ παρατηρεῖτε, ὁ νέος πού ἀγαπᾶτε εἶναι φτωχός, ἡ κοινωνικὴ θέσι καὶ τῶν δύο σας διαφορετικὴ, ἡ δὲ ἐπιθυμία τῶν γονέων σας εἶναι, πολὺ λογικὴ, νὰ σὰς παντρεύουν μ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς σεῖρας σας, πού θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ μίᾳ ἀνετῇ ζωῇ. Ἐσεῖς βέβαια λαχταρεῖτε γιὰ συναισθηματικὴ καὶ ἠθικὴ εὐτυχία, πού τις ἐξασφαλίζει κυρίως ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη. Τώρα τὸ ζητήμα εἶναι πῶς θὰ πεισθοῦν οἱ δικοὶ σας νὰ χωνέψουν τὴ δική σας ἐκλογὴ. Αὐτό, νομίζω, ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ σὰς τὴν ἰδίᾳ: Ἀφῶς σὰς ἔχουν μονακριθὴ καὶ τόσο πολὺ σὰς ἀγαποῦν, θὰ μπορέσετε σὲ μίᾳ κατάλληλῃ ὥρᾳ νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇτε τὸ μυστικὸν τῆς καρδιάς σας καὶ νὰ τοὺς ζητήσετε νὰ σὰς βοηθήσουν στὴν ἐκπληρώσιν τοῦ αἰσθηματικοῦ σας ὁνείρου. Οἱ γονεῖς σας εἶναι πλούσιοι καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν τρόπο καὶ μέσα νὰ βοηθήσουν τὸν νεό νὰ δημιουργηθῇ, ἀφῶς ἄλλωστε εἶναι ἀξίον παλληκάρη καὶ θὰ μπορέσῃ ν' ἀνταποκριθῇ στὴς προσδοκίας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τους. Πάντως, μὴ βιάσῃτε τὰ πρᾶγματα καὶ μὴν τὰ ἐξωθήσετε, ἀφῶς μάλι-

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
LYDIA P
Γαλάκτωμα Νο 1 γιὰ ἑπρὰ δερμάτια Νο 2, γιὰ κανονικὰ Νο 3 γιὰ λιπαρὰ ΚΡΕΜΑ μὲ βιταμίνη Α' γιὰ ἑπρὰ δερμάτια.
Τηλ. 612-450

στα δὲν σὰς ἔχουν πάρει καὶ τὰ χρόνια!...

Ἀγάπησα μίᾳ ἄγῳστη, Πετράλωνα: Δὲν νομίζετε πῶς κάπως αὐθαίρετα ἀξιῶνται ἀπὸ τὴν κοπέλλα, πού τυχαίως γνωρίσατε στὸ τραῦ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ, ἐπειδὴ ἀπλῶς αἰσθανθήκατε ἐσεῖς συμπάθεια γι' αὐτήν; Πῶς, δηλαδὴ, τὸ σκέπτεσθε αὐτό; Φαίνεται πῶς ἡ κοπελλίτσα δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς κι' οὔτε συγκινεῖται ἀπὸ τὴς εὐγενικῆς ἐστῶς διαθέσεις σας. Κι' ἴσως νὰ συνδέεται μὲ κάποιον ἄλλον. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα πρέπει νὰ τὰ χωνέψετε καὶ νὰ πάψετε νὰ στενοχωριέστε πού ἡ πρώτῃ σας αἰσθηματικὴ ἐκδήλωσις εἶχε τέτοια πικρὴ διάδωσι. Μὴν τὸ παίρνετε διόλου κατάκαρδα κι' ἐλπίζετε σὲ ἄλλη εὐτυχέστερη περιπτῶσι. Ἐπειτα μὲ τὸν καιρὸ, θὰ ἰδῇτε πῶς αὐτὰ εἶναι... μοιραία, συχνὰ, καὶ θὰ... συνθίσετε!

Μικρὴ ἀπελπισμένη: Τὸ γράμμα σας φανερώνει ὅτι οὔτε ἡ λογικὴ οὔτε ἡ μορφὴ σας λείπουν. Αὐτὲς λοιπὸν, θὰ συντελέσουν νὰ ἰδῇτε ὅτι οἱ διαθέσεις σας καὶ οἱ ἀντιλήψεις σας, σχετικῶς μὲ τὸ κεραυνόβλοο αἰσθηματικὸν νοῦν σας, εἶναι ἐντελῶς παρακινδυνευμένες. Πρέπει νὰ συγκρατήσετε τὰ ἀσυνλόγηστα σκιρτήματα τῆς καρδιάς σας καὶ νὰ μὴ πάρῃ τὸ μυαλό σας ἀέρα, ἐπειδὴ συγκινεῖσθε ἀπὸ τὸν νεαρό πού γνωρίσατε στὸ χορὸ. Τὸ ὅτι κι' ἐκεῖνος σὰς κύτταξε μερικὲς φορές, δὲν σὰς δίνει τὸ δικαίωμα οὔτε γιὰ μίᾳ στιγμῇ νὰ βάλετε στὸ μυαλό σας ἰδέες γι' αὐτόν καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ ζῆτε μὲ ὄνειρο, πού τίποτε τὸ οἰοῦντο δὲν ἔχουν. Ἐπειτα πρέπει καὶ σεις ἡ ἰδίᾳ ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἀξία καὶ τὴν σοβαρότητα ἐνὸς τόσο κεραυνόβλοο ἔρωτα, ὅπως νομίζετε πῶς τὸν αἰσθανθήκατε. Πάντως σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν τοῦμῃσετε οὔτε νὰ γράψετε, οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐκδήλωσι νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ τοῦ κάμετε, πού νὰ φανῇ ὅτι σὰς συγκινεῖ ὁ νέος αὐτός. Εἶναι μίᾳ στιγμῇ πού πρέπει καὶ νὰ τὴν ξεχάσετε, γιὰ τὸ καλὸ σας καὶ γιὰ τὴν ψυχικὴν σας γαλήνη. Θὰ παρηγορηθῇ δὲ ὅπως παρηγορεῖται καθένας, πού βλέπει ὅτι τὸ ὄνειρό του δὲν βγήκε ἀληθινόν!...

Σελῶνα καὶ τῆς Κορσολίας: Μὲ παρακαλεῖτε νὰ σὰς ὑποδείξω τρόπο γιὰ νὰ συγκινήσετε τὸ κατάντημά της, ἀπὸ τὸ ὅποιον,

τὴν κοπέλλα πού ἀγαπᾶτε καὶ νὰ τὴν καταφέρετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ κι' ἐκεῖνη. Μὰ, αὐτὰ τὰ πρᾶγματα εἶναι αὐθόρμητα καὶ δὲν σποῦδάζονται οὔτε ὑποδεικνύονται. Πολὺ λιγώτερο δὲν θὰ πρῶτον νὰ βάλετε ἐπιμονὴ ἰδέᾳ νὰ τὴν κατακτήσετε, γιὰτὶ θὰ ἀποτύχετε οἰκτρά. Θὰ σὰς περιφρονηθῇ γιὰτὶ, βλέπετε, αὐτὴ εἶνε ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως κι' ἔχει τὴν προκατάληψιν τῆς ἀρχοντιάς καὶ τοῦ πλούτου της. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ ὑποβληθῇ σ' αὐτὴ τὴν μείωσιν τῆς ἀνδρικῆς σὰς φιλοτιμίας, στὴν προσβολὴ τοῦ ἐγωῖσμοῦ σας. Ἀφήστε νὰ πᾶ στὸ καλὸ! Κι' ὅσο γι' ἀγάπην πού λαχταρεῖτε, θάρρη κι' αὐτὴ στὴν ὥρᾳ της καὶ γιὰ σὰς! Ὅρεξί μόνο νὰ χεῖτε γιὰ νὰ μπλεχθῇτε στὰ δίχτυα της!...

Μὰς χωρίζετὶ τὸ παρελθόν τῆς: Ἡ λύσι πού ζητᾶτε στὸ αἰσθηματικὸν ζήτημα, εἶναι ὑπόθεσι καθαρῶς ὑποκειμενικῇ. Ἀν, δηλαδὴ, ἀγαπᾶτε τὴν κοπέλλα ἀληθινὰ καὶ πρωτίστως ἂν αὐτὴ ἔχη εὐκρινῶς μετανοήσῃ γιὰ τὴν πρώτῃ τῆς διαγωγὴν καὶ τὴν ἀπρέπεια ἀνεπαιτητῆς, τότε ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ τὴν συγχωρέσετε. Ὅσο γιὰ τὸ ἂν δῇ φωνὴ αὐτὴ τὴν φορὰ εὐκρινῆς ἡ κοπέλλα, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποῖον καὶ τὸν χαρακτῆρα της. Γιατὶ μπορεῖ ἡ κοπέλλα νὰ μὴν ἦταν ἐκ φύσεως ἐπιρρεπὴ σὲ παραπτώματα, ἀλλὰ νὰ παρεστῆρθε σὲ μίᾳ στιγμῇ ἀδυναμίας. Τέλος πάντων, μπορεῖτε γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα νὰ παρακολουθήσετε τὴν ἑαυτοῦ συμπεριφορὰ τῆς κοπέλλας, νὰ τὴν ἐλέγχετε καὶ ἀνολόγως πᾶ ν' ἀποφασίζετε.

Ξαναβγίζει ὁ ἐρωτᾶς μου: Σὰς εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ σας αἰσθηματικὰ καὶ γιὰ τὴς θερμὰς εὐχὰς σας. Μὲ χαρὰ σὰς τις ἀνταποδίδω. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημά σας, θὰ σὰς πῶ τὴν γνώμην μου καθαρὰ καὶ χωρὶς περιστροφές: Ν' ἀποφύγετε στὸ μέλλον νὰ ἐξαναστανηθῇτε μὲ τὴν πλῆρᾳ σας ἀγαπημένην, πού δὲν φαίνεται νὰ ἔχη διόλου ἠθικὸς διαταγμούς, συνεπὲς εἶναι ἐνδεχόμενο, ἂν τῆς ἐμπιστευθῇτε πάλι, νὰ σὰς παρασύρῃ σὲ κινδύνους. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐξυπνεμένη αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἡ παντρεμένη, πού σὰς προτείνει νὰ συνεχίσετε τὴς παλαιὰς σας σχέσεις, προδίδοντας τὴν συζυγικὴν τῆς πίστι! Εἶναι λυπηρὸν τὸ κατάντημά της, ἀπὸ τὸ ὅποιον,

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ
Ἡ περίφημη Γαλλίδα μπαλαρίνα Ρενέ Ζανναίρ, παντρεύθηκε στὸ Σαῖν-Σαρ-λα-Ριβιέρ, ἕνα γραφικὸ προάστειον τοῦ Παρισιῦ, τὸν ἀνθρώπου πού τὴν ἀνέδειξε: τὸν Ρολάν Πετι. Παραστέτομε ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τους. Τὸ χορευτικὸν αὐτὸ ζευγάρι, πού θεω

Τ.Ε.Σ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Σπυρόπουλος, Α.Σ., Α' Σ. Σ., Β.Σ.Τ. 900Α. Χαράλαμπος Παϊδας, Βασιλείος Παπακωνσταντίνου, Παναγιώτης Ζαπαράς, Κων. νος Τσάρας, Σεραφείμ Θεοδωρόπουλος, Σπυρίδων Τσεκούρας, Α' πόστολος Βαζής, Ορφέας Παπαδόπουλος, Εύαγγελος Κίτσας, και 'Ελευθέριος Λελάδης, 251 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 908. Μιχαήλ Δελατόλας, 506 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Εύαγγελος Μαργιώλης, 722 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Πέτρος Πίτας, Στέργιος Κατσανίδης, Γεώργιος Λάσος, 'Ηλίας Λάσκαρης, Γεώργιος Βαρελάς, Σπύρος Λουκιάς, Σπύρος Παππίρης, Γεώργιος Κοντζιάς, Γεώργιος Κασσωράκης και Γεώργιος Μπακάλης, 574 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917. Αιμίλιος Κοσμάκης, Γρηγόριος Καραχάλης, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Γεώργιος Τετολούρης, 786 Α.Γ. Μ., Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος Κολοκύβας, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Χρήστος Τζούκας και Μάκης Οικονομίδης, Κ.Ε.Ν.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Ι. Κονιάς, 491 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 915. Στυλιανός Μαλατέστας, Δημήτριος Τούμπος, Δημήτριος Τσέπας και 'Ιωάννης Εύδαϊμων, 574 Τ.Π., Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 917. Δημήτριος Γεωργιόπουλος, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902. 'Ανδρέας 'Ηλιόπουλος και Γρηγόριος Χρυσομαλλίδης, 781, Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Σκουρένος, Α.Σ.Β.Σ., Δ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Θεοφάνης Δημητρίου, 'Αργύριος Χασιώτης, Δημήτριος Συρμαλής, Χρήστος Μπαχαλάς, Δημήτριος Κυβερνιώτης, Δημήτριος Πίτας και Γεώργιος Λαντής,

28ος Α.Β.Ο., XV Μ'χία, Σ.Τ.Γ. 917Β. 'Ιωάννης Βαλασάδης και Νάκης Μπαλάσας, Κ.Ε.Ν. Πατρών, Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 927. Ευστράτιος Κουρούς, 491 Τ.Δ. σεων, Σ.Τ.Γ. 915. Π. Κουδαλάκης και Ν. Παναγιωτακόπουλος, 326 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 917Β. Κων. νος Μπακάλης και Γεώργιος Μαρμαράς, Φρουρά Σ.Φ. Χανίων, Σ.Τ.Γ. 911. Κων. νος Τσούρας, 174 Συνεργείον 'Επισκευών, Β.Σ.Τ. 904. 'Ιωάννης Μάλλης, Διονύσιος Μπελιάτης, Νικόλαος Τσαλικάκης, Κων. νος Σπύρας και Κων. νος Μαυρόπουλος, 722 Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. 'Εμμανουήλ Ζαχαρίου, Γεώργιος Παρθάλης και Παναγιώτης 'Αναστασίου, Σ.Φ.Ι., Σ.Τ.Γ. 918. Σταμάτιος Μουρτζός, Δημήτριος Παυλάκης, Γεώργιος Καλικακής και Χαράλαμπος Σιάννης, 574 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917. Μιχαήλ 'Αντωνιάδης, και Εύαγγελος Δερμιτζάκης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901. Χαράλαμπος Σαυρουλάκης, 301 Ε.Β., Β.Σ.Τ. 902. Θωμάς Μανιώτης και 'Αλκιβιάδης Μανώλης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. 'Αλέκος Μόδης, Μίμης Δασκαλάκης, Θωμάς Σερμπιδής, Πίπης Νέλλας και Βασίλειος Βαγενάς, 490 Τ.Δ. σεων, 'Ομάς Δ' σεως, Β.Σ.Τ. 903. Μ. Παπαντωνάτος, Κ.Ε.Ν. Πατρών, Λόχος Δ' σεως, Κ.Ψ.Ο., Σ.Τ.Γ. 927. Λάκης Κωσταράτος, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. 'Ιωάννης 'Αλαμινίδης, Κων. νος Κολιαδής, 'Απόστολος Τσαβιταρόγλου, Εύαγγελος Μουράτογλου και 'Αγγελος Μακρής, 771 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 912. Οι κάτωθι ναύτες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Χρήστος Πατσουγιάννης, Α)Γ' Α-

ξίδας, Γ.Ε.Ν. 'Ιωάννης Πετρόπουλος, Β.Π. 'Αμείρακας, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Κων. νος Μπεγγλόπουλος, Β. 'Υγιών, Δ.Υ., Γ.Ε.Ν. 'Αθανάσιος Ζαφειρακόπουλος, Β. Π. 'Ακτίον, Γ.Ε.Ν. Εύτυχιος Πατεράκης και Νικόλαος Λάμπρου, 'Υποδύχιον 'Αελφίνι, Δ. Υ., Γ. Ε. Ν. 'Ο Μίμης Σταγάκης, Β. Π. Κανάρης, Ν.Β. Σούδας, Κρήτη, Γ.Ε.Ν. ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική, ή γερμανική γλώσσα. 'Ο Κων. νος Καραπουλοντίδης 497 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες, της Αυστραλίας και της 'Αμερικής, στην ελληνική γλώσσα. Οι λοχία Εύαγγελος Κασσαρός και 'Εμμανουήλ Δημητρίδης, 175 Σ.Α)ΑΠ, Ι. Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. 'Ο Γεώργιος Λιανός, 163 Μ.Μ.Π., Πυρ.χία Δ' σεως, Β.Σ.Τ. 901, επιθυμεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, και κατά προτίμηση απ' την Κύπρο και την 'Αμερική, στην ελληνική γλώσσα. 'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητεί και ο ύπολοχαγός Λάκης

Μήκας, 490 Τ.Δ., 'Ομάς Δ' σεως, Β.Σ.Τ. 903. 'Ο Νικόλαος Λεονταίνης, Χρήστου Λαδά 73, Καισαριανή, Αθήνα, Γ.Ε.Ν. ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. 'Ο 'Ιωάννης Νοτόπουλος (23 χρόνων), δόξ Κοραή 4, Αιγάλεω, Αθήνα, Γ.Ε.Ν. εὐπορουσάσας και καλῆς οικογενείας, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. 'Ο Γεώργιος Χριστοφόρου (18 χρόνων), Τ.Κ. 19, Λάρνακα, Κύπρος, ο Γεώργιος Χριστοδούλου (18 χρόνων), Λεσβάδα, Λάρνακα, Κύπρος, και ο Γεώργιος Εύαγγέλου (18 χρόνων), 'Αγ. Λαζάρου 10, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων. 'Ο Χαράλαμπος Μακρίδης, Περικλέους 5, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. 'Ο 'Ανδρέας Δημητρίου, ο Σωτήριος Σοφός, ο Ζανέτος Πάμπου, ο Κώστας Πατάλης, ο 'Ανδρέας Κοκκινίδης, ο Γιάγκος 'Αντωνόπουλος και ο Νεόφυτος Νεοφυτιάδης, Κοραή 4, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν αλληλογραφία με νέες της 'Ελλάδος ηλικίας 17-19 χρόνων. 'Ο Γεώργιος 'Αγγελίδης (19 χρόνων) και ο 'Ιωάννης Κρασάς (16 χρόνων), 'Ανα Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο 'Ανδρέας Γεωργίου (17 χρόνων), Πλαταιών 8, Βαρώσια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες, ηλικίας 16-18 χρόνων. 'Ο Χαμπής Κανάρης (22 χρόνων), 'Ακρωτήριον, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. 'Ο Νικόλαος Μακρόνησιδης, Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού.

Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέες απ' την 'Ελλάδα, ηλικίας 17-18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο Γεώργιος Κων. νος Κων. νος και ο Παντελής 'Υπερμάχου, 'Ελληνική Μεταλλευτική 'Εταιρεία, Γραφεία Καλαμάσσου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, κάτω των 19 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο 'Αντώνιος Κολλέγιον Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες κάτω των 19 χρόνων. 'Ο Αιμίλιος Γιαπανάς, Ναυπάκτου 10, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες και 'Ελληνίδες με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. 'Ο Λάκης 'Ιακώβου, Κοδριγκτώνος 9, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-20 χρόνων. 'Ο Βασίλειος Φυσέντζου (16 χρόνων), Γουτκόφ 7, Βαρώσια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση απ' την 'Ελλάδα. 'Ο 'Ιωάννης Μενούκου (18 χρόνων) και ο Β. Νικόλαϊδης (19 χρόνων), Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες της 'Ελλάδος ηλικίας 17-19 χρόνων. 'Ο Γεώργιος 'Αγγελίδης (19 χρόνων) και ο 'Ιωάννης Κρασάς (16 χρόνων), 'Ανα Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο 'Ανδρέας Γεωργίου (17 χρόνων), Πλαταιών 8, Βαρώσια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες, ηλικίας 16-18 χρόνων. 'Ο Χαμπής Κανάρης (22 χρόνων), 'Ακρωτήριον, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. 'Ο Νικόλαος Μακρόνησιδης, Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού.

— Μήπως θα ήθελε προηγουμένως ο κύριος να του φέρω ένα φλυτζάνι με ζουμί «Φεντέλε»;

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΜΑΡΚΑ
ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΗ ΣΑΣ
ΜΟΝΟΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥΣ ΖΩΜΟΥΣ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

Οι ρυτίδες είναι βέβαια μεγάλος εχθρός της γυναικείας όμορφιάς. Δεν είναι όμως πάντοτε ζήτημα ηλικίας. Πολύ συχνά βλέπουμε νέες γυναίκες να έχουν το δέρμα ασπασμένο ή έτοιμο να ρυτίδωση. Αυτό συμβαίνει συνήθως στα άτομα που έχουν υπερευστασμένο νευρικό σύστημα ή πολύ λεπτό δέρμα.

Στις γυναίκες αυτές μία έντονη συγκίνηση, λίγη κόπωση μεγαλύτερη ή και απλώς ένα ξενύχτι ή μία νύχτα άπνιας, είναι αρκετά, για να αυλακώσει το φάσμα τους πρόσωπο ο μεγάλος εχθρός, που λέγεται ρυτίδα!... Και τότε αρχίζει η απογοήτευση και η απελπισία, που χειροτερεύουν ή μονιμοποιούν μία κατάσταση, που μπορεί να περάσει.

Κατ' αρχήν χρειάζεται ψυχραιμία αντιμετώπισης του κακού και προσοχή στον τρόπο που θα αρχίσουμε να περιποιούμεθα το ρυτιδωμένο δέρμα.

Περισσότερος ύπνος είναι απαραίτητος στις περιπτώσεις αυτές και ύπνος ήσυχος και συνεχής. Μετά θα τροφοδοτήσετε το στεγνωμένο δέρμα, με τα κατάλληλα συστατικά που έχει ανάγκη.

Ένα θαμνίσιο τροφοδοτικό είδος για τις αφυδατωμένες επιδερμίδες, είναι το φυσικό μετάξι που περιέχεται σε όλα τα καλλυντικά των εργοστασίων ZINNIA.

Η σκόνη της φυσικής μετάξης, είναι εφύλακτα γνωστή και χρησιμοποιείται σε όλη την Ερώπη και την 'Αμερική, για τις ανάγκες της επιδερμίδας.

Τα καλλυντικά ZINNIA π. χ. χωρίς στο προνόμιο της χρησιμοποίησης της φυσικής μετάξης, τώνουν τον τόνο του δέρματος, προλαμβάνουν την πλαστικότητα των μυών του προσώπου, και δίνουν νεανική δραστηριότητα στις κουρασμένες και πρόωγα γερασμένες επιδερμίδες.

Οι ρυτίδες εξαφανίζονται με την κρέμα και το γαλάκτωμα ZINNIA και το δέρμα διατηρείται όμορφο και νεανικό.

Στο πρόσωπο ρυτιδωμένο του δέρματος, θαμνίσια αποτελέσματα δίνει η κρέμα ή το γαλάκτωμα ZINNIA εν συνδυασμό με μερικά τσιμπήματα.

Τα τσιμπήματα αυτά πρέπει να είναι ελαφρά, ελαφρότατα, ώστε να μην προκαλούν κόπωση στο δέρμα. Γίνονται με τα δύο δάκτυλα — αντίχειρα, δείκτη — και πάντοτε εκ των κάτω προς τα πάνω. Έξηνα — έβδομηνα τσιμπήματα είναι απαραίτητα για κάθε φορά.

ZINNIA

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ε. Παπαθανασίου, Λέρος:
Το έλαβα κι' ευχαριστώ. Μόλις το διάβασα θα σας απαντήσω ταχυδρομικά. Γρηγόρη Γερόντιο! Ας είναι, κάποτε θα βαρεθείτε και θα ξαναρχίσετε από την αρχή. 'Αν τ'ω ν'ο Μπουρνιάν, 'Ανδρον: Μία τέτοια υπόθεση δεν μπορεί να λυθεί με αλληλογραφία, ούτε εγώ είμαι ο άρμόδιος που θα κατορθώσω να πετύχη «θαύματα». Γι' αυτό είναι ανάγκη να κάνετε ένα ταξίδι στην 'Αθήνα. Το δικαίωμα είναι με το μέρος σας και δεν πρόκειται να το χάσετε. Μην α' Παναγιωτόπουλο, 'Ενταύθα: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Α. Γληγό, Πειραιά: 'Αν σας είχαν κάτι τέτοιο από την υπηρεσία της ΒΕΡΚ, πρέπει να έχασαν το μυαλό τους. Ποθ θα στηρίχθουν; Μακάρι βέβαια να πετύχετε το σκοπό σας, αλλά το βλέπω αδύνατο. Κι' αν ακόμη φύγη από δω, θα σταματήσει στην Ουάσιγκτον. Γεώργιος Μήτραλέξη, Τρίκαλα: Ποτέ δεν σκέφτηκα κάτι τέτοιο έναντιον σας, γιατί δεν σά... γνωρίζω. Μιχ. Δούνα, Γούβιον: Ευχαριστώ. 'Ιωάννη Γαβόπουλο, στρατιώτην του 'Εθνους: Δεν χρειάζεσταν να μου γράψετε ιδιαίτερος αφού δεν έχετε καιρό. Σε ραφείμ Πετρίδην, Ταυμκού: Να του γράψετε Νέστωρος 3, Καλλιθέα, 'Αθήνα. Θα σας απαντήσω. Α. Παράσχον, Φιλάτες: Σ' αμναίνω και περιμένω. Περι κλή Μπενέτον, Αυτόχωρον: Είναι πολύ άδρα. Μιχάηλ Κοντόπουλον, Βαρώσια, Κύπρος: Το δικηο είναι με το μέρος σας κι' αν κατορθώσετε ναρθετε στην 'Αθήνα, θα τακτοποιήσετε αμέσως την υπόθεσί σας. Με αλληλογραφία δεν γίνεται τίποτε. Χρήστον Μοζέβιδην, Σμύρνη: Δεν με ζαφνίσατε το γράμμα σας. 'Από τη Σμύρνη έχω λάβει ως τώρα πολλά γράμματα. Μίλην Σαραντίδην, Σπύρον Λαδόπουλον, 'Ανδρύρο Παπαλεονάρδον και 'Ελενίτσα Μυδαλά, Κύπρον: Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Παναγιώτην Σακελλαρίδην, Γεώργιον Νάσην και Κων. νον Λύσαν, Ήθον: 'Εγραφα και θα ξαναγράψω. 'Αχιλλέα Πλάκαν, Κάρυστον: 'Η συμπτωσι αυτή δεν είναι μικρή. Γι' αυτό και ήρθαν όλα... γούρκα. 'Ελευθέριον Λώλον, 'Εν ταύθα: Συμφωνώ, περιμένω. 'Αγνηλασον Σοφτάν, Ν. 'Ερυθραία: 'Ισως να πετύχετε, αν πάτε ο ίδιος στο ΓΕ.Σ. Διαφορετικά δεν γίνεται τίποτε. Φάλλαν, 'Ενταύθα: 'Οχι, δεν μ' ενδιαφέρει. Ευχαριστώ πάντως για το ενδιαφέρον. Δημήτριον Γεωργίου, κόποπολον, Σπάρτη: Το φαιότερο πράγμα στον κόσμο είναι η ελευθερία. 'Ανδρέαν Κασσά, Μοίρη, 'Ανδριτσάνα: 'Αστε είναι ακουμπάρος μου και δεν τ'έσρα. 'Από ποδ και πό; 'Αλέξανδρον Παπακωνσταντίνου, Καστοριά: Τα θέματα υπήρξαν χιλιάδες... Λάμπρον 'Ιωάννου, Λευκωσία, Κύπρον: Δεν θυμάμαι τίποτε. Ποτέ έγινε αυτό; Δεν πήγα ποτέ εκεί. Μανώλη Κουφάλακη, Ταναριόδη: Σας εύχομε ναρθετε, να ζήσετε και να γεράσετε στον τόπο αυτό που τόσο λατρεύετε. Χαράλαμπον Πασχάλη, Κων. νον, Παν. νον: Αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο της ζωής μου, το σπουδαιότερο. Ευχαριστώ. 'Αλέκο Βαρνάθαν, Λομιν: 'Απλοι και συμπαθητικοί οι στίχοι σας. Να διαβάσετε 'Ελληνες ποιητές: 'Ιωάννην Βερνίκον, Ν. 'Υρκη, 'Ηλια 'Αντωνόπουλον, Κόστα Ρίκα, Θύμιον Οικονόμου, Ν. Ζηλανά και 'Αναστασίου Πουρνάρον, Αυστραλία: Σας συγκινώσασα όλους μαζί, μία και συμφωνήσατε να μου γράψετε όλοι μαζί, πάτερ 'Ιωάννην, Γερ. Πατράς: 'Υπάρχει η σειρά στα γράμματα μας, Στέλιε μας τους άρμόδιους που σας λείπουν. Βιβλίο μου σας στέλνω. 'Η διεύθυνσι σας ευχαριστεί για τις εύχες. Το ίδιο κι' εγώ. Ι. Β. Ι.

Χειμερινό
Επιούλημα
ΣΕ
ΤΙΜΕΣ ΚΟΣΤΟΥΣ
ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 30
ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΑΤ/ΜΑ
ΓΩΝΙΑ ΑΙΟΛΟΥ & ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΑΛΛΙΑ - ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

Οι θωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το κόλπο

Ένα μαγαζί καρό στο 'Εφτάλίας νοικιάστηκε «Γραφείο Κηδεμών», κι' από κείνη τη μέρα ξενοικιάστηκε το μπροστινό του δωμάτιο κι' ήταν αδύνατον να βρη νοικάρη, γιατί ο καθένας που καρσιλάνιζε την ταμπέλα του πεθαμενατζήδικου, και την νεκροφόρα στην πόρτα όπου φύγει φύγει! Κι' η καυμένη ή 'Εφτάλίας, που καρτερούσε ένα καινούργιο πάλι νοικάρη, πήγε μ' ένα αρτζουχάλι στο χέρι κι' είπε γκιτισμένη στον αστυνόμο:

— Τώρα π' άνοιξε καρόσι μου νεκροσεντουκάδικο, πρέπει οι πεθαμένοι να κλαίει έμένα τη ζωντανή!

— Γιατί, κυρία Φταλίας μου;

— Γιατί, όταν καμιά φορά μου φέρουν χαρούμενοι μουτζέδες, για να κερδίσω καμιά λοταρία, κάνω να φωνάξω «όω φτώχεια!», αλλά άμέσως το κέφι π' ανάβει μέσα μου σβύνει, με πιάνουν σύγκρυα, το αίμα μου παγώνει! Γιατί καρσιλάνιζω το θάνατο, δηλαδή το νεκροσεντουκάδικο.

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε και συνέχισε: — Θυμάμαι, σαν είχα την φλουέντζα, ο κουράντης ο γιατρός μου ήτανε σούρτα-φέρτα: Ρεμέντια, κοσούλλα, ένα γκερεμέ και μούλεγε ανήσυχος: «'Αν θέλη ο Θεός και πέση ο τυρετός, έχουμε έλπίδες...». Κι' εκεί που έπινα ή έρημη να την σολιούρω, κολλήσανε καρόσι μου προσκλητήριο κηδείας για μιά γνωστή μου που πέθανε με τη φλουέντζα! Κι' έτσι ήμουν εγώ πιο άξιοβρήνητη, παρά ή πεθαμένη. Γιατί όπως έβρισε πολλοί πεθαίνουν απ' το φόβο τους μην... πεθάνουν.

— Μα τί θές; Νά λείψουν οί κηδείες και τ'α σχετικά γραφεία.

— Ακριδώς! Οί πεθαμένοι τί θα χάσουν; Άπεγογνίας οί κληρονόμοι κάτι θα κερδίσουν ακόμα!...

— Όποτε με δυο λόγια θές να μ'ην κηδεύουν τους νεκρούς;

— Μα χίλιες φορές πιο καλά να τσοί κάθουνε, κύριε πολιτάνε μου, δηλαδή να τσοί τρώη ή φατιά, παρά τ'α σκουληκία, κι' έτσι να λείψη αυτό το κρύο τοεσίτι, που μου κάνει μεγάλη ζημιά!...

Και ντροπαλά, με ύφος μελοδραματικό, σιγομουρμουρίζε εμπιστευτικός:

— Κάθε φορά που ο Νικολάκης μου γούσταρε να μου κάνη τζιγτζινία και τζιζιζέδες, γυρίζει βλέπει ζαφνικά καρόσι του φαγάρια με κρέπια, μούρα πανιά με άσημνιοι σταυροί, κληράντες με μενεξελίες κορδέλλες, κι' εύτ'υς με παρατά, χάνει το κέφι και το ιστάχι του και μ' αφήνει την έρημη μπουκάλα! Έπειτα και το πιο κοϊδικο, να σκεθής πως αύριο είνε νύρθη ένας καινούργιος νοικάρης για το δωμάτιο, κι' όταν όη την ταμπέλα θα φύγη γκουστουρί!...

— Έχεις δίκιο, κερά Φταλίας μου, αλλά τίποτα δεν μπορεί να γίνη!...

Απελπισμένη και γκιτισμένη ή 'Εφτάλίας γύρισε σπίτι της, μ'ατί δεν ήλκισε ούλη νύχτα, και τ'α αύγες ή πανούργα πήγε ξεκρέμασε την ταμπέλα που έλεγε «Γραφείο Κηδεμών» κι' άψε σβόςε την ήκανε τρώμπα με μιά άλλη που έγραφε «Σχολή Χορού», πούταν στο ντουρεκλήδικο χοροδιδασκαλείο, και μ' ούλο τση το σ'αφρουά γύρισε σπίτι της σαν την κλέφτρα γάτα. Κι' έτσι το κόλπο πέτυχε, γιατί το π'αυτ' πούρθε ο νοικάτορας έξετασε το δωμάτιο τ'α μαχαλά, κι' πάντα, κι' εύχαριστημένος που θαχ ή φάτσα του γλέντι, μουσική και χορό, ήβγαλε άνούποτος κι' ήδωσε στην 'Εφτάλίας τρία μηνιάτικα μπροστάντζα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΣ

— Φεύγω για τη μητέρα...
Μα θα γυρίσω πίσω... μαζί της!

— Περίεργο! Το τρίτο ποτήρι με ζάλια κιόλας!...

Χωρίς λόγια.

Ο βασιλικός οδηγός ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Τί επιτρέπει και τί άπαγορεύει

Είχε το δικαίωμα ο νεαρός δούδ του Κέν να καταταγή στο στρατό, ακολουθώντας την κλίσια του: Μπορούσε ή θεία της βασιλίσσας της 'Αγγλίας να πούληση τ'α οικογενειακά άσημικά της; Ήταν σωστό να πούληθούν άσ πλειστηριασμό οί άχρηστες πιά βασιλικές γούνες; Μπορεί ή βασιλίσσα να δεχθ ή διαμαντικά από μιά άλλη γυναίκα; Έπιτρέπεται στην πριγκήπισσα Μαργαρίτα, να παντρευθ ήτοιον διαλέξη; Έπρεπε να έγγραφου στις Κοινωνικές 'Ασφαλίσεις τ'α μέλη της βασιλικής οικογενείας;

Αυτά άποτελούν μερικά μονάχα άπ' τ'α έρωτήματα, που έχουν φέρει κάποτε σε δίλημμα τη βασιλική οικογένεια της Μεγ. Βρετανίας. Οί άπαντήσεις λοιπόν βασιζόνταν πάντα στους κανόνες που περιέχονται στον «Όδηγό Διαδικασίας», ένα είδος βασιλικού βιβλίου καλής συμπεριφοράς, που βρίσκεται στα άνάκτορα του Μπάκιγχαμ, έχει χαρακτήρα άπόρρητο κι' είναι προσίτο μόνο σε μερικούς άνωτέρους αξιωματικούς της Αύλης. Έχει δέ σκοπό τη διατήρησι του γούστου της βασιλικής οικογενείας.

Ήταν αρχικά χειρόγραφο, ιδιωτικής φύσεως, αλλά σιγά-σιγά συμπληρώθηκαν οί διατάξεις του κι' έγινε ένας πολύτιμος και άπαραίτητος σύμβουλος για κάθε περιστάσι της ζωής της βασιλικής οικογενείας.

Κάθε κάτοικος της Μεγ. Βρετανίας υπάγεται υποχρεωτικά στις Κοινωνικές 'Ασφαλίσεις κι' έχει δωρεάν ιατρική περίθαλψη. Έπρεπε να ισχύση και για τη βασιλίσσα ο γενικός αυτός κανόνας δεν την έξαιρει ο νόμος; Οί άρμόδιοι συμβουλευθέντες τον «Όδηγό» δεν βρήκαν μέσα καμιά σχετική άπαγορευτική διαταγή, κι' έτσι ή βασιλίσσα γράφτηκε κι' αυτή στις 'Ασφαλίσεις.

Όταν δέ άλλου ή βασιλίσσα σκέπτεται να ταξιδέψη με το υπερασκάριο «Γοτθικόνα», οί άσμβουλοι της έζητησαν να βεβαιωθούν πως δεν θ' άποτέλούσε παραδίσι του Συναγώνματος το να βρισκεται τυπικά, στο διάστημα του ταξιδιού, υπό τις διαταγές του πλοίαρχου, άς άπολύτου κερύου στο σκάφος του. Το πρόβλημα λοιπόν λύθηκε μιά-δυο μέρες πριν άπ' την έπιβίβασι. 'Η βασιλίσσα πήρε τον τίτλο του «'Αρχοντος του 'Εμπορικού Ναυτικού» — που τον είχε κι' ο Γεώργιος Στ' — κι' έτσι έγινε άνωτέρη άπ' τον πλοίαρχο του υπερασκάριου!

Στο δούκα του Κέντ, ο «Όδηγός» επέτρεψε ν' ακολουθήση την κλίσια του προς το στρατιωτικό στάδιο.

Όταν όμως ή πριγκήπισσα Μαργαρίτα ήθελε να ύμωθ ή ιδιαιτέρα της σημάσι στο πολεμικό «Βάνγκουερν», με το όποιο έπισκέφθηκε τη Βενετία, δεν της έγινε αυτή ή χάρι. Γιατί, κατά τις διατάξεις του «Όδηγου» δεν επιτρέπεται να κυματισθ ή σημαία της πριγκήπισσας σ' ένα βρετανικό πολεμικό σκάφος, σε ξένα ύδατα. Για να... παρατηρήθ ήθε, ύμώθηκε αυτή ή σημαία στη βενιζιανάκα που την έβγαλε στην έρη!

Σε κάθε δύσκολη περίπτωσι, ύπάρχει συνήθως ένα προηγούμενο, βάσει του όποιου έχει διατυπωθ ή άνάλογο διαταγή στον «Όδηγό», για να βιάξη στο έξης άπ' το δίλημμα τους ένδιαφερόμενους.

Το βιέλιο αυτό καθορίζει τις προσωπικές και ιδιωτικές σχέσεις των μελών της βασιλικής οικογενείας, τ'α ζητήματα της συμμετοχής τους σε φιλανθρωπικά έργα, την έκπληρωσι των έπιστημων καθήκόντων τους, τον τρόπο πού θ' αγοράσουν ή θα πούήσουν κάτι, και χίλια-δυο άλλα πράγματα.

Προτού ή πριγκήπισσα Μαργαρίτα δεχθ ή να κληροδοτήμα από κοσμήματα και 20.000 λίρες σε μετρητά, που της είχε άφίσει μιά μεγάλη φίλη της μητέρας της, ή κ. Ρόναλντ Γκρέβιλ, οί άρμόδιοι ψάξαν λεπτομερώς μήπως αυτή ή κληρονομία άποτέλούσε έναν τρόπο έξελείωσης για κάποια άδικία που είχε κάμει ή μακαρίτισσα όταν ζούσε, ή μιά άναπαύσι για κάποια ιδιαιτέρα βασιλική έννοια. Αυτό έπέβαλλε πράγματι ο «Όδηγός» σε τέτοιες περιπτώσεις, ώστε ν' αποκλείεται κάθε ύποψια.

Άλλοτε, όταν έπρόκειτο να πούληθούν άχρηστα είδη, βασιλικής προελεύσεως, προσφερόνταν άπαραίτητως... καμουφλαρίμένα. Έτσι, είχαν πούληθ κάποτε σε πλειστηριασμό κάτι γουνάρια που είχε χαρίσει ή βασιλίσσα Βικτωρία στην πριγκήπισσα Λουίζα, αλλά ο κατάλογος του πλειστηριασμού άνέφερε ότι άνήκαν σε μιά «άποβίωσαν κυρία».

Τελευταίως, έγιναν διάφορες ριζικές τροποποιήσεις του «Όδηγου Διαδικασίας», όπου δεν ανταποκρινόνταν πιά πός της σημερινή πραγματικότητα. Μιά διαταγή του π.χ. ώριζε ότι δεν επιτρεπόταν σ' ένα διεξυγμένο πρόσωπο να πάρη τίτλο εδυνείας, να παρουσιασθ ή στην Αύλη ή να παρευρεθ ή σ' ένα βασιλικό γκάρον-πάρτυ. Ήταν όμως, άσφαλώς, έξωφρενικ ή άπαγόρευσι αυτή, όταν ένας ύπουργός, ζωντοχήρας, έπρεπε να πάη στα άνάκτορα του Μπάκιγχαμ για κυβερνητικές ύποθέσεις, και γι' αυτό κατοργήθηκε.

Ο ήχητικός φωρατής

Έμπρεάζεται ως κι' από νυχτερίδες και παντικούς

ΑΟΥ (έπισκέφθηκε) διάφορα άλλα καταστήματα της άμερικανικής πόλεως Νιούαρκ, ένας διαρρήκτης κατέληξε σ' ένα κοσμηματοπωλείο, με τη βεβαιότητα ότι εκεί... θα έβγαίνει ο κόπος του, με το παραπάνω! Είχε βεβαιωθεί, από μέρες πριν, ότι δεν υπήρχε στο κατάστημα αυτό νυκτοφύλακας, ούτε καμιά άπ' τις γνωστές «αντιλωποδυτικές» συσκευές άσφαλείας (κουδούνια κινδύνου, φωτοηλεκτρικά κύτταρα, κλπ.). Κι' είχε καταστρώσει στην έντέλεια το σχέδιό του.

Σκαρφάλωσε λοιπόν στη στέγη, άνοιξε γρήγορα ένα φωταγωγό, κι' από κεί πήδησε μέσα στο κοσμηματοπωλείο. Σε τέσσερα λεπτά, είχε μαζέψει μέσα σ' ένα ασκουλάκι διαμαντικά αξίας 40.000 δολларίων, κι' έτοιμαζόταν να το σκάση, όταν ζαφνικά άνοιξε ή πόρτα και εισέβαλαν μερικοί αστυνομικοί, με τ'α πιστόλια στο χέρι!

Ο λωποδύτης δεν έφερε καμιά αντίτασι. Το ίδιο κάνουν άλλωστε οί περισσότεροι «συνάδελφοί» του σε παρόμοιες περιπτώσεις. Έχουν την ψυχολογία του χαρτοπαίκτη και, σε κάθε τέτοια άναποδιά, θεωρούν ότι «έχασαν το παιχνίδι» κι' άπλυνουν πενήνια τα χέρια τους στους αστυνομικούς για να τους φορέσουν τις χειροπέδες.

Όστόσο, ο διαρρήκτης μας είχε μιά άπορία: Πώς μυστήθηκε ή αστυνομία ό-τι βρισκόταν εκεί; Ήταν βέβαιος πως δεν υπήρχε εκεί γύρω κανείς αστυνομικός όταν άρχισε τη «δουλειά» του...

Στην έρώτησί του αυτή, ένας άπ' τους πόλιςμαν του έξηγήσε, δείχνοντάς του ένα φαινόμενο άσχημο κουτάκι, πάνω στον τοίχο:

—Μας είδοποίησε αυτός ο καινούργιος «ήχητικός φωρατής». Είναι ένα μηχανήμα τόσο εύαισθητο, ώστε μπορεί ν' άκούση ακόμα και την άναπνοή σου! Έχει στείλει δέ ως τώρα στο φρέσκο άρκετους συνάδελφους σου.

Πραγματικά, ο άτυχος διαρρήκτης είχε πέσει πάνω στην τελευταία αυτή έφευρεσι, που ήρθε να κάμη φοδερά δύσκολη και προβληματική τη ζωή για τους λωποδύτες! Ο «ήχητικός φωρατής» πιάνει τους κλέφτες σε λίγα λεπτά της ώρας... θα έξηγησουμε έδω με συντομία τις γενικές άρχές της λειτουργίας του.

Ίσως νάχετε προσέξει ότι, όταν σφυρίζη ένα τραίνο καθώς τρέχει προς το μέρος μας, το σφύριγμά του μάς φαίνεται λίγο βαρύτερο άν το τραίνο άπομακρύνεται από μ'ας. Πρόκειται για το γνωστό τί ουσική («φαινόμενον Ντόπλερ»).

Ας υποθέσουμε τώρα ότι το τραίνο και σεις μένετε σ' άκίνοσι. Το σφύριγμά του άκούγεται από ένα γυμνασμένο αυτί λίγο διαφορετικό, άν συμβή να ύπάρχη εκεί κοντά ένα άλλο κινούμενο άντικείμενο, που άντανακλά τ'α ήχητικά κύματα της

σφυρίκτρας του τραίνου. Σ' αυτή την ίδια λοιπόν άρχή στηρίζεται ο «ήχητικός φωρατής». Άποτελείται από δυο χωριστά μέρη: ένα πομπό κι' ένα δέκτη. Ο πομπός έκπέμπει συνεχώς κύματα υπερχηρικά, δηλαδή ήκυος δεκάτους που δεν τους άντανακλάται καθόλου το άνθρώπινο αυτί. Ο δέκτης βρισκεται στην άντικρυνή πλευρά του δωματίου και συλλαμβάνει αυτά τα κύματα.

Αν μ'η λοιπόν κάποιος στο δωμάτιο (ένος κλέφτης, ή ό-ποιουδήποτε άλλου), το σώμα του άντανακλά και έμπρεάζει τα υπερχηρικά κύματα, αλλάζοντάς κάπως τη «συχνότητά» τους. 'Η μικρή αυτή μεταβολή είναι άρκετή για να στείλη ο δέκτης ένα μήνυμα στον κεντρικό σταθμό έλέγχου, με τον όποιο είναι συνδεδεμένος.

Άμέσως, στο σταθμό αυτό, άνάβει ένα κόκκινο φως και χτυπάει ένα κουδούνι. Ο άρμόδιος υπάλληλος της υπηρεσίας ρίχνει μιά ματιά σ' ένα πίνακα, που περιλαμβάνει όλα τα όπιτια, καταστήματα κλπ., τ'α έφοδιασμένα με «ήχητικό φωρατή», κι' ένα σήμα του δείχνει άμέσως σε ποιά άπ' όλ' αυτά σ'α μειώθηκε ή άνωμαλία.

Δεν μένει πιά, παρά να είδοποιηθ ή μιά αστυνομική περίπολος με μοτοσυκλέτες και να τρέξη επί τόπου, για να τσακίσουν τον άνυπόπτο λωποδύτη.

Κάποτε, το κόκκινο φως του σταθμού έλέγχου άνάβει για μιά στιγμή και ζα-νάσβυνε άμέσως, χωρίς να χτυπήσει το κουδούνι. Το σήμα αυτό προερχόταν άπ' ό κάποια άποθήκη, αλλά δεν ήταν κανονικό. Γιατί, άν βρισκόταν κανείς στην άποθήκη, άπρεπε να χτυπήσει το κουδούνι και ν' άνάψη μόνιμα το φως.

Θαίνονταν μάλλον πως θάκε πάσει κάποια βλάβη ο «φωρατής» της άποθήκης. Πήγε λοιπόν ένας ειδικός τεχνίτης για να τον διορθώση. Μόλις μπήκε στο κτίριο, άκουσε να φεύγη κάποιος τρέχοντας πάνω στη στέγη.

Τί είχε συμβή; Ένας διαρρήκτης σκάλιζε από ώρα το φωταγωγό και προσπαθούσε να μ'η από κεί στην άποθήκη. Ο πιστός λοιπόν φύλακας, ο «φωρατής», δεν είχε σ'αμειώσει άκόμη την παρουσία ανθρώπου, έδινε όμως ένα μικρό σήμα, κάθε φορά που περνούσε άπ' το φωταγωγό ή άκρη του κατασβιδιού που χρησιμοποίησε ο λωποδύτης για τη διάρρηξή!

Ένας έπιχειρηματίας είχε πέσει τόσες φορές θύμα κλοπής, ώστε άποφάσισε πιά να εγκαταστήση έπείγοντως ένα «φωρατή». Οί τεχνίτες εργάστηκαν ως τις 11½ της νύχτας, για να τελειώσουν τη δουλειά. Ύστερα πήγαν στο σταθμό, για να έλέγξουν τη λειτουργία της νέας εγκαταστάσεως. Μόλις έφθασαν εκεί, χτύπησε το κουδούνι κι' άναψε το κόκκινο φως.

Σκεφθηκαν τότε πως θα ύπάρχη κάποιο σφάλμα στην εγκατάστασι, γύρισαν πίσω για να το διορθώσουν... κι' έπιασαν έ-κεί μέσα ένα λωποδύτη, μ'οιό ώρα μόνο μετά την τοποθέτησι του «φωρατού»!

Άλλοτε πάλι, ο «φωρατής» ένός μεγάλου καταστήματος έδινε σήμα στο σταθμό, κι' όμως όταν έφταναν επί τόπου οί αστυνομικοί τ'α εύρισκαν όλα εν τάξει. Αυτό έπανελέφθη άρκετές φορές, ώπου έπίλους κρύφτηκαν εκεί δυο αστυνομικοί για να διαφωτίσουν το μυστήριο.

Τί νομίζετε δέ ότι εξακρίβωσαν; Μιά νυχτερίδα έμπαίνε από ένα ύψλο φεγγίτι, κι' ο «φωρατής» είδοποιούσε για την παρουσία της, σαν νά-ταν λωποδύτης!

Με τ'α παλαιότερα συστήματα, ή αστυνομία είδοποιόταν κι' έπιασε τους λωποδύτες ενή «δουλεύαν». Με τον «ήχητικό φωρατή», όμως τους τσακνεί πολλές φορές πριν άκόμη άρχίσουν τη «δουλειά» τους.

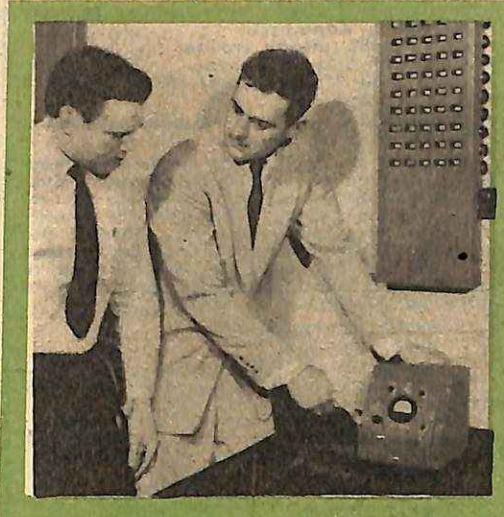
Υπάρχουν ήδη σε χροσι περί τίς 700 τέτοιες συσκευές, κι' ο άριθμός τους αύξάνεται όλοένα.

Έκτος άπ' τους διαρρήκτες, έχουν επίσης άποκαλύψει πυρκαγιές, παράθυρα που ξεκαθίκταν άνεκτά, σπασμένους σωλήνες άτμίου, υπαλλήλους που κλειδώναν κατά λάθος μέσα σε άποθήκες, κλπ.

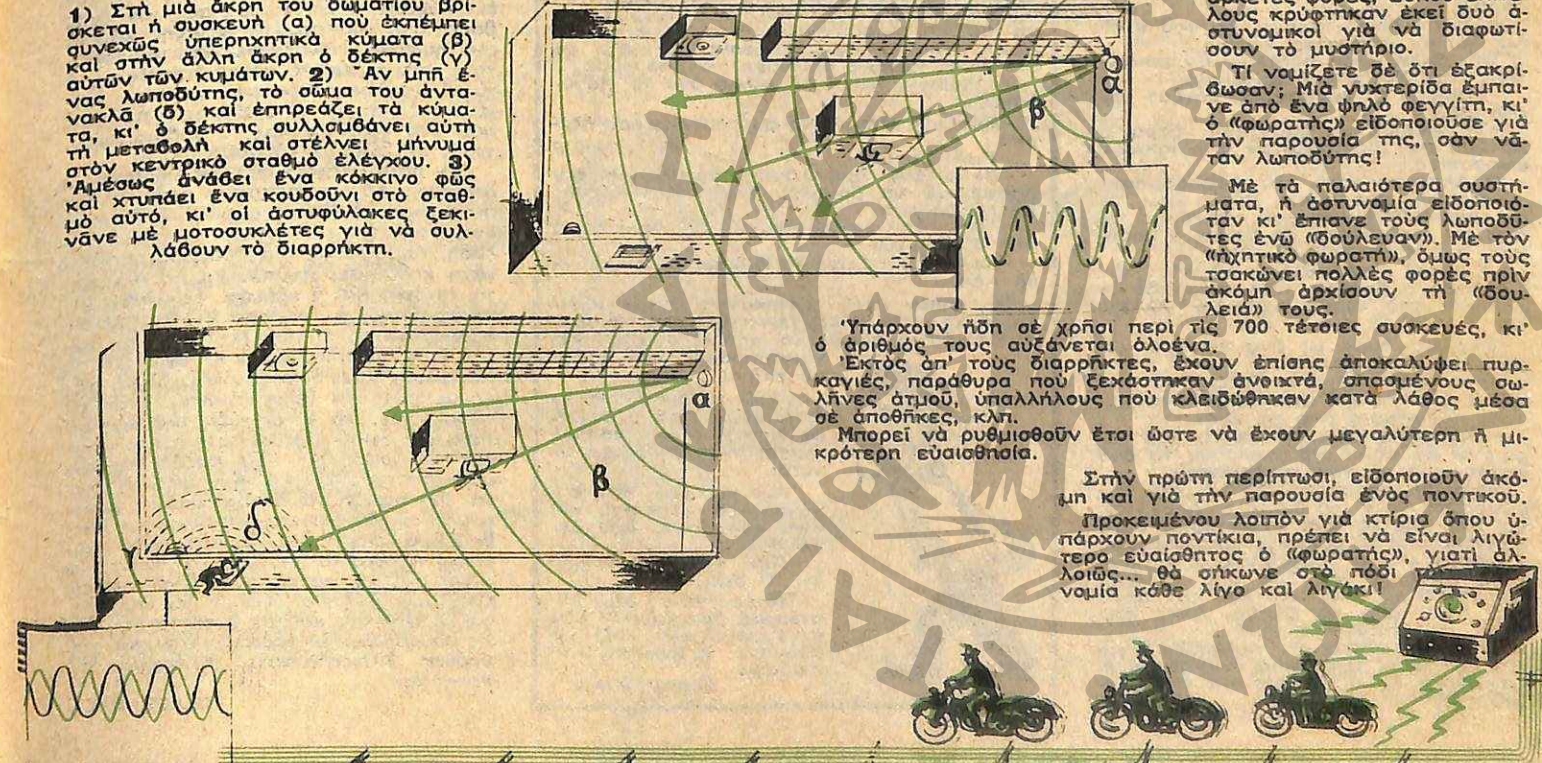
Μπορεί να ρυθμισθούν έτσι ώστε να έχουν μεγαλύτερη ή μικρότερη εύαισθησία.

Στην πρώτη περίπτωσι, είδοποιούν άκόμη και για την παρουσία ένός παντικού.

Προκειμένου λοιπόν για τίτριο όπου ύπάρχουν παντικά, πρέπει να είναι λιγώτερο εύαισθητος ο «φωρατής», γιατί αλλιώς... θα σήκωνε στο πόδι νομιά κάθε λίγο και λιγάκι!

Η συσκευή του κεντρικού σταθμού έλέγχου, που είδοποιεί τον άρμόδιο υπάλληλο. Δίπλα, στον τοίχο, ο πίνακς που καθορίζει πού σ'αμειώθηκε ή άνωμαλία.

Τὰ περιστέρια

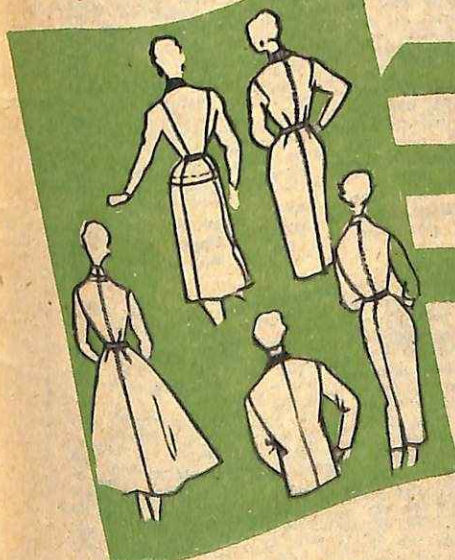
Ὁ ὀρνιθῶν

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

TO ZEPZE

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γαλάτεια Χ. Ἀγρίνιον: Τὸ σπᾶσιμον τῶν νυχιῶν ἔχει αἰ-
τία ἀρθρική. Ἀλειφετέ τα κάθε βράδυ μὲ λάδι.
Σούλα, Πειραιᾶ: Προτιμῶ τὸ κοτλέ βελουδοῦ σὲ χρῶ-
μα φούδια, στὴ γραμμὴ πού περιγράφετε. Ἐπίσης γιὰ τὸ δούτε-
ρο ἐρωτήμα σας διὰ σὰς συνιστοῦσα ἓνα ὀμορφοῦ ζερζέ σὲ χρῶ-
μα κόκκινο μὲ μαύρο γανρίσιμα, μαύρα ὑποδημάτα, μαύρα
γάντια καὶ τσάντα. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος γιουός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμητα του Ντόρινγκου. Όταν λοιπόν ο λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον άναγνωρίζε πια ως παιδί του. Ο λοχαγός Έρρολ κατόπιν άρρώσθηκε και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν μικρός. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οχτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χάιζαμ για να τον φέρη στο Λονδίνο. Οι δύο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκου. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του και τον κ. Χάιζαμ, έπληγαν στην Άγγλία κι έμειναν στη Λόζα. Την άλλη ημέρα ο Κέδρικ επισκέφθηκε τον παππού του και τον γοήτευσε με τους τρόπους του και τα λόγια του. Όταν ήρθε η ώρα του γεύματος, ο Κέδρικ πρότεινε στον παππού του να σπριχίξουν άπαντα του. Κι' ο κόμης τότε του είπε:

— Νομίζεις ότι μπορείς να με βοηθήσεις να περπατήσω;
— Μάλιστα, απάντησε ο μικρός λόρδος. Είμαι δυνατός! Έπειτα είμαι, ξέρετε, οχτώ χρόνων. Δεν έχετε παρά ν' ακουμπήσετε πάνω μου οποιοδήποτε μέρος, από το κεφάλι μέχρι τα πόδια μου, κι εγώ θα περπατήσω. Ο Ντίκ, ο καλός μου φίλος, μου άρεσε να περπατάει πάνω μου...
Κι' ο Κέδρικ σήκωσε ψηλά την κλεισμένη γροθιά του, σαν νακανε γυμναστική, για να δείξει στον παππού του πόσο δυνατός γιά να είναι. — Καλά, του είπε τότε εκείνος. Για να δοίμε...

Ο μικρός λόρδος του έδωσε τότε το μπασιόν του κι άρχισε να τον βοηθάει να σηκωθεί. Τη δουλειά βέβαια αυτή την έκανε συνήθως ο καμαριέρης, που ήταν αδύνατος, κάθε φορά, να μην άκούσει και μία καταδά από το στόμα του γέρο-κόμη κάθε φορά που τον μετακινούσε. Το βράδυ όμως εκείνο δεν έβγαλε μιλιά, άν και ο κόμης από τ' αφοριστικά του δεν τον άφηνε ήσυχο. Κάνοντας λοιπόν μία μικρή προσπάθεια σηκώθηκε και σπριχίξε το χέρι του στον άμο του έγγονό του. Ο μικρός λόρδος έκανε ένα βήμα, προσέχοντας το άρρωστο πόδι του παππού του.
— Μη φοβάστε, σπριχίχτε πάνω μου καλά! είπε βινώντας του θάρρος. Μπορώ πολύ καλά να σας κρατήσω.
Άλλη φορά ο κόμης έρριχνε το περισσότερο βάρος του σώματός του στον άμο του υπηρέτη του παρά στο μπασιόν του. Τώρα όμως έκανε το αντίθετο. Πού και πού, έτσι γιά δοκιμή, άφηνε το σώμα του να πέφτει πάνω στον έγγονό του!

Ύστερα όμως από λίγα βήματα, το πρόσωπο του Κέδρικ κοκκίνισε κι' η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Πώς όμως μπορούσε να φανερώσει ότι κουράστηκε, αφού ο Ντίκ του είχε πη πως έχει γερούς μυς;
— Μη φοβάστε και δεν με κουράζεται! έλεγε και ξανάλεγε στον παππού του, άγκομαχώντας. Μπορώ πολύ καλά... όταν μάλιστα δεν είναι να πάμε μακριά...
Η άλλη βραδιά ήταν ότι η άποδοσία από τη βελιόθηκη ως στην τραπεζαρία δεν ήταν μεγάλη. Μά στον Κέδρικ φάνηκε άτελειότητα, άπου να φτάση ως στην άκρη του τραπεζιού. Το χέρι που σπριχίζονταν στον άμο του του φαινόταν σιγά-σιγά βαρύ και σε κάθε βήμα ή άνάσα του γινόταν πιο δύσκολη. Μά παρ' όλα αυτά, δεν του έρχονταν σε κόλλο να μην τελει...

ωση τη δουλειά, που ανέλαβε. Έβαζε λοιπόν τα δυνατό του και με το κεφάλι ψηλά, έλεγε στον παππού του:

— Όταν εύαστε δρόμος, ασφαλή θα σας πονάη το πόδι. Ε, δεν δοκιμάσατε ποτέ το ξεστό νερό και το σιμποπόρο; Ο κ. Χώψ πάντοτε αυτό χρησιμοποίη. Λέει μάλιστα πως και η κόκκινη κολοκύθα είναι καλή γιά τ' αρθριτικά...

Πίσω τους έρχονταν ο πελώριος σκύλος και ακολουθούσε κατόπιν ο καμαριέρης, που, μία και δεν τον έβλεπε ο κύριός του, δεν μπορούσε να μη γελάσει με τις προσπάθειες που έκανε ο μικρός λόρδος. Το ίδιο περίπου συνέβαινε και με τον παππού. Με τη διαφορά ότι εκείνος, άσες φορές λοζοκτύπαζε τον έγγονό του, γύριζε άλλού το πρόσωπό του.

Η τραπεζαρία ήταν μία μεγάλη αίθουσα. Πίσω από το καθίσμα του γέρο-κόμη στεκόταν δρόμος ένας υπηρέτης, που παρανεύτηκε πολύ όταν είδε τον κύριό του να σπριχίζεται στον άμο ενός μικρού παιδιού.

— Όταν πιά έφτασαν στη θέσι του κόμητα κι' ο άμος του Κέδρικ άνακουφίστηκε από το βάρος, ο μικρός έβγαλε το μαντίλι του και σκούπισε τον ιδρώτα του.

— Δύσκολη δουλειά σ' έβαλα να κάνης! του είπε ο κόμης, ο παππούς του.

— Μπά, καθάλου, άπαρτίθηκε ο Κέδρικ. Δεν ήταν καθόλου δύσκολη, αλλά το καλοκαίρι, βλέπετε, κάνει ζέστη...

Ο μικρός λόρδος ξανασκούπισε το μέτωπό του.

Το καθίσμα του ήταν άκριβως στην άλλη πλευρά του τραπεζιού, άπέναντι στον κόμητα. Ήταν ένα καθίσμα πολύ ψηλό, που θα ταίριαζε καλύτερα σ' ένα μεγάλο άντρα ποιά από παιδί εκείνο. Τού έκανε λοιπόν έντονο αυτό το καθίσμα, άπως και η μεγάλη τραπεζορία με το μακρύ τραπεζί.

Ο γέρο-κόμης, παρ' όλο που ζούσε μοναχική ζωή, άγαπούσε πολύ την πολυτέλεια. Τού άρεσε να τρώη καλά και το τραπεζί του ήταν πάντοτε πλούσιο, σαν να επρόκειτο να έχη επισήμους.

Τον Κέδρικ τον έχωριζε από τον παππού του ένα μεγάλο και πολυτελές τραπεζί που ήταν πάνω στο τραπεζί γεμάτο άφαιρα λουλούδια.

— Άν και ο κόμης δεν έδινε μεγάλη σημασία στα φαγητά, ο μάγειρος πρόστει να είναι καλό φαγητό γιάτι φοβάταν πάπια μήπως δεν τού άρέση ότι μαγειρεύει. Εύτυχώς όμως την ημέρα εκείνη, ο κόμης φαινόταν πως είχε περισσότερο όρεξη από κάθε άλλη μέρα, ίσως γιάτι είχε να σκεφθή και άλλα ζητήματα εκτός από τα φαγητά.

Έβλεπε άπέναντί του τον έγγονό του. Δεν μιλούσε τόσο άσως, όσο έβινε άφορη να μιλάει το παιδί. Ή συζητού με τον Κέδρικ τον διασκεδάζει. Ένδιαφερόταν να άκούη τις ιστορίες του.

— Δεν φοράτε πάντα το στέμμα σας; ρώτησε ξαφνικά ο Κέδρικ.

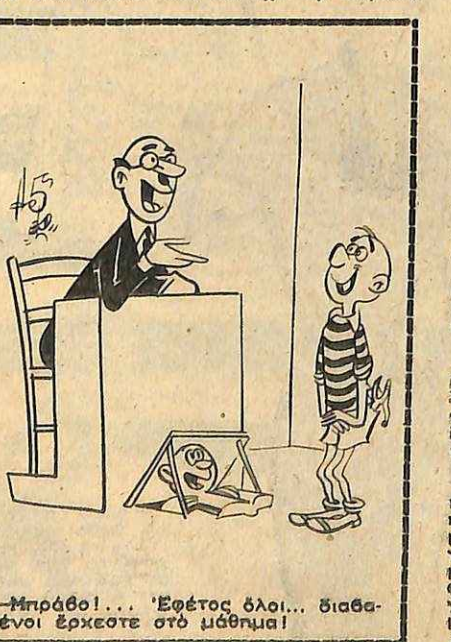
— Όχι, άπαρτίθηκε ο κόμης.

— Ο κ. Χώψ νομίζει ότι θα το φορούσατε πάντοτε. Ύστερα όμως βρήκε ότι ποεί να το βγάδετε που και πού γιά να φοράτε το καπέλλο σας...

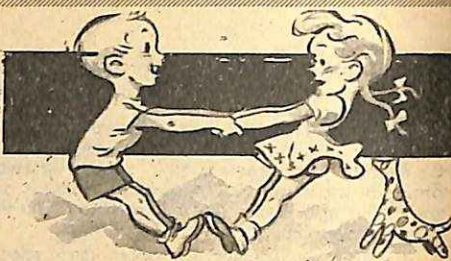
— Ναί, το βγάζω καμιά φορά, είπε ο κόμης.

— Όταν ο Κέδρικ έπαψε να τρώη, έσπλώθηκε στο δεξιοτάτιο καθίσμα του γιά να κυτάξει καλύτερα την τραπεζορία.

— Το σπρίτι σας είναι πολύ άσως, είπε σε λίγο στον παππού του. Δεν έχω δη, άλήθεια,

—Μπράβο!... Έφτεος όλοι... διαβασμένοι έρχεστε στο μάθημα!

τόσο μεγάλο σπρίτι στη ζωή μου. Άλλά δεν είμαι άκόμη παρά οχτώ χρόνων, θα πητε, κι' έτσι λίγα πράγματα είδα στη ζωή μου!

— Άπτε πρέπει να είμαι υπερίφηρος γιά το άσως σπρίτι μου;

— Καί βέβαια! Κι' εγώ να ήμουν στη θέσι σας, θα τού καμάρωνα! Όλα έδώ είναι πολύ άμορφα. Άμ' το άσως: Άχ! τί μεγάλα δέντρα, πώς βουίζουν τα φύλλα τους άπ' τον άέρα!...

Ο Κέδρικ έμεινε γιά λίγο σιωπηλός. Ύστερα γυρίζοντας το βλέμμα του άπ' τη μία άκρη της τραπεζαρίας στην άλλη, έπτε:

— Δεν είναι πολύ μεγάλο αυτό το σπρίτι γιά να καθώνται δυο μόνο πρόσωπα;

— Είναι μεγάλο, άλήθεια, αλλά τί πειράζει;

Ο μικρός λόρδος σκέφθηκε και έπτε:

— Έλεγα με το νου μου ότι άν ζούσαν έδώ μέσα δυο άνθρωποι, όχι πολύ άναπημένοι μεταξύ τους, θα τούς φαινόταν ότι ήταν άλομόναχοι.

— Καί νομίζεις ότι έμεις οι δυο θα είμαστε πάντα άναπημένοι;

— Καί βέβαια! Ο κύριος Χώψ κι' εγώ ήμαστε πολύ άναπημένοι. Ήταν ύστερ' από τη μαμά μου, ο καλύτερός μου φίλος. Τη μαμά μου την άγαμ' μ' έλη μου την καρδιά. Άυτή ήταν, είναι και θα είναι η πιο καλή μου φίλη!...

Άλήθεια, ήταν πάντα η πιο καλή κι' η πιο στοργική του φίλη. Όσο σκεπτόταν πως πησίσε η νύχτα και δεν θα κοιμόταν, άπως πάντα, κοντά της, ο Κέδρικ μελαγχολούσε...

Κι' όταν ο γέρο-κόμης έβλεπε να σηκωθεί άπ' το τραπεζί γιά να γυρίση στη βελιόθηκη, ο μικρός λόρδος έτρεξε κοντά του γιά να σπριχίξη εκείνος πάλι στον άμο του.

Ο καμαριέρης τούς άφησε εκεί μόνους. Ο Κέδρικ έπαύσε τότε στο παχύ χαλί, κοντά στο Ντούγκαλ. Χάιδε με λίγο τ' αυτιά του σκύλου, κι' άμυλτος κύταξε τη φωτιά του τζακιού.

Ο κόμης τον παρακαλούσε. Δυο-τρείς φορές άκούσε το παιδί ν' άνασπενόζει.

— Φαυνηλέρω, τί σκέπτεσαι; ρώτησε ο γέρο-κόμης.

Ο Κέδρικ τινάχτηκε από τη βαθεία του σκέψη κι' άπάντησε, κυτάζοντας κατάματα τον παππού του:

— Τη μαμά μου!

Κι' άμέσως σηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει στη μεγάλη σάλα, ενώ ο Ντούγκαλ τον ακολουθούσε.

Ο μικρός λόρδος βλέποντας το σκύλι να κίνη, δ.π. έκανε κι' αυτός, τού χάιδεψε το κεφάλι, λέγοντας:

— Είναι πολύ καλό σκύλι! Μ' άγαπάει άπο τώρα και νοιάζει τί σκέπτομαι...

— Καί τί σκέπτεσαι; ρώτησε ο κόμης, που παρ' όλο τί ήξερε πως μέσα στην καρδιά του παιδιού κυριόρχουσε η άγάπη του γιά την μητέρα του, άσως τού άρεσε το θάρρος και η ελκρινεία του.

— Έλα δώ, του έπτε.

Ο μικρός λόρδος πήγε κοντά του.

— Με ρωτάτε τί σκέπτομαι, έπτε στον παππού του. Καμιά μέρα ως σήμερα δεν άφησα το σπρίτι μας... Μου κάνει πολύ κακό να συλογίζωμαι πως θα περσώ αυτή τη νύχτα, σ' άλλο σπρίτι κι' όχι στο δικό μου... Μά η μητέρα μου δεν είναι πολύ μακριά. Έπειτα είμαι οχτώ χρόνων κι' όταν είναι κονείς οχτώ χρόνων, δεν είναι πιά μαρώ... Μπορώ να βλέπω τη φωτογραφία της...

Έβαλε τότε το χέρι του στην τσέπη κι' έβγαλε μία μωβ βελουδένια θήκη.

— Νά, έπτε, δεν έχετε παρά να πιάσετε αυτή τη μικρή σούβλα. Ή, θήκη άνοίγει και.. να η μαμά μου!

Έλεγε πάλι κοντά-κοντά στον παππού του. Καί μόλις πιάσε το κουμπί, έφερε τη φωτογραφία μπροστά στα μάτια του παππού του και έπτε πάλι:

— Νά την!...

Ο γέρο-κόμης κατσούφιασε. Δεν είχε καμιά διάθεση να δη τη φωτογραφία, αλλά θέλοντας και μη την κύταξε. Έλεγε μπροστά του τώσα ένα ποδάσιο νέο, συμπαθητικό, εύγενικό, ένα πρόσωπο τού έμοιαζε τού έγγονό του. Ο κόμης δεν μπόρεσε να κρατηθή:

— Όστε... την άγαπάς πολύ; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε με θάρρος ο Κέδρικ. Ο κύριος Χώψ είναι φίλος μου, ο Ντίκ, η Μπρινκίσα, η Μαίρη, είναι φίλοι μου, αλλά η μαμά μου είναι άλλο! Άυτήν την λατρεύω! Την άγαμ' πιο πολύ από τούς άλλους. Ό,τι έχω μέσα μου ήξε τ' έλα. Ο μπαμπάς μου την άφηνε γιά να την φροντίζω εγώ. Καί όταν με γολάσω, θα έρνω γιά να κερδίζω χρήματα και να μη της λείπη τίποτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο φίλος των ζώων

Η Ίκαλά, ήταν ίσια σαν κυπαρίσι κι' άμορφη σαν τριαντάφυλλο.

Πολλοί τη γύρευαν να την παντρευτούνε κι' ο πατέρας της, που ήταν πρίγκηπας πραγματικός, μπορούσε, μία και είχε γαλάζιο αίμα, να διώχνη αυτούς που δεν τού άρεσαν. Γι' αυτό το λόγο, ο πρίγκηπας Ραμαόν κύταξε περιφρονητικά το Λόμπυ όταν πήγε να τού ζητήσει το χέρι της. Ίκαλά.

Είσαι ευγενής; τόν ρώτησε.

— Όχι, δεν ήταν ευγενής, αλλά ήταν νέος, άρσιος και δυνατός κι' άγαπούσε την κόρη του πρίγκηπα, που τον άγαπούσε κι' αυτή. Όστόσο, ο Ραμαόν άποφάσισε να παραλέψη την ευγενική καταγωγή, φτάνει να κατορθώσει ο Λόμπυ αυτό που θα τού ζητούσε να κάνει.

— Είμαι μεγάλω, άλήθεια, αλλά τί πειράζει;

— Έλεγα με το νου μου ότι άν ζούσαν έδώ μέσα δυο άνθρωποι, όχι πολύ άναπημένοι μεταξύ τους, θα τούς φαινόταν ότι ήταν άλομόναχοι.

— Καί νομίζεις ότι έμεις οι δυο θα είμαστε πάντα άναπημένοι;

— Καί βέβαια! Ο κύριος Χώψ κι' εγώ ήμαστε πολύ άναπημένοι. Ήταν ύστερ' από τη μαμά μου, ο καλύτερός μου φίλος. Τη μαμά μου την άγαμ' μ' έλη μου την καρδιά. Άυτή ήταν, είναι και θα είναι η πιο καλή μου φίλη!...

Άλήθεια, ήταν πάντα η πιο καλή κι' η πιο στοργική του φίλη. Όσο σκεπτόταν πως πησίσε η νύχτα και δεν θα κοιμόταν, άπως πάντα, κοντά της, ο Κέδρικ μελαγχολούσε...

Κι' όταν ο γέρο-κόμης έβλεπε να σηκωθεί άπ' το τραπεζί γιά να γυρίση στη βελιόθηκη, ο μικρός λόρδος έτρεξε κοντά του γιά να σπριχίξη εκείνος πάλι στον άμο του.

Ο καμαριέρης τούς άφησε εκεί μόνους. Ο Κέδρικ έπαύσε τότε στο παχύ χαλί, κοντά στο Ντούγκαλ. Χάιδε με λίγο τ' αυτιά του σκύλου, κι' άμυλτος κύταξε τη φωτιά του τζακιού.

Ο κόμης τον παρακαλούσε. Δυο-τρείς φορές άκούσε το παιδί ν' άνασπενόζει.

— Φαυνηλέρω, τί σκέπτεσαι; ρώτησε ο γέρο-κόμης.

Ο Κέδρικ τινάχτηκε από τη βαθεία του σκέψη κι' άπάντησε, κυτάζοντας κατάματα τον παππού του:

— Τη μαμά μου!

Κι' άμέσως σηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει στη μεγάλη σάλα, ενώ ο Ντούγκαλ τον ακολουθούσε.

Ο μικρός λόρδος βλέποντας το σκύλι να κίνη, δ.π. έκανε κι' αυτός, τού χάιδεψε το κεφάλι, λέγοντας:

— Είναι πολύ καλό σκύλι! Μ' άγαπάει άπο τώρα και νοιάζει τί σκέπτομαι...

— Καί τί σκέπτεσαι; ρώτησε ο κόμης, που παρ' όλο τί ήξερε πως μέσα στην καρδιά του παιδιού κυριόρχουσε η άγάπη του γιά την μητέρα του, άσως τού άρεσε το θάρρος και η ελκρινεία του.

— Έλα δώ, του έπτε.

Ο μικρός λόρδος πήγε κοντά του.

— Με ρωτάτε τί σκέπτομαι, έπτε στον παππού του. Καμιά μέρα ως σήμερα δεν άφησα το σπρίτι μας... Μου κάνει πολύ κακό να συλογίζωμαι πως θα περσώ αυτή τη νύχτα, σ' άλλο σπρίτι κι' όχι στο δικό μου... Μά η μητέρα μου δεν είναι πολύ μακριά. Έπειτα είμαι οχτώ χρόνων κι' όταν είναι κονείς οχτώ χρόνων, δεν είναι πιά μαρώ... Μπορώ να βλέπω τη φωτογραφία της...

Έβαλε τότε το χέρι του στην τσέπη κι' έβγαλε μία μωβ βελουδένια θήκη.

— Νά, έπτε, δεν έχετε παρά να πιάσετε αυτή τη μικρή σούβλα. Ή, θήκη άνοίγει και.. να η μαμά μου!

Έλεγε πάλι κοντά-κοντά στον παππού του. Καί μόλις πιάσε το κουμπί, έφερε τη φωτογραφία μπροστά στα μάτια του παππού του και έπτε πάλι:

— Νά την!...

Ο γέρο-κόμης κατσούφιασε. Δεν είχε καμιά διάθεση να δη τη φωτογραφία, αλλά θέλοντας και μη την κύταξε. Έλεγε μπροστά του τώσα ένα ποδάσιο νέο, συμπαθητικό, εύγενικό, ένα πρόσωπο τού έμοιαζε τού έγγονό του. Ο κόμης δεν μπόρεσε να κρατηθή:

— Όστε... την άγαπάς πολύ; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε με θάρρος ο Κέδρικ. Ο κύριος Χώψ είναι φίλος μου, ο Ντίκ, η Μπρινκίσα, η Μαίρη, είναι φίλοι μου, αλλά η μαμά μου είναι άλλο! Άυτήν την λατρεύω! Την άγαμ' πιο πολύ από τούς άλλους. Ό,τι έχω μέσα μου ήξε τ' έλα. Ο μπαμπάς μου την άφηνε γιά να την φροντίζω εγώ. Καί όταν με γολάσω, θα έρνω γιά να κερδίζω χρήματα και να μη της λείπη τίποτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

ΚΑΘΜΕΝΗ ΜΥΓΙΑ! ΕΙΠΕ Ο ΛΑΔΥ.

Και την έλευθέρωσε. Φορ! Έκανε η μύγια καθώς πετούσε. Θα θυμηθώ το καλό που μου έκανες!

Όταν γύρισε σπρίτι του, ο Λάδου, είδε στην αλλη του τις πάπιες που έτρωγαν. Άλλά κι' ένα ζευγάρι άπο άγριοπάπιες είχε πάει και προσπαθούσε να φάη κι' αυτό. Τότε, ο Λάδου έβιαξε τις πάπιες του κι' άφισε τις άγριοπάπιες να φάνε έλευθέρω όσο ήθελαν.

— Θα θυμηθώ με μιάς άφισες να χορτάσουμε την πείνα μας, τού φώναξαν καθώς πετούσαν μακριά...

Άπτε ένα ζώο δεν είναι άχάριστο, σκέφτηκε ο Λάδου, και είμαι βέβαιος πως τ' άγριοπούρουν, η μύγια και οι άγριοπάπιες θα μ' έζητησουν, άν τούς τ' άγρέψω...

Όλη τη νύχτα λοιπόν, κατέστρωσε το σχέδιό του και τού πρωί, πήγε να δη τον πρίγκηπα Ραμαόν.

— Θέλω το χέρι της πριγκήπισσας Ίκαλά, τού έπτε.

— Ένα λόγο έχω, τού έπτε τότε ο πρίγκηπας, συγκρατώντας την όρη του γιά την άναίδεια αυτού του άσχημου νέου. Κάθε μνηστήρας πρέπει να καλλιεργήση τούς όρυζάνες μου, να μού φέρη το πιο γέρικο βώδι μου και να βρή μέσα στο βώδι τις λίμνες τα πετράδια άπ' το κολλίε της πριγκήπισσας της κόρης μου. Πήγαινε! Άν τα καταφέρεις, η Ίκαλά θα γίνη γυναίκα σου...

Ο Λάδου τράβηξε γιά να φτάση στους όρυζάνες, λέγοντας στο δρόμο:

— Άγριοπούροι, μύγες, άγριοπάπιες, άν με θυμάστε, βοηθήστε με!

Όταν έφτασε στους όρυζάνες, έβγαλε μία κραυγή χαράς: Χιλιάδες άγριοπούρουν καλλιεργούσαν την απορμένη γή. Όλη μέρα δούλεψαν έτσι, κι' ο Λάδου πήγαινε να πρελλάθη άπ' τη χαρά του! Τ' άγριοπούρουν κατόπιν έφγαν, όταν οι όρυζάνες καλλιεργήθηκαν.

Δεν είχε ακόμα βασιλεύσει ο ήλιος, όταν ο Λάδου φώναξε τον πρίγκηπα να πάη να δη τούς όρυζάνες του. Έκείνος έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

— Λοιπόν τα κατάφερα καλά;

— Ναί, απάντησε ο πρίγκηπας.

Πήγαν και οι δυο μαζί στα μέρη όπου έβουκαν τα βώδια. Σε λίγο ένα σύννεφο άπο μύγες στάθηκε πάνω άπο ένα γέρικο βώδι, με κατακίτρινα κέρατα.

Τότε, ο Λάδου πήγε και πήρε το γέρικο βώδι και το παρουσίασε στον πρίγκηπα.

— Αυτό είναι το πρώτο βώδι που άγόρασε; τόν ρώτησε.

— Ναί, ναί, έκανε ο πρίγκηπας που δεν πίστευε στα μάτια του.

— Άφαισε στην άκρη της λίμνης κι' εκεί άπ'...

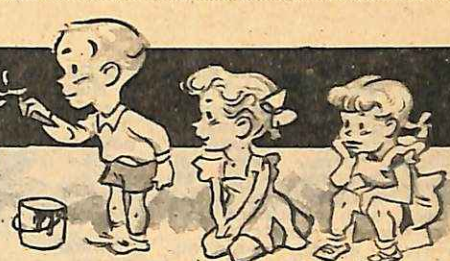
ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Πρωί στο χωριό

Το πρωί μόλις καθίσω κάτω άπ' την πλατεία μπλιά, ή άγαλάδα μου φωνάζει κι' ή κατοίκα μού γελά. Οι κοττούλες τριγυρίζουν, και τα ψυχούλα σκαλίζουν.

Κυνηγά ο πετεινός τα κοττοπούλα, τις κόττες και γυρνάει φουντώνει μες στις πάπιες, μες στις χήνες τ' αουλά και τις άκτινες, που σκορπά ο άυερινός όροσερός και πρωινός.

ΛΙΛΗ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

τις όχθες είδε άγριοπάπιες ένα σωρό που βουτούσαν και ξαναβουτούσαν μέσα στα νερά. Σε λίγο, οι άγριοπάπιες έφεραν μπρός στα πόδια τού Λάδου όλα τα πολύτιμα πετράδια τού κολλίε. Τότε, ο Λάδου τα πέρασε σε μία χρυσή κλωστή και τα πήγε στον πρίγκηπα.

— Βρήκα όλα τα πετράδια! τού έπτε.

Ο πρίγκηπας τάχασε κι' έβγαλε μία κραυγή δυνατή, τόσο δυνατή, που η Ίκαλά έτρεξε κοντά του.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Ίκαλά, παιδί μου, να το κολλίε σου...

Η τρίτη δοκιμάσια τελείωσε. Ο νέος αυτός βγήκε νικητής και πρέπει να τον παντρευτής.

— Αυτό το νέο! φώναξε η Ίκαλά, τρέμοντας άπο φόβη, καθώς έβλεπε την άσημιά του.

Δεν ήξερε πως ο Λάδου ήταν άδελφός τού άγαπημένου της, τού άρσιου Λόμπυ.

— Ήσυχασε, άφαιρα μου πριγκήπισσα, της έπτε τότε γλυκά ο Λάδου, ο άγαπημένος σου. Ο Λόμπυ είναι άδελφός μου!... Ζήτησα το χέρι σου άπ' τον πατέρα σου, αλλά δεν τού είπα πως ήταν γιά μένα ή γιά κείνον! Τώρα ο άδελφός μου σε περιμένει! Πάντα ήθελα να τον δώ εύτυχισμένο! Και τα κατάφερα!...

Έτσι ο άρσιος Λόμπυ και η άφαιρα Ίκαλά παντρεύτηκαν κι' έζησαν εύτυχισμένοι κι' αυτό γιάτι ο Λάδου, άγαπούσε τα ζώα και δεν τα πειράζε ποτέ...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΑ ΣΑΣ

Ο Τοτός και η θύελλα

Οι γονείς τού Τοτού μένουν στην έξοχη χερσώνα-καλοκάγη. Κάποιον χειμώνα λοιπόν, πολύ άγριο, έπιασε μία τέτοια θύελλα, που μισογκρέμισε το σπρίτι.

— Άνάστατοι οι γονείς του, τόν έστειλαν να μείνη σε μία θεία του, άπου να έπισκευασθή το σπρίτι.

— Το νου σου, Τοτό, τού έπτε καθώς έφηνε ο πατέρας του, κύταξε να είσαι φρόνιμος και ύπακουσος εκεί που θα πάς...

Ο Τοτός κούνησε το κεφάλι του κι' έφυγε γιά τη θεία του.

Δυο μέρες άργότερα ο Τοτός ξαναγύρισε στο σπρίτι του, μαζί με τη μικρή ξαδερφούλα του, που είχε δεμένο το κεφάλι της και κούτσαινε λιγάκι.

ΕΔΩ κι' εκατό χρόνια ζούσε στο Πεκίνο ο δημοφιλής Μιέν-Γιάουν. 'Ο Μιέν-Γιάουν ήταν το καμάρι της κινεζικής αριστοκρατίας, γιατί είχε όλα τα χαρίσματα, που μπορεί να ποθήσει ένας άνδρας. Ήταν γυιός του μυστικο-συμβούλου του αυτοκράτορα, έξυπνος και μορφωμένος σε αφάνταστο βαθμό. Κι' όταν τραγουδούσε όλοι απόμειναν έκστατοι από τη γοητεία της φωνής του.

Πάντα ήταν κομψά ντυμένος. Φορούσε μάλιστα κίτρινα ρούχα, πράγμα ασυνήθιστο για Κινέζο αριστοκράτη, κι' έπλεκε την κορδέλα του με ιδιόρρυθμο τρόπο. Παρουσιαζόταν μάλιστα με νύχια κομμένα, που θεωρείται μεγάλο έγκλημα στην Κίνα.

Όλες οι μύτερες τον ώνευονότουσαν για γαμπρό τους. 'Ο Μιέν-Γιάουν όμως απέφυγε να παντρευτεί. Ήξερε ότι με το γάμο του θάκανε ένα μέρος από την αγωγή του. Ήταν περιζήτητος στα σαλόνια, από τις εκατό όμως προσκλήσεις δεχόταν μόνο μια ή δυο το πολύ.

Κουρασμένος απ' τη λειψή ζωή του, έφυγε μια ημέρα απ' το Πεκίνο. Πήγε μακριά σ' ένα κτήμα του πατέρα του κι' εκεί άρχισε να γράφει ποιήματα και φιλοσοφικά έργα, θέλοντας ν' αποθανάτισει το όνομά του. Πριν τελειώσει όμως κανένα έργο του, βαρέθηκε και ξαναγύρισε στο Πεκίνο. 'Αλλά τώρα άρχισε να ζή με απλότητα κι' έβγαине στους δρόμους χωρίς το φτερό του παγωνιού, που ήταν διακριτικό της τάξεως των μανδρινών.

Μία μέρα περνώντας απ' τη συνοικία των αστών και των εμπόρων, άκουσε δυνατές κοριτσιότικες φωνές. Γύρισε τότε και είδε ένα πολύ όμορφο κορίτσι, ως δεκαεφτά χρόνων. Μία γρηνή ξεδοντιασμένη το έδερνε άλυπτα.

'Ο Μιέν-Γιάουν πλησίασε, τράβηξε την κοπέλλα από τα χέρια της μέγαιρας και τη ρώτησε γιατί τήν έδερνε.

—Για να ξεμουδιάσω το χέρι μου! του απάντησε η γρηνή. Μήπως βγήκε νέος νόμος, που ν' απαγορεύει στους γονείς να δέρνουν τα παιδιά τους, όποτε θέλουν;

—Κάθε άλλο, είπε ο Μιέν-Γιάουν. Ρώτησα από περιέργεια...

Και για να γλυτώσει την κοπέλλα, έπιασε κουδέντα με τη

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΙΕΝ-ΓΙΑΟΥΝ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όταν έβγαине στους δρόμους, οι γνωστοί του έκαναν πως δεν τον έβλεπαν...

γρηνή. 'Εκείνη τότε, τόσο γοητευτική, που τον κάλεσε μέσα στο σπίτι της να του προσφέρει τοά. 'Ο Μιέν-Γιάουν δέχτηκε. Κι' ενώ η γρηνή πήγε να ετοιμάσει το τοά, αυτός έπιασε τώρα κουδέντα με την κόρη, που του είπε ότι την έλεγαν Τσιγκ-Κι-Πίν κι' ότι η γρηνή, η Τσιγκ-Τσε-Γιάν, ήταν η δεύτερη γυναίκα του πατέρα της, που είχε έργοστασία πορσελάνης και καπνοφύτες.

'Ο Μιέν-Γιάουν, όταν έφυγε από το σπίτι της, ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Τσιγκ-Κι-Πίν.

Και την άλλη μέρα φόρεσε την πιο όμορφη στολή του, ένα λαμπερό φτερό παγωνιού και με μεγάλη ακολουθία από υπηρέτες γεμάτους δώρα, πήγε στο σπίτι της νέας. 'Εκεί βρήκε τον πατέρα της, τον Τσιγκ-Χάγκ και του ζήτησε το χέρι της.

Όταν εκείνος άκουσε ότι ο Μιέν-Γιάουν, ο «βασιλιάς» της όμορφης και της κομψόπτης, ζητούσε να κάνει πεθερό του αυτόν που δεν άνηκε στην τάξη των μανδρινών, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Το ίδιο έπαθε κι' η γυναίκα του.

Δέχτηκε λοιπόν την πρόταση του κι' ώρισθηκε ο γάμος. 'Όλη η αριστοκρατία κι' όλο σκανδαλισμός, μαθαίνοντας ξαφνικά ότι ο Μιέν-Γιάουν μία κόρη που δεν άνηκε στην τάξη της.

'Ο μόνος που δεν μιλούσε, ήταν ο πατέρας του νέου. Αυτός κρατούσε στάσι επιφυλακτική. Κι' όσες φορές συναντούσε το γυιό του στους διαδρόμους του μεγάρου του, απόφευγε να πιάσει κουδέντα μαζί του.

'Ο Μιέν-Γιάουν είχε αντίληψη την ψυχρότητα του πατέρα του. 'Αποροφωμένος όμως απ' την ευτυχία του κι' από τις ετοιμασίες του γάμου, δεν έδινε σημασία.

'Ηθελε ο γάμος του να είναι ο λαμπρότερος που είχε γίνει ποτέ στην Κίνα. Είκοσι γραμματικοί έγραφαν με χρυσά γράμματα τις προσκλήσεις, που έστελνε στους ανθρώπους της τάξεώς του. Διακόσιοι κηπουροί σκόδαζαν τους κήπους του παλατιού του. 'Εκατό μάγειροι μ' ένα άρχειμάγειρο, που είχε φέρει ο Μιέν-Γιάουν από τη Νιγκ-Πό, την πόλη που φημίζεται για τη μαγειρική της, ετοίμαζαν τα φαγητά του γάμου.

Οι ράφες κι' οι μοδιόρες του Πεκίνου δούλευαν για να φτιάξουν τα ρούχα των καλεσμένων. 'Όλα αυτά όμως πήγαν χαμένα.

Την ημέρα του γάμου μπήκε στη μεγάλη αίθουσα ο πατέρας του Μιέν-Γιάουν και είπε με ειρωνικό χαμόγελο:

—Αγαπητοί καλεσμένοι, ο γυιός μου με παρεκάλεσε προ όλγους να σταματήσω μία τρέλλα του, που πρόκειται να κάνει και να δηλώσω πως δεν θα παντρευτεί μία κόρη απ' την όστική τάξη...

Στό άκουσμα αυτό ο Μιέν-Γιάουν σωριάστηκε λιπόθυμος.

Τόν μεταφέραν άμέσως στην κάμαρά του, όπου έμεινε μήνες άρρωστος. Το ίδιο έπαθε κι' η Τσιγκ-Κι-Πίν.

'Ο Μιέν-Γιάουν θάμενε στο σπίτι του κλεισμένος για όλη του τη ζωή. 'Ενα όμως τραγικό περιστατικό τόν έβγαλε απ' εκεί με το στανιό.

'Ο πατέρας του έφυγε να φταρνιστεί μπροστά στον αυτοκράτορα. 'Επειδή όμως αυτό θεωρείται στην Κίνα έγκλημα, ο αυτοκράτορας διάταξε να τόν καρατομήσουν και να δημεύσουν την περιουσία του. 'Ετσι ο Μιέν-Γιάουν έχασε και τόν πατέρα του και την περιουσία του. Τότε νοίκιασε στην εργατική συνοικία ένα φτωχικό δωμάτιο. Κι' όταν έβγαине στους δρόμους, οι γνωστοί του γύριζαν το κεφάλι τους κι' έκαναν πως δεν τόν έβλεπαν.

Μία τελευταία έλπιδα του έμενε. 'Η αγαπημένη του Τσιγκ-Κι-Πίν. Πήγε στο σπίτι της, αλλά η μητρονιά της τού έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.

Τότε ο Μιέν-Γιάουν κλείστηκε στο δωμάτιό του κι' άφησε την απελπισία του να ξεχυθεί στο χαρτί... 'Αρχισε να γράφει ακούραστα, χωρίς να τρώει, χωρίς να κοιμάται.

Σε λίγες βδομάδες έγραψε ένα έμμετρο αριστουργήμα. Σ' αυτό περιέγραφε τη ζωή του, αρχίζοντας απ' τη μεγάλη του ευτυχία και καταλήγοντας στη φρικτή δυστυχία του. Όταν το έτοιμασε, το παρουσίασε σ' έναν εκδότη. Το έργο του τυπώθηκε κι' έγινε ανάγνωστο.

'Ο Αυτοκράτορας, ακούγοντας ότι το βιβλίο αυτό ήταν περίφημο σαν εκείνο του Σου-Κιγκ, που είχε γραφτεί πριν από 4000 χρόνια, ζήτησε να τού παρουσιάσουν το Μιέν-Γιάουν.

Κι' εκείνος πήγε στο παλάτι. Μά δεν έμοιαζε καθόλου με τόν άλλοτε «βασιλιά» της όμορφης και της κομψόπτης. Είχε τώρα όφρος σμυλό, κινήσεις άργες, και στο πρόσωπό του ήταν κυμένη μία γλυκεριά μελαγχολία.

—Τι θέλεις να σου δώσω; τόν ρώτησε ο αυτοκράτορας.

—Τίποτ' άλλο, παρά να παντρευτώ την Τσιγκ-Κι-Πίν... απάντησε εκείνος.

—Θά γίνει το θέλημά σου. Κι' ακόμα θά σου ξαναδώσω την πατρική σου περιουσία...

Κι' έτσι έγινε. 'Ο γάμος του Μιέν-Γιάουν ήταν το λαμπρότερο περιστατικό, που έγινε στο Πεκίνο μέσα σ' εκατό χρόνια. Τόν ώργάνωσε ο ίδιος ο αυτοκράτορας.

'Αμέσως ύστερ' από το γάμο του, ο Μιέν-Γιάουν εγκαταστάθηκε με την αγαπημένη του σ' ένα μακρινό κτήμα του, όπου πέρασε όλη τη ζωή του ήσυχος κι' ευτυχισμένος, γράφοντας τα αριστουργήματα της κινεζικής φιλολογίας.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΑΝ

Συναρπαστικό έπιστημονικό-φανταστικό μυθιστόρημα υπό "ΑΞΕΛ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τα επιχειρήματά του, ο Διευθυντής πείθει το Σάμ πως η Μαίρη δεν έφταιγε καθόλου και τόν κάνει ν' αλλάξει διαθέσεις απέναντί της. Τού εξηγεί ύστερα πως, με την ανάκριση του, εξακρίβωσαν ότι τα παράσιτα προέρχονται απ' τόν Τίτωνα, δορυφόρο του Κρόνου. 'Απ' τη συνομιλία τους, φαίνεται για πρώτη φορά πως είναι πατέρας και γυιός — μολονότι λείπουν οι πολλές τρυφερότητες μεταξύ τους. 'Όταν γίνεται καλά, ο Σάμ ψάχνει για τη Μαίρη, αλλά δεν τη βρίσκει.

'Ο Διευθυντής τόν παίρνει μαζί του και πηγαίνουν στην Ουάσινγκτον. Πρέπει να βοηθήσουν τόν Πρόεδρο των 'Ηνωμ. Πολιτειών να επιτύχει απ' το διαστακτικό Κογκρέσσο έκτακτη και εύρεση εξουσιοδότησης. Στη συνεδρίαση του Κογκρέσσου, η Μαίρη συνοδεύει τόν Πρόεδρο, σαν ιδιαίτερα σωματοφύλαξ του. 'Ενας γεροισιαστής αντίδρα μ' όλες του τις δυνάμεις στην πρόταση τού Προέδρου. Τού επιτίθενται τότε ο Σάμ κι' ο Διευθυντής, γυμνώντας την πλάτη του και δείχνουν σ' όλους πως έχει ένα παράσιτο. Βρίσκουν επίσης παράσιτα στην πλάτη κι' άλλων μελών του Κογκρέσσου.

'Υστερα απ' αυτό, πειθαίρεται πιά το Κογκρέσσο και χορηγεί στον Πρόεδρο την εξουσιοδότηση. 'Επιβάλλεται τότε υποχρεωτικά σ' όλους τους πολίτες να κυκλοφορούν με σόρτες και με την πλάτη γυμνή, ώστε να μη μπορούν να κρυφτούν τα παράσιτα κάτω απ' τα ρούχα τους. 'Επίσης παρέχονται κι' άλλες οδηγίες, για τόν άγώνα κατά των παρασίτων. Στις ήδη μολυσμένες όμως περιοχές δεν εφαρμόζονται αυτά τα μέτρα.

7ον "Αλλοτε, στόν καιρό τού ραδιοφώνου, δεν θα μπορούσε να συμβεί αυτό. 'Θ' άκουγε τότε ολόκληρη η χώρα τόν προεδρικό μήνυμα απ' ευθείας από το σταθμό της Ουάσινγκτον. 'Η στερεοσκοπική όμως τηλεόρασις μεταχειριζόταν κύματα τόσο βραχέα, ώστε δεν μπορούσαν καν να ξεπεράσουν τη γραμμή τού ορίζοντος. 'Από εκεί και πέρα, χρειαζόταν αναμεταδόσεις τών κυμάτων από ενδιάμεσους σταθμούς. Μ' άλλα λόγια, οι επαρχιακοί δέκτες δεν μπορούσαν να δεχθούν παρά μόνο τις τοπικές εκπομπές.

Στις μολυσμένες λοιπόν ζώνες, τα παράσιτα είχαν καταλάβει τους σταθμούς τηλεόρασης, κι' έτσι οι κάτοικοι δεν άκουσαν ποτέ το μήνυμα τού Προέδρου και τα μέτρα που επέβαλλε.

'Ωστόσο, οι κεντρικές αρχές της Ουάσινγκτον είχαν κάθε λόγο να πιστεύουν τό αντίθετο. Γιατί οι άναφορες που λάβαιναν απ' την 'Αϊόβα, άς πούμε, δεν διέφεραν καθίλου απ' τις προρχόμενες από την Καλιφόρνια.

Πραγματικά, ο κυβερνήτης της 'Αϊόβα ήταν ένας απ' τους πρώτους που απάντησαν στον Πρόεδρο, για να τού υποσχεθί όλη την υποστήριξη του. Τόν είδαμε μάλ' στα σέμια έκπομπή να βγάλλε λόγο στους ανέσως άφισταμένους του, που ήταν όλοι γυναιί ως τη μέση.

Στεκόταν με τό πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τό φακό, βλέπον-

τάς τόν σ' αυτή τη στάση. Ένοιωσα μία ακατανίκητη έπιθυμία να τού φωνάξω να γυρίσει, για να δούμε και την πλάτη του...

Μία άλλη συσκευή έκπομπής μάς έδωσε τη συνέχεια της σκηνής: Είδαμε δηλαδή μία γυναιή πλάτη, σέ «πρώτο πλάνο», ενώ εξακολουθούσε ν' ακούγεται η φωνή τού κυβερνήτη.

Παρακολουθούσαμε την έκπομπή αυτή σέ μία αίθουσα τού Λευκού Οίκου, δίπλα στο προεδρικό γραφείο. 'Ο Πρόεδρος είχε κρατήσει κοντά του τόν Διευθυντή. Είχα μείνει κι' εγώ μαζί τους. 'Η Μαίρη εξακολουθούσε να φουρη τόν Πρόεδρο.

'Ο Μαρτινέζ, ο ύφυπουργός της 'Αμύνης, ήταν κι' αυτός παρών, όπως κι' ο αρχηγός τού Γενικού 'Επιτελείου και στρατάρχης της αεροπορίας Ρέζτον.

'Ο Πρόεδρος έμεινε αμίλητος ως τό τέλος της έκπομπής. 'Υστερα στράφηκε στον Διευθυντή.

—Τι λες εσύ γι' αυτό, "Αντριου; τού είπε. Εγώ νόμιζα πως θ' αναγκαζόμαστε ν' απομώσουμε την 'Αϊόβα. Τώρα όμως άρχίζω ν' αμφιβάλλω.

'Ο Διευθυντής ανασήκωσε τούς ώμους του, νευρισμένος. Πριν απαντήσει, επένεδη ο στρατάρχης Ρέζτον.

Μικρές Ιστορίες

Τό πάθημα τού γιατρού

'Ο γιατρός κ. Μαχμουρίδης έχει φάει κι' έχει πih γενναία κι' ετοιμάζεται να πλავήσει. Κλείουν τα μάτια του απ' τη λύπη.

'Εξαφνα χτυπάει τό κουδούνι της έξοδορας. Είναι η 'Υπηρετρία κάποιου πελάτη του, που είναι άρρωστος και τόν καλεί έπείγουσας.

'Ο γιατρός νύνηται βλαστημώντας και φεύγει. Φτάνοντας στο σπίτι τού άρρωστου, βγάζει τό σασκκάκι του κι' άκουμπάει τό κεφάλι του στην πλάτη του για να τόν ακρασθή.

—Μετράτε, φίλε μου, δυνατά, τού λέει, ώσπου να σας πὸ εγὼ να σταματήσετε.

—Ενα... δύο... τρία... άρχίζει ο άρρωστος. 'Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας η γυναίκα τού πάσχοντος άνησυχεί και μὴν άκούγοντας κανένα θόρυβο, μπαίνει στο δωμάτιο τού σιζήγου της και μένει μ' άνοιχτό τό στόμα.

'Ο γιατρός είχε άποκοιμηθί με τό κεφάλι άκουμπισμένο στην πλάτη τού άρρωστου. Κι' ο άρρωστος συνέχισε υπομονετικά τό μέτρημα:

— Έννιάκόσια έβδομήντα... έννιάκόσια έβδομήντα ένα... έννιάκόσια έβδομήντα δύο!...

— Είχα την έντύπωση πως στράφηκε... μά ίσως να γελάστηκε, είπε άργά ο Πρόεδρος. Θέλετε να πητε, λοιπόν, πως ο κυβερνήτης είναι κι' αυτός υποδουλωμένος στα παράσιτα;

— 'Ακριβώς. Είδατε μονάχα δσα θέλανε να δητε! 'Η μετάδοσι διεκόπη, τη στιγμή ακριβώς που θά έκανε στροφή ο κυβερνήτης, αλλά με τέτοιον αριστοτεχνικό τρόπο, ώστε δεν τό προσέξατε... Πιστέψετε με, κύριε Πρόεδρε, όλα τα μνημόνεα απ' την 'Αϊόβα, είναι ψεύτικα!

'Ο Πρόεδρος έμεινε σκεπτικός.

— 'Αδύνατον! φώναξε ο ύφυπουργός Μαρτινέζ. Παραδέχομαι πως ήταν σκηνοθετημένη αυτή η μετάδοσι τού λόγου τού κυβερνήτη. 'Εχουμε όμως συλλάβει τόσες άλλες έκπομπές απ' την 'Αϊόβα, ντυζίνες ολόκληρες!... Νά, άς πουμε, αυτή η άποψη τών δρόμων τού Ντε Μόιν. Δε θά μου πητε, βέβαια, πως μπορεί να σκηνοθετηθούν εικόνες που παριστάνουν εκατοντάδες ανθρώπους να πηγαίνονόρχωνται με σόρτες! 'Εκτός άν τα παράσιτά σας έχουν τη δύναμη να μάς ύπνωτίσουν όλους!

— Αυτό δεν τό ξέρω, απάντησε ο Διευθυντής. 'Ελπίζω να μη συμβαίνει τέτοιο πράγμα, γιατί τότε θάπρεπε να έγκταλείψουμε κάθε προσπάθεια...

— Δεν υπάρχει καμιά θετική βάση γι' αυτό τό λογαριασμό, δέικοψε ο Διευθυντής. Μά δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως οι τίτλωνες κέρδισαν ακόμα μία μάχη;

— 'Ε; Τι θέλετε να πητε; Είδατε και άκούσατε στην τηλεόρασι τόν κυβερνήτη της 'Αϊόδας. Μας δείξαμε την πλάτη του... η ακριβέστερα, μία πλάτη! Προσέξατε όμως πως δεν έκαμε στροφή μπροστά στο σάκο;

— Μά ναι, τό είδα! φώναξε κάποιος.

— 'Ε; Τι θέλετε να πητε; Είδατε και άκούσατε στην τηλεόρασι τόν κυβερνήτη της 'Αϊόδας. Μας δείξαμε την πλάτη του... η ακριβέστερα, μία πλάτη! Προσέξατε όμως πως δεν έκαμε στροφή μπροστά στο σάκο;

— Μά ναι, τό είδα! φώναξε κάποιος.

'Ο ύφυπουργός έμεινε με τό στόμα άνοιχτό.

Έχω άρκετά άνεπτυγμένη τη «φωτογραφική μνήμη», που αποτελεί απαραίτητο προσόν κάθε καλού ντεκτέβ ή μυστικού πράκτορος. Προσπάθησα, λοιπόν, ν' αναπολήσω τη σειρά τών εικόνων που είχα δει...

— 'Οχι, μόνο δεν θά μπορούσα να καθορίσω για ποιά πόλι έπρόκειτο, αλλά δεν θάταν καν δυνατό να καταλάβω σε ποιά πολιτεία άνηκε. Μπορούσε καλίστα να ήταν τό Σέηλ, ή Βοστώνη ή τό Λος 'Αντζελες... Οι έπαρχιακές συνοικίες τών αμερικανών μεγαλοπόλεων, έχουν μία όμη στερεοτύπη, σαν κουτιά κόνσερβες.

— Δεν 'χει σημασία, στο κάτω-κάτω... συνέχισε στο μεταξύ, ο Διευθυντής. Πάντως, ούτε κι' εγώ είμαι σέ θέση να σας πὸ πὸ. Κι' όμως, προσπαθούσα εκείνη τήν ώρα ν' άρπάξω κάθε χαρακτηριστική λεπτομέρεια.

— Δεν 'χει σημασία, στο κάτω-κάτω... συνέχισε στο μεταξύ, ο Διευθυντής. Πάντως, ούτε κι' εγώ είμαι σέ θέση να σας πὸ πὸ. Κι' όμως, προσπαθούσα εκείνη τήν ώρα ν' άρπάξω κάθε χαρακτηριστική λεπτομέρεια.

— 'Η εξήγησι είναι άπλή: 'Ο σταθμός τηλεόρασης τού Ντε Μόιν συνέλαβε μία έκπομπή που έδειχνε την εφαρμογή τού σχεδίου «Γυμνή πλάτη» σέ μία

πόλι όχι μολυσμένη, και τη μετέδωσε, με τα δικά του σχόλια Κώσταν κάθε τι που μπορούσε να βοηθήσει στην αναγνώριση της. Κι' εμείς χάσαμε το δόλωμα!

«Ο έγχρος μάς ξέρει καλά, κύριοι. Έχει επιτύχει λεπτομερώς το σχέδιο ενεργειών του κι' είναι έτοιμος ν' αντικρούση κάθε κίνησή μας.

— Είσατε ήττοπαθής, "Αντρίου, παρατήρησε ο Πρόεδρος. Ξεχνάτε μίαν άλλη πιθανότητα: να μεταφερθούν άλλοι οι τιτάνες.

— Βρίσκονται πάντα στην "Αϊόδα, δήλωσε αδιάτακτα ο Διευθυντής. Δεν μπορείτε όμως να βεβαιωθείτε γι' αυτό με την τηλεόραση.

— Είναι γελοίο αυτό που λέτε! φώναξε ο Μαρτινέζ. Υποστηρίζετε, μ' άλλα λόγια, πως είναι αδύνατο πια να λάβουμε αυθεντικές ειδήσεις απ' την "Αϊόδα, σαν να επρόκειτο για κατεχομένη χώρα;

— Ακριβώς!

— Μά περσας εγώ ο Ίδιος απ' το Ντε Μόιν, προ δυο ημερών, και τα βρήκα όλα εν τάξει! Σημειώστε πως δεν άμφισβητώ, ότι υπάρχουν τα παρτίσιτα — μολονότι δεν τάχω δὴ ποτέ με τα μάτια μου. Πρέπει όμως να τ' αναζητήσουμε εκεί που βρίσκονται και να τα εξοντώσουμε, κι' όχι να χασομερούμε με φαντασίες και δεινείρα.

Ο Διευθυντής φαινόταν κουρασμένος.

— Όποιοι ελέγχουν τα μέσα επικοινωνίας μίας χώρας, ελέγχουν την ίδια τη χώρα, είπε επιτέλους. Καλά θα κάνετε να ενεργήσετε το γρηγορότερο, κύριε ύφυπουργέ, αλλιώς θα σας λείψουν σε λίγο τελείως τα μέσα επικοινωνίας.

— Μά δέν... επιχείρησε να πη ο ύφυπουργός.

— Δική σας δουλειά είναι να ξετρυπώσετε τα παρτίσιτα! τόν διέκρινε ξερά ο Διευθυντής. Εγώ σας πληροφορήσα πως βρίσκονται στην "Αϊόδα, στη Νέα "Ορλεάνη και σε καμμία ντουζίνα άλλες πόλεις. Εδώ σταματάει η απόστολή μου.

Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Κουράστηκα πολύ σήμερα, κύριε Πρόεδρε, δυσανάλογα για την ηλικία μου. Γι' αυτό ίσως έχω εκνευρισθώ. Επιτρέψτε μου να φύγω.

— Μά βέβαια, "Αντρίου, μπορείς να πηγαίνεις.

Δεν είχε εκνευρισθώ στην πραγματικότητα ο προϊστάμενός μου — πιστεύω δε πως τότε δεν εκνευριζόταν ο Διευθυντής. Έκανε μονάχα τους άλλους να εκνευρίζονται και να χάνουν την ύπομνη τους.

— Μια στιγμή! επενέβη ο Μαρτινέζ. Βεβαιώνετε κάτι πράγματα... Θα δούμε αν έχετε δίκιο.

Στράφηκε στον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου.

— Ρέξτον, του είπε, πως λέγεται εκείνος ο καινούργιος στρατιωτικός σταθμός, κοντά στο Ντε Μόιν; Φόρτ... Φόρτ... Φόρτ-Πάττον;

— Ναι, ναι! Φροντίστε να συνδεθούμε άμεσα μαζί του, με το στρατιωτικό δίκτυο τηλεοράσεως. Θ' αποδείξουμε σ' αυτόν τόν... Τελος πάντων, θα μάθουμε τι ακριβώς συμβαίνει στην "Αϊόδα!

Αφού ζήτησε την άδεια του Προέδρου, ο στρατάρχης της αεροπορίας πλησίασε στο δέκνη της στερεοτηλεοράσεως, συνδέθηκε με το γενικό στρατηγείο του και ζήτησε τόν αξιωματικό υπηρεσίας του Φόρτ-Πάττον.

Είδαμε σε λίγο στην οθόνη την εικόνα ενός στρατιωτικού σταθμού διαβιβάσεων. Στο πρώτο πλάνο βλέπαμε ένα νεαρό αξιωματικό, με τα σήματα του βαθμού του και τόν αριθμό της μονάδας του πάνω στο πηλίκιό του. Ήταν γυμνός ως τη μέση.

Ο Μαρτινέζ στράφηκε θριαμβευτικά στον Πρόεδρο.

— Βλέπετε λοιπόν; του είπε.

— Ναι, βλέπω.

— Τώρα θα βεβαιωθούμε πιο πολύ, κύριε ύπολοχαφέ!

— Διατάξτε!

Ο νέος αξιωματικός φαινόταν τρομαγμένος και κύτταζε μ' ανησυχία τις υψηλές εκείνες προσωπικότητες που τόν μιλούσαν. Ο ήχος κι' οι εικόνες βρίσκονταν σ' απόλυτο συγχρονισμό.

— Σηκωθείτε και κάνετε μισητή στροφή επί τόπου, διατάζει ο Μαρτινέζ.

— Πώς!... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

— Αλλά... Μάλιστα, άμέσως...

Ο αξιωματικός φαινόταν κατάπληκτος. Ωστόσο υπάκουσε. Με την κίνησή όμως που έκανε, λίγο έλειψε να βγεί απ' το όπτικό πεδίο του φακού. Είδαμε λοιπόν την γυμνή πλάτη του μόνον ως τόν ύψος τών πρώτων πλευρών — όχι ψηλότερα, όπως θέλαμε!

— Νά πάρη ή όργη! φώναξε ο Μαρτινέζ. Καθήστε και κάνετε μια δλοκλήρη στροφή.

— Στάς διαταγές σας.

Ο νέος φαινόταν συγκινημένος.

— Μια στιγμή, παρακαλώ, πρόσθεσε. Πρέπει ν' ανοίξω περισσότερο την όπτική γωνία του πομπού.

Η εικόνα θόλωσε, χάθηκε, και τήν αντικατέστησε μια σειρά από χρωματιστούς κυματισμούς, σαν ουράνιο τόξο. Έξακολουθήσαμε ώστόσο ν' ακούμε στο megάφωνο τή φωνή του αξιωματικού:

— Είναι καλλίτερα έτσι, κύριοι;

— Μά τώρα δέν βλέπουμε τίποτε, διάβωσε!

— Αλήθεια; Μια στιγμή, παρακαλώ...

Η οθόνη τού δέκτου ξαναζωντάνεψε, και μού φάνηκε για

μια στιγμή πως βλέπαμε πάλι τόν Φόρτ. Πάττον. Αυτή τή φορά όμως, είχαμε απέναντί μας ένα ταγματάρχη κι' ένα δωμάτιο μεγαλύτερο απ' τόν προηγούμενο.

— Εδώ γενικό στρατηγείο, ανήγγειλε ή εικόνα. Ταγματάρχης Ντόνεναν, τεχνικός αξιωματικός της τηλεοράσεως.

— Είχα συνδεθώ με τόν Φόρτ-Πάττον, γκρίνιασε ο Μαρτινέζ. Τί συνέβη;

— Τό ξέρω. Εγώ παρακολουθούσα τή μετάδοσι. Μά παρουσιάστηκε κάποια μικρή τεχνική ανωμαλία. Θά σας ξανα-συνδέσουμε με τόν Φόρτ-Πάττον σ' ένα λεπτό.

— Κάνετε γρήγορα!

— Μάλιστα, μάλιστα...

Φάνηκαν και πάλι στην οθόνη οι ίδιες πολύχρωμες ταινίες, κι' ύστερα τίποτε πια. Ο Διευθυντής σηκώθηκε και δήλωσε:

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

— Εγώ πάω να κοιμηθώ. Με είδοποιείτε, όταν τακτοποιηθώ ή «μικρή τεχνική ανωμαλία»!

καρφίτσες ήταν λιγώτερες, δέν υπήρχαν όμως καθόλου πράσι-νες.

Ο Πρόεδρος έριξε μια ματιά στο χάρτη κι' είπε:

— Θά χρειαστούμε τή βοήθεια τού Καναδά και τού Μεξικού... Έχετε νεώτερες ειδήσεις;

— Τίποτε τόν ενδιαφέρει.

— Ο Καναδάς και τόν Μεξικό θάβαν μονάχα ή αρχή, πρόσθεσε σοβαρά ο Διευθυντής. Θά μάς χρειαστή ή βοήθεια όλόκληρου τού κόσμου.

— Α, έτσι; παρατήρησα. Και με τή Ρωσία τί θά γίνη;

Κανείς δέν βόηκε τί ν' απαντήση. Δέν μπορούσαμε, βέβαια, να κατακτήσουμε ή ν' άγνοήσουμε μια χώρα τόσο απέραντη, σαν τή Ρωσία. Ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δέν είχε λύσει τόν ρωσικό πρόβλημα — ούτε και θά τόν έλυσε ποτέ κανείς πόλεμος. Εκεί λοιπόν τα παρτίσιτα θά μπορούσαν ίσως να εγκατασταθούν μ' όλη τους τήν άνεσι.

— Θά φροντίσουμε γι' αυτό, όταν φτάση ή στιγμή, είπε ο Πρόεδρος. Μπορούμε τώρα να στείλουμε μηνύματα ως τις άκτες τής χώρας;

— Πιστεύω, απάντησε ο Ρέξτον. Δέν φαίνονται να εμποδίζουν τήν απ' ευθείας επικοινωνία μας. Διέταξα ώστόσο να γίνη ένας έλεγχος όλων τών εν-διαμέσων στρατιωτικών σταθμών απ' τούς τεχνιτούς δορυφόρους.

Κύτταξε τόν ρολόι - δαχτυλίδι του και πρόσθεσε:

— Αυτή τή στιγμή εργάζεται ο δορυφόρος Γάμμα.

— Χμ, είπε ο Πρόεδρος, τί γνώμη έχετε, "Αντρίου; θά μπορούσαν αυτά τα πλάσματα να καταλάβουν αιφνιδιαστικά ένα τεχνιτό δορυφόρο;

— Πως να ξέρω; απάντησε στρουφνά ο Διευθυντής. Αγνώσ-αν έχουν αυτή τή δυνατότητα τα άστροσκάφη τους. Μαύ φαίνεται πιθανότερο ώστόσο να είσχωρησουν κρυφά στους δορυφόρους, χρησιμοποιώντας τους πυράλλους άνεφοδισμού που τούς στέλνουμε απ' τή Γη.

Συζήτησαν ύστερα με ποιόν τρόπο θά μπορούσε να εξακριβωθώ αν τυχόν είχαν ήδη κατακτήσει τα παρτίσιτα τούς τεχνιτούς δορυφόρους. Τό σχέδιο «Γυμνή πλάτη» δέν μπορούσε να εφαρμοσθώ υποχρεωτικά σ' αυτούς. Γιατί, μολονότι τούς είχαμε φτιάσει με δικά μας χρήματα, ανήκαν νομικώς στόν Ο. Η. Ε.

— Α, μη σκοτίζεσθε γι' αυτό, είπε ξαφνικά ο Ρέξτον.

— Γιατί; άπόρησε ο Πρόεδρος.

— Είμαι ίσως ο μόνος εδώ, που έχω υπηρετήσει άλλοτε στους τεχνιτούς δορυφόρους. Σας πληροφορώ λοιπόν ότι τόν κοστούμι που φοράμε τώρα, είναι καθιερωμένο μονίμως σ' αυτούς. Ένας άνθρωπος τελείως ντυμένος θά φαινόταν εκεί πάνω άνορθογραφία, όπως ένα παλτό σε μια καλοκαιρινή πλάζ!

— Αλλωστε, θά τόν δούμε άμέσως.

Κι' έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές σ' ένα ύπασπιστή του.

Ο Πρόεδρος ξανάρχισε να μελετά τόν χάρτη.

— Απ' όσα ξέρουμε, είπε δείχνοντας τήν πόλι Γκρίνελ τής "Αϊόδας, φαίνεται πως όλη ή εισβολή προήλθε από ένα μο-

νάχα άστροσκάφος, που προσγειώθηκε εδώ.

— Απ' όσα ξέρουμε! τόνισε ο Διευθυντής.

— Μά όχι, δέν είν' έτσι! διέκοψα.

Όλοι γύρισαν και με κύτταξαν.

— Εξηγήστε. Τί έννοείτε; ρώτησε ο Πρόεδρος.

— Ξέρω πως είχαν προσγειωθώ τόν λιγώτερο άλλα τρία άστροσκάφη, ως τήν ώρα τής άπελευθρώσεώς μου.

Ο Διευθυντής φάνηκε έκπληκτος.

— Είσα βέβαιος γι' αυτό που λές, μικρέ μου; φώναξε. Ωστόσο, ήμαστέ βέβαιοι πως σού είχαμε ξεκολλήσει όσα ή-ξερες!

— Ναι, είμαι άπολύτως βέβαιος.

— Γιατί δέν μάς τύπες ένωρίτερα;

— Δέν τόν είχα σκεφθώ. Προσπάθησα να τούς εξηγήσω τί νοιώθει κανείς, όταν είναι ύποδουλωμένος στα παρτίσιτα: Ξέρει τί συμβαίνει, μά όλα τού φαίνονται θολά, μακρά κι' άσημαντα.

— Ενοίωθα ταραγμένο τόν έαυ-

τό μου. Δέν πηουν νευρικός εκ φύσεως, αλλά μ' είχε αλλάξει τελείως τόν γεγονός πως είχα ύποταχθώ σ' ένα «άφέντη».

— Ηούχασε, μικρέ μου... μού είπε ο Διευθυντής, ενώ ο Πρόεδρος μού χαμογελούσε άνθαρ-ρυντικά.

— Γεννάται τώρα τόν ζήτημα που ακριβώς προσγειώθηκαν τ' άλλα άστροσκάφη, δήλωσε ο Ρέξτον. Ίσως μπορούμε ακόμη να κυριεύσουμε ένα απ' αυτά, άνέπαφο.

— Αμφιβάλλω, απάντησε ο Διευθυντής. Μήν ξεχνάτε ότι, σε λίγες ώρες μονάχα, είχαν καμουφλάρει κι' εξαφανίσει τόν πρώτο τούς... αν, βέβαια ή-ταν εκείνο τόν πρώτο!

Πησίσα στο χάρτη και προσπάθησα να σκεφθώ. Με τόν μέτωπο μουσκεμένο στόν ιδρώτα, έδειξα επιτέλους τή Νέα "Ορλεάνη.

— Είμαι σχεδόν βέβαιος πως υπήρχε ένα κάπου εδώ, είπα, Δέν ξέρω όμως τίποτε για τ' άλλα.

— Εδώ μήπως; ρώτησε ο Ρέξτον, δείχνοντάς μου τις άνατολικές άκτες.

— Δέν ξέρω... δέν ξέρω...

— Δέν μπορείτε να θυμηθώτε τίποτ' άλλο; έπέμεινε ο Μαρτινέζ, νευριασμένος Προσπαθήστε λοιπόν, διάβωλε!

— Σας λέω πως δέν ξέρω. Ποτέ δέν ξέραμε τί ακριβώς σκόπευαν να κάνουν οι «άφέντες» μας.

Σκεφθίκα ακόμη, τόσο που μ' έπιασε πονοκέφαλος. Ύστερα έδειξα με τόν δαχτύλο μου τόν Κανσας Σίτυ.

— Έστειλα εκεί αρκετά μηνύματα, είπα. Δέν ξέρω όμως αν ήταν παραγγέλλει για «μεταφορικά κύτταρα».

Ο Ρέξτον κύτταξε τόν χάρτη, είπα, πως έγινε δεύτερη από-βασι κοντά στο Κανσας Σίτυ. Θ' αναθεώσουμε στούς τεχνικούς να εξετάσουν αυτό τόν πρόβλημα, με τούς «ηλεκτρονικούς έγκεφάλους». Ίσως μάλιστα μπορούσαν να συμπεράνουν μαθηματικώς ποιά ήταν τόν άλλο σημείο προσγειώσεως.

— Τό άλλο ή τ' άλλα, διώρω-θωσε ο Διευθυντής.

— Ναι, βέβαια. Τ' άλλα.

Κι' ο Ρέξτον βυθίσθηκε πάλι στη μελέτη τού χάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Όταν είχε προσγειωθώ ο πρώτος ίπταμενος δίσκος, μια βόμβα μονάχα βάραν αρκετή για να εξουδετερώση μεινός τήν άπειλή που αντιπροσώ-πευε.

Μά και τή στιγμή που ή Μαίρη, ο Διευθυντής κι' εγώ κάναμε μια άναγνώρισι στην περιοχή τού Τζίνελα, θά μπορούσαμε, οι τρεις μας μονάχα, να σκοτώσουμε όλα τα παρτίσιτα που κυκλοφορούσαν ως τότε, αν είχαμε ύποψιασθώ τήν ύπαρ-ξί τους.

«Αν την κεντρική πεδιάδα.

Δύο κίτρινες ταινίες περιτριγυρίζαν τη ζώνη που κατείχαν τα παρόντα. Σ' αυτές μονάχα τις περιοχές υπήρχε αληθινή δράση. Μπορούσαν να φτάσουν ελεύθερα εκεί, τόσο οι έκπομπες των σταθμών που έλεγχοι από τον έγχρο, όσο κι' εκείνων που βρίσκονταν ακόμη στα χέρια των ελευθέρων ανθρώπων.

«Η μία από τις λουρίδες αυτές ξεκινούσε απ' τα περίχωρα της Μιννεάπολις, περνούσε δυτικά του Σικάγου κι' ανατολικά του Σαιν Λούις και προχωρούσε ύστερα μέσα απ' την Αλαμπάμα και το Τένεσι ως τον κόλπο του Μεξικού. Η άλλη έκοβε τις μεγάλες πεδιάδες και κατέληγε κοντά στο Κόρποους Κρίστι. Το "Ελ Πάσο" αποτελούσε το κέντρο μιας κόκκινης ζώνης, απομονωμένης απ' τις άλλες.

Αναρωτιόμουν αν τ'ι να συνδεθαινε άραγε σ' αυτά τα «ουδέτερα έδαφη».

Είχα μείνει μόνος, γιατί η Κυβέρνηση συνεδρίαζε, κι' ο Πρόεδρος είχε πάρει μαζί του το Διευθυντή. «Ο Ρέξτον κι' οι αξιωματικοί του επιτελείου του είχαν φύγει λίγο αργότερα. Εγώ όμως δεν είχα κουνήσει από εκεί που βρισκόμουν, μη τολμώντας να περιπλανηθώ μόνος στο Λευκό Οίκο. Περνούσα την ώρα μου, κυττάζοντας τις κίτρινες λάμπες να γίνονται κόκκινες, και κάπου-κάπου τις κόκκινες να γίνονται κίτρινες ή πράσινες.

Δεν ήξερα με ποιόν τρόπο να ζητήσω να μου φέρουν κάτι να φάω. «Ήμουν στο πόδι απ' τις 4 το πρωί, και δεν είχα πάρει ακόμη παρά ένα φλυτζάνι καφέ που μου είχε σερβίρει ο καμαριέρης του Προέδρου.

Μα ένοιωθα ακόμη... και μίαν άλλη επιτακτική σωματική ανάγκη, που μ' έσπρωξε επιτέλους ν' αποφασίσω ν' ανοίξω μερικά πόρτες. Βρήκα τις δυο πόρτες κλειδωμένες. Η τρίτη οδηγούσε εκεί που ήθελα. Ξανακυρίζοντας ύστερα στην αίθουσα των συμβουλίων, βρήκα εκεί τη Μαίρη.

— Νόμιζα πως ήσαστε μαζί με τον Πρόεδρο, της είπα με ύφος λίγο κουτό.

— Με διάβανε, απάντησε χαμογελώντας. Μ' αντικαθιστά τώρα ο ίδιος ο Διευθυντής.

— Ξέρετε, Μαίρη, ήθελα από καιρό να σας μιλήσω, μα δεν μου είχε δοθεί ποτέ ευκαιρία. Πιστεύω πως... Δηλαδή, δεν

θαπρεπε... Τελος πάντων, ό-

πως μου είπε ο Διευθυντής... Σταμάτησα, γιατί τα είχα θαλασσωσει. Είχε ξεφύσει προκαταβολικά το ωραίο λογιόριο που είχα ετοιμάσει γι' αυτή την περίπτωση.

— Δεν θαπρεπε να σας πω ό,τι σας είπα, συμπλήρωσα με ύφος αξιολύπητο.

«Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο μου και μου ψιθύρισε:

— «Ω, Σάμ, αγάπη μου! Μη στενοχωριέστε για μένα. Ήταν πολύ φυσικό ό,τι είπατε ή κόντατε. Δεν ξέρατε όλη την αλήθεια... Για μένα, έχει αξία κυρίως αυτό που κόντατε για μένα! Τα υπόλοιπα δεν έχουν καμιά σημασία. Είμαι ωστόσο πολύ ευτυχισμένη που ξέρω πως δεν με περιφρονείτε πιά.

— Ναί, μά... Μου δείχνετε πολύ μεγάλη γενναιοφροσύνη! Δεν μπορώ να το ανεχθώ, αυτό.

«Η Μαίρη μου χαμογέλασε μ' ένα τρόπο έντελως διαφορετικό απ' το χαμόγελο με το οποίο μ' είχε υποδεχθεί πριν από λίγο.

— Μικρέ μου Σάμ, απάντησε. Μου φαίνεται πως σας άρεσει να σας βασανίζουν λιγάκι οι γυναίκες με τα καπρίτσια τους. Σας προειδοποιώ πως είμαι ικανή και γι' αυτό, με το παραπάνω!... «Ισως να σας στενοχωρή κι' εκείνο το περίφημο χαστούκι που μου δώσατε. «Αν είν' έτσι, μπορώ να σας το επιστρέψω!

«Απλωσε το χέρι της και με χτύπησε ελαφρά στο μάγουλο.

— Έγινε κι' αυτό, πρόσθεσε. Μην το σκέπτεσθε λοιπόν πιά!

«Φωνικά άλλαξε έκφραση και μουσκάσε ένα τέτοιο μπάτσο, που νόμιμα πως μου ξεδιώχνε το κεφάλι!

— Αυτό, μου φώναξε με μανία, είναι για κείνο που μου δώσε ή φιλεναδίτσα σας!

Τ' αυτιά μου βουίζανε. Είχα την εντύπωση πως ή Μαίρη μεταχειρίστηκε «αμερικάνικη γροθιά».

«Εκείνη με κύτταζε προκλητικά, ενώ τα ρουθούνια της τρεπόλαιζαν από θυμό. Σήκωσα το χέρι μου. «Η Μαίρη έκανε μια έντονη κίνηση, σαν να θέλε να φυλαχτή. Μα ό σκοπός μου ήταν μονάχα ν' αγγίξω το πονεμένο μάγουλό μου.

— Δεν είναι φιλεναδίτσα μου ή Ντόρις, απάντησα με ύφος αξιοδρνήητο.

«Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν, και σκάσαμε κι' οι δυο στα γέλια. «Η Μαίρη ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους μου κι' έγγειρε το κεφάλι της στο στήθος μου, γελώντας άκοιλη.

— Με συγχωρήτε, καυμένη μου Σάμ! κατάφερε επιτέλους να πη. Δεν έπρεπε να κάνω τέτοιο πράγμα... σε σας! Ούτε έπρεπε να βάλω τόσο δύναμη!

— Θα μπορούσατε τουλάχιστον ν' ανοίξετε τη φούχτα σας! παραπονέθηκα. Λίγο έλειψε να μου ξεγδάρτε όλο το μάγουλο...

— Φτωχέ μου Σάμ! Μου άγγιξε το μάγουλο, κλοντάς με να πονέσω.

— Λέτε αλήθεια πως δεν είναι φιλεναδίτσα σας; πρόσθεσε.

— Δυστυχώς, ναί! Δεν φταίω

έγω γι' αυτό...

— Το φαντάζομαι... Μα ποιά είναι λοιπόν ή φιλεναδίτσα σας, Σάμ;

— Ποιά άλλη από σας;

— Ναί, απάντησε ήσυχα. Είμαι δική σας όποτε θελήσετε. Σας το είπα. Σας το χρωστάω.

Περίμενε να την άγκαλιάσω, να τη φιλήσω. Μα έγω την έσπρωξα μακριά, με μια απότομη κίνηση.

— Μα όχι, διάβωλε, δεν σας θέλω έτσι! διαμαρτυρήθηκα.

Δεν φάνηκε καθόλου σαστισμένη.

— Φαίνεται πως δεν έκφρασθηκα καλά, είπε. Θα είμαι δική σας προπάντων γιατί το θέλω κι' εγώ! Και τώρα θ' αποφασίσετε επιτέλους να με φιλήσετε;

Μ' άγκάλιασε πάλι, κι' αυτή τη φορά δεν μ' άφισε να της ξεφύγω. Μα ούτε και είχα τόσο τέτοια διάθεση...

«Το τόσο αναγκάσθηκα να ξεκολλήσω πρώτος απ' την άγκαλιά της, γιατί εκείνη δεν φαινόταν να σκοπεύει να σταματήσει...

— Πιστεύω πως καλά θάκανα να καθήσω λιγάκι... είπα λαχανιασμένος.

— Ευχαριστώ, Σάμ, πρόφερε εκείνη απλά.

— Ακούστε, Μαίρη... Μπορείτε να κάνετε κάτι για μένα, αν θέλετε...

— Πέστε μου άμέσως!

— Να μου υποδείξετε πως μπορει κανείς εδώ μέσα να βρη κάτι να τσιμπήση! Έχω πεθάνει της πείνας.

— Αυτό μονάχα; Μα είναι εύκολωτατο...

Δεν ξέρω που άπευθύνθηκα. «Ισως να κατέβηκε μόνη της στα μαγειρεία. «Όπωςδήποτε, ξαναγύρισε σε μερικά λεπτά, φορτωμένη με σάντουιτς και με δυο μπιτόλιες μπύρα.

«Αφού καταπράύνα κάτω τις διαμαρτυρίες του στομαχιού μου, της είπα:

— Πόσο λένε να κρατήση αυτή ή συνεδρίαση;

— Χμ! Δύο ώρες το λιγώτερο. Γιατί;

— Τότε λοιπόν έχωμε όλο τον καιρό να το σκάσουμε, να πάμε ως το Δημαρχείο, να παντρευτούμε και να ξαναγυρίσουμε εδώ πριν αντιληφθώ την έξαφάνισή μας ο Διευθυντής.

«Η Μαίρη δεν μου απάντησε άμέσως. Κυττάζε έπιμονα το άφρο της μύρας της...

— Λοιπόν; έπέμεινα.

Σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε.

ΠΡΟΣΟΧΗ !!

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«Από τη «ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ», Θησέως Ι, κάθε κομψή γυναίκα θα μπορεί να ενοικιάσθ Μπιζού Ευρωπαϊκά, με 10 δραχ. και άνω για κάθε βραδυά.

Με τον τρόπο αυτό, σε κάθε χορό, σε κάθε συγκέντρωσι, θα μπορεί να εμφανίζεται με καινούργια Μπιζού.

Εισάγομεν μόνι μασ εκ Γερμανίας και Αυστρίας και έχουμε πάντοτε πλουσιωτάτη συλλογή καί ποικιλία.

«Επισκεφθήτε μας το ταχύτερον, για να διαλέξετε τα Μπιζού σας.

ΛΕΟΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ, Θησέως Ι (πάρκο, Περικλέους)

«Αν το θέλετε αληθινά, έ-... δεν έχω αντίρρηση, απάντησε. Δεν άνακαλώ ό,τι σας υποσχέθηκα. «Ωστόσο... θα προτιμούσα να μη γίνη έτσι.

— Δεν θέλετε να με παντρευτήτε;

— Πιστεύω, Σάμ, πως δεν είσαστε ακόμη ώριμος για παντρεία.

— Α, ώστε δεν σας κάνω για σύζυγο!

— Μη θυμώνετε, καλέ μου. Είμαι στη διάθεσή σας, με συμβόλαιο ή δίχως. Μα δεν με ξέρετε ακόμη. Καλλίτερα να γνωριστούμε πιο πολύ. «Αλλοίως, υπάρχει κίνδυνος ν' αλλάξετε γνώμη.

— Δεν συνηθίζω ν' αλλάζω γνώμη.

Σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε. «Υστερα τα γύρισε αλλού, μ' ένα ύφος θλιμένο. «Ενωίωσα ν' ανεβαίνω το αίμα στα μάγουλά μου.

— Το έπεισάδω που σας άπασχολεί, ήταν τελείως εξαιρετικό, διαμαρτυρήθηκα. Δεν υπάρχει πιθανότητα να έπαυαλή φθθ. Πρέπει να καταλάβετε ότι δεν μιλούσα τότε έγω, αλλά...

— Ξέρω, ξέρω, Σάμ, με διέκοψε. Δεν υπάρχει όμως ανάγκη να μου δικαιολογήσε. Σας έμπιστεύομαι...

— Ακούστε! Πάρτε με μαζί σας, για ένα γουρκεντ. «Η καλλίτερα, έλατε να μείνετε στο σπίτι μου. «Αν είναι ικανοποιητική ή δοκιμή, έχετε πάντα τον καιρό να με κάνετε αυτό που λέγαμε οι για γιάδες μας... ποιός ξέρει για τι... «καθώς πρέπει γυναίκα».

«Θ' αρχίza να γκρινιάζω πάλι. «Αλλά ή Μαίρη ακούμπησε το χέρι της στο δικό μου και μου είπε, πολύ σοβαρά τώρα:

— Κυττάχτε το χάρτη, Σάμ. Γύρισα το κεφάλι μου. «Η επικίνδυνη ζώνη είχε μεγαλώσει, γύρω απ' το «Ελ Πάσο, κι' είχε γίνει ακόμη πιο κόκκινη.

— Ας περιμένουμε να τελειώση πρώτα αυτή ή ιστορία, πρόσθεσε ή Μαίρη. «Υστερα, αν εξακολουθήσατε να το θέλετε, με ζητάτε πάλι σε γάμο. «Σε τότε, θα μπορούτε ναχτε όλα τα πλεονεκτήματα του συζύγου, δίχως τις ευθύνες του.

«Ήταν άπίστευτη ή γενναιοδωρία της... Δυστυχώς όμως, δεν ήθελα να συμβούν έτσι τα πράγματα.

«Αλήθεια, γιατί ένας άντρας που άπόφνευε πάντα το γάμο σαν την πανούκλα, να πειθείται ξαφνικά πως δεν υπάρχει τίποτ' άλλο που του ταιριάζει;...

— Λοιπόν; έπέμεινα.

Σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε.

«Όταν τελείωσε ή συνεδρίαση, ο Διευθυντής με πήρε μαζί του, για να κάνουμε ένα γύρο. Κάθισε σ' ένα παγκάκι του έρημου πάρκου, γέμισε την πίπα του και ζάρωσε τα φρύδια του.

«Η έπιχειρήσι «Ανταπόδοσις» θ' άρχισή τα μεσάνυχτα, με πληροφόρησε. Θα πείσουμε μ' αλεξίπτωτα σ' όλους τους σταθμούς τηλεόρασης, σ' όλα τα γραφεία των έφημερίδων και σ' όλα τα τηλεγραφεία της κόκκινης ζώνης.

— Πολύ σωστό σχέδιο! συμφώνησα. Πόσους άνδρες θα διαθέσετε;

Δεν μου απάντησε. Περιορίσθηκε μόνο να δηλώση:

— Έμένα, δεν μ' άρεσει καθόλου.

— Μα γιατί; άπόρησα.

— Πρόσέξε και θ' με καταλάβεις, μικρέ μου: «Ο Πρόεδρος μετέδωσε το διάγγελμά του με

τη στερεοτηλεόρασι κι' είπε σ' όλο τον κόσμο να βγάλη το πουκάμισό του. Διαπιστώσαμε, λοιπόν, πως το διάγγελμα δεν είχε οτάνε στις μολυσμένες περιοχές... Ποιά είναι το επόμενο βήμα;

«Ανασήκωσα τους ώμους μου κι' απάντησα:

— Υποθέτω, ή έπιχειρήσις «Ανταπόδοσις».

— Αυτή δεν έγινε ακόμη. Σκέψου καλά... Είναι πάνω από είκοσιτέσσερες ώρες που άναμεταδόθηκε ο λόγος του Προέδρου. Τι θαπρεπε ναχε συμβή στο μεταξύ, κι' όμως δεν συνέβη;

— Αίτιγμα είν' αυτό:

— Στο όποιο θαπρεπε να μπηρής ν' απαντήσης, αν θές ν' αποδειχθής ικανός να τα βγάλης πέρα μόνος σου μια μέρα...

Μούδωσε ένα κλειδί και πρόσθεσε:

— Πάρτο, αυτό. Είναι της μηχανής του άεροαυτοκινήτου μου. Φύγε μονάχος σου για το Κάνσας Σίτυ και κάνε εκεί μια άνιχνεσι. Φρόντισε ν' άποφνεύης ίδιος τους σταθμούς τηλεόρασης και τους πόλιμαν. Το νου σου μη σε τσακώσουνε πάλι!

Σταμάτησε μια στιγμή, κι' ύστερα συνέχισε:

— Νάχης γυρίσει εδώ μισή ώρα πριν απ' τα μεσάνυχτα!

«Εμπρός, δρόμο!

— Πολλά ώρα μ' άφίνετε, αλήθεια, για να μελετήσω μια δολόκληρη πόλι! παρατήρησα είρωνικά. Μα μου χρειάζονται τρεις ώρες μονάχα για να πάω!

— Και κάτι περισσότερο από τρεις ώρες, διάρθωσε ο Διευθυντής. Δεν πρέπει να τρέψης πολύ, για να μη σε πιάσουνε για υπέρβασι του όριου ταχύτητος!

— Ξέρετε καλά πως οδηγώ πολύ προσεχτικά!

— Μη χασομεράς τώρα! Ξεκίνησα άμέσως. «Επιβιβάσθηκα στο άεροαυτοκίνητο απ' την αποβάθρα του Ρόκ Κρήκ. Ευτυχώς, δεν υπήρχε μεγάλη κίνηση. Το είπα μάλιστα στον άρμόδιο υπάλληλο.

— Άπαγορεύτηκαν προσωρινά οι πτήσεις των κοινών άεροπλάνων συγκοινωνίας και των φορτηγών, μου έξηγησε. «Έσείς έχετε στρατιωτική άδειας;

— Θά μπορούσα να έφοδιασθώ μ' αυτή την άδεια, αν τηλεφώνουσα στον Διευθυντή. «Ήξερα όμως πως δεν του άρεσε να τον ένοχλούμε για τέτοια μικροπράγματα.

— Μπορείτε να έλέγξετε το κλειδί μου, είπα μονάχα στον υπάλληλο.

«Εκείνος άνασήκωσε τους ώμους του, το πήρε και το έ-

ξάρμωσε μέσα στη συσκευή έλέγχου του. Είχα μαντέψει σωστά, γιατί με κύτταξε άμέσως με θαυμάσιο καί μου είπε:

— Φαίνεται πως τάχτε πολυ καλά με τον Πρόεδρο!...

«Αφού άπογειώθηκα, ρύθμισα τον αυτόματο πιλότο προς την κατεύθυνσι του Κάνσας Σίτυ, με το μέγιστο όριο έπιτρεπομένης ταχύτητος. «Υστερα προσπάθησα να σκεφθώ.

Στην όδόν του ραντάρ φαίνονταν κάτι μικρά φωτεινά σημάδια, κάθε φορά που περνούσα από μια σε άλλη ζώνη έλέγχου. Δεν παρουσιαζόταν όμως κανένα πρόσωπο στον δέκτη στερεοτηλεόρασης.

Το κλειδί του Διευθυντού άποτελούσε, φαίνεται, ένα πρώτης τάξεως «διαβατήριο» για δολόκληρη τη διαδρομή — παρ' όλα τα έκτακτα μέτρα που είχαν ληφθώ.

«Αρχισα ν' άναρωτιέμαι τί θα συνέβαινε, όταν άθμμαινα στην κόκκινη ζώνη. Είχα καταλάβει ξαφνικά τί ήθελε να πη ο Διευθυντής με τις λέξεις «το έπόμενο βήμα»...

Τα παρόντα είχαν κυριέψει τους σταθμούς του δικτύου τηλεόρασης. Μα δεν ήταν τόσο εύκολο να έμποδίσουν και τις ειδήσεις που μπορεί να μεταδοθούν από στόμα σε στόμα. Το πολυ-πολυ, να καθυστερούσαν κάπως τη μετάδοσή τους.

«Αν ήθελα, λοιπόν, να διατηρήσουν τον έλεγχο των περιοχών που είχαν κυριέσει, ή κατάληψι των σταθμών τηλεόρασης άποτελούσε γι' αυτό το πρώτο βήμα μονάχα.

Τί θάκαναν ύστερα; Σίγουρα, θα ένεργούσαν με κάποιο τρόπο «Εφ' όσον, λοιπόν, έγω άποτελούσα ένα είδος «κένσου επικοινωνίας» και πιθανώς μεταδόσεως ειδήσεων, θάκανα καλά να λάβω τα μέτρα μου για να γλυτώσω το τομάρι μου!

Πλησίαζα όλοένα στο Μισισσιππή και στην κόκκινη ζώνη. «Αναρωτιόμουν τί θα γινότανε την πρώτη φορά που θα συλλάμβανα το σήμα άναγνωρίσεως μου ένας απ' τους σταθμούς που είχαν πέσει στα χέρια του έχθρου...

Σκέφθηκα πως, όσο πετούσα στον άέρα, ήμουν σχετικά άσφαλισμένος, αλλ' ότι θάκανα καλά να μη τραβήξω με κανένα τρόπο την προσοχή όταν θα προσγειωνόμουν. Αυτό ήταν στοιχειώδες κι' εύκολωτατο.

Ναί, μα πως θα το κατορθώνα; Θαπρεπε να ξεγλυστοήσω άνάμεσα στις ηθλεις ενός δικτυού έλέγχου, έγκατεστημένου κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μην άφίνω να πέρσση ούτε σπουργίτης! Οι ειδικοί καυχήονταν πως και μια πεταλούδα άκούη δεν μπορούσε να προσγειωθώ άναγκαστικά σ' όποιοδήποτε σημείο του άμερικανικού έδαφους, χωρίς να είδοποιηθώ άμέσως οι άρμόδιες υπηρεσίες έρευνών και βοήθειας.

«Ισως να μην ήταν απόλυτα ακριβές αυτό. Μα κι' έγω ήμουν πάντως... μεγαλυτερος από μια πεταλούδα!

Με τα πόδια, ήμουν βάβαιος πως θα κατάφερα να περάσω μέσα από όποιοδήποτε φράγμα άσφαλείας — μηχανικό ή ανθρώπινο, ηλεκτρονικό ή μικτό. Πως όμως να μείνω άπαρηγόρητος, μ' αυτό το άεροαυτοκίνητο που πετούσε όλοτακώς προς τη δύσι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ENO'S
"Fruit Salt"
85 ΧΡΟΝΙΑ ΓΝΩΣΤΟ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ
ΑΡ. ΑΔ. 8508 ΤΗΛ. 31.330

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ
ΙΑΤΡΟΥ ΣΕΞΟΛΟΓΟΥ
Του Ίνστιτούτου Σεξουαλικών Έρευνών του Βερολίνου.

Τα πολύκροτα βιβλία, τα όποια διεφώτισαν, έμψυσαν και κατελόπσαν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες και τα μεγάλα προβλήματα της ζωής, τα βιβλία τα όποια έθεμελιώσαν και άωλοκλήρωσαν κατά το δυνατόν την έπιστήμη της Σεξολογίας εν Έλλάδι, μαζί με την άπάντησιν εις τον Κίσευ, είναι τα ακόλουθα:

1. «Η σεξουαλική συμπεριφορά των ανθρώπων. «Η ελληνική έπιστήμη άπάντα εις τον Κίσευ, δρχ. 50. 2. Σεξουαλική ζωή, άποχή, έγκράτεια, άκόλασις και έξασθήνησις της όρμης, δρχ. 40. 3. Σεξουαλική όρμη, άνικανότης και σεξουαλικά διαστροφά, δρχ. 40. 4. Σεξουαλική όρμη, άρρομένη άνικανότης και άναφροδισία εις τας γυναίκας, δρχ. 40. 5. Πηγαί ζωής, όρμη και ένδοκρινείς άδένες, δρχ. 30. 6. «Η στέφρσις εις τους άνδρας και τας γυναίκας και το θάσμα της συλλήψεως, δρχ. 20. 7. Αύνανισμός, το πάθος εις το φάς της έπιστήμης, δρχ. 20. 8. Φλέρτ και έρωτική ζήλοτυπία, δρχ. 20. 9. Ψυχανάλυσις και ψυχοθιολογία, δρχ. 20.

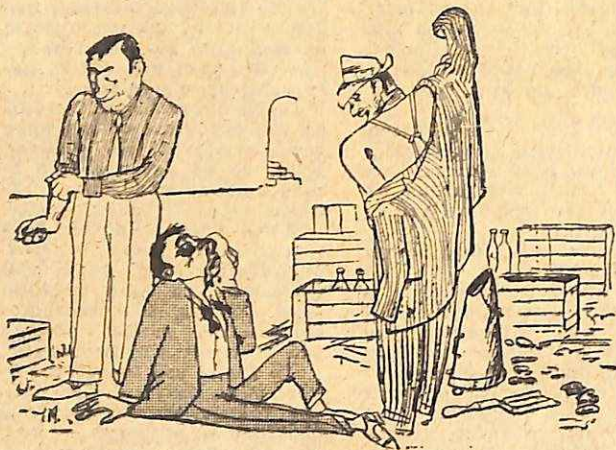
Πωλούνται εις όλα τα βιβλιοπωλεία και εις το Ιατρείον του συγγραφέως: Ακαδημίας 37.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ
ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην και ώρα 4-8 μ.μ. επί της όδου 'Αγ. Κων) τίνου 5. — Τηλ. 56-713.

Με την κακοκαιρία...
NIVEA
Ευτυχώς υπάρχει
Προφυλαχθείτε με

*Επειτα από ένα γερο ζύλο, ο Μοννιέ παραδέχτηκε πώς ήταν παράλογο να αρνείται να πληρώσει το «πρόστιμο»!

ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΕΡΩΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

Διακρίσεις «σκληροί άντρες» λυμαινούνται τα μπάρ και τα «μπιστρό» της Μονμάρτρης

Φταίει η παράξενη γοητεία, που εξασκούν οι υπερατλαντικές γκαγκστερικές ταινίες; Φταίει, μήπως, το γεγονός, ότι αναπτύχθηκε, τα τελευταία χρόνια, μια συχνότερη από άλλες επικοινωνία των Αμερικανών με τους κατοίκους της Δυτικής Ευρώπης; Αγνωστό είναι τι φταίει ακριβώς, αλλά ένα, φανερό, είναι το βέβαιο: Πώς οι κατοίκους των ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων έχασαν... την εθνική φυσιογνωμία τους και έχουν γίνει πιστά αντίγραφα, στο εσωτερικό, αλλά και στις μεθόδους, των Αμερικανών συναδέλφων τους!

Στο Παρίσι, την «ακρόπολη» του ευρωπαϊκού πολιτισμού, ο Χώμφρεντ Μπόγκαρτ και ο Τζέιμς Κάγκνι — όπως τους βλέπουμε, φυσικά, στις ταινίες τους, γιατί στην καθημερινή ζωή είναι φιλερηνικότεροι άνθρωποι — κυκλοφορούν σε πολυάριθμα αντίτυπα. Διακρίσεις «σκληροί άντρες» (σε τσάνες υπολογίζεις η γαλλική αστυνομία τον αριθμό τους) που βάλεγε κανείς πώς ήρθαν κατευθείαν από το Σικάγο ή πώς ξεπήδησαν από ένα γκαγκστερικό φιλμ του Χόλλυγουντ, έχουν επιβάλει την κυριαρχία τους στα νυκτερινά κέντρα και τα μπάρ του Σαιν-Ζερμαίν-ντε-Πρέ, του Μονμάρτρης και — προπαντός — της Μονμάρτρης, εξασφαλίζοντας, με το κλασσικό αμερικανικό «ράκετ» — που δεν το διδάσκονταν, βέβαια, στην... Σορβόνη — ένα σεβαστό εισόδημα, που τους επιτρέπει να ζουν πλουσιοπάροχα και, το κυριότερο, ανεξόχλητοι από την αστυνομία!

*Εγώ έπεισά τον, που έγινε τελευταία, είναι τυπικά αντιπροσωπευτικό του τρόπου, με τον οποίο εργάζονται οι διάδοχοι των παλιών «παπάδων».

Ο Λουσιέν Μοννιέ ήταν ιδιοκτήτης, σε μια μικρή επαρχιακή πόλη της Γαλλίας, ενός καφέ-μπαρ, το οποίο «Καφέ ντε λα Γκάρ», το καφέ-μπαρ, έκανε καλές δουλειές και, το κυριότερο, ο Μοννιέ είχε το κεφάλι του ήσυχο. «Ως την ημέρα, που του ήρθε η φαινή ιδέα να το πουλήσει και να ανοίξει ένα «μπιστρό» στη Μονμάρτρη.

Μάλιστα, έτσι, ήσαν κάτι παραπάνω από αυτόν, τον συμβουλευμένο να εγκαταλείψει την ιδέα του και του υπενθύμιζε πως το Παρίσι κρύβει πολλές παγίδες για τους αλλοδαπούς «πασαμέντες». Ο Μοννιέ έμεινε — και, πριν από μερικούς μήνες, άσχετο — το «μπιστρό» του στη Μονμάρτρη.

Και πήγε να κοιμηθεί, με το κεφάλι του ήσυχο πώς το θαύραστο αυτό επεισόδιο δεν θα επαναλαμβανόταν. Αλλά βγήκε γελασμένος... Την επομένη, οι τρεις «σκληροί» ξαναήρθαν. Και ξαναόρθωσαν, και την επομένη. Κάθε φορά, επαναλαμβάνονταν η ίδια ιστορία. Οι άλλοι πελάτες έ-

σπευσαν να εξαφανισθούν και οι «σκληροί» έμεναν μόνοι τους στο «μπιστρό».

Τέλος, η υπομονή του Μοννιέ εξαντλήθηκε.

— Αφού το θέλετε έτσι, τους δήλωσε, δεν θα ξαναπληρώσει εδώ μέσα!

Μια γερή διώμα γροθιά στην κοιλιά τον έκανε να μην προλάβει καλά-καλά να αποτελειώσει την φράση του.

— Πώς! του φωνάξε εκείνοι. Τολμάς να μας προσβάλεις; Να μας απαγορεύεις να ξαναμπούμε στο βρώμο — μπιστρό σου; Γι' αυτό που έκανες, θα σου βάλουμε πρόστιμο. Διακόσιες χιλιάδες φράγκα την εβδομάδα! Σου άρσει!

Φυσικά, δεν του άρσει...

Αλλά, παρ' όλα αυτά, ο Λουσιέν Μοννιέ πληρώσε το πρόστιμο. Κι' εξακολούθησε να το πληρώνει εύθυμα επί εικοσιτέσσερες εβδομάδες! Μια φορά, που επεχείρησε να αρνηθεί, ένα γερό ζύλο τον έπεισε πώς η άρνησή του ήταν παράλογη.

Η κατάστασι αυτή θα συνεχιζόταν ακόμη, αν μία μέρα, κρυφά από τον Μοννιέ, δεν πήγαινε η γυναίκα του να καταγγείλει τα γεγονότα στην αστυνομία.

Όταν ο αστυνομικός έπιθεωρητής Λεβέρ ήρθε στο «μπιστρό» του, ο άτυχος Μοννιέ αναλύθηκε σε λυγμούς.

— Φοβόμουν, είπε, να έρθω να τους καταγγείλω. Με την παραμικρή αφορμή, με κατέβαζε στο υπόγειο και με μαυρίζονε στο ζύλο. Μου έλεγαν πως θα με σκοτώσουν, αν πήγαινα στην αστυνομία. Και είμαι ικανός να το κάνω!

Ριχνοντας ένα ικετευτικό βλέμμα στον αστυνομικό, σάν να έκλιπαρούσε την προστασία του, πρόσθεσε:

— Συχνά, έφταναν την στιγμή, που έτοιμαζόμουν να κλείσω. Για να μην τους ενοχλώ, μ' έκλειναν στο ψυγείο. Σ' το ψυγείο μου! Έμεναν ως το πρωί, πίνοντας και τρώγοντας. Και πριν φύγουν, μάζευαν όσα λεφτά εύρισκαν στο ταμείο...

* Η περίπτωση του Λουσιέν Μοννιέ, όσο περιεργή κι' αν φαίνεται, δεν είναι, ωστόσο, η μοναδική. Τα 80% των μπάρ της πόλης του Σικάγο της Μονμάρτρης και τα 20% του Σαιν-Ζερμαίν-ντε-Πρέ και του Μονμάρτρης βρίσκονται κάτω από την εξουσία των θρασυδεικτών αυτών απομνημόνων των «ράκετ» του Σικάγο. Που παραμένουν, ωστόσο, άσπληστοι, γιατί σπάνια είναι οι περιπτώσεις, που το θύμα τους τολμάει να τους καταγγείλει στην αστυνομία.

Αλλοί από τους ιδιοκτήτες των μπιστρό και των μπάρ έχουν ανακατευτεί άλλοτε σε «υποπτες» δουλειές και οι «ράκετ» εξασφαλίζουν την καταβολή του «πρόστιμου», απειλώντας τους πως θα παραδώσουν στην αστυνομία όσα στοιχεία έχουν για το παρελθόν τους. Άλλοι, που δεν έχουν τίποτε εις βάρος τους, πληρώνουν το χαράτσι, υποκύπτοντας στο ζύλο και στις απειλές για την ζωή τους. Και η αστυνομία, μοιλονότι ξέρει καλά τους Κορσικανούς, τους Βορειοαφρικανούς και τους Ιταλούς «ράκετ», που λυμαινούνται την Μονμάρτρη και το Μονμάρν, δεν μπορεί να κάνει τίποτε εναντίον τους, γιατί δεν έχει συγκεκριμένες καταγγελίες, που θα της επιτρέψουν να κινηθεί!

Ετσι οι εδυναιδικοί μαθητές των Αμερικανών κακοποιών θα εξακολουθούν να δρογάζουν ανενόχλητοι όποτε ή ή α-όνομη θα έφοδιστή με είδικό δικαίωμα για την προκειμένη περίπτωση, ή τα θύματα θα αποκτήσουν περισσότερο θάρρος!...

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Για να βοηθήσει τους πελάτες του ν' αντιμετωπίσουν τον έρπεινο βαρύ χειμώνα, ο Γάλλος πιλοποιός Ζελο Λανσάρει ένα νέο καπέλλο στο πίσω μέρος του οποίου μπορεί να προσαρμοσθεί μ' ένα απλό φερμουάρ ένα μάλλινο κάλυμμα των αυτιών και του τραχήλου.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΥΚ

Η Έλντ Μπάρν, ένα μανικέν της Ουάσιγκτον, φαίνεται στη φωτογραφία μας σαν να έσκαρνε τον τροχό του Καπιτωλίου! Κι' όμως δεν πρόκειται παρά για μία οπτική απάτη που επέτυχε ένας φωτορεπόρτερ της πρωτεύουσας των Η.Π.Α. παίρνοντας την φωτογραφία αυτή από μια κατάλληλη οπτική γωνία.

ΔΙΕΡΡΗΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΥΜΠΑΡΑ ΤΗΣ

Η Πάτ Κάτζιέιτς, ηλικίας 6 χρόνων, από το Σικάγο της Αμερικής έπεσε θύμα διαρρηκτών, που ληστεψαν το διαμέρισμά των γονέων της. Οι λωποδύτες έφτασαν στο σημείο να διαρρηκτούν ακόμα και τον κουμπάρο της Πάτ και να πάρουν τα 6 δολάρια που είχε μέσα. Στη φωτογραφία μας η μικρούλα που είχε προσέλθει προσφάτως από πολιορκημένη κατάσταση, δείχνει στον αγαπημένο σκύλο της τον άδριο τώρα κουμπάρο της.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας τραγικός ΠΑΤΕΡΑΣ

— Αδύνατο! είπε ο Πέτρος, ο άστεϊος του γραφείου, στο διπλανό του. Εγώ σου λέω πως ο μπάρμπα-Κώστας Μπάρας έχει ερωτική ραντεβού. Γι' αυτό βιάζεται τόσο κάθε μέρα να φύγει.

Πραγματικά, εδώ και λίγον καιρό, μόλις η ώρα σήμαινε έντεκα, ο αγαθός πενήνταχρονος, που φαινόταν πιο μεγάλος απ' την αληθινή του ηλικία, έφευγε απ' το γραφείο της αντιγραφής θεατρικών έργων, όπου εργαζόταν. Δεν μπορούσε να περιμένει ούτε στιγμή περισσότερο.

— Εγώ σου λέω πως κάποια βρομοδουλειά είναι στη μέση, είπε πάλι ο Πέτρος.

— Μπάρ! έκανε ο συναδέλφος του, έχεις πολλή φαντασία.

Κι' όμως, υπήρχε «κάτι» στη ζωή του γέρο-Μπάρ.

Φεύγοντας απ' το γραφείο, έπαιρνε τον πιο σύντομο δρόμο κι' έφτανε κοντά στο Βασιλικό Κήπο. Εκεί, πίσω από κάτι δέντρα, ήταν η σκοπιά του, απ' όπου μπορούσε να βλέπει, δίχως να τον βλέπουν. Μόλις στέκοταν εκεί, η καρδιά του άρχιζε να χτυπάει δυνατά. Έρριχνε τα βλέμματά του προς την πλατεία λεωφόρο, και κίτταζε μ' αγωνία.

Εξάφνης, ένοιωσε ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί του και τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν. Μια κοπέλα, ως δεκαεφτά χρόνων, κομψή, ξανθή, νόστιμη, συνοδευμένη πάντα απ' τη δασκάλα της, περνούσε πρόσχαρη, αβρόντοια πίσω της ένα άρωμα νεότητος κι' ομορφιάς.

Ο γέρο-Μπάρας την κίτταζε πολλήν ώρα, μυρίζονταν το άρωμά της, έγερνε το κεφάλι του πίσω για να κλώβη κι' όταν εκείνη χανόταν, έφευγε με άργα βήματα.

Πριν από δεκατέσσερα χρόνια, στο κακογυροδικείο της Θεσσαλονίκης, δικαζόταν ένας καθηγητής κάποιου σχολείου αυτής της πόλεως, πού, σε μία στιγμή παραφοράς, είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, που με τους ένοχους έρωτές της, τον είχε ρεζιλέψει στον κόσμο. Ο καθηγητής αυτός δεν ήταν άλλος απ' τον Κώστα Μπάρ.

Η κοινή γνώμη είχε αναστατωθεί. Καθηγητής και να είναι δολοφόνος!

Ο Κώστας Μπάρας, τσακισμένος απ' τη μετάνοιά του, κι' απ' τον τρόμο του, δεν μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Στο δικαστήριο είχε τραυλίσει μερικές λέξεις, που χειρότερεψαν τη θέση του. Οι ένοχοι τον πέρασαν για ύποκρητο. Ο δικηγόρος του τον υπερασπίστηκε χλιαρά. Ετσι, ο άτυχος καθηγητής καταδικάστηκε σε μερικά χρόνια ερ-κτπ. Η μόνη κραυγή του κατηγο-

ρουμένου, που προκάλεσε κάποια συγκίνηση, ακούστηκε μετά την έκδοσι της αποφάσεως:

— Τι θα γίνει το παιδί μου;

Ωστόσο, η κραυγή αυτή δεν έπεσε στο κενό. Άναιμος στο άκρα-τήριο, ήταν εν' αντρογυνο πλούσιο, που έπληττε διώμας, γιατί δεν είχε παιδιά. Τη στιγμή, λοιπόν, που ο κατάδικος φώναζε απελπισμένα: «Τι θα γίνει το παιδί μου;», σκέφθηκαν να το υιοθετήσουν, να το αναθρέψουν κι' έτσι νάχουν ένα σκοπό στη ζωή τους.

Πήραν την άδεια να δουν τον κατάδικο, του ανακοίνωσαν την επιθυμία τους και του είπαν πως θα δεχόνταν να υιοθετήσουν το παιδί του, αλλά υπό έναν όρο, για το συμφέρον του ίδιου του παιδιού: ο κατάδικος θα μάθαινε τακτικά για την υγεία της κόρης του, δύο φορές το χρόνο, αλλά δεν θα ζητούσε να την ξαναδύ ποτέ στη ζωή του, για να μη μάθη εκείνη το δράμα των γονέων της. Απελπισμένος, ντροπισμένος, ο κατάδικος, δέχτηκε.

Νά γιατί τώρα που είχε πιά άποφυλακιστή, πήγαινε κάθε πρωί έξω από το Βασιλικό Κήπο, για να βλέπη την κόρη του να περνά αδιάφορη, χωρίς να υποπτεύεται το σπαραγμό που προκαλούσε στον πραγματικό πατέρα της.

Οι θεοί γονείς της Λίνας — έτσι την έλεγαν τη νέα — είχαν κρατήσει την υπόσχεσή τους. Η κόρη του καταδίκου ήταν ευτυχισμένη. Δεν ήξερε τίποτα για το παρελθόν και ζούσε αμέριμνη. Ήταν η βασίλισσα ενός σπιτιού, που το λάμπρυνε με τα νεύματά της και την ομορφιά της.

Μά κι' ο γέρο-Μπάρας είχε κρατήσει τη συμφωνία που είχε κάνει με τους θεούς γονείς της Λίνας. Ποτέ δεν του ήρθε η σκέψη να ταράξη τη ζωή της κόρης του. Ο δυστυχισμένος υπέκυψε στη μοίρα του.

Ωστόσο, σιγά-σιγά, μία λαχτάρα είχε ξυπνήσει μέσα του. Αφού δεν μπορούσε να της μιλήσει, όνειρενόταν ν' ακούσει το νύχαιστον τόν ήχο της φωνής της. Ήταν ένα όνειρο, τρελλό, παράτολμο και περιεμενε την πραγματοποίησή του από μία ευνοια της τύχης.

Ω, αν άκουγε απ' το στόμα της δυο λόγια, δυο άσημαντα λόγια, έστω κι' ένα αδιάφορο «ευχαριστώ», μία λέξη της οποιαδήποτε... Ζούσε μ' αυτή την παράξενη έλπιδα, καθώς έσκυβε πάνω στα χαρτιά του...

Μιά μέρα, καθώς ήταν κρυμμένος πίσω απ' τα δέντρα, η Λίνα πέρασε την τακτική της ώρα κι' ενώ κουδούνιζε πρόσχαρη με τη δασκάλα της, το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια της, έπεσε χάμω.

Πριν προφτάσει εκείνη να σκύψη να το πάρει, ο Μπάρας, με μία τρελή χαρά, πετάχτηκε απ' τον κρυψώνα του, το πήρε και της το δωσε.

Η λέξη εκείνη, που δεν την άρνουνται σε κανένα, αυτό το «ευχαριστώ», που είναι η πληρωμή για την παραμικρή υπηρεσία ενός αγνώστου, έμελλε τώρα ν' ακουστή απ' τα ρόδια χείλη της Λίνας...

Μά με την όρη που είχε πάρει ο γέρο-Μπάρας, η κίνησή του έγινε απότομη.

Η Λίνα, ξαφνιασμένη, οπισθοχώρησε. Πήρε το γέρο που στέκοταν μπροστά της για κάποιο ζητιάνο (και μήπως δεν ήταν ο πιο τραγικός ζητιάνος!), γύρισε το όραλό της κεφάλι και, σχεδόν άποτομα, κόνοντας έναν ελαφρό μορφασμό άδριας, του είπε:

— Ω! με τρώαξες, καμμένε!...

Ο Μπάρας έσκυψε λυπημένος το κεφάλι του και χάρηκε γρήγορα, για να κρυφτεί μέσ' στα δέντρα, επειδή δεν ήθελε να δει κανείς τα δάκρυα που κυλούσαν απ' τα μάτια του...

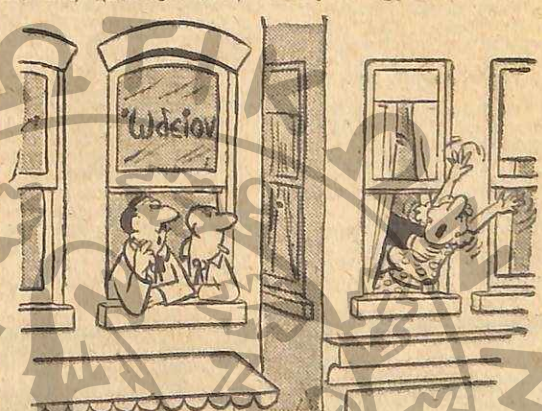
MIPANTA

— Μα δεν μου είπατε πως βρήκατε υπηρετρία;
— Ναι, παίζει πόκερ με τη γυναίκα μου!...

— Είμαι ευχαριστημένος από τη δουλειά σας, δεσποινίς... Σας απολύω, όμως, γιατί η παρουσία σας εμποδίζει τους άλλους να εργαστούν!...

— Με λίγη εξάσκηση, η φωνή της δεν θα ήταν τόσο άσχημη... Τι λέει;

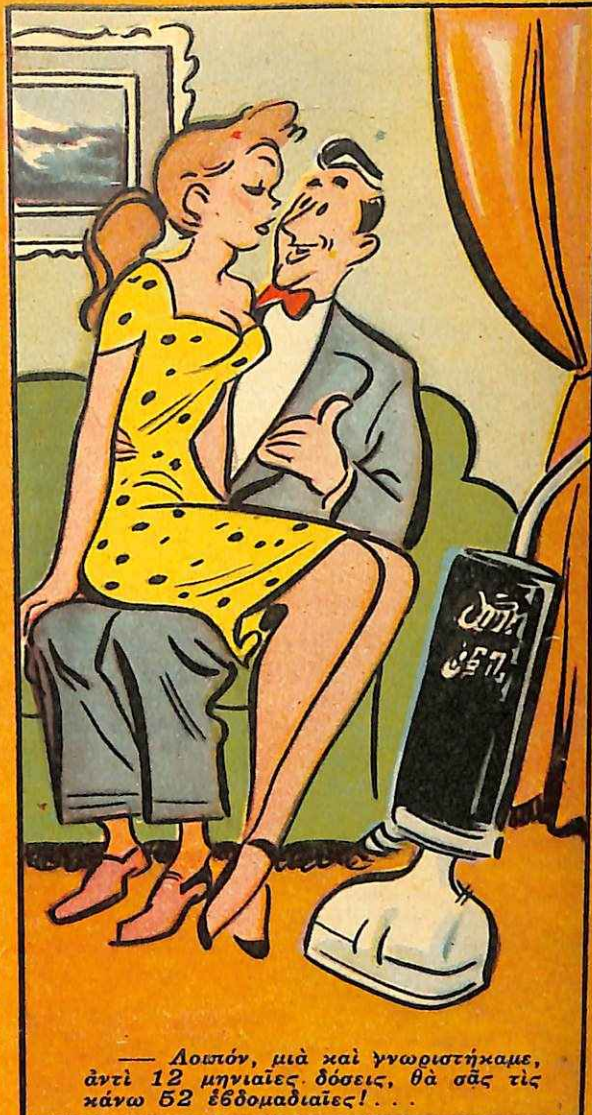
Χωρίς λόγια.

PENE MASSON

— Καλέ, κυρία, τί γίνεται; Ο Ζαχαρίας; Δεν πέρασε να μου ξοφλήση
τά τσιγάρα που μου χρωστούει!...

— Δωπόν, μιὰ καὶ γνωριστήκαμε,
ἀντὶ 12 μηνιαῖες δόσεις, θὰ σὰς τίς
κάνω 52 εβδομαδιαῖες!...

— Ἐμεῖς τὸ φυτέψαμε!... "Ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ μπαίνουνε
τῆάμα στὸ γήπεδο!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μπράβο!... Ὁραῖα μὲ κούρεψες!